# ELINA BACKMAN

# CÂND REGELE MOARE

THRILLER

Traducere din limba finlandeză de Zsuzsa Mâth£

Lebăda Neagră

**Iaşi 2024** **Elina Backman** (n. 1983) este o scriitoare finlandeză de thrillere poliţiste.

Când regele moare este prima lucrare a lui Backman. în 2020, a primit Premiul Elisei Kirja pentru debut şi Premiul Audiobook of the Year de la Storytel pentru serii thriller şi cărţi poliţiste, fiind tradusă în peste zece limbi. în 2021 a fost nominalizată de către Academia suedeză la Premiul Martin Beck pentru cea mai bună carte a anului.

Al doilea roman al lui Backman, When the Traces Disappear, a apărut în 2021. Este o continuare independentă a romanului de debut al scriitoarei. Cărţile ei au fost ecranizate într-un serial de

televiziune de către Aurora Studios. în total, peste 50.000 de exemplare au fost vândute în diferite formate.

Elina Backman este specialist media (Master of Culture and Arts) şi terapeut orientat pe resurse şi soluţii. Lucrează ca director de creaţie la Bauer Media

Oy. Soţul ei, Oliver Backman, este colecţionar şi expert în antichităţi. *„Niin kaunis on maa*

*Niin korkea taivas*

*Soi lintujen laulusta*

*kukkiva kunnas*

*Ja varjoisat veet*

*Niin varjoisat veet”-*

(melodie şi versuri de Kari Rydman)

i. „Atât de frumos e pământul,/ Atât de înalt cerul,/ Răsună cântecul păsărilor/ pe dealul Înflorit/ Şi ape întunecate,/ Atât de-ntunecate.” (n.tr.)*„I could never climb those mountains, I could never be*
*sleeping safely under the same stars as Timothy*
*Into the wilderness, away from the loneliness*

*You walked with the foxes dancing 'roundyour feet*
*they followedyou to the last sleep*
*You walked with the foxes dancing 'roundyour feet*
*they followedyou into your dreams*
*and they followedyou...*
*Into the wilderness, away from the loneliness”^*

Burning Hearts, *Into the Wilderness* (versuri de
Jessika Neuman, melodie de Henry Neuman)

*„Mykkă peikko rneita kammoittaa enemmin kuin se,*

*joka kirkuu ja peuhaa.’-*

Aleksis Kivi

1. „Nu aş putea urca pe munţii aceia, nu aş putea niciodată/ dormi în siguranţă sub aceleaşi stele ca Timothy/ în pustie, departe de singurătate,// Ai mers cu vulpile dansând în jurul picioarelor tale,/ te-au urmat până la somnul cel din urmă,/ Ai mers cu vulpile dansând în jurul picioarelor tale,/ Te-au urmărit în visele

tale/ şi te-au urmat.../ în pustie, departe de singurătate” (engl., în original) (n.r.).

Timothy Treadwell (1957-2003) - un entuziast american ecologist, realizator de documentare şi fondator al organizaţiei de protecţie a urşilor Grizzly People. Pe 5 octombrie 2003, Treadwell şi prietena lui, Amie Huguenard, au fost ucişi şi mâncaţi aproape în întregime de un urs de 28 de ani, supranumit „Maşina”, în al cărui stomac s-au descoperit ulterior rămăşiţe umane şi îmbrăcăminte (n.r.).

2. „Mai frică ne e de un spiriduş mut decât de unul care zbiară şi se agită.” (n.tr.).**repezişului**

## Hartola, 1989

*Ele sunt Fiicele repezişului. Se furişează la repeziş în zori, când mierlele încep să cânte, când pământul e umed şi solul afânat. O ceaţă groasă pluteşte deasupra apei întunecate şi totul pare încărcat de magie. Li se face pielea de găină. Se dezbracă, se duc până în mijlocul râului şi rămân acolo nemişcate, ca să devină una cu apa. Mai întâi cu apa, apoi cu ceaţa. Sorb o poţiune magică din cupe din scoarţă de mesteacăn, stând mereu pe aceeaşi piatră, bând mereu aceeaşi cantitate. Apoi oferă un dar repezişului. Apa îşi cere partea. Ceva ce poate trage în adâncimile ei. Sufletele lor, puritatea lor, secretele lor nerostite. După ce-şi aduc jertfa, dansează şi aşteaptă. Aşteaptă creşterea apelor, vârtejuri mai puternice. Aşteaptă răcoarea ceţii care se târăşte pe pielea lor, o frumuseţe care nu se poate vedea cu ochiul liber şi nici auzi, ci se poate doar simţi. Sorb din vuietul repezişului, ascultă acordurile naturii, trag aer în piept*

*mai adânc decât au făcut-o vreodată pe uscat. Se simt purificate. Chicotesc, pentru că acesta este secretul lor. Aşteaptă, deşi aşteptarea lor este în zadar. Au speranţă, pentru că speranţa nu este niciodată zadarnică. Pleacă doar după ce noaptea s-a încheiat în cele din urmă, când semiîntunericul se transformă într-o dimineaţă strălucitoare. Pleacă, simţindu-se împlinite.*

*Ele sunt Fiicele repezişului.*

## Hartola

## Septembrie, 1989

*Harri Valkama era primul client din acea zi. Ca de obicei, a luat o pâine de secară de pe raft, o cutie de lapte integral din frigider şi câteva sute de grame de şuncă cu seminţe de muştar de la raionul de carne. Rutina zilnică. Provizii pentru pescuit, dimineaţa devreme si senzaţia de aşteptare. Harri aruncă o privire peste titlurile din cotidiane înainte să se ducă la casa de marcat şi apoi începe să-şi aşeze cumpărăturile pe banda rulantă.*

*— La pescuit? întrebă casiera.*

*— De bună seamă, răspunse Harri şi îşi puse cumpărăturile direct în lada frigorifică, întocmai ca de obicei.*

*— Doriţi chitanţă? întrebă casiera.*

*— Doar dacă are numărul dumneavoastră de telefon, domnişoară, răspunse Harri şi-i făcu cu ochiul.*

*Tachinatul acesta cu casiera era un obicei vechi şi îi însenina ziua. De fiecare dată când se afla în magazin, Harri devenea, pe neobservate, un tip amuzant si relaxat.*

*Era ora 07:10 când Harri Valkama a pornit maşina şi s-a îndreptat spre râul Tainionvirta. Dimineaţa luminoasă era blândă, prevestind o zi caldă. Harri Valkama si-a lăsat maşina la*

marginea drumului şi a mers restul traseului pe jos până pe malul râului. Gustările şi scaunul într-o mână, undiţa şi trusa de scule în cealaltă. S-a oprit în locul cunoscut şi a tras adânc aer în piept. Şi-a pus jos scaunul, a aşezat lada frigorifică lângă el şi a deschis trusa. în stilul său relaxat, a ales una dintre momelile preferate din trusă şi s-a lăsat cuprins de aşteptări nerezonabile cu privire la captura de peşte. Ceasul arăta şapte şi jumătate când a aruncat momeala în apă. Lumina începutului de toamnă strălucea deja limpede din spatele copacilor. Conform calendarului de pescuit, astăzi era o zi foarte propice.

în aer plutea un miros de pământ şi de final de recoltă. Privighetorile care cântaseră într-o veselie de la începutul verii tăceau acum şi, deşi părea să se anunţe o zi călduroasă, în atmosferă deja se simţea o notă de toamnă. Harri Valkama se bucura
r
de dimineţile acestea, de faptul că natura se trezea odată cu el. Se bucura că putea fi complet singur.

în ciuda aşteptărilor, peştii nu muşcau. Harri se uita gânditor înspre curenţii râului, când, deodată, zări ceva neobişnuit. Ceva era în depărtare, agăţat de un lemn plutitor. Să fie cadavrul unui cerb sau al vreunui alt animal mare? Harri Valkama era din ce în ce mai curios. Şi-a sprijinit undiţa de un mesteacăn şi a luat-o de-a lungul malului ca să vadă mai bine.

Când a ajuns mai aproape, s-a oprit. Acum vedea mai clar ce îi captase atenţia. Harri Valkama se uită şocat la ce se afla în apă. Membre albe, o rochie neagră cu falduri subţiri pluteau pe suprafaţa apei. Un om. Când în sfârşit mintea lui a procesat ceea ce se afla aproape de mal, a căzut în genunchi. în faţa lui era un cadavru albicios şi ţeapăn al unei persoane. Se agăţase de rădăcinile copacilor de pe malul râului, iar curentul nu mai avea puterea să-l

*ducă mai departe. Apa curgătoare făcea cadavrul să se unduiască uşor în loc. O fată tânără plutea cu faţa în jos, spre apa întunecată. Din fericire, Harri nu-i putea vedea chipul. Fără să vrea, a observat câteva detalii. Unghiile cu lac negru, o curea metalică, rochie neagră, picioare desculţe. Părul ei arăta ca nişte alge plutitoare.*

*Viaţa e nedreaptă, ăsta a fost primul gând care i-a venit în minte lui Harri Valkama. A închis ochii, dar imaginea îi era deja întipărită pe retină. Harri Valkama nu mai vorbise spurcat de ani de zile, dar acum înjurăturile îi reveneau ca nişte viespi stârnite. Cât de nedrept era că viaţa unei tinere fusese curmată atât de brusc. La naiba, ce mai privelişte! Când fusese la primărie ca să-şi achite permisul de pescuit, chiar nu se gândise că va pescui cadavre din râu. Dintr-odată, Harry a simţit că natura l-a trădat. A conştientizat treptat acest gând. A înţeles brusc că frumuseţea toamnei timpurii din jurul lui fusese doar o înşelătorie, o iluzie. Fără să vrea, era acum martor al unui spectacol nefiresc şi hidos. Un spectacol în care decorul s-a prăbuşit brusc, scoţând la iveală moartea crudă si rea. Harri Valkama s-a ridicat cu greu în picioare şi, deja fără suflare, a alergat spre maşină. Trebuia să ajungă la un telefon, iar asta cât mai curând*

# PARTEA I

## Miercuri, 12 iunie 2019 / Helsinki

Când Saana deschide ochii pentru prima dată în acea zi, încăperea se mişcă şi se învârte cu ea. Saana îi închide imediat si cade iute într-un somn uşor. Două ore mai târziu, se trezeşte transpirată. Ceasul arată acum unsprezece şi jumătate. Saana se ridică pentru câteva secunde, bea un pahar cu suc de portocale şi merge la toaletă, dar totuşi se hotărăşte să se întoarcă în pat încă puţin. Când se trezeşte în sfârşit de-a binelea, este deja ora trei. încăperea nu se mai învârte la fel de mult ca dimineaţa. Stomacul îi chiorăie de foame. Ultima oară a mâncat acum treisprezece ore şi chiar şi atunci, doar nişte arahide sărate de la bar.

Momentan, timpul nu are niciun sens pentru Saana. Nimeni nu o aşteaptă niciunde. Nimeni nu are nevoie de ea pentru nimic. Totuşi, foamea are sens. Şi astfel, în prima ei zi în care nu are nimic de făcut, Saana îşi comandă o pizza prin Wolt.

Pizza soseşte şi, cu greu, ruşinată de starea de mahmureală în care se află, purtând un tricou sifonat, Saana îi deschide usa curierului şaten, care îi întinde repede o sticlă de Cola de 1,5 litri şi cutia de pizza încă fierbinte.

Tot restul zilei privirea Saanei pendulează între cutia de pizza şi ecranul laptopului. Devorează

serial după serial şi consolatoarea pizza Margherita. Se uită la serialul *The Killing.* S02E03. E captivant şi bun, deşi cam sumbru. Saana urmăreşte episoadele din sezonul al doilea, unul după altul. Se bucură că a găsit serialul. Acum o aşteaptă aproape două sezoane dintr-un serial poliţist perfect. Linden şi Holder. Puloverele de lână ale lui Linden, agerimea ei şi un Seattle ploios. Saanei i-au plăcut dintotdeauna serialele poliţiste, chiar dacă o agită. îi îmbogăţesc prea mult imaginaţia. Mai este dependentă şi de podcasturile despre crime adevărate, chiar dacă uneori o neliniştesc. De aceea favoritul ei este unul clasic, mai lejer, *Hercule Poirot,* o adevărată oază în lumea serialelor poliţiste. Un serial captivant, care te poartă în lumea lui. Cât de uşor este să te cufunzi în lumea veche din Anglia şi să urmăreşti viaţa leneşă a elitelor sociale în timp ce acestea se îmbracă pentru cină, îşi petrec timpul la banchete în hoteluri si conace, vânând si plimbându-se prin grădini. *Poirot* e cel mai lejer serial poliţist pe care Saana îl poate suporta. Există o mulţime de crime, dar Poirot le rezolvă pe toate. Telespectatorul se poate bucura pur şi simplu de peisajele şi atmosfera de la conac, apelând la imaginaţie pentru a-şi da seama cine este criminalul în fiecare caz urmând indiciile oferite. Din păcate, Saana a văzut toate episoadele din *Poirot* de mai multe ori. Deja bănuie sau îşi aminteşte cine e criminalul. *The Killing* este mult mai captivant. Ceva nou şi de alt calibru.

Saana întrerupe episodul ca să meargă la toaletă. în drum spre toaletă se uită pe furiş afară prin draperiile de la sufragerie. Afară pare să fie o zi frumoasă si însorită. Mestecenii din fata ferestrei sunt deja înverziţi. Verdele verii a luat-o prin surprindere şi anul acesta. Şi-a petrecut toată primăvara stând la birou, scriind în grabă la

calculator ştiri online de divertisment. De-a lungul anilor, ecranul ei a fost plin de texte despre moartea lui David Bowie, virusul Zika şi nenumărate alte articole fără noimă.

*Cinci exerciţii pe care le poţi face pentru a fi în formă pentru vară.*
*Comori ascunse: 10 destinaţii de vacanţă subestimate din Europa.*
*Un jurnalist a făcut flotări trei minute pe zi timp de o săptămână, vezi aici rezultatele uimitoare!*
*Intestinul este al doilea creier - 5 lucruri despre cum funcţionează stomacul.*
*Fă-ţi viaţa de familie mai lejeră - încearcă reţetele noastre de 15 minute pentru toată săptămâna!*

Saana e amuzată. Şi-a petrecut toată primăvara compilând reţete uşoare, dar, după şedinţa foto, nu a încercat să reproducă niciuna acasă. S-a lăsat chiar şi de flotări după doar o săptămână de testare activă. De fapt, toată primăvara nu a făcut nimic în afară să lucreze. A numărat semne si cuvinte, s-a stresat din cauza termenelor-limită, a stat la calculator, nevoită să rămână la birou uneori până noaptea târziu. După serviciu, era atât de ruptă de oboseală, încât nu putea face altceva decât să stea întinsă în pat, uitându-se pe Netflix sau HBO Nordic. După o zi lungă la lucru, micile treburi prin casă, cum ar fi plata facturilor, aspiratul şi gătitul, i se păreau copleşitoare. Podeaua era acoperită de un praf cenuşiu care se strecurase printre scândurile de lemn, iar înştiinţările de scadenţă pentru facturi picau din cutia poştală în mod regulat. Oare asta e ceva normal? se întreabă ea, în timp ce-şi vâră încă o felie de pizza în gură. Pentru cei care o cunosc, pare normal: toţi au mult de lucru şi oamenii sunt mereu pe fugă. Pe fugă, dar încotro şi de ce? Prietenii ei par să pomenească mereu cât de ocupaţi

sunt, de parcă ar fi ceva grozav în asta.

Toţi lucrează peste program şi totuşi îşi fac timp să meargă la sală. Nimeni nu spune că e stresat sau epuizat. Uneori, seara, când luminile erau încă aprinse doar în unele birouri, Saana căuta în linişte pe Google simptomele oboselii la muncă şi niciodată nu reuşea să găsească ceva care să se potrivească stării ei. *Oboseală extremă, cinism şi scăderea stimei de sine profesionale.* A stat toată primăvara cu nasul atât de lipit de ecran, încât nici n-a observat pregătirile naturii pentru sosirea verii. în primele săptămâni s-a ivit doar nisipul de sub zăpadă, au apărut câteva păsări migratoare solitare şi nişte brânduşe. Apoi totul sa întâmplat deodată: începutul verii. Mesteceni înverziţi, privighetori şi oameni îmbrăcaţi în tricou, la plimbare. Lumină.

După ce vine de la toaletă, Saana se îndreaptă spre fereastră. Ce zi e azi? Miercuri. Deci a fost cu adevărat la petrecere până la ultima comandă într-o seară de marţi. O petrecere de rămas-bun cu doar câteva persoane, dar cu multă băutură.

Cântecul puternic al unei mierle din curte răsună în încăpere. Saana trebuie să închidă fereastra ca nu cumva ciripitul vesel al păsărilor să strice starea încărcată şi apăsătoare de mahmureală din apartament. *The Killing,* un Seattle ploios, pizza, oboseală, greaţă. Zona ei de confort. E chiar nebunie să urmăreşti un serial înfricoşător când eşti mahmur, cu ucigaşi şi cadavre. Totuşi, nu face altă alegere. Saana adoră *The Killing.* îi dă o stare de bine. Când se uită la serial, nu se mai simte singură. Gândurile ei copleşitoare sunt ascunse frumos de intriga captivantă.

Saana mai ia o felie de pizza. Ultima felie. Probabil că a mâncat deja peste 1.500 de calorii. Pizza consistentă i-a făcut sete, dar măcar acum încăperea nu se mai învârte. întinsă pe canapea, cu stomacul plin de pizza, Saana se gândeşte că totul

este bine până la urmă. în ciuda faptului că epuizarea din primăvară s-a transformat mai întâi în zvonuri despre concedieri în cadrul companiei şi, în cele din urmă, în veştile proaste, viaţa merge înainte. Totul va fi bine.

Saana aruncă o privire la bagajele din hol deja făcute şi se relaxează pentru restul serii. Mâine va pleca din oraş pentru toată vara. Gata cu mahmureala, va face doar sport şi meditaţie. Activităţi în aer liber si smoothie-uri verzi. Tot ceea ce fac oamenii în zilele obişnuite. Dar astăzi nimic. Mulţumită, cu capul pe pernă şi învelită în pătura din polar pe care o luase de la bar, lasă Netflix să treacă automat la următorul episod. Noul episod din viaţa ei avea să înceapă abia mâine.

în dimineaţa următoare, singurele urme de mahmureală ale Saanei sunt doar un tremur redus al mâinilor şi o uşoară indigestie cauzată de pizza. Procesul de recuperare durează de obicei una sau două zile. Prima zi: compensarea lipsei de somn, când organismul elimină excesul de alcool, înlocuind toxinele cu pizza şi dulciuri. A doua zi: organismul elimină surplusul de grăsime, sare şi zahăr, balonare şi o stare de spirit momentan mai proastă. Regret. Somnul prea mult din ziua de mahmureală se răzbună pe ritmul circadian. O noapte de sevraj. în sfârşit, mânia: niciodată n-o să mai ajung în starea asta. Apoi, ziua a treia: totul este dat uitării, totul este iertat. O viaţă nouă, promisiuni noi, smerenie şi recuperare. Iluzia că vinul nu o va mai atrage niciodată. Ziua a şaptea: sete.

Saana stă în bucătărie cu o ceaşcă de cafea în mână şi se uită afară. Astăzi poate suporta din nou lumina soarelui şi cântecul păsărilor.

Porneşte iPad-ul de pe masa din bucătărie, caută Hartola pe Google şi deschide pagina zonei. *Hartola - singurul regat al Finlandei,* după cum scrie pe

ecran. Saana chicoteşte, dar sloganul nu este o glumă. Hartola s-a desemnat regat şi există chiar şi un videoclip intitulat *Regatul Hartola,* pe YouTube. Saana apasă *play.* în stilul sec, tipic pentru videoclipurile promoţionale regionale, filmuleţul prezintă beneficiile traiului intr-un loc precum Hartola. în videoclip, o femeie veselă, care s-a mutat recent acolo, explică cum iniţial s-a întrebat dacă va putea cumpăra brânză de capră de la magazinele din Hartola. Probabil că da. Videoclipul nu ne spune. Saana nu poate nega că şi ea s-a gândit de unde va cumpăra vara rucola sau pecorino. în cele din urmă, Saana caută pe Google Maps distanţa exactă. Cel mai scurt traseu între Vallila si Hartola are 179 de kilometri. La o aşa depărtare, va reuşi să-şi lase în urmă rutina plictisitoare. La o aşa depărtare, va scăpa de stresul acestei primăveri, de epuizare, de incertitudine. Va încerca să nu se gândească la toamnă. Va fugi 179 km, lăsându-se în urmă, şi va trăi clipa. Sfârşitul contractului temporar o va obliga să se odihnească intr-un loc unde s-a simţit mereu bine.

Saana închide iPad-ul si îl strecoară în buzunarul interior al rucsacului. Libertatea începe acum. Stinge luminile din apartament, verifică dacă aparatul de cafea este oprit, dacă robinetul pentru maşina de spălat este închis, dacă sunt închise geamurile, dacă frigiderul e gol şi totul e gata pentru absenţa ei de două luni. Toate plantele s-au uscat deja de ceva timp, încet torturate până la moarte, fiindcă nu au fost udate. Saana nu poate să dea vina pe nimeni altcineva, fiindcă trăieşte singură. Saana trage două genţi mari pe casa scării şi închide uşa de la intrare.

Aerul din hol e un amestec de vieţi ale unor necunoscuţi. Chiar acum, mirosul dezvăluie că un vecin prăjeşte carne tocată pentru prânz. Saana târăşte valizele mari şi nepractice în liftul mic şi

urmăreşte cu nerăbdare cum se schimbă numărul de etaj. în curând, liftul ajunge la parter, iar Saana deschide grilajul rigid şi scârţâitor, apoi împinge uşa liftului. Este doar unsprezece şi douăzeci. Va avea destul timp să ia autobuzul de doisprezece.

Cu o voce joasă, şoferul autobuzului îi salută pe pasagerii liniei expres către Lahti şi Heinola, care trece prin Jyvăskylă. Saanei i-a plăcut întotdeauna să călătorească cu autobuzul: nu trebuie să şofezi, poţi să dormi, să citeşti sau să priveşti peisajele schimbătoare, doar cu gândurile tale. La revedere, Helsinki, n-o să-mi lipseşti!

Când ajunge în Lahti, Saana scoate un mic caiet din geantă şi începe să-şi facă o listă.

*Vara în Hartola, puncte principale:*

— Să *mă bucur de viată*

— *Linişte şi pace*

— *Fără ţigări (sau doar câteva pufăituri şi doar cu un pahar de vin sau bere)*

— *Fără bere (băutură inutilă, te balonează)*

— *Să nu-mi mai rod unghiile*

— *Să merg cu bicicleta şi să alerg*

— *Să înşirui frăguţe şi afine pe un pai uscat, cum făceam în copilărie (cel puţin o dată)*

— *Să admir micile detalii (aşa cum fac, de obicei, doar în străinătate)*

— *Să redescopăr entuziasmul din tinereţe (încă sunt al naibii de tânără, dar caut entuziasmul pe care îl aveam la 20 de ani)*

— *Să mă dau în leagănul din curte şi să trag un pui de somn în aer liber*

— *Să răsfoiesc reviste şi romane poliţiste*

— *Să uit de stres; odihnă şi pace*

— *Parfum de casă folosind reţeta din copilărie (flori de liliac sau petale de trandafir într-un borcan de sticlă)*

— Să *ascult hituri vechi*
— *Să scriu*

Ultimul punct este visul ei cel mai mare. Saana ar dori să scrie ceva al ei, un roman poliţist de succes, de exemplu. în timp ce prietenii ei citeau reviste de scandal, cum ar fi *Seiska* şi *Alibi,* pasiunea ei secretă a fost dintotdeauna revistele despre crime adevărate.

Autobuzul ajunge în autogara din Heinola, iar Saana mai aruncă o privire peste lista ei. Nu vede „o nouă poveste de dragoste" sau „bărbaţi". „Vară fără bărbaţi" sună relaxant şi vag familiar. Saana îsi aminteşte că, în urmă cu câţiva ani, a citit o carte cu acelaşi titlu, romanul lui Siri Hustvedt.

Autobuzul opreşte în autogară cu un scârţâit. Autogara din Hartola nu e decât o mică clădire în vecinătatea drumului principal. Saana coboară din autobuz şi aşteaptă ca şoferul să deschidă trapa portbagajului. Zâmbind, îi mulţumeşte pentru călătorie, îşi ia bagajele şi începe să se uite în jur, căutând chipul familiar. O femeie entuziasmată, într-o rochie de vară şi un cardigan de lână albă care ajunge aproape până în pământ, îi face semn de lângă clădirea autogării. Mătuşa ei, Inkeri. Cea mai bună dintre toţi oamenii. Saana o salută si ea cu mâna.

— Eşti exact ca mama ta, râde mătuşa ei când o vede pe Saana târându-şi valizele enorme după ea. Nu poţi merge niciunde fără să iei jumătate din casă cu tine.

Saana simte dor, dar acesta dispare repede. Chiar seamănă cu mama ei în anumite privinţe? Ceva din mama e mereu cu ea, dar nimeni nu poate fi ca mama. Mătuşa ei aruncă repede bagajele pe bancheta din spate a maşinii vechi Volkswagen Beetle şi o îndeamnă pe Saana să se aşeze lângă ea. Saana n-a apucat să o avertizeze că avea în bagaj şi

laptopul şi alte lucruri fragile. Poate ar fi bine să se spargă toate. Atunci ar putea să lase totul deoparte, să se relaxeze pe deplin.

Maşina hurducăie de-a lungul drumului nisipos, iar Helsinki pare deja foarte departe. Câmpurile şi clădirile pe care Saana le ştie din copilărie trec repede prin faţa ochilor. Saana lasă geamul jos şi scoate capul afară. Un vânt prăfos o izbeşte imediat în fată. Aerul miroase a vară si a îngrăşăminte. Pietricelele se lovesc de şasiul maşinii, ricoşând de pe cauciucuri. Saana îşi trage capul în maşină. Acum că a sosit în Hartola, vara cu Inkeri pare o idee la fel de bună ca statul acasă, poate chiar mai bună.

Vin alb rece servit pe treptele şurii, reviste pentru bătrânele, bârfit cu mătuşa şi mâncarea ei minunată. Simte deja din maşină mirosul de fum de la soba pe lemne din saună. Viaţa pare mai uşoară când eşti departe de acasă. în Hartola, şomajul s-ar simţi ca o vacanţă, ca o eliberare. La Inkeri nu va trebui să facă lucruri inutile, cum ar fi organizarea garderobei şi trierea hainelor pentru donat, curăţenie în boxa de la subsol, aranjarea raftului cu condimente, găsirea unui loc de muncă dar cu pretenţii, ştergerea prafului de pe mânerele uşilor sau scuturatul pernelor şi plăpumilor. în Hartola, Saana ar putea pur şi simplu să se odihnească. Ar putea dormi până când ar dispărea tot stresul pe care locul de muncă i l-a vârât forţat pe gât pe tot parcursul primăverii. Apoi, încetul cu încetul, se va reconstrui pe sine

## Miercuri, 26 iunie / Helsinki

Jenna merge de-a lungul străzii Neitsytpolku şi aruncă o privire la ecranul telefonului. Nu este sigură că a fost o decizie înţeleaptă. Azi trebuia să meargă la sală, dar acum e în drum spre o petrecere, direct de la serviciu. Se uită la ceas, este doar patru fără un sfert.

Jenna trece pe lângă câteva case frumoase din piatră şi, treptat, marea apare la orizont. „Poţi veni chiar acum, vin şi ceilalţi”, i-a spus Elias. Şi Jenna s-a hotărât să meargă. Nu durează mult şi Jenna aude deja râsete înăbuşite în apropiere. Râsul îi este cunoscut: cei care stau pe vechiul chei - cel pentru spălat covoare - sunt colegii din companie. Elias, aspirantul, disperat să devină partener, singurul apropiat al Jennei de la birou. Jenna zăboveşte puţin în faţa mesei, cu un zâmbet pe buze. Bărbaţii nu se opresc din vorbit când apare Jenna. Numai Lars se întoarce, iar Jenna observă cum privirea bărbatului îi inspectează tot corpul, din cap până în picioare. Sub privirea lui, bluza îi pare prea subţire, fusta prea scurtă, deşi e încântată că s-a schimbat în hainele ei de petrecere. Directorul firmei n-are de ce să se plângă de cum arată. Serile de vară sunt imprevizibile, aşa că Jenna are cu ea la serviciu haine sport, dar şi ţinute de

## Miercuri, 26 iunie / Helsinki

petrecere.

— Daţi-mi voie, domnişoară, spune Elias şi îi aduce un scaun de la o masă alăturată.

— Jenna observă cum directorul firmei dă pe gât paharul.Pe nerăsuflate, râde Lars şi umple din nou paharele tuturor.

— Ce avem noi aici? întreabă Elias si se asază.

O îndeamnă şi pe Jenna să ia loc. Jenna se gândeşte ce să facă. Sunt doar bărbaţi la masă. Contrar spuselor lui Elias, „ceilalţi” nu au venit. Doar Jenna şi bărbaţii.

— Chiar aşa, măi să fie! râde Lars.

Elias dă din cap şi aruncă o cutie de chibrituri pe masă. *Fire - idei care te încing,* se poate citi pe cutie. Jenna bea o gură de şampanie şi priveşte cum Lars verifică dacă mai este cocaină în cutie. Si de data aceasta, chibriturile au fost aruncate si înlocuite cu stimulentul alb. Lars ridică paharul şi dă din cap. Elias încuviinţează subtil, cu subînţeles. Pachet livrat, pachet ridicat. Jenna îşi schimbă poziţia pe scaun. îi vine să se foiască, se simte în plus. Unde naiba sunt ceilalţi de la birou?

Bărbaţii discută puţin despre prognozele vânzărilor pentru trimestrul al doilea, apoi trec la chestiuni mai importante. Vor lua cina la Klippan, un local cunoscut. Un frumos decor marin, dar conversaţii urâte, pline de glume grosolane. După o sticlă de şampanie şi câteva beri, bărbaţii deja vorbesc mai mult strigând. Totuşi, vântul marin puternic toceşte vorbele cele mai stridente.

Jenna se uită în jur. Soarele cald de după-amiază i-a scos pe mulţi din case, iar oameni simpli îşi plimbă câinii. Jenna se uită din nou la masă. Simte nevoia să râdă. Fruntea lui Lars e de un roşu aprins. Lars Sundin e un bărbat trecut de vârsta mijlocie, cu faţa

stacojie, dar cu părul vâlvoi ca al unui surfer de douăzeci si ceva de ani.

Jenna dă pe gât primul pahar. Mesele din jurul lor se ocupă treptat, dar cu băutura va fi aproape imposibil să ţină pasul cu ei.

Cheiul Mattolaituri, construit pe malul mării, este un loc unde oamenii vin ca să fie văzuţi. Cei care-şi plimbă câinii şi alergătorii se uită în treacăt să vadă cine sade astăzi pe terasă. O fi cineva cunoscut? Din când în cânt, bărbaţii îi salută pe trecători. De parcă Jenna ar fi la o masă VIP. Bărbaţii se bat pe umăr, dezinvolţi. Sunt obişnuiţi ca masa lor să capete multă atenţie, atât pozitivă, cât şi negativă. Câteva bărci din lemn trec încet pe lângă terasa aglomerată. Jenna se uită la ele. încă nu e timpul potrivit pentru plimbări cu barca. Când Jenna încă locuia acasă, obişnuia să petreacă mult timp pe apă cu părinţii ei. Pentru câteva secunde i se face dor de mare.

La o masă din apropiere, trei femei cochete ciocnesc pahare. Jenna o recunoaşte pe una dintre ele. O bloggeriţă cunoscută. Pentru o clipă, Jenna şi-ar dori să fie la fel de lipsită de griji. Frumoasă şi populară. Lars se ridică să fumeze o ţigară. Şi viaţa lui Lars trebuie să fie destul de lipsită de griji. Jenna nu cunoaşte foarte mulţi oameni pentru care totul este atât de uşor şi la îndemână. Jenna îşi aminteşte nişte nume. Cele despre care se zvonea că s-au văzut cu Lars de-a lungul anilor. în grup erau şi femei inteligente. Lars nu e chiar atât de atrăgător, dar poate că se pricepe la vorbe. Măcar e al naibii de înstărit. Jenna îl lasă pe Elias să-i umple paharul şi îl urmăreşte pe Lars, în timp ce acesta se uită

spre mare. Pentru o fracţiune de secundă îl vede pe Lars oarecum mai mic, mai autentic decât până atunci. Chiar şi el a fost copil cândva, îşi zice Jenna, luând amuzată o gură de şampanie din pahar.

— Hai să mergem! spune Lars când termină de fumat.

Toţi cei de la masă amuţesc. Se pare că ordinele lui Lars nu se discută. Seara este planificată cu o precizie la minut. Mai întâi câteva sticle de şampanie pe chei, apoi cina la Klippan, iar restul serii la o petrecere privată în salonul VIP din clubul Teatteri. Se pare că Lars avea multe nume pe listă; Elias i-a promis Jennei că va putea intra şi ea.

Cu pas legănat, bărbaţii ajung la debarcader ca să ia feribotul spre Klippan la ora şase. Jenna se grăbeşte în urma lor pe tocuri înalte. Băutura i s-a urcat la cap. Se simte invincibilă, dar, în mod straniu, şi fragilă. Vasul *Silja* tocmai a plecat. Silueta sa albă şi impunătoare a dispărut momentan din port. Lars ridică în aer vergeaua de lemn de la debarcader, semn că au nevoie de o barcă. Cârmaciul bărcii, care se afla pe insula pe care era şi restaurantul, observă apelul şi începe să pregătească barca pentru traversare. Bărbaţii aşteaptă pe mal. Jenna simte nevoia să fumeze o ţigară. Chiar atunci telefonul lui Elias sună.

— în regulă, suntem deja aici, spune Elias şi închide apelul.

Doar cinci minute mai târziu, un taxi opreşte la mal si două fete se alătură bărbaţilor. O roşcată si o brunetă. Elias le salută cavalereşte înainte să i

le prezinte lui Lars. Lars le îmbrăţişează prelung pe amândouă şi le oferă o gură dintr-o sticlă cu băutură din buzunarul interior al jachetei. Fetele ridică din sprâncene, dar apoi apucă sticla cu nerăbdare. E prima dată când partenerii firmei

nu zic nimic. Bărbaţii se uită cum cele două fete

drăguţe dau pe gât băutura tare, direct din sticlă, chicotind şi prefăcându-se şocate. Jenna urmăreşte cu gura căscată această întorsătură surprinzătoare de evenimente şi îşi dă seama că cel mai bine ar fi să nu spună ce îi trece prin minte. Fetele sunt tinere, dar majore.

Când soseşte barca, Lars le ajută mai întâi pe femei să se îmbarce. Jenna se uită suspicioasă la noile feţe. Fetele sunt frumoase, machiate strident. Fetele se suie cu grijă pe barcă, chicotind precaut. Fustele lor mini şi tocurile înalte fac acest proces mai anevoios. Jenna le urmăreşte în timp ce şi ea se clatină pe tocurile înalte, trebuind să se sprijine de braţul întins al lui Lars. Lars le pofteşte pe fete să se aşeze lângă el şi le întreabă politicos ce mai fac. Jenna ia loc şi zăreşte plăcerea din ochii bărbaţilor. Nu poate să nu se gândească la rolul ei în şarada asta. De ce e aici? Lucrează pentru firmă, la urma urmei. Se uită întrebător la Elias: Ce naiba se petrece? Elias îi face un gest aproape furios: *Nu pune întrebări.*

în timp ce urcă treptele spre restaurant, Jenna se uită în jur, la ţărm şi la orizontul frumos. Helsinki. După ce ceilalţi au intrat, observă că Elias a rămas afară cu Lars. Bărbaţii stau cu

spatele la vila de lemn. Jenna deschide uşa de la intrare şi rămâne pe trepte ca să tragă cu urechea.

— Una dintre ele este stagiara noastră. Ce naiba e asta? întreabă Lars, privindu-1 insistent pe Elias.

— Am avut o problemă, cineva a contramandat, mormăie Elias. Ea a venit în locul ei. Dacă ne-am înţeles să fie trei, trei vor fi, doar ştii asta, spune el, iar Jenna îi simte incertitudinea din voce.

Lars acceptă acest răspuns dând din cap. Jenna se duce repede înăuntru. A fost invitată ca să atingă efectivul de fete tinere pentru divertismentul bărbaţilor? întregul scenariu pare de rahat. Totuşi, până acum seara a fost distractivă. în plus, ştie să se apere dacă e nevoie.

Trei ore mai târziu, Jenna şi Lars discută la masă despre situaţia actuală a clienţilor, despre cum, din perspectiva firmei, cel mai mare obstacol în calea activităţii creative sunt clienţii. Nu mai pot sau nu mai îndrăznesc să cumpere o reclamă adevărată. Vor campanii publicitare care să iasă în evidenţă, se îndrăgostesc de idei îndrăzneţe, dar în cele din urmă totul este remodelat si schimbat în campanii plictisitoare.

— Nu câştigi premii cu muncă plictisitoare. Şi toată lumea vrea premii. Atât managerii de marketing, cât şi agenţiile, spune Lars, iar Jenna vede cum se uită la decolteul ei.

— Te înşeli în privinţa asta, spune Jenna şi se uită direct în ochii lui. Ceea ce îsi doresc clienţii sunt rezultate garantate. Nu mai poţi să vii

doar cu ceva creativ. Este nevoie si de un randament în investiţii, spune ea şi observă că are nevoie de ceva care să o stimuleze - o linie de prizat, poate.

— Destul cu discuţiile în seara asta, să nu mai vorbim despre serviciu, spune Lars, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Jenna îl urmăreşte pe Lars în timp ce acesta varsă cu tupeu puţină pudră albă fină pe faţa de masă. Văzând privirea neîncrezătoare a Jennei, Lars începe să râdă.

— Nu-ţi face griji. Suntem singurii clienţi de aici.

Jenna ridică din sprâncene şi se apleacă spre masă. Când se ridică din nou, lăsându-se uşor pe spate pentru a se bucura de moment, simte cum Lars o soarbe din priviri.

— Pari matură pentru vârsta ta, spune Lars, iar Jenna zâmbeşte.

Poate că e adevărat. Cel puţin ea este mai hotărâtă decât celelalte fete.

— Uită-te la ei, spune Lars şi arată spre Elias şi fata cu părul roşcat, care au reapărut împreună în restaurant. Dacă te uiţi cu atentie, o să vezi că Elias nu mai are cămaşa în pantaloni, iar când a ieşit la ţigară, cărarea era pe cealaltă parte.

Lars dă din cap.

— Răbdare. Unde naiba e răbdarea? Tinerii de pe Tinder nu mai au respect pentru vânătoarea de odinioară. O vânătoare subtilă.

Jenna zâmbeşte cu sarcasm. Singurul lucru pe care o să-l vâneze în această seară sunt încă câteva linii. După aceea poate să dispară.

La miezul nopţii se întorc pe ţărm. Taxiul negru pe care l-au comandat aşteaptă deja în parcarea de lângă debarcader. Lars se leagănă pe loc şi se uită la mare. Briza îi suflă Jennei părul în faţă.

O jumătate de oră mai târziu, grupul ajunge la clubul Teatteri, beat şi foarte însetat. Un paznic îmbrăcat în negru îl salută pe Lars şi dă la o parte frânghia, deschizând drum spre treptele care duc chiar în salonul VIP.

— Bine aţi venit!

Lars încuviinţează, pune o bancnotă portocalie netedă în mâna bărbatului şi îi conduce pe ceilalţi la mesele înalte pe terasă. Fără să spună vreun cuvânt, Lars îi lasă să se aşeze şi se îndreaptă spre bar ca să comande de băut. Când ajunge înapoi la masă cu câteva shoturi de vodcă cu suc de merişoare şi câteva sticle de şampanie, Jenna îşi dă seama că a început să se simtă bine. în plus, Lars nu i se mai pare un nesuferit.

— Sper că asta e şampanie şi nu ceva vin spumant?

Jenna apucă sticla privind cruciş la etichetă, evident deja foarte ameţită. Lars încuviinţează şi se aude un zumzet de aprobare din partea grupului. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Lars Sundin în Teatteri să comande altceva în afară de cea mai bună şampanie din regiunea Champagne.

## Joi, 27 iunie / Helsinki

J

enna stă întinsă pe burtă în pat şi deschide ochii. încăperea în care se află nu îi este

cunoscută. Unde e? în tăcere, fără să se mişte, încearcă să se uite în jur şi să examineze încăperea. O cameră mare, luminoasă, cu parchet întunecat. Stă întinsă aproape de podea, aşadar, probabil pe o saltea. Lumina care pătrunde din afară traversează pardoseala şi peretele deschis la culoare. Pe partea ei de pat se află un şir lung de ferestre prin care vede cerul albastru senin. Nu observă nicio perdea. Pe podea, deasupra unor reviste de design interior se află un deşteptător cu lumină caldă. Cifrele luminoase strălucesc roşiatic: 04:39. Deci e încă devreme si a ajuns la cineva acasă. Tocmai atunci lângă ea aude un foşnet uşor. Jenna rămâne nemişcată pentru o clipă şi realizează că e dezbrăcată. Caută pătura. Mintea îi este în ceaţă. Ochii o usturã. De unde a venit sunetul acela? Iarăşi a băut prea mult şi a prizat cocaină care a făcut-o să se simtă invincibilă, cel puţin pentru moment. Acum se simte foarte vulnerabilă. De cât timp zace aici? Jenna îşi mângâie stomacul neted şi gol şi abia apoi se uită în stânga ei, speriată. Cine stă întins lângă ea?

La naiba! Directorul firmei. Jenna îşi trage pătura peste cap şi închide ochii. Nu e deloc sigură de ceea ce s-a întâmplat în ultimele ore. Ce au făcut sau nu au făcut? Jenna nici nu-şi aminteşte cum a ajuns în apartamentul lui Lars Sundin. Probabil cu taxiul. Habar n-are pe la ce oră. în plus, încă e beată. Dintr-un oarecare motiv, îşi aminteşte vag de o barcă. Orice gând despre ultimele ore e complet neclar. Elias şi rugăminţile lui. Teatteri. Cocaina şi şampania. Imaginea unei

chelneriţe aplecate înspre ea şi sfatul ei prietenos să iasă cu oameni de vârsta ei. Răspunsul demn de Beyonce al Jennei, stimulat de droguri: *Mind your own businessK* Ea e singurul vinovat de situaţia asta.

Jenna simte cum directorul se ridică din pat. Aruncă o privire precaută de sub pătură, aşteptând ca acesta să se facă nevăzut în cealaltă încăpere, apoi se ridică. Ce *să fac acum?,* se întrebă ea şi se ridică, înfăşurându-se în pătura, încă e prea devreme, ar fi greu să ajungă acasă la cinci dimineaţa. Si mai întâi trebuie măcar să meargă la toaletă. Jenna se împleticeşte, reproşându-şi în gând. Lars Sundin. Trebuie să fi fost cel mai bătrân tip cu care a avut o aventură. Directorul firmei *Fire,* înstărit şi arogant. Ori de câte ori trecea pe lângă biroul provizoriu al Jennei, ea îi făcea cu ochiul. Dar doar scurt şi din curtoazie. Când Elias a sunat-o pe Jenna, în mod neaşteptat, vineri după-amiază şi a întrebat-o dacă are chef de şampanie, Jenna nu a ezitat să accepte invitaţia. Nu ştii niciodată ce contact ar putea fi cel mai util pe viitor. însă acum s-a culcat din greşeală cu şeful ei bătrân şi nici măcar nu ştie ce altceva au mai făcut. Se simte uşuratică, o ratată.

Găseşte toaleta din a treia încercare. Jenna îşi face nevoile şi îşi şterge mâinile cu un prosop nespus de moale şi de pufos. Ca la hotel. Prosopul miroase uşor a loţiune după ras bărbătească. Jenna îşi trece degetele prin părul încâlcit de gel şi-l prinde într-un coc. Se uită în oglindă. Ar putea arăta mai

îngrijit, dar în aceste condiţii, fără demachiant sau machiaj proaspăt, e nevoită să se descurce aşa cum poate. După ce se priveşte în oglindă, Jenna deschide dulăpiorul de deasupra chiuvetei si cercetează conţinutul. Câteva medicamente, parfum Armani, deodorant. Pe marginea chiuvetei se află o periuţă de dinţi electrică Braun, care pare foarte singuratică. Nu sunt lame de ras, cosmetice sau discuri demachiante. Robinetul si chiuveta sunt strălucitor de curate, Lars sigur are menajeră. Se pare că nimeni altcineva nu locuieşte în apartamentul acesta mare, în afară de Lars. N-are soţie. Nici iubită. Dar se zvoneşte că are multe aventuri. înainte de a ieşi din toaletă, Jenna verifică etichetele de pe recipientele cu pastile. Pentru ce ia domnul sef medicamente? Nimic contagios, nici medicamente pentru SIDA. Primul este melatonină, celălalt este un medicament puternic pentru migrene. însă al treilea, o folie de pastile aproape goală, este stimulentul performanţei masculine, Viagra. Jennei îi vine să vomite. La cum arată, Lars trebuie să fie chiar mai în vârstă decât îşi imaginase ea. Jenna închide dulăpiorul cu medicamente şi priveşte în gol. Noaptea tocmai încheiată îi dă o stare letargică. Greaţa cauzată de mahmureală începe să se facă simţită, iar Jenna abia se mişcă.

Când iese din toaletă, Jenna aude înfundat o conversaţie. Se trezeşte din amorţeală şi aproape că intră în panică. La naiba! E încă în apartamentul lui Lars, e foarte devreme şi nu ştie ce o să-i spună bărbatului când va da cu

ochii de el. Si cu cine naiba vorbeşte Lars? Discuţia se aude din cealaltă cameră.

— Ce vrei? răsună înfundat vocea lui Lars.

Jenna se întoarce pe acelaşi traseu înapoi în pat. Strânge pătura şi mai mult în jurul ei şi se uită îngrijorată la hainele ei aruncate grămadă pe podea. în lumina strălucitoare a dimineţii, topul ei negru şi strâmt şi fusta cu paiete par mult prea vulgare şi murdare pentru drumul spre casă. Ferestrele înalte ale lui Lars nu au perdele şi Jenna are impresia că se află intr-un acvariu. Lumina orbitoare de iunie se revarsă deja în încăpere. Jenna se duce la geam şi admiră o clipă peisajul liniştit. în depărtare, marea străluceşte printre case.

Sunetele conversaţiei înăbuşite nu se mai aud. Poate că Lars încă vorbeşte la telefon. Jenna zăboveşte lângă fereastră, încercând să-şi adune curajul să-l înfrunte pe Lars. Vede în apropiere câteva case şi un copac înverzit. îşi scoate telefonul din geantă, de sub maldărul de haine, şi se întoarce la fereastră ca să-si facă un nenorocit de selfie. *Note to self-:* să nu mai faci aşa ceva. în fundal, o fereastră, curtea şi lumina dimineţii de vară. Jenna zâmbeşte stânjenită către cameră. Nu o va posta nicidecum pe reţelele sociale. Apoi se uită din nou în curte. Vede mişcare la baza copacului mare. Pare că o siluetă întunecată stă rezemată de trunchi, uitându-se direct la casă. Jenna mijeşte ochii ca să vadă mai bine. Lumina dimineţii îi bate în faţă. Genele lipite între ele îi estompează vederea, iar ramurile

verzi din curte îi stau în cale. Silueta se mişcă din nou. Jenna tresare. Nu-i vine să creadă: cineva chiar e acolo, afară. Se retrage repede de la fereastră. încă e dezbrăcată. Speră că persoana de afară nu a văzut-o asa.

Jenna se îmbracă, dar în acelaşi timp o loveşte greaţa şi îi vine rău când se ridică. Se aşază pe saltea. O amintire de acum câteva ore: cocaină si un sărut franţuzesc. „Pari matură pentru vârsta ta.” Acum, în lumina zilei, complimentele lui Lars par libidinoase şi premeditate. Jenna simte că încăperea se învârte cu ea, iar greaţa o forţează să se întindă din nou. Apoi se aude un sunet în depărtare. Oare e uşa de la intrare? Cumva nu e în stare să reacţioneze la nimic. Inima ei mahmură bate cu putere. Nu are putere să se mişte. Jenna se uită la ceas. Sigur nu va fi capabilă să se ducă la muncă. Compune repede un mesaj către şeful ei: „Am ceva probleme cu stomacul, nu pot veni azi”, apoi se face covrig sub pătură. Adoarme aproape imediat.

Jenna se trezeşte din somnul mahmur şi îşi dă seama că au trecut încă cinci ore. La naiba! A dormit prea mult. îşi ia geanta şi pantofii de pe jos, se îmbracă cu hainele strâmte, apoi se îndreaptă cam nesigură spre uşă. E timpul să-l confrunte pe Lars. Jenna trece pe lângă toaletă şi continuă să meargă pe hol până ajunge intr-un soi de mansardă. O singură ceaşcă goală de espresso zace pe blatul de marmură al insulei din bucătărie.

— Iuhu?! strigă Jenna.

Vocea îi sună răguşit, are gura uscată şi

urât mirositoare. Linişte peste tot; nu se aude decât zumzetul frigiderului. Dacă ar avea de ales, n-ar mai da cu ochii de Lars. Ar pleca pur şi simplu, sperând ca frânturile de amintiri ale mâinilor lui bătrâne pe pielea ei să se evapore cât mai repede cu putinţă. Jenna ştie deja cum trebuie să se comporte. Să fie rece şi dezinteresată, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Să nu facă valuri, să nu răspândească bârfe la birou. în caz contrar, se vor întoarce împotriva ei. Totuşi, ar fi o idee bună să încerce măcar să rezolve situaţia cum se cuvine, să-l confrunte pe Lars, apoi să se facă nevăzută acasă la ea şi să se compătimească.

— Lars...? încearcă ea din nou, dar nimeni nu răspunde.

I-ar prinde bine o cafea, dar nu ştie să folosească espresorul acela, care arată complicat. Se suie pe scaunul de la bar. Părţile metalice ale scaunului se simt reci pe coapsele ei dezvelite. în ciuda mahmurelii, are impresia că arată bine. Cel puţin e tânără. îşi desface părul şi începe să-l descâlcească cu degetele, aşteptând ca Lars să apară în bucătărie.

Ar vrea să ştie ce au făcut aseară, dar nu îndrăzneşte să întrebe asa ceva. îsi scoate telefonul. L-ar putea suna, asta ar grăbi puţin procesul. Jenna caută numărul lui Lars pe site-ul *Fire.* O trec fiorii când se uită pe site-ul companiei. A fost entuziasmată când Elias i-a oferit un stagiu în departamentul pe care îl viza, dar nu a înţeles de ce nu a refuzat invitaţia la petrecerea de aseară. Oare pentru că vărul ei i-a spus că s-ar putea să o ajute să se pună bine cu conducerea? La început, Jenna a crezut că nu era de teapa celorlalte

două fete, că nu era acolo pe post de escortă, ci ca să-şi creeze legături profesionale, însă apoi i-au oferit cocaină. Odată ce stimulentul a fost absorbit, Jenna s-a hotărât să reevalueze situaţia. Apoi a început să se distreze. Acum îşi aduce aminte. Asa au stat treburile.

Jenna tresare. Telefonul lui Lars vibrează undeva în apropiere, chiar pe blatul de marmură. Jenna închide apelul. Oare unde ar putea fi Lars de nu are telefonul cu el? Jenna îl strigă din nou, iar când nu primeşte niciun răspuns, se uită la telefonul lui. Numărul Jennei apare pe ecran ca apel pierdut. Se pare că Lars nu are niciun cod de securitate pentru iPhone-ul său, probabil fiindcă e atât de bătrân. Jenna aruncă o privire la aplicaţia pentru mesaje. Oare să îndrăznească? Drept răzbunare, se decide să citească mesajele. Sunt doar câteva. Jenna se uită cu suspiciune în jur. Lars încă lipseşte, aşa că se hotărăşte să treacă puţin prin mesajele lui. La 18:06, pe 26 iunie 2019, Lars a primit o fotografie de la un număr necunoscut. Jenna se uită la poză, dar nu-şi dă seama ce vede de fapt. Oase? O coroană? închide mesajele şi deschide galeria foto. Tresare. în primele poze e chiar ea zăcând dezbrăcată pe pat. La naiba, ce nemernic! îi vine să vomite. Stomacul i se învârte de la şampania, vodca cu suc de merişoare, ginul tonic şi mojito-urile băute cu o seară înainte. Amintirile îi revin ca nişte viziuni. Mâinile îmbătrânite, laba gâştei din colţul ochilor, folia pe jumătate goală de Viagra din dulapul cu medicamente. Pozele nud făcute în secret. Jenna pune telefonul pe masă, aleargă la chiuvetă si încearcă să vomite. Nu reuşeşte. Nu

scoate decât salivă vâscoasă, un fir lung de flegmă. S-ar simţi mai bine dacă ar vomita, dar na fost niciodată în stare să-şi bage degetele pe gât.

Trebuie să se adune. Ia telefonul ca să verifice dacă pozele au fost trimise cuiva. N-au fost distribuite. Le şterge repede şi simte cum furia începe să clocotească în ea pe lângă senzaţia de greaţă.

— Ce nemernic! spuse Jenna în apartamentul gol.

Poate că ăsta era modul lui Lars de-a o pune la respect, ca să o facă să plece pur şi simplu. Jenna era nimeni. în ochii lui Lars era uşuratică, fără valoare. Nici măcar un rămas-bun.

— Să te ia naiba, Lars Sundin! spune Jenna şi se îndreaptă direct spre uşă.

Când Jenna iese din casa scării, îşi dă seama că se află pe insula Suomenlinna. Deschide Google Maps şi verifică cea mai rapidă cale către feribot. Există un singur traseu. Ameţită, începe să meargă. Călcâiele o dor, iar pantoful stâng tip stiletto îi irită glezna. Drumul nisipos scârţâie enervant sub paşii ei. Imediat o să dea şi de pietriş. Deşi vântul adie, e cald afară. Jenna decide să-şi dea jos încălţările şi să meargă desculţă spre feribot. Aruncă o privire în urma ei, spre casa lui Lars, de unde tocmai a plecat. Strada e pustie acum. Oare unde a dispărut Lars? Probabil nu la birou, aşa, fără telefon. Jenna se cutremură când se gândeşte iarăşi la Lars şi la trupul lui lângă al ei. Pozele nud pe care i le-a făcut pe furiş fac ca totul să pară murdar, scârbos şi înspăimântător. Speră ca sentimentul să

treacă odată cu timpul. Aproape că tremură de furie. Sar putea răzbuna cumva pe Lars? Ce bine ar fi să dispară de tot. Pe măsură ce se îndreaptă şontâc- şontâc spre mal, Jenna nici nu bănuieşte că dorinţa ei este pe cale să se împlinească. Nu-1 va mai întâlni niciodată pe Lars Sundin.

1.„Vezi-ţi de treabă” (engl., în original) (n.r.).

„Notă personală” (engl., în original) (n.r).

## Joi, 20 iunie / Hartola

Saana zace nemişcată în pat. Nu e în stare să facă nimic, iar asta o enervează. Pe masă se află o ceaşcă de cafea rece. Dintr-un motiv oarecare, nici măcar nu a reuşit să o bea. Deschide telefonul şi intră pe Twitter. Doar pentru o clipă, deşi a luat o pauză de la reţelele sociale. Din primăvară, urmăreşte contul de Twitter al poliţiei, pentru propriul amuzament. Pe lângă munca ei de reporter şi vânătoarea de materiale incendiare, căuta ceva mai interesant. Ceva captivant, ceva care să-i stârnească imaginaţia. însă până acum nimic nu i-a atras atentia. în adâncul sufletului, totuşi, Saana ştie că nici măcar nu a căutat.

Informaţii Poliţie... (ﬄinformaţiipoliţie 20.6.2019
Tamponare în Finlanda Centrală

Tamponare? Un limbaj destul de neobişnuit pentru poliţie, îşi zice Saana şi, intr-un final, ia o gură de cafea. Uf! E chiar rece. Perseverentă, Saana mai bea o gură. Deci aşa află oamenii simpli despre accidentele de maşină ale altora, gândeşte ea şi pune ceaşca înapoi pe masă.

în cursul săptămânii a devenit clar că Hartola nu avea prea multe de oferit de fapt. Asta îşi şi dorise: un loc în care să se relaxeze si să se concentreze pe odihnă, refacere, gânduri şi stare.

Dar acum, când Saana are în sfârşit ocazia să cugete cu adevărat, se simte nefericită, leneşă şi dezamăgită. Saana se întinde pe patul lat de 80 de centimetri din camera de oaspeţi a mătuşii sale şi se uită în tavan. încet, parcă din întâmplare, cade într-un somn liniştit.

— Trezeşte-te, Saana, îi şopteşte mătuşa Inkeri, scuturând-o hotărât. Ai dormit deja suficient ca să scapi de mahmureală şi de orice altceva. O săptămână, mai exact. Astăzi scoatem bicicletele din magazie şi facem un tur oficial prin Hartola, continuă ea şi râde văzând expresia iritată de pe chipul Saanei.

E ora trei după-amiază. După părerea mătuşii, e timpul ca Saana să se familiarizeze cu locul, să- şi aducă aminte de verile din copilărie. Să se plimbe şi să facă ceva mişcare. Toţi ajungem deprimaţi dacă nu ne mişcăm. Mătuşa ştie sigur că, de fapt, Saana trebuie să fie mai activă, chiar dacă nu vrea să recunoască. Inkeri preia frâiele şi o obligă pe Saana să se ridice din pat. Nu are sens să te închizi în casă în toiul verii.

— Hai mai întâi să stăm puţin în leagănul din grădină, zice mătuşa, iar Saana începe treptat să se înveselească. Bem puţin vin de vară? întreabă mătuşa şi îşi pune mâna pe umărul Saanei.

— Da, mulţumesc! zâmbeşte Saana, iar mătuşa intră în casă să aducă pahare.

Mătuşa chiar ştie pe ce butoane să apese. îi mângâie obrazul Saanei în timp ce toarnă vinul în pahare *Saara Hopea* cu picior verde.

— E atât de minunat că ai venit în vizită, spune mătuşa.

— Mă bucur că sunt aici, răspunde Saana.

Mâna mătuşii pare liniştitoare şi răcoroasă pe obrazul ei.

— Cum îţi merge? întreabă mătuşa.

— Cred că bine, răspunde Saana. M-a luat prin

surprindere că n-am continuat lucrul, dar poate că e mai bine aşa. Am dreptul la o pauză. Am lucrat ca o nebună în ultimii doi ani. Iar tot timpul liber l-am petrecut, mă rog, în oraş, recunoaşte Sa ana şi ia o gură din vinul alb oferit de Inkeri.

Este perfect: suficient de rece, suficient de sec.

— Ai pe cineva acum? întreabă mătuşa curioasă şi se uită la Saana cu o privire iscoditoare.

— Nu, spune Saana. Sunt un caz dificil din toate punctele de vedere, râde Saana şi ridică paharul în cinstea propriei stângăcii.

— Ei bine, poţi spune că ai nevoie de mai mult curaj ca să fii mai degrabă singură decât cu cineva doar de dragul de a fi cu cineva, spune Inkeri, în timp ce mai toarnă puţin vin. însă un lucru pe care l-am învăţat de-a lungul vieţii este că, atunci când se iveşte tipul potrivit, nu e nevoie să-ţi baţi capul sau să stai pe gânduri. Atunci totul devine ciudat de limpede, spune mătuşa ei.

Cele două stau în leagănul de pe verandă şi privesc la grădina plină de verdeaţă.

— Poate că încă nu ai întâlnit persoana potrivită.

Saanei îi surâde ideea şi pune leagănul în mişcare. Tufa de trandafiri e deja în floare. *Rosa pimpinellifolia.* Saana şi-ar putea petrece restul zilei în acest leagăn, uitându-se la trandafiri.

— Ai avut vreodată pe cineva aşa, care să facă totul ciudat de limpede? întreabă Jenna şi se uită la mătuşa ei cu o privire vicleană.

Mătuşa îşi lasă privirea să rătăcească prin curte, apoi se opreşte asupra paharului de vin din mâna ei. Spre surprinderea Saanei, mătuşa Inkeri îi răspunde la întrebare.

— Câţiva, de fapt, dar până la urmă n-a ieşit nume.

La căderea serii, Saana şi mătuşa ei se urcă pe biciclete puţin ameţite după vin şi pornesc de-a lungul potecilor bătătorite din Hartola. Saana

foloseşte bicicleta lui Inkeri, care are câteva decenii la bord, iar Inkeri are una nouă, o *Crescent* Saana cunoaşte Hartola din verile copilăriei, dar acum, aşa cum spune şi Inkeri, ar fi. cazul să o redescopere. Să vadă totul prin ochii unui adult şi să se regăsească în peisajul copilăriei sale.

— îţi plăcea să te uiţi la ea când erai mică, strigă Inkeri şi arată spre moara roşie de vânt din fata lor. Iar acolo se află atelierul Mafiei Talvioi, una dintre principalele atracţii din Hartola, zâmbeşte mătuşa.

Saana se uită în jur. în puţinele ocazii când vizitase Hartola ca adult, fusese atât de ocupată, încât nu a apucat să vadă nimic. îşi petrecuse tot timpul dormind în camera de oaspeţi de la etaj, în casa mătuşii, încercând să scape de griji şi de oboseală. Avusese impresia că nu era nimic de văzut în Hartola. La vremea aceea, probabil că asa era.

— Să coborâm pe-aici, să vedem dacă putem pătrunde în grădinile conacului. Probabil nu e nimeni acolo la ora asta! strigă mătuşa şi pedalează mai repede.

Saana e amuzată de spiritul aventuros al mătuşii sale şi pedalează şi ea mai repede. Straşnică plimbare cu bicicleta de-a lungul drumurilor bătătorite din Hartola văratică. Vechea moară de vânt din lemn, împrejurimile splendide ale conacului şi mirosul de iarbă proaspăt cosită.

Femeile merg pe lângă biciclete prin curtea conacului, unde se înalţă câţiva brazi magnifici şi semeţi. Saana n-a mai văzut niciodată brazi atât de înalţi. Iarba e cosită, iar locul pare bine îngrijit.

— Acesta este conacul Koskipăă. Sunt sigură că îţi aminteşti de acest loc din copilărie, spune mătuşa, iar Saana se uită curioasă în jur.

Totul are ceva familiar, dar, în acelaşi timp, peisajul îi e străin. Poate că a venit pe-aici cu mama

ei, când era mică.

— Clădirea aceea verde a fost construită în anii 1820, când familia Tandefelt deţinea terenul pe care se află conacul. Apoi, în 1850, conacul a intrat în posesia familiei von Gerdte, explică mătuşa ei.

Saana se uită la frumoasa clădire verde a conacului, la coloanele robuste si la construcţiile roşii din lemn, împrăştiate împrejurul curţii. Ferigi dese, meri şi casa custodelui. Vopseaua verde scorojită de pe uşă. Saanei i-au plăcut dintotdeauna uşile vechi.

— în anii ’70, un bărbat, cunoscut sub numele Baronul, s-a mutat în clădirea aceea numită Koskipăă Veche, spune mătuşa, arătând spre conacul galben din apropiere de râu. Ultimul membru al familiei Von Reichmann. „Interioarele conacelor dezvăluie condiţiile de viată ale nobilimii din comunităţile aristocrate din secolul al XIX-lea din provincia Tavastia de Est”, continuă ea. Citatul ăsta e chiar de pe site-ul muzeului Tavastiei de Est. Aş fi un bun ghid turistic, nu crezi? chicoteşte mătuşa, iar Saana încuviinţează încurajator.

Mătuşa este cel mai bun ghid cu putinţă.

— De fapt, aici se organizează tururi ghidate foarte bune, spune mătuşa. Ar trebui să mergi, turul e chiar interesant.

Saana se uită curioasă în jur. Vechile conace şi grădini îi stârnesc mereu un dor inexplicabil de libertate. Ce minunat ar fi să-ţi petreci toată vara intr-un conac frumos, plimbându-te fără griji prin grădini, cu o pălărie mare de soare pe cap. Poate că, în timp, ar putea să redescopere farmecul pe care l-a asociat mereu cu Hartola în copilărie.

Femeile îsi lasă bicicletele în curtea conacului Koskipăă şi coboară până la râul care curge leneş. Sălciile argintii se apleacă deasupra apei, iar malul

e presărat cu cabane şi ghizduri. Mai încolo, Saana vede un pod suspendat. Oare să fi. alergat vreodată de-a lungul său? Nuferii şi vegetaţia acvatică domnesc pretutindeni. Se decid să meargă până la pod. între doi stâlpi de piatră, podul scârţâie la fiecare pas al Saanei.

— Ascultă! spune mătuşa şi se opreşte o clipă la mijlocul podului.

Rămân amândouă nemişcate. Peste tot e linişte. Treptat, câteva sunete par să se desprindă din tăcere. Un cuc undeva în depărtare. Susurul apei curgătoare. Cântecul unei mierle. Un ţânţar care bâzâie pe lângă ureche. Drumul principal, maşinile care trec ocazional. Saana se sprijină de balustradă şi se uită spre conacul care se zăreşte printre copaci. Cerul s-a înnorat, dar doar puţin. O ceaţă răcoroasă pluteşte pe suprafaţa apei, iar aerul miroase a iarbă umedă si a lemn ud. E frumos. Femeile stau în tăcere pe pod. Ici şi colo se zăresc nuferi înfloriţi pe suprafaţa apei. Puţin mai încolo, o singură floare albă străluceşte în aval.

— Vezi floarea aceea? întreabă Saana si arată spre ea.

E uşor de remarcat între nuanţele închise.

— Si aceea e un nufăr?

— E o cală, spune încet mătuşa ei. Nu cresc pe aici.

Saana se uită întrebător la mătuşa ei.

— Atunci de ce e acolo?

— Din când în când apare câte o cală în repeziş.

— Apare? întreabă Saana şi se uită fix la floarea albă.

— Presupun că se află acolo în amintirea unui suflet pierdut, continuă mătuşa ei.

Acum Saana observă că floarea nu iese din pământ. Zace doar pe o piatră de pe malul râului.

— Probabil că e pentru Helena, spune mătuşa ei

şi se uită în jos la suprafaţa agitată şi întunecată a apei.

— Helena? întreabă Saana şi ridică privirea cu interes.

— Da. Cea pe care au găsit-o moartă în râul acesta.

La sfârşitul turului zonei Hartola, Saana şi mătuşa decid să se ducă intr-un bar, chiar dacă e joia de dinaintea solstiţiului.

— Ce mai cârciumă ciudată, spune Saana păşind înăuntru.

— Aşa şi trebuie să fie, răspunde barmanul, iar Saana se ruşinează.

Comentariul era destinat lui Inkeri, nu altcuiva. Cele două comandă două cocktailuri cu gin şi gheaţă, se retrag în spatele barului şi se aşază pe o canapea veche din piele.

— Asta e cea mai bună băutură din lume pe timp de vară, spune Saana şi ridică paharul în aer.

— Nu-i rea, râde mătuşa şi ia o gură.

Cuburile de gheaţă clincăne în paharele lor. Saana trasează o linie cu degetul pe paharul plin de condens. în cursul serii discută despre depresia cauzată de pierderea locului de muncă, despre stresul legat de serviciu, despre modul în care mass-media i-a deturnat Saanei întreaga viaţă: gândurile, forţa şi creativitatea ei.

— Uneori am senzaţia că pur şi simplu nu ştiu ce să fac. Parcă viaţa trece pe lângă mine.
Oamenii studiază, se întâlnesc, se căsătoresc, fac copii, se angajează pe posturi cu bonusuri considerabile, se uită după rate ipotecare şi asigurări avantajoase, spune Saana.

— Si tu ce faci?

— Totul e aşa... în aer. Muncesc tot timpul, mă stresez din cauza lucrurilor mărunte, apoi mănânc

pizza sau visez să mănânc pizza, râde Saana.

— Nu toată lumea trebuie neapărat să trăiască la fel, nu trebuie să urmăm o formulă anume. Eu am trăit exact asa cum mi-am dorit. Dar e important să simţi că deţii controlul. Simţi că deţii control asupra vieţii tale? întreabă mătuşa ei, învârtind băutura în pahar.

— Hmm! mormăie Saana, dându-si seama că de fapt nu are nicio direcţie, ca o amibă fără voinţă.

— Dacă eviţi să-ţi asumi responsabilitatea, o să pluteşti în derivă si o să simţi că nu deţii control nici măcar asupra fericirii tale, spune mătuşa ei, privind-o în ochi. Nu poţi înceta să-ţi asumi responsabilitatea pentru propria viaţă.

Mersi, Inkeri! Colac peste pupăză, acum mă simt şi complet iresponsabilă, se gândeşte Saana.

— Tu eşti fericită? întreabă uitându-se la mătuşa ei.

S-a întrebat adesea despre alegerile de viaţă ale mătuşii ei. Fără copii, fără soţ, multă artă, grădinărit, cărţi şi călătorii.

— Bineînţeles că sunt fericită, răspunde mătuşa. Duc exact genul de viaţă pe care l-am ales. Pot fi recunoscătoare pentru asta în fiecare zi, spune mătuşa, iar Saana se uită puţin neîncrezătoare la ea.

E chiar atât de simplu să declari că eşti fericită?

— Problema e că nici nu ştiu ce vreau. Sunt atât de multe opţiuni, încât sunt copleşită, şi în final nu aleg absolut nimic, spune Saana, în timp ce urmăreşte amuzată, cu coada ochiului, două bătrâne care se uită curioase în direcţia lor.

— Nu ţi-ai dat încă seama, zice mătuşa ei, apoi ridică paharul. Să ciocnim pentru vara care începe. Cel mai bun lucru este că pot petrece lunile astea lungi alături de nepoata mea.

Saana încuviinţează si se uită cu afecţiune la mătuşa ei. Cel puţin poate fi recunoscătoare pentru

prezenţa mătuşii ei, în fiecare zi.

— Care-i faza cu fata moartă în râu? întreabă Saana după ce au stat o vreme în tăcere, pierdute în gânduri.

— E o poveste tristă, spune mătuşa. Erai încă mică pe-atunci, deci a trecut foarte mult timp deja.

— Ce s-a întâmplat?

— Stai puţin, mai aduc o rundă şi continui apoi, spune mătuşa şi se îndreaptă spre bar.

— Sunt vreo 30 de ani de atunci. Helena a fost găsită moartă în râul Tainionvirta, în zona repezişului, puţin mai încolo de podul acela suspendat, spune mătuşa când revine la masă cu două pahare pline.

— Ce-a păţit? întreabă Saana, dar mătuşa se mulţumeşte doar să ridice din umeri si să mai ia o gură din băutură.

— Si cala aceea. Deci cineva se duce la râu, uneori cu flori, spune Saana. Ce gest frumos, zice gânditoare şi bea câteva guri una după alta.

— Toţi din Hartola îşi amintesc, spune mătuşa, apoi le salută agitat cu mâna pe bătrânele de la capătul barului, care le privesc curios.

— E nepoata mea! strigă ea, arătând spre Saana.

Bătrânele îşi întorc privirea şi se prefac prinse în discuţii.

— E imposibil să uiţi de moartea subită a cuiva atât de tânăr, continuă mătuşa.

— Deci, ce s-a întâmplat? întreabă Saana.

în loc de băutură, acum îi e sete de o poveste interesantă.

— Nu ştiu, cred că poliţia nu a găsit nimic deosebit. Se pare că n-au fost dovezi suficiente pentru o crimă. Helena a fost găsită moartă în repeziş, iar poliţia a spus că a fost un accident sau o sinucidere. Celelalte poveşti n-au fost decât bârfe de

prin sat, spune mătuşa.

— Celelalte poveşti?

Saana îşi dă seama că repetă fiecare frază a mătuşii ei, plină de curiozitate.

— Da. S-a zvonit că Helena n-a avut cum să se sinucidă, pentru că nu a existat niciun indiciu că fata ar fi fost deprimată. Potrivit tuturor, Helena era întotdeauna foarte veselă. Iar dacă a fost un accident... totul a fost foarte ciudat.

Saana se uită cu ochi mari la mătuşa ei.

— Totuşi, trebuie să iei în considerare că într-o localitate atât de mică oamenii dau din gură, şopteşte mătuşa ei şi arată din cap către bătrânele curioase. Ca alea două de acolo. Tot timpul trăncănesc despre treburile altora, pentru că nu se întâmplă nimic în viaţa lor. Dar cine le poate învinovăţi? E atât de linişte pe aici. Hartola este un loc paşnic. Mă rog, nu e chiar orice loc, ci un „regat”, aşa cum a decis consiliul local să-l numească, spune cu emfază mătuşa ei.

Saana îi soarbe fiecare cuvintel.

în dimineaţa următoare, ajunul miezului verii, Saana se trezeşte mult mai devreme decât a făcut-o de când e în Hartola. Nu se poate abţine să nu se gândească la fata decedată. în ciuda toropelii, intră repede în bucătărie şi o găseşte pe mătuşă la masă, cu o ceaşcă de ceai în mână, citind ziarul.

— Ştii ce? M-am gândit că aş putea cerceta mai îndeaproape moartea acelei fete, doar pentru amuzament, spune Saana şi deschide dulapurile, căutând cafea si filtre.

Mătuşa îsi ridică privirea din ziar si zâmbeşte.
E vizibil liniştită că Saana pare să fi prins viaţă.

— Primeşti ziarul *Helsingin Sanomat*? întreabă Saana, surprinsă să vadă fontul familiar în poala mătusii ei.

— Doar trebuie să fii la curent cu ce se întâmplă în marele oraş, chicoteşte Inkeri. Cafeaua e în dulapul acela, a doua uşă din dreapta.

Saana se sprijină de dulapul de bucătărie de deasupra aparatului şi priveşte cum picură cafeaua. Mirosul de cafea proaspătă se răspândeşte încet în cameră.

— Era spre sfârşitul verii, acum treizeci de ani, spune mătuşa ei şi dă pagina.

Saana se întoarce spre mătuşa ei. Dintr-odată, o cuprinde un sentiment inexplicabil că acesta e doar începutul. Ar putea ca moartea cuiva să o scoată din amorţeală?

— Era la sfârşit de vară când au găsit-o pe Helena. îmi aduc aminte că deja culesesem toate fructele de pădure. Şi tu te născuseşi de câţiva ani.

Saana aşteaptă să cadă ultimele picături de cafea; gândurile o frământă tot mai mult. în mod clar, ăsta e un început nou. Ceva de care să se agaţe. în mijlocul pustietăţii. Moartea inexplicabilă a unei tinere fete.

1. Maila Talvio (1871-1951) - scriitoare finlandeză; a fost nominalizată de trei ori la Premiul Nobel pentru Literatură (n.r.)

## Joi, 7 iunie / Insula Suomenlinna

*Privește cum fierul încins, strălucind portocaliu, intră în carnea moale care tresare. Sfârâitul slab aduce cu sunetul unui chibrit ținut sub robinet după ce a fost stins. După ce metalul și-a făcut treaba, îl privește pe bărbat în ochi pentru ultima dată, căutând parcă ceva. Smerenie sau regret. Implorare, panică, încercarea de a-și cere iertare, însă nu vede decât negură. Resemnare. înfrângere, înțelege chiar așa de bine situația? Și-a dat seama deja că nu va mai avea niciodată parte de milă? Că, în sfârșit, a apărut cineva care să-l facă să plătească pentru faptele sale? Cineva care să-l facă să dea nas în nas cu moartea? Și totuși, privirea resemnată și înfrântă e o mare dezamăgire. Cât de ușor a fost totul. Ar fi sperat să se opună, să ceară îndurare, să nu-i vină să creadă. Să negocieze plin de speranță, să încerce să-l convingă. însă nu exista nimic de genul ăsta Doar așteptarea tăcută, deznădăjduită. De parcă bărbatul știa că va fi judecat. Poate că în adâncul sufletului își dorea să fie judecat. Și acum o să aibă parte de asta. îi ține capul bărbatului sub apă și se uită cum începe să se zbată. Privește și în același timp se caută pe sine. Oare cum se simte acum? Cum se simte să provoci moartea cuiva? Cum se simte să privești cum inspiră pentru ultima dată, înainte să-i iei viața? Cum se simte să pronunți sentința cu motive temeinice, să-ți asumi rolul de zeu? Se zbate din ce în ce mai tare și apoi încetează. Nu se simte nicicum si se simte cum trebuie. Asa se simte acum.*

Vântul bate ca de obicei, dar, spre deosebire de săptămâna trecută, acum aduce cu sine promisiunea unei vremi calde, mult aşteptată. Copacii se leagănă în bătaia vântului când Aino iese din casă să-şi plimbe câinele. Briza mării îi suflă părul în ochi, iar ea îl dă la o parte cu dezinvoltură. Urmează aproximativ acelaşi traseu, la aceeaşi oră, în fiecare dimineaţă. Mai întâi potecile pietruite, apoi drumul bătătorit şi stâncile, iarba, nisipul, apoi din nou drumul pietruit. Aino îl lasă pe Kramer să adulmece pământul şi să-şi marcheze teritoriul în voie. Ca de obicei, se îndreaptă spre Poarta Regelui, la capătul liniştit al insulei.

## Joi, 7 / iunie / Insula Suomenlinna

Poarta de piatră a fost construită între insulă şi mare pentru a-i apăra pe locuitori de vânt, furtuni şi intruşi. Astăzi, istoria insulei pare deja foarte îndepărtată. Aino îl trage pe Kramer mai aproape şi apoi se opresc amândoi în faţa deschiderii din zid. Fereastra serveşte drept uşă, se poate trece prin ea pentru a ajunge pe stâncă, la capătul insulei, departe de traseul obişnuit al turiştilor. Aino se uită prin deschidere. Vântul îi suflă aer sărat în faţă şi ea începe să se relaxeze, îi plac dimineţile acestea devreme, când nu mai e nimeni altcineva în jur. Parcă toată insula ar fi numai a lor. îi plac obiceiurile, rutina care poate fi repetată fără să stai pe gânduri. Rutina cruţă mintea de luarea prea multor decizii. Trec pe lângă o pizzerie închisă. Puţin înainte de PoartaRegelui, Kramer începe brusc să latre şi să tragă de lesă. Pe jumătate protestând, Aino îl urmăreşte spre poartă. E contragreutatea lui Kramer: Kramer trage înainte, ea înapoi. Kramer începe să şuiere din cauza zgărzii care-1 strânge de gât. Ce 1-
0 fi apucat?

Kramer se opreşte la poartă şi începe să se foiască neliniştit. Tremură de atâta agitaţie. Când ajunge mai aproape, ţinând câinele din scurt, Aino îşi dă repede seama că ceva e în neregulă. Plaja frumoasă, iarba verde, monumentul din piatră, lanţurile de fier, treptele, mişcarea apei, vântul sfichiuitor. Si totuşi, între toate acestea a apărut ceva care îl atrage pe Kramer; acum şi pe ea. Aino se uită în jos pe scări, ţinând pe loc câinele agitat. Mai jos vede ceva, pe cineva. Pare a

fi un cadavru. Aino nu ştie de ce a realizat imediat că persoana e moartă. Poate că din cauza poziţiei corpului, cumva nefirească, aproape ca o natură moartă. Oare să coboare treptele să-i verifice pulsul? Aino nu e sigură. Se lasă pe vine ca să-l mângâie pe Kramer şi strigă în direcţia siluetei.

— Hei, eşti bine?

Se simte caraghioasă. Ştie că nu va primi niciun răspuns. E mort. Kramer scoate un scâncet, iar Aino e cuprinsă de neîncredere, groază, frică si tristete. Nu ştie ce să facă.

— Ajutor! strigă ea în cele din urmă, dar vocea
1 se pierde imediat în vânt.

Rareori se plimbă cineva aşa devreme, dimineaţa, în zona Porţii Regelui. Aino îşi caută telefonul în buzunarul de la haină si se uită nesigură în jur. E aproape şapte dimineaţa.

— Ajutor! strigă Aino din nou şi observă că vocea îi tremură.

Se simte ca o fetiţă firavă şi înspăimântată. Nici măcar nu se poate face auzită. Cu degetele tremurânde, îsi scoate telefonul din buzunar si

3 r Fformează 112. îşi ţine respiraţia şi aşteaptă ca cineva să vină si să-i ridice această responsabilitate groaznică de pe umeri.

## Joi, 27 iunie / Helsinki

La birou, Jan îşi toarnă o ceaşcă de cafea.

Cafetiera cea veche face mereu cafea amară, uneori chiar aproape de nebăut. Totuşi, acum nu se poate sătura. Timpul trece lent şi uneori Jan simte că aproape adoarme, deşi stă pe canapeaua verde, moale, din birou, complet treaz. Mintea îi este împovărată de un sentiment de aşteptare greu de înţeles. Soarbe din cafea, se strâmbă şi se gândeşte la mama sa. Teoretic, când e la serviciu, ar putea muri aproape în orice moment, însă mama a fost anunţată din timp: mai are câteva săptămâni, probabil nici măcar câteva luni. Asta schimbă treburile. Nu se mai simte niciunde în largul lui, dar îi este mai uşor singur la serviciu decât acasă. Schimbul de noapte a decurs fără probleme şi oricum Jan nu ar fi putut dormi acasă. în ultimele săptămâni s-a trezit mult prea des în toiul nopţii şi nu a mai putut să adoarmă la loc. Cel mai liniştit moment al nopţii, ora vrăjitoarelor. Cele mai chinuitoare două ore din noapte pentru insomniaci.

Jan e pe cale să toarne restul de cafea în chiuvetă când sună telefonul. E Mertanen, director la Divizia omucideri, inspectorul de criminalistică de serviciu.

— A fost găsit un cadavru în Suomenlinna, spune Mertanen, trecând direct la subiect, iar Jan se trezeşte imediat. Nu este un caz obişnuit, victima a fost lăsată la vedere, posibil să fie o crimă ritualică. Vreau să te pun în temă de la bunînceput. Câţiva membri ai Diviziei de crime violente din Helsinki şi o echipă de tehnicieni criminalişti sunt deja acolo, dar am să mă asigur să ne fie transferat cazul. Pregăteşte-te să conduci investigaţia.

în timp ce ascultă informaţiile, Jan priveşte pe fereastră spre parcare. Este o zi normală de joi. Pentru unii se anunţă un weekend promiţător, sfârşitul de săptămână fiind deja aproape. Pentru cei care lucrează în ture, este doar o zi ca oricare alta. Până acum, Jan nu s-a putut gândi decât la pierderea iminentă a mamei sale, dar acum apare un caz nou, care îl salvează din letargia dureroasă. Un caz care deja de la bun început l-a făcut şi pe Mertanen, de obicei liniştit şi scorţos, să tresară. Jan îşi notează informaţiile necesare şi apoi toarnă cafeaua rece şi amară în chiuvetă.

Tunelul de serviciu dintre insula Suomenlinna si ţărm este deschis pentru maşinile de poliţie şi ambulanţă. Echipa de tehnicieni criminalişti e deja la faţa locului, iar zona din jurul Porţii Regelui a fost delimitată cu bandă. Jan se apropie de locul crimei cu paşi lenţi şi precauţi. Bliţurile sclipitoare sunt înecate în lumina dimineţii de vară, în timp ce echipa fotografiază în detaliu locul unde a fost găsit cadavrul. O dronă bâzâie deasupra, înregistrând scena precum o insectă mare.

Jan îşi alimentează mintea cu detaliile cazului. Suomenlinna, Poarta Regelui. Cadavru. Omucidere. Fără martori. Victima nu a fost încă identificată.

Jan ridică banda şi păşeşte precaut în zona restricţionată. Curând ajunge în dreptul cadavrului. Sosirea lui Jan îi face pe tehnicienii în salopete albe să se oprească din lucru. Jan îi salută şi apoi activitatea continuă. Echipa de la Divizia de crime violente din Helsinki a început deja ancheta, dar sosirea lui Jan sugerează că aceasta s-ar putea muta la Inspectoratul Naţional de Investigaţii. Câteva perechi de ochi tăcuţi îl urmăresc pe anchetator, care stă nemişcat şi priveşte înainte. Jan se poate baza pe ei pentru orice are nevoie.

O crimă. Jan se uită în jur. Nu vede civili. Suomenlinna, pustie şi vântoasă, pare să doarmă până târziu în această dimineaţă. Sezonul turistic de vară nu a început încă. Privirea lui Jan se îndreaptă încet spre stânci şi insula înverzită din apropiere. Trebuie să fie Vallisaari. Chiar atunci, cineva îşi pune mâna pe umărul lui Jan şi-l salută cu o voce inconfundabilă:

— *Howdy!* 1

— Heidi Nurmi, spune Jan înainte să se întoarcă să vadă cine e.

Jan o cunoaşte de mult timp pe Heidi, un comisar care se pare că a ajuns aici înaintea lui. Se preface că deja ştia acest lucru. Mertanen nu sa obosit să-i împărtăşească detaliile.

— Cadavrul este al unui bărbat neidentificat, în vârstă de aproximativ 60 de ani. Nu ştim altceva până acum, spune Heidi. M-am gândit să stau de vorbă cu femeia care

l-a găsit.

Jan încuviinţează.

— Cine a găsit cadavrul?

— Cineva care îşi plimba câinele, locuieşte în zonă. Mi-am notat numele, ia stai! Aino Nieminen. Aşteaptă la pizzeria de acolo ca să fie interogată şi lăsată să plece acasă. Ar trebui să parcurgem evenimentele cu ea cât timp detaliile sunt încă proaspete în mintea ei, zice Heidi şi se uită la Jan cu atenţie, dar se pare că nu are de gând să spună ceea ce tocmai i-a trecut prin minte.

Jan tace, nu are niciun cuvânt de adăugat. Totuşi, se bucură că Heidi e acolo. Se cunosc încă de pe vremea studenţiei, iar Heidi este unul dintre cei mai ageri anchetatori pe care Jan îi cunoaşte.

Heidi se îndepărtează de Poarta Regelui ca să discute cu martorul care a găsit cadavrul. Jan se uită la mal şi încearcă să aprecieze distanţa. Colegii din jur îl salută şi îl lasă să lucreze în linişte şi pace. Banda de delimitare flutură în vânt. Din când în când, cineva o ridică şi păşeşte hotărât pe sub ea. Toţi cei de faţă ştiu că până şi un mic detaliu, o nepotrivire, un indiciu, o urmă, absolut orice trebuie înregistrat. Treaba nu se opreşte până când Poarta Regelui şi împrejurimile nu sunt examinate temeinic.

— Aţi găsit ceva care să ajute la identificarea victimei? îl întreabă Jan pe cel mai apropiat tehnician criminalist, care poartă o salopetă albă de protecţie. Leino, de la INI, se prezintă Jan, deşi bănuie că toţi ştiu deja cine e.

Jan a observat că oamenilor le este greu să asocieze înfăţişarea lui tinerească cu imaginea unui inspector de la Omucideri.

Lucrurile sunt rareori ceea ce par la prima vedere.

— Lămpi, se prezintă bărbatul şi întinde mâna spre Jan. E ceva necurat în toată treaba asta, ca să zic aşa, continuă Lămpi făcând un gest exagerat spre cadavru. în primă fază, totul pare foarte clar. Victima nu are telefon, portofel sau orice altceva care ne-ar putea ajuta să-i stabilim identitatea. Ne uităm printre cazurile de persoane dispărute, să vedem dacă apare ceva acolo, spune bărbatul.

Lui Jan îi pare sincer rău atât pentru victimă, cât şi pentru femeia care l-a găsit. De fiecare dată când e chemată echipa are atât de multe motive să-i pară rău.

— Bună! spune Heidi şi întinde o mână încurajatoare înspre femeie.

Se vede că a plâns.

— Dumneavoastră l-aţi găsit? întreabă ea, deşi ştie deja răspunsul.

Femeia încuviinţează şi se apleacă să-şi mângâie câinele ghemuit la picioarele ei.

— E un caz îngrozitor. Dacă vreţi să vorbiţi cu cineva despre asta, vă las numărul unui psiholog pentru situaţii delicate. Mulţi simt că îi ajută, spune Heidi, iar femeia dă din nou din cap.

— La ce oră ati ieşit cu câinele?

— Am fost aici pe la şapte şi jumătate, spune femeia, trăgând câinele şi mai aproape.

Heidi nu este sigură ce rasă e. Niciodată nu iau prea plăcut animalele de companie.

— Ati observat ceva neobişnuit? Alţi oameni,

bărci, orice? întreabă Heidi şi se uită la

femeie, aşteptând.

Femeia e blondă, cu înfăţişare blândă, îmbrăcată într-o tunică de lână ca o pelerină şi are o pereche de cizme de echitaţie. Arată ca un grafician sau o profesoară. Femeia scutură din cap.

— Locuiţi de mult aici?

— De aproape douăzeci de ani, zâmbeşte femeia, iar Heidi se bucură să vadă primul licăr de viată în ochii femeii.

— Este un loc nemaipomenit, spune Heidi.

Rar se iveşte ocazia să-şi găsească cineva un
apartament în Suomenlinna.

— Dacă cineva ar veni aici cu barca, îmi puteţi spune din ce loc ar putea fi observat? întreabă Heidi şi îi dă timp să se gândească la răspuns.

— Aş zice că începând de acolo, spune femeia şi arată spre Kustaanmiekka. Nu locuieşte nimeni acolo, dar există o potecă de-a lungul versantului.

— Mulţumesc, am terminat aici. Puteţi merge acasă să vă odihniţi, spune Heidi, iar femeia dă din cap. Vă rog să mă anunţaţi dacă vă mai amintiţi altceva.

După ce Heidi a încheiat conversaţia, porneşte spre locul unde a fost găsit cadavrul. Ajunge în curând lângă Jan şi se uită la trupul neînsufleţit.

Divizia de crime violente investighează peste o mie de decese pe an, iar în ultima perioadă, cele mai grave şi dificile cazuri au ajuns pe biroul lui Heidi. Un cadavru care zace undeva nu mai reprezintă ceva nou. Heidi tresare la gândul că diversele situaţii au făcut-o să se obişnuiască cu

ceva atât de oribil. Deşi trupul în sine nu o dezgustă neapărat, motivele din spatele morţii o înfioară de fiecare dată. Heidi nu poate spune care a fost ultimul cadavru care a făcut-o să tresară, până când toate au ajuns doar „subiecte de investigaţie”. Poate că a fost cazul cu bărbatul tăiat în două, în urmă cu cinci ani, sau unul dintre nenumăratele cazuri în care un nenorocit şi-a zburat creierii cu o puşcă. Oricât de groaznic ar suna, întâlnirile ei constante cu moartea au făcut-o pe Heidi să preţuiască viaţa cu atât mai mult.

Heidi se apleacă asupra corpului ca să arunce o privire mai atentă. Zgârieturi pe gât şi pe încheieturi. Cauza oficială a decesului nu a fost confirmată încă. Pe baza semnelor, Heidi crede că bărbatul s-a înecat.

— Ce crezi? îl întreabă pe Jan, fără să se uite la el.

— Nu ştiu încă, spune Jan şi continuă examinarea.

Heidi tremură. Jacheta nu o protejează suficient de vânt. Ştie că aşa arată Jan întotdeauna la începutul unui nou caz. Puţin indiferent, privind pur şi simplu înainte, fără ţintă. însă în capul său, mintea înregistrează fiecare detaliu.

O moarte violentă este cumva nefirească, întrerupe armonia. încurcă ordinea lucrurilor, tulbură pacea. Jan se uită spre mare, apoi din nou la cadavru. Când ajunge la locul crimei, Jan încearcă să înţeleagă atmosfera.

Jan se apleacă asupra trupului. Nimic din expresia facială liniştită nu dezvăluie cât de teribil i-a fost sfârşitul. Jan a auzit deja prima ipoteză: moarte prin înecare. Se află pe

malul mării, dar pantalonii şi pantofii victimei nu sunt uzi, nici murdari. Poate că s-a înecat la mal, însă Jan are impresia că victimei i s-a întâmplat şi altceva. Jan le cere tehnicienilor criminalişti să extindă căutarea până la zidul de piatră şi numeroasele nise aflate dincolo de zid.

Jan aruncă o privire la ecranul telefonului. în acelaşi timp, îşi aminteşte din nou de mama sa şi îşi dă seama că aşteaptă acel ultim apel. Apelul după care se va aşterne liniştea. Gândul la mama îl face să se desprindă de evenimentele din dimineaţa aceea. Parcă i s-a aşternut un văl dinainte. Jan flutură din mână ca şi cum ar vrea să risipească vălul de ceaţă. Se uită în jos la stâncile acoperite de iarbă, înspre lanţurile grele din fier şi la mişcarea apei.

Cu siguranţă sunt curenţi puternici în adânc, dar un trup e surprinzător de uşor în apă. Dacă ucigaşul a decis să-şi înece victima în mare, trupul ar fi plutit la suprafaţă. Ar fi fost nevoit să prindă greutăţi de el ca să-şi acopere urmele, ceea ce ar fi fost destul de uşor de făcut. Fiindcă nu a existat nicio încercare de a ascunde cadavrul, este firesc să presupunem că fie a fost lăsat la vedere intenţionat, fie criminalul s-a grăbit. Jan se întreabă dacă n-a fost găsit chiar mai devreme decât a fost plănuit. în teorie, e posibil ca trupul să fi fost adus la Poarta Regelui cu barca. în orice caz, locul în care a fost găsit cadavrul este neobişnuit. Chiar riscant. Victima e moartă de cel mult câteva ore. Este la fel de posibil ca locul să fi fost ales foarte atent. Poate că ucigaşul voise ca locul să semnifice ceva. Dacă vrei să scapi de un cadavru, cel mai simplu ar fi să prinzi

greutăţi de el şi să-l arunci în mare. „Un trup aruncat în mare iese întotdeauna la suprafaţă. Ai nevoie de greutăţi zdravene dacă vrei să scufunzi un corp care încearcă să iasă la suprafaţă” - Jan îşi aminteşte frazele acestea din perioada studenţiei. Pe atunci, suna ca ceva dintr-un film cu mafioţi, însă acum par perfect normale şi la locul lor.

Heidi şi Jan examinează zona în tăcere. Două figuri palide, care îşi dau seama că, astăzi, totul o ia de la capăt. Măsoară distanţele în mintea lor, caută indicii şi unghiuri din care cadavrul putea fi observat imediat.

— Avem noroc, ia uite cine e acolo! întrerupe Heidi cercetarea şi dă subtil din cap spre bărbatul din depărtare.

Ari Joki. Cel mai bun medic legist pe care îl cunosc. Syvă-Joki, „cel profund”, cunoscut de ani de zile printre anchetatorii de crime violente. INI avea mare noroc cu un geniu tăcut ca el, care se hotărâse dintr-un straniu motiv să urmeze o carieră de medic legist şi nu să devină, de pildă, chirurg de top. Totuşi, apariţia lui Syvă-Joki la faţa locului nu înseamnă vreun progres în investigaţie, dar spune ceva despre lipsa de scrupule a criminalului.

— Ora şi cauza decesului? îl întreabă Jan pe Syvă-Joki, pe când acesta se apropie de cadavru.

Jan încearcă să evite vorbăria inutilă, pentru că ştie că Joki nu are răbdare cu aşa ceva.

— Dacă mi-aş putea da seama de asta fără să examinez cadavrul, nici nu aş avea nevoie de voi doi. îţi voi spune când voi afla, răspunde Joki în stilul său inconfundabil, în

mod clar mulţumit de propria sa isteţime, apoi se apleacă gânditor asupra trupului.

Jan nu se poate abţine să nu se gândească că Joki e ca un vultur. O pasăre necrofagă, care poate să adulmece cauza morţii rapid şi în tăcere. Imaginea e şi mai convingătoare pentru că Joki arată exact ca un vultur. Gâtul lung şi subţire şi capul chel, ca de pasăre. Proeminent, mărul lui Adam i se mişcă în sus şi în jos în timp ce vorbeşte.

Jan se întreabă ce a determinat conducerea să- 1 trimită pe Syvă-Joki atât de repede ca să cerceteze cadavrul. în cazurile deosebit de dificile, Syvă-Joki e adus înainte de a începe examinarea oficială post-mortem şi de a stabili cauza oficială a decesului, dar acest lucru este extrem de rar.

— Identitatea? întreabă Joki, apoi, cu mănuşi de unică folosinţă, ridică mâna victimei si se uită sub unghii.

— încă nu se ştie. Acum căutăm printre persoanele dispărute.

— în regulă, atunci la Pikku Huopalahti cu el, pe masa de autopsie, spune Syvă-Joki şi îşi scoate nonşalant mănuşile.

Jan era de mult convins că Joki avea ochi şi la spate. Jan urcă treptele de piatră şi se uită în jos la regatul tăcut al morţii. De pe creastă se văd marea şi insulele din apropiere. Chiar în faţa Porţii Regelui se află un debarcader unde feribotul JT- Lines opreşte în mod regulat, dar Heidi l-a verificat deja. Ultimul feribot de miercuri seara a plecat din Suomenlinna înspre continent înainte de miezul nopţii, iar primul feribot al dimineţii a plecat la 07:20, foarte curând

după găsirea cadavrului. Nu avea pasageri la bord, iar acum întreaga zonă e delimitată până la debarcader. Jan priveşte către Poarta Regelui. E clar că o operaţiune excepţională se află în plină desfăşurare. Cu toate detaliile sale îngrozitoare, descoperirea trupului a atras deja un grup de curioşi. Jan închide ochii, dar încă poate vedea luminile albastre. Luminile intermitente tăcute ale vehiculelor de urgenţă ne amintesc în mod crunt de imprevizibilitatea vieţii şi de propria noastră mortalitate.

Jan caută printre contactele favorite numărul lui Saki. Saki e cel care se ocupă de tot suportul tehnic al echipei, de tot ceea ce poate fi exprimat binar. Saki răspunde din prima. Apelul către serviciile de urgenţă a fost înregistrat la ora 06:47. Traficul de ambarcaţiuni spre şi dinspre insulă, la fel ca maşinile şi orice pasageri de pe feriboturi sunt deja sub investigaţie. în curând, Saki are să pună mâna pe înregistrările de pe camerele de supraveghere din jurul pieţei. Portul e sub observaţie atentă din cauză că Palatul

Prezidenţial e atât de aproape. E puţin probabil ca făptaşul să fi folosit un feribot de pasageri. Cu toate acestea, echipa investighează deja toate feriboturile operate de HSL, compania de transport din Helsinki. Prima sarcină a lui Saki e să urmărească toate înregistrările de pe camerele de supraveghere pentru orice urmă a victimei. Ultima zi din viaţa acesteia trebuie pusă cap la cap, minut cu minut, cât mai precis cu putinţă. Dar mai întâi trebuie să-i afle identitatea.

Heidi îl îndeamnă pe Jan să urce în maşină. Conduc în tăcere prin tunelul de serviciu, înapoi spre ţărm.

— Nu te-am văzut de ceva vreme, începe Heidi.

Ea este la volan ca întotdeauna când cei doi lucrează împreună pe teren. Lui Jan nu i-a plăcut niciodată să conducă. Preferă să stea să cugete. Sau să se deplaseze cu bicicleta.

Heidi accelerează ca o nebună. E singurul şofer pe care Jan l-a văzut vreodată să-şi poată schimba hainele la volan, în timp ce maşina se deplasează cu viteză.

— Preferinţe muzicale? întreabă Heidi, pe când radioul începe să pârâie în tunel.

Jan nu răspunde, aşa că porneşte Spotify şi selectează vechea melodie preferată a lui Jan: *Red Eyes* a celor de la The War on Drugs.

Jan nu spune nimic, dar zâmbeşte când aude alegerea făcută.

— Deci, ai de gând să-mi spui sau trebuie să te întreb? încearcă Heidi să rupă tăcerea pentru a treia oară.

Tunelul întunecat îi absoarbe în propria lume liniştită. Nu mai e nimeni în tunel. Jan ştie că nu poate evita răspunsul la întrebarea lui Heidi. Observă totul, deşi cei doi nu sunt prieteni apropiaţi. Jan respiră adânc şi îi răspunde, aşa cum Heidi a presupus deja că va face.

— Mama a fost mutată la Terhokoti pentru îngrijiri paliative, spune Jan încet, mai stins decât ar fi. vrut.

— îmi pare rău! spune Heidi cu sinceritate.

— Mulţumesc! zice Jan.

— Spune-mi dacă te pot ajuta cumva. Nu am cuvinte pentru ceva atât de complicat, dar să ştii că sunt aici dacă vrei să vorbeşti. Sau dacă ai nevoie doar de o îmbrăţişare, adaugă ea zâmbind.

Amândoi ştiu că Jan nu este genul ăsta.

Lumina dimineţii îi izbeşte când ies din tunel. The War on Drugs răsună şi creează o coloană sonoră impresionantă pentru călătorie. Jan urmăreşte în tăcere cum se schimbă peisajul urban. Traficul de pe Tehtaankatu nu e rău. Un vitezometru de pe marginea drumului le arată că au 75 km/h, cu mult peste limita legală.

— Trebuie totuşi să întreb, spune Heidi, nevoită să se oprească în spatele tramvaiului numărul sase. Ce naiba cauţi la serviciu? De ce nu eşti cu ea? Voi doi aveţi nevoie de timp împreună, fiindcă în curând n-o să mai fie, zice Heidi şi, cu prima ocazie, iese cu viteză din spatele tramvaiului.

Pentru o secundă, Jan avu impresia că va muri. în spatele volanului, Heidi pare să acorde mai multă atenţie pasagerului ei decât drumului din faţă. Jan se sprijină de bord, în timp ce Heidi calcă brusc frâna. „Ce naiba cauţi la serviciu? De ce nu eşti cu ea?” Cuvintele lui Heidi îi răsună în minte, dar nu îi răspunde. Nu poate răspunde. Se comportă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici pericolul în trafic, nici moartea, nici pierderea. E doar o zi de lucru obişnuită, agitaţia apăsătoare. Heidi e la volan, călcând acceleraţia. Iar pe locul pasagerului se află Jan, care nu se teme de

nimic.

La birou, Jan stă cu picioarele pe masă. Heidi e în spatele lui. Apucă o minge de tenis veche de pe biroul lui Jan. Au cerut un profil preliminar al făptaşului pe baza puţinelor informaţii pe care le au. Ce încearcă să obţină criminalul? Cine este făptaşul, un vizionar sau un oportunist? îndeplineşte ordinele cuiva sau caută doar o senzaţie de putere? Kaj Johansson, un specialist cu experienţă, îi va ajuta în crearea unui profil, dar pentru asta are nevoie de timp.

— Să începem, spune Heidi şi îi aruncă mingea lui Jan.

Jan abia reuşeşte să o prindă şi îşi coboară picioarele. Scopul aruncării mingii este să zici tot ce îţi trece prin minte. Heidi se asigură că spune întotdeauna primul lucru la care se gândeşte şi, în acest fel, de obicei găseşte câteva idei de care se poate agăţa.

Jan a avut încredere în Heidi încă de la prima întâlnire. Nici un alt coleg nu i-a mai lăsat o asemenea primă impresie. înfăţişarea ei nu spune mult. Heidi are o frumuseţe naturală, dar e oarecum dură şi greu de citit. Jan a recunoscut aceleaşi trăsături introvertite în ea ca şi la el.

Abilitatea lui Heidi de a studia oamenii îl impresionase pe Jan încă din din vremea studenţiei.

— Cine este victima? întreabă Jan şi îi aruncă mingea înapoi lui Heidi.

— Cine sunt apropiaţii lui? întreabă Heidi, iar mingea e din nou la Jan.

— Poarta Regelui, are vreo semnificaţie locul unde a fost găsit?

— De obicei, vinovatul este un apropiat, adaugă Heidi. Dar ce înseamnă apropiat în acest caz? Soţia? Iubita?

— De ce a vrut criminalul să-şi etaleze fapta? întreabă Jan. Victima a fost trasă la răspundere pentru ceva?

Heidi tace o clipă, privind în gol. Apoi continuă:

— Se va termina aici? Sau vor mai fi victime?

Ultimele întrebări ale lui Heidi rămân în aer.

Heidi îi aruncă mingea lui Jan şi aşteaptă. Jan prinde mingea şi o răsuceşte în mâini. E o minge de tenis veche, galben-verzuie. Cu ani în urmă, Jan desenase pe ea o faţă schimonosită, dar acum, urmele de marker aproape că se şterseseră. Mingea zboară prin aer şi fibrele neon cad aproape neobservate. Jan dă să spună ceva, dar se opreşte. întrebările puse sunt foarte pertinente. De ce a fost victima intenţionat lăsată ca să fie găsită? Cine era?

Jan se ridică de pe scaun, pune mingea de tenis pe masă şi se îndreaptă spre peretele mare şi gol de lângă biroul său. Ia un marker negru şi scrie în mijlocul tablei albe goale: *persoană de sex masculin Xgăsită în data de 27.6.2019 la ora 06:45, ora decesului între 05 si 06 dimineaţa?* Sub text, alătură pozele făcute la locul faptei. Chipul victimei. Au câteva informaţii de la care să pornească ancheta, dar în acelaşi timp nu au nimic. Heidi se asază la calculator ca să caute informaţii despre Poarta Regelui şi citeşte direct de pe site-ul Suomenlinna:

„Poarta Regelui este emblema insulei Suomenlinna. A fost construită ca poartă principală a cetăţii în 1753-1754. Poarta a fost ridicată pe locul unde a ancorat nava care-l transporta pe regele suedez Adolf Fredrik când acesta a vizitat şantierul cetătii, în 1752.”

— Nimic important, spune Heidi după ce parcurge textul. Dar intuiţia îmi spune că locul unde a fost găsit cadavrul nu e doar o coincidenţă, continuă ea, apoi se duce să deschidă fereastra, aerisind puţin încăperea.

Jan se uită la cer. Afară este o zi însorită, dar sezonul estival nu a început încă. Odată cu începerea vacanţei, probabil că vremea se va răci în toată ţara şi toţi vor căuta cu disperare căldura în Grecia, Turcia sau măcar în Estonia. Aşa ar face si el, dacă nu ar lucra toată vara. Preţ de o secundă, gândurile lui Jan încep să zboare aiurea: majoritatea oamenilor sunt afară chiar în acest moment, petrecând o zi obişnuită de joi, mulţi deja aflaţi în vacanţa de vară. Iar ei stau într-o cameră, investigând o crimă violentă. Pentru ei, crimele sunt întâmplări din viaţa de zi cu zi. Ei îşi petrec timpul într-o lume care este mereu întunecată.

Saki intră în încăpere cu câteva documente în mână.

— Iată ce avem până acum. Am găsit un martor care zice că a văzut o barcă dimineaţa devreme în zona Suomenlinna, undeva lângă insula Susisaari. A crezut că e o barcă de pescuit. Nu a văzut cine era la cârmă. Am început să parcurgem înregistrările de pe camerele de supraveghere din zona debarcaderului pentru feriboturile operate

de HSL din Piaţa Mare, dar deocamdată nu ştim exact ce căutăm legat de victimă sau criminal. Până acum, victima nu a fost văzută pe aceste înregistrări. Vom încerca să facem capturi de ecran cu cei care se aflau în zonă noaptea târziu sau dimineaţa foarte devreme.

Jan dă din cap. Echipa formată din cei trei care investighează cazul priveşte gânditoare la tabla aproape goală. Acum, sarcina lor cea mai importantă este să o completeze. Primise un mesaj limpede de sus: acest caz are prioritate faţă de orice altceva, iar Mertanen, ca director al INI, se aşteaptă să fie ţinut la curent cu progresul anchetei. Din păcate, ştiu foarte puţine. Cazul e un puzzle ale cărui piese sunt încă necunoscute. Momentan, singurul lucru cert este moartea, un alt cadavru neidentificat.

Jenna merge încet pe traseul ei obişnuit de alergat, cu ochelari de soare pe nas, deşi afară e înnorat. Nu şi-a văzut prietenii, nu vrea să facă nimic. Când se opreşte în faţa conacului Puotila ca să fumeze, îi sună telefonul.

— Jenna, ce faci? începe Elias.

— Nimic special, răspunde Jenna şi inspiră adânc.

— Deci ai supravieţuit aseară? întreabă Elias râzând.

— Mda! spune Jenna, suflând cercuri de fum.

Devine tot mai iritată pe măsură ce rotocoalele
de fum se măresc.

— Ştii ceva de Lars? întreabă Elias şi aşteaptă.

— Ce să ştiu? întreabă Jenna. Nu mai vreau să aud nimic de împuţitul ăla, zice Jenna şi continuă să meargă.

Vocea lui Elias îi aminteşte de învălmăşeala de evenimente din seara precedentă. Pozele, incertitudinea că Lars chiar le-a distribuit altor persoane, deşi ea le-a şters din telefonul lui.

— Mă întrebam doar dacă s-a mai întâmplat ceva, spune Elias.

Nu o întreabă cum se simte sau dacă totul e în regulă. De ce ar întreba? Jenna îşi dă acum seama că, de fapt, comportamentul prietenos al lui Elias e doar o prefăcătorie.

— Lars nu a venit de dimineaţă la birou, deşi avea o şedinţă, zice Elias.

— Aha! spune Jenna, deja neliniştită la gândul că va trebui să meargă din nou la birou, de luni.

— Nu-i stă în fire să lipsească fără să ne anunţe, mormăie Elias şi încheie brusc apelul.

Jenna se opreşte şi se uită gânditoare înainte. De ce nu ştie nimeni nimic de Lars? Cu toate acestea, nu-i pasă câtuşi de puţin. Jenna inspiră adânc şi apoi se uită pe telefon la poza cu ea în faţa ferestrei din dormitorul lui Lars. Ce prostuţă eşti, îşi spune Jenna şi continuă să se plimbe.

Se gândeşte la Elias. *Dragul meu vâr...* Toate femeile din birou ştiu că este logodit şi că aşteaptă un copil. Totuşi, Elias iese în oraş în fiecare weekend. Totuşi, Elias are aventuri, uneori chiar cu clientele companiei.

Jenna nu a spus nimănui că Elias e vărul ei. Elias a pus-o să jure, ca nu cumva să iasă la iveală că a recomandat pentru stagiu pe

cineva din familie. Jenna nu e sigură că acesta este singurul

motiv. Poate că vrea să-i arate că el deţine puterea. Elias a spus de multe ori, clar şi răspicat, că Jenna ar face bine să nu-şi bage nasul în afacerile lui.

Jennei îi vine să-şi tragă palme. Ce naiba face? Cum a putut să fie atât de idioată? Dispariţia misterioasă a lui Lars o nelinişteşte. Cu cine a vorbit Lars noaptea trecută? Jenna începe să tremure. Oare cel care stătea afară si se uita intenţionat înspre fereastra lui Lars a văzut-o şi pe ea? Şi a văzut că ea l-a observat? Jenna se străduieşte să-şi aducă aminte, dar nu poate identifica silueta care se afla afară.

Odată ajunsă acasă, Jenna se uită în oglinda cam murdară din hol. Ar vrea să se convingă că e perfectă, dar nu vede decât propriile imperfecţiuni. Astăzi e genul acela de zi. Incertitudine condensată, o zi în care se simte urâtă şi insignifiantă. Nu ar îndrăzni niciodată să vorbească nimănui despre Lars, despre seara aceea tâmpită. Ce naiba i-a trecut prin minte când a fost de acord să meargă la el? Când e prea târziu să spui nu? Şi la ce s-a aşteptat? Că o să stea toată noaptea la poveşti şi vor deveni prieteni? Cu siguranţă nu s-a aşteptat ca Lars să-i facă poze dezbrăcată în timp ce dormea. însă ea s-a dus acolo de bunăvoie. De ce e atât de neastâmpărată, de ce nu poate să aibă stimă de sine? De ce lucrurile normale şi prudente i se par întotdeauna atât de plictisitoare? Şi de ce nu a venit Lars la şedinţa de la birou? Deodată, Jenna simte un fel de uşurare. îşi dă seama că e aproape veselă la gândul că nu se ştie nimic de Lars. Ce ticălos! Jenna îşi linge degetul arătător şi desenează o faţă

zâmbitoare peste chipul ei din oglindă.

1. „Salutare!” (engl., în original) (n.r.).

## Joi, 27 iunie / Hartola

Inkeri a făcut cafea pentru Saana, şi-a infuzat ceai şi s-a apucat de grădinărit. în bucătărie pluteşte un miros de cafea şi coacăze negre, în timp ce Saana se îndreaptă alene spre dulap şi alege, ca de obicei, cana mare de ceai cu model de trandafiri. E cea mai mare cană din bucătărie. Saana se freacă somnoroasă la ochi.

Afară e înnorat. Saana îşi toarnă o ceaşcă adâncă de cafea, adaugă puţin lapte de ovăz şi îşi pregăteşte un sandviş delicios: avocado, brânză şi roşii. îşi pune micul-dejun pe o tavă făcută din scoarţă de copac şi se duce afară.

Saana muşcă din sandviş şi se uită în jur, în grădina acoperită de rouă dimineţii. Se simte aproape vinovată. Chiar e cu putinţă să nu trebuiască să facă nimic, să-şi petreacă toată vara exact aşa cum îşi doreşte? E deja plină de energie. Pentru prima dată e pe cale să înceapă un proiect propriu. Ceva pentru care e complet lipsită de aşteptări şi de termene-limită strânse. Proiectul ei personal va fi povestea unei tinere fete care a fost găsită în repeziş cu mult timp în urmă.

A început proiectul explorând prin magazie. Inkeri bănuia că avea pe undeva necrologul Helenei, decupat din ziarul din Hartola. După ce a admirat mai întâi comorile speciale ale mătuşii, animale împăiate, pălării, geci de piele, mobilierul rupt şi veselă frumoasă uitată, Saana a dat peste câteva reviste vechi de design interior,

tipare de croitorie şi ziare locale. Căutarea a dat roade.

Saana mai ia o îmbucătură din sandvişul cu avocado, apoi ridică ziarul îngălbenit. Scurtul anunţ despre moartea Helenei este tipărit în mijlocul paginii.

„în memoria Helenei Toivio *Nu dispar*
*cei care trăiesc în inimile noastre, în umbre, în vise,*
*de-a lungul anilor, ei rămân cu noi.*

Helena Toivio, o fată din satul nostru, a fost găsită moartă în râul Tainionvirta pe 1.9.1989. Conducerea ziarului transmite condoleanţe familiei Toivio."

Saana stă şi se gândeşte în timp ce priveşte grădina în toată splendoarea ei. Cu cât cugetă mai mult, cu atât mai puternic e sentimentul că aceasta era întâmplarea de care ducea lipsă. Ar fi ca o veritabilă jurnalistă de crime reale sau o scriitoare de romane poliţiste. Ar investiga şi ar lua interviuri până când ar putea reconstrui treptat o imagine de ansamblu asupra Helenei şi evenimentelor din jurul morţii ei. Ar putea documenta investigaţia şi, în cele din urmă, ar putea scrie un articol despre ea, chiar dacă nu ar afla tot adevărul. Sau poate că ar putea crea un podcast interesant, despre crime adevărate, pe baza poveştii? Varianta finlandeză a podcastului *Serial,* una despre regatul mistic Hartola! Saana zâmbeşte. Are tendinţa să se pripească şi să-şi fixeze obiective atât de uriaşe, încât presiunea iniţială devine insurmontabilă.

Investigaţia ar trebui făcută în ritmul relaxat din Hartola, fără stres.

Să începem cu începutul: ce se ştie oficial despre caz? Ţinând cont de ceea ce prezentau serialele poliţiste, pentru fiecare crimă trebuie să existe pe undeva un fel de dosar al anchetei. A trecut atât de mult timp de la cazul Helenei, încât documentele ar putea fi chiar publice, accesibile tuturor; trebuie doar să le caute în locul potrivit. Poate să înceapă chiar cu arhiva poliţiei.

O oră mai târziu, Saana se plimbă deja prin centrul satului Hartola. După ce a umblat o vreme de-a lungul străzii principale, începe să se simtă straniu. A văzut oficiul poştal, magazinul de băuturi si centrul medical, însă nu si secţia de poliţie. Saana îşi scoate telefonul şi caută pe Google „poliţia Hartola”. Se simte caraghios. Nu există secţie de poliţie în Hartola. Activitatea i-a fost suspendată, iar acum secţia de poliţie din regiunea Tavastia este responsabilă de Hartola.

Oare să trimită un e-mail la poliţie? se întreabă Saana si observă că se află în fata bisericii de piatră care domina centrul satului Hartola. Se aşază pe o bancă de lemn şi caută adresa de e-mail a secţiei de poliţie din Tavastia. Poate măcar să încerce. într-un e-mail scurt explică faptul că e interesată de un caz vechi din 1.9.1989, de fata tânără găsită în râul Tainionvirta, Helena Toivo. Trimite mesajul şi se întreabă dacă cineva de la poliţie se va sinchisi să răspundă la întrebarea vagă despre un caz vechi, chiar la început de vacanţă.

Stând pe bancă, Saana se uită la biserica de piatră. începe să o bată gândul să viziteze mormântul Helenei. Ar fi grozav să-i vadă locul de odihnă veşnică. în acelaşi timp, Saana se simte cumva vinovată. Oare chiar se poate folosi aşa de moartea cuiva, să ia această tragedie şi să o transforme în propria poveste detectivistă?

Cerul s-a întunecat şi se pare că va ploua. Saana decide totuşi să facă o vizită scurtă în cimitir. Acolo se odihnesc si mama, bunica si bunicul ei. însă Saana preferă să-i păstreze vii în amintirile ei calde, nu ca pietre comemorative, reci. Nu a vizitat mormintele de peste 15 ani şi nu are de gând să le vadă nici acum.

Pietrişul îi scârţâie sub cizme când păşeşte pe cărarea care duce spre biserică. La capătul potecii se află un avizier în forma literei A. Pe avizier scrie: *Domnul să te aibă în pază! Biserica este deschisă.*

Cimitirul este pustiu şi neclintit. Nicio mişcare în jur. Se pare că Saana este singurul suflet viu de acolo. Oare se întâmplă vreodată ceva în biserică în timpul zilei? se întreabă Saana, în timp ce trece pe lângă uşa bisericii, spre morminte. Aruncă o privire peste datele de naştere de pe pietrele funerare. Cam acelaşi lucru ca atunci când parcurgi necrologurile din ziarul de duminică. Caută nume neobişnuite, citeşte versuri si calculează etatea celor decedaţi. Saana trebuie să recunoască: uneori caută lucruri triste în mod deliberat, şi ce poate fi mai trist decât moartea unei tinere? în timp ce merge de-a lungul şirurilor de pietre funerare în

cimitirul din Hartola, Saana îşi dă seama că o cuprinde iarăşi tristeţea. Tristeţe pentru copiii, bătrânii, oamenii singuri, toţi cei care au pierdut pe cineva drag. Pentru Helena. Chiar şi pentru ea, pentru sfârşitul vieţii sale, în ciuda faptului că e încă în viaţă. Saana ar trebui să profite mai mult de existenţa ei.

Saana mai trece pe lângă câteva morminte şi deja se gândeşte să plece la magazin. începe să aibă îndoieli, poate că mormântul Helenei nu se află aici. însă apoi un nume familiar îi atrage atentia.

HELENA ANNIKKI TOIVIO
* 15.4.1974 11.9.1989
*Există o putere mai mare decât moartea, dragostea,*
*Dragostea dăinuie.*

Iat-o, se gândeşte Saana şi atinge piatra funerară rece. Helena. Ce vârstă avea oare? Saana calculează încă o dată, în minte, ca să fie sigură. Fata avea doar cincisprezece ani când a murit. Ce percepţie avea Saana asupra lumii şi vieţii la cincisprezece ani? Destul de diferită faţă de cea de acum, la mai mult de treizeci de ani. De câţiva ani, Saana simte că viata se îmbunătăţeşte de la an la an, în ciuda neliniştilor constante.

Saana îşi scoate telefonul din geantă şi face o poză cu locul de odihnă al Helenei. Ce ar spune Helena dacă şi-ar putea face vocea auzită? se întreabă Saana şi porneşte pe cărare. Norii sunt la fel de întunecaţi ca atunci când a sosit, dar nu plouă încă. Dacă are noroc, va ajunge acasă la mătuşa ei înainte de primele picături.

— Bună! se aude glasul unui bărbat, din direcţia bisericii. Ai găsit ce căutai?

Saana se opreşte şi se întoarce să vadă cine îi vorbeşte. Un bărbat cu pulover de lână şi pantaloni de costum stă în uşa bisericii maiestuoase de piatră. Gulerul preoţesc iese în evidenţă peste puloverul său multicolor.

— Am găsit, mulţumesc! răspunde Saana şi face câţiva paşi înapoi înspre biserică, din politeţe.

— Şi ce anume căutai? întreabă preotul şi se uită la Saana, aşteptând.

— Mă bucuram doar de împrejurimi, de mormintele vechi, spune Saana.

A decis să nu vorbească inutil despre proiectul său chiar cu oricine din Hartola.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit, spune bărbatul si înaintează.

— Mmm! mormăie Saana.

Dintr-un oarecare motiv, nu mai vrea să continue conversaţia. Vrea să se întoarcă la mătuşa ei, să înceapă să scrie despre vizita la mormântul Helenei.

— Ai fost deja înăuntru? Clădirea merită vizitată, continuă bărbatul şi arată înspre biserica din spatele lui.

— N-am fost, spune Saana şi se întreabă dacă ar trebui să-i spună direct preotului că nici măcar nu îi este enoriaşă.

— Eşti binevenită să arunci o privire dacă vrei, spune bărbatul, dând din cap şi zâmbind. Biserica noastră din Hartola are întotdeauna uşile deschise. Când au ceva pe suflet, localnicii ştiu cel puţin un loc pe care-1 pot vizita şi o persoană care este mereu dispusă să îi

asculte, spune preotul şi arată spre sine cu degetul mare. îi place să asculte.

— Am înţeles, spune Saana, nerăbdătoare să scape de situaţie.

Nu s-a simţit niciodată în largul ei în prezenţa preoţilor. Saana deschide geanta şi scoate repede telefonul. Aruncă o privire pe ecran şi se preface că a primit un mesaj că trebuie să plece.

— Ei bine, trebuie să plec. Mă aşteaptă deja, spune Saana şi se întoarce repede.

Preotul o salută, apoi intră agale în biserică. Saana aproape că fuge şi îşi dă seama cum cazul vechi a trezit-o brusc, a readus-o cumva la viaţă. Curiozitatea si entuziasmul se îmbină cu

melancolia. Cât de repede se sfârşise totul pentru Helena. Frunzele de plop flutură şi foşnesc în briza uşoară şi primele picături de ploaie încep să cadă din cer în stropi mici. Voi găsi vocea redusă la tăcere a Helenei, îşi promite Saana şi o ia de-a dreptul la fugă.

# HARTOLA

## Vara, 1989

*Hartola, situat de-a lungul Autostrăzii 4, era un sat bisericesc liniştit, unde viaţa decurgea în ritm propriu. Satul avea câteva magazine, o poştă, o secţie de poliţie şi o brutărie. Benzinăria Kesoil, barul Union şi Colegiul Tavastia de Est. Totuşi, cel mai mare spaţiu în centrul satului era ocupat de cimitir. Hartola avea mai mult loc pentru morţi decât pentru cei vii. Era un regat unde, potrivit legendei locale, un rege adevărat a venit în vizită în 1802. Hartola era ca aerul stătut dintr-un apartament care n-a mai fost aerisit de nimeni de ceva vreme. Un loc izolat, care părea pustiu, dar, dacă te uitai mai atent, puteai începe încet-încet să distingi detaliile. Biciclete, vânzători de căpşune şi pâine delicioasă cu maia. Case vechi, turişti estivali şi guri pline de poveşti. Priviri curioase, tăcere. Secrete. Şi, treptat, diferitele nuanţe din Hartola începeau să iasă în evidenţă pe fundalul luminos. Singurul regat al Finlandei, plin de o stranie încredere în sine. Aer stătut, încărcat de mici particule de praf care strălucesc în lumina soarelui. Muncitorii din oraş si cei care deţin*

*controlul. Conacul Koskipää cu moara sa de vânt*

*roşie. Moartea. Râul Tainionvirta.*

*Helena şedea liniştită în dormitorul ei şi îl scărpina pe Neumann. Iniţial Neumann a fost câinele vânătoare al tatălui ei, dar Helena îl revendicase şi, în cele din urmă, căţeluşului i s-a permis să doarmă în casă. Acum avea propriul culcuş pe podeaua din camera Helenei, sub posterul trupei Dingo. După o vreme, Neumann nici măcar nu s-a mai dus la pădure. Prefera atenţia Helenei, iar tatăl ei nu s-a mai obosit să intervină.*

*Ferma de căpşune Toivio era mare şi impresionantă. Includea o casă roşie decomandată, un hambar vechi renovat într-un spaţiu cald, serele şi un depozit mare pentru utilaje şi alte cele. Odinioară, ferma de căpşune Toivio fusese condusă de bunicii Helenei Acum se ocupau de ea părinţii ei. „Schimbare de gen”, glumise tatăl ei la un moment dat. Nimeni n-a râs. Erau oameni credincioşi slujitori luterani ai Domnului. Râsul era pentru alţi oameni. Pentru libertinii frivoli şi pentru cei care nu aveau o fermă mare în grijă. Vara, căpşunele le consumau toată energia. Nu era timp de râs la fermă. Dar şi ei se bucurau de viaţă, în felul lor.*

*Mâncau căpşune în fiecare zi. Toamna şi iarna din congelator, iar vara proaspete.*

*— Nu te saturi niciodată de căpşune? o întrebase odată cea mai bună prietenă a Helenei, Johanna.*

*— Niciodată, răspunse Helena.*

*Şlagărul* îmi amintesc de tine, Elaine *i-a venit des în minte Helenei în acea vară, în timp ce se plimba pe drumurile liniştite şi trecea pe lângă pădurile de molid întunecate. Răsuna şi la radio, pe care Helena îl asculta singură, seara, în camera ei, în linişte. Helena voia să fie ca Elaine cea fatidică.* „Oriunde mă poartă paşii. Fie că e zi sau noapte-

ntunecată.” în secret, când nimeni nu se uita, Helena dansa în faţa oglinzii din dormitorul ei, într-o rochie roşie cu buline albe si un decolteu prea larg. Avea deja cincisprezece ani, dar pentru părinţii ei avea să fie întotdeauna micuţa Helena. Helena se privea în oglindă din diferite unghiuri. Observa cum creştea încet, cum formele trupului ei se schimbau şi căpătau contururi noi. Helena înţelegea transformarea care deja începuse şi scoase un oftat melancolic. Era semn că aştepta să se întâmple ceva. Vara asta, totul se va schimba. Avea să devină adult.

în vara aceea, ca în toate verile, Helena a lucrat la standul de căpşune. Primise sarcina aceasta deja din naştere.

Helena vindea căpşunele proaspăt culese în faţa magazinului din Hartola, la o tarabă modestă. Uneori lucra cât era ziua de lungă totul depindea de cât de repede vindea căpşunele.

„Ferma de căpşune Toivio vă urează o vară însorită!”, „Căpşune ca la ţară!”, „Căpşune pe săturate!” Helena făcuse mici postere pentru taraba ei cu căpşune. Primise multe laude pentru acestea. Preferatul multora era cel pe care Helena pictase o căpşună veselă, zâmbitoare şi dolofană. Placajul împodobea taraba an de an.

— Ştii că a venit vara când apare căpşuna aceea veselă în drum spre magazin, spuse una dintre bunicile ştirbe din sat.

Şi copiilor le plăcea figura fericită a căpşunei şi îi făceau cu mâna când treceau pe lângă tarabă, în urma părinţilor. Helena fusese întotdeauna bună la desen şi pictură. „Helena este o fată cuminte”, spuneau rudele şi părinţii ei. „Helena este drăguţă”, spuneau copiii din zonă. „Helena este o elevă conştiincioasă şi silitoare”, spuneau toţi profesorii ei. „Helena este o fată cinstită şi cumsecade”, spuneau părinţii ei. însă Helena avea alte vise în afară de a fi cuminte, drăguţă şi silitoare. Helena

era o femeie tânără şi curioasă, care visa la aventură.

Când Helena a fost găsită înecată în repeziş, în prima zi a lunii septembrie, toţi au amuţit. O fată atât de cuminte şi bună. Nimeni nu putea înţelege cum o fată ca Helena putea muri dintr-odată. Fata lor cu căpşune.

înainte de acel moment fatidic, înainte de evenimentele care au dus încet-încet spre tot ce-a fost greşit şi inevitabil, când totul era încă bine, Helena stătea rezemată de marginea tarabei Din când în când, scotea de sub tejghea câte o lădiţă cu căpşune. Ziua fusese înnorată şi umedă, dar căpşunele totuşi s-au vândut bine. Aproape toţi cei care au venit la magazin au plecat cu căpşune.

Helenei îi plăcea să observe oamenii care treceau şi maşinile care parcau în apropiere. Prefera să-şi petreacă timpul mai degrabă cu oamenii decât în câmp, departe de toată lumea. Taraba îi oferea o portiţă prin care putea vedea tot ce se întâmplă în Hartola. Cine sosea însoţit, cine venea singur. Cine era prost dispus, cine glumea, despre cine bârfeau oamenii. Vedea şi băieţi de la tarabă. Dar niciunul dintre băieţii din Hartola nu o atrăgea aşa cum îşi imagina că ar trebui să se simtă „atracţia”. „Atracţia” ar fi trebuit să te lase fără aer, să nu poţi face nimic altceva decât să-ţi ţii răsuflarea şi să-l sorbi pe celălalt din priviri. Nu, Helena nu trăise asta niciodată. Băieţii din Hartola nu făceau decât să se întreacă pe mopedurile lor, cu mustăcioarele lor jalnice deasupra buzei Nu citeau cărţi, beau bere din sticle ascunse în pungi de hârtie, la periferia pieţei, scuipau şi aşteptau ca fetele să le cadă în braţe.

Helena mânca căpşunele strivite de pe fundul unei lădiţe şi privea curioasă trecătorii. Veneau şi plecau. Cumva, în adâncul sufletului ştia că mereu

*aştepta. Aştepta să i se întâmple ceva ieşit din comun în vara asta, când totul era oricum în schimbare. Nori sumbri si întunecaţi trecuseră deasupra magazinului în ultimele ore. Vremea fusese însorită, dar foarte apăsătoare toată ziua. încă vreo oră sau două, apoi poate va veni o furtună zdravănă. Helena se uită la lâdiţele cu căpşune din faţa ei. Dacă totul merge bine, le va vinde pe toate înainte să înceapă ploaia. Helena simţi o mâncărime în colţul ochiului. Se frecă la ochi cu mâna dreaptă şi observă o geană pe vârful degetului arător. Nu erau clienţi la tarabă. Parcarea era pustie. Cu grijă, Helena puse geana pe vârful degetului mare, atentă să nu o ia vântul, închise ochii şi apoi suflă. îşi puse o dorinţă mare: în curând să se întâmple ceva incitant şi ieşit din comun.*

*Când, în aceeaşi după-amiază de vară care prevestea o furtună, o maşină necunoscută s-a oprit în faţa tarabei Helena a căscat ochii, plină de interes*

.

# PARTEA a II-a

## Joi, 27 iunie / Helsinki

— Treabă complicată, spune Joki şi tace.
Echipa e în Pikku Huopalahti, începe ancheta.

— Cauza decesului: înec. Avea apă în plămâni şi stomac. Semnele sugerează lipsă de oxigen şi dificultăţi de respiraţie. Hainele sale erau aproape uscate, aşadar capul victimei a fost probabil ţinut sub apă. Ipoteza e susţinută şi de vânătăile găsite pe gât. Făptaşul a folosit forţa, pentru că victima a opus rezistenţă. Per ansamblu, un mod neplăcut de a muri. înecat. Apoi mai e şi ceea ce am găsit într-un loc sensibil, continuă Joki şi îi face semn lui Jan ca să-l urmeze.

Jan oftează. Aşadar începe. De acum încolo îi va fi mai uşor să-şi ţină mintea ocupată cu serviciul si să uite de întrebarea lui Heidi, să uite de mama lui. Oricum, mama îşi petrece mare parte din timp dormind şi odihnindu-se, deci ce- ar face el lângă patul ei?

Joki trage la o parte cearşaful alb care acoperă cadavrul rigid, întins pe masa de autopsie.

— Uită-te la asta, spune Joki cu o voce neutră.

Joki nu-şi schimbă niciodată tonul. Orice ar
spune, mereu are tonul acela laconic, monoton.

Jan se uită la locul indicat de Joki cu stiloul şi e nevoit să-şi întoarcă rapid privirea. I se face greaţă. Joki arată direct spre vintrea cadavrului. Pe testiculele albăstrui ale victimei se zăreşte o

urmă sângerie, care a început deja să se întunece după deces. înghiţindu-şi greaţa, Jan se uită din nou, iar de data aceasta reuşeşte să desluşească semnul. încearcă să se concentreze asupra rănii.

— Este urmă de arsură. O arsură făcută cu un fier înroşit, comentează Jan.

— Si încă nu s-a cicatrizat. A fost ars în carne vie şi aş spune că bărbatul a murit foarte curând după aceea. Rigor mortis nu se instalase încă atunci când a fost găsit şi, judecând după rigiditatea actuală, putem presupune că victima a murit între cinci şi şase dimineaţa, afirmă Joki şi îl priveşte pe Jan direct în ochi.

— Deci cadavrul a fost lăsat la Poarta Regelui pe la şase dimineaţa, cu mai puţin de o oră înainte de a fi găsit, estimează Jan. Şi a fost înecat în apropiere de Poarta Regelui.

— După mine, acesta nu e un caz obişnuit. Făptaşul a vrut ca leşul să fie găsit. L-a lăsat în mod deliberat la vedere. Şi neobişnuit e că trupul a fost însemnat, afirmă Syvă-Joki, în timp ce Jan face o fotografie de aproape a însemnului ars.

— în regulă, mormăie Jan. Aşadar, avem un cadavru si un individ care a vrut să-si lase cartea de vizită în carnea victimei.

Se uită din nou la testiculele respingătoare şi însângerate. Fire de păr arse ici şi colo, în jurul însemnului. Jan se apleacă mai aproape. îşi ţine respiraţia astfel încât duhoarea emanată de cadavru să nu-i pătrundă în creier, prin nas sau gură.

— Nu ţi se pare şi ţie că arată a coroană sau ceva asemănător? îl întreabă Jan pe Syvă-Joki, arătând spre însemn.

— Aşa am interpretat şi eu, afirmă Syvă-Joki. Bărbatul are o coroană arsă pe piele. Şi mai e şi înecat...

— Hmm! mormăie Jan.

— In curând o să vină rezultatele analizelor de sânge, în caz că se găsesc urme de narcotice. Decedatul e înalt si încă într-o formă relativ bună pentru vârsta lui. Cadavrul nu prezintă semne de agresiune. Aşadar, cum a fost bărbatul acesta luat prin surprindere şi imobilizat? Bănuiesc că prin intermediul şocurilor electrice sau al drogurilor, pentru că nu există alte urme vizibile de luptă fizică în afară de vânătăile de pe gât, afirmă Syvă- Joki şi se uită la ceas. în regulă, e vremea pentru un prânz târziu. Meniul de azi e vită Stroganoff. Sigur te descurci să găseşti ieşirea, spune Syvă- Joki, apoi se întoarce pe călcâie şi deschide uşa care dă în hol.

Jan clatină amuzat din cap. Doar legiştii sunt în stare să se gândească la mâncare imediat după ce au întors un cadavru pe toate părţile. Joki e un tip sucit, dar asta nu îl deranjează.

— O să-ţi trimit raportul, spune Joki din prag, în stilul său pragmatic, fără măcar să se mai uite la Jan.

Jan dă din cap şi rămâne singur în încăpere, între frigiderele cu cadavre. Neonul fluorescent din tavan păcăne. în afară de asta, nu se mai aude nimic.

Jan se uită la frigiderul pe care Joki tocmai l-a închis, cu cadavrul în aşteptarea autopsiei. încă vede în minte cicatricea aceea oribilă. O coroană arsă pe piele. Locul în care a fost găsit cadavrul este Poarta Regelui. Ce simbolizează? Putere? Familie? Descendentă? Ceva ce decedatul a dorit sau poate că a încercat să controleze?

Jan lasă trupurile reci în treaba lor şi părăseşte clădirea. în această etapă e încă foarte greu de spus de ce a vrut cineva să-l însemneze pe bărbat fix cu o coroană. Cu toate acestea, datorită însemnului, cel puţin acum au un punct de unde să înceapă. Un indiciu pentru a începe o investigaţie de amploare. Au un însemn care nu lasă nicio urmă de îndoială.

Undeva aşteaptă un criminal care a vrut să-şi facă simţită prezenţa printr-un simbol vizibil. Făptaşul a lucrat curat, fără alte indicii, iar rezultatul final a fost lăsat pentru privirile tuturor. Jan nu vrea să recunoască încă, dar astfel de crime, atent planificate, rareori sunt cazuri izolate. într-o situaţie-limită ar putea reprezenta abia începutul dansului. Primul însemn între multe altele.

Jan dă timp echipei să lucreze şi decide să-şi viziteze mama la Terhokoti. I se învârte stomacul de la zeama negricioasă pe care a băut-o la birou şi îl doare capul. îşi dă seama că îi este şi foame. Când se adânceşte în muncă, toate nevoile de bază îşi pierd repede sensul. Devine din nou conştient de sine abia când i se încheie tura.

Astăzi se pare că nici măcar aerul proaspăt nu-1 ajută să scape de senzaţia apăsătoare. Vede un magazin non-stop şi se întreabă dacă acasă mai are ceva prin frigider. Când a mâncat ultima dată? întotdeauna îi este greu să anticipeze foamea şi să se aprovizioneze cu mâncare. Jan încetineşte când se apropie de magazin şi sare de pe bicicletă. Trebuie să-şi cumpere ceva.

Jan ajunge la Terhokoti o oră mai târziu, după ce a mâncat un sandviş ambalat în plastic şi două banane. îsi aduce aminte că Heidi remarcase odată că Jan nu auzise de regula unei banane pe zi. Jan n-a reuşit niciodată să urmeze vreo recomandare alimentară. Priveşte în jur. Peste tot este curat si linişte. Asa îsi împarte viata acum. Mai întâi cafeaua, birocraţia si crimele mizerabile de la serviciu. Apoi calmul posomorât din Terhokoti, conştientizarea faptului că viaţa este finită. Conversaţii despre copilărie, despre momentele petrecute împreună, timpul limitat, câteva săptămâni, chiar zile.

îi e greu de fiecare dată să meargă să-şi vadă mama la azilul pentru bolnavi în fază terminală. Locul în care toată lumea e pe moarte. îşi păstrează un zâmbet nefiresc pe chip când trece pe lângă oameni pe coridor. Un bătrân intr-un scaun cu rotile, o femeie tânără care citeşte o carte pe terasă. De ce sunt aici? Angajaţii le aduc apă fără ca ei să ceară. Le aranjează pernele, le administrează analgezice şi le zâmbesc cu blândeţe. Deşi pacienţii sunt cu un picior în groapă, infirmierele se asigură că au o pernă moale între genunchi ca să stea mai comod, că este apă proaspătă în pahare şi în vazele cu flori. Nu mai contează decât timpul prezent. Trag perdelele în fiecare zi astfel încât aceste ultime clipe să fie înseninate.

Oare cum e când te muţi într-o casă pe care nai s-o mai părăseşti vreodată? Jan nu-şi poate imagina ce a simţit mama lui când a fost transferată de la spital la Terhokoti. Aici, zilele trec una după alta până când se sfârşesc. Nimeni nu ştie exact cum se va întâmpla, cât va mai trăi cineva. De obicei, oamenii nu petrec decât câteva zile sau săptămâni intr-un azil pentru bolnavi în fază terminală, niciodată luni. Jan îi strânge mâna mamei sale. Pare că încă doarme.

Multi îsi vizitează mamele în fiecare zi. Unii înfruntă moartea iminentă concentrându-se asupra amintirilor fericite. Unii vor să discute despre chestiuni practice. La ce fel de pregătiri se aştepta mama de la el? Ce aranjamente ar trebui făcute? Unii înfruntă ultimele zile si ultimele întâlniri plângându-şi propria dispariţie. Jan dă drumul mâinii mamei sale pentru o clipă şi abia acum îşi dă jos casca de bicicletă. Părul îi e uşor transpirat de la pedalat. Jan nu ştie sigur dacă durerea e mai mare pentru cel care trebuie să renunţe la viaţă sau pentru cel care rămâne în viaţă,

suferind tragica dispariţie. Sentimentul neplăcut de pierdere a controlului aproape că-1 paralizează. Mama îşi deschide ochii şi zâmbeşte când îl observă pe Jan. Jan îi zâmbeşte şi el. Măcar încă mai pot zâmbi.

— Mai e vreun loc pe care ai vrea să-l vizitezi, un loc pe care să-l mai vezi? se forţează Jan să o întrebe după ce au stat o vreme împreună în tăcere.

Un mic gând, plin de speranţă, sclipeşte în ochii mamei. Pădurea. I-ar mai plăcea să vadă pădurea la începutul verii, când totul e plin de viată.

După ce revine de la Terhokoti, Jan găseşte un dosar pe birou. E raportul detaliat al lui Joki privind rezultatele autopsiei şi cauza oficială a morţii.

— Numai bun pentru lectura de seară, mormăie Jan către Saki, răsfoind teancul gros de documente.

Joki scrie că s-au găsit urme de cocaină în sânge, dar nu şi alte droguri. Victima nu prezintă urme vizibile de violenţă sau de luptă, prin urmare se poate presupune că ucigaşul a folosit o armă cu electroşocuri. Jan parcurge constatările în timp ce aşteaptă să fie gata cafeaua amară. Se opreşte când dă peste poze. Un om ucis nu arată niciodată frumos.

## Vineri, 28 iunie / Helsinki

— Am aflat identitatea victimei! strigă Saki şi de la calculator ridică o mână în aer. Am aflat identitatea victimei de la Poarta Regelui! Amprentele dentare se potrivesc.

Jan şi Heidi se dezmeticesc şi se întorc imediat spre colegul lor. Saki bate din palme şi gesticulează victorios. întotdeauna face aşa. Are obiceiul să sărbătorească până şi cele mai mici victorii de la serviciu.

— OK, toată lumea intr-o scurtă şedinţă, oftează Jan, şi în curând stau cu toţii în jurul mesei.

Jan are la activ deja şase ani în cadrul Inspectoratului Naţional de Investigaţii. La început a fost tânăr şi avid. Acum nu mai este aşa tânăr, dar încă e de neoprit. Deşi şi-a pierdut treptat idealismul şi speranţa din cauza muncii, încă mai arde în el dorinţa de a rezolva cazurile. în ciuda deznădejdii sumbre, lucrează în fiecare zi la fel de asiduu pentru găsirea soluţiilor şi rezolvarea inechităţilor.

La început, nu toată lumea a fost încântată de avansarea rapidă a lui Jan într-o funcţie importantă, a unui tânăr care tocmai absolvise, dar rezultatele, numeroasele cazurile rezolvate cu celeritate şi perseverenţa lui i-au redus la tăcere chiar şi pe cei mai aprigi oponenţi. în acest moment, Jan ar putea chiar descrie atitudinea colegilor lui cinici mai în vârstă ca fiind „indulgentă”. însă asta nu înseamnă că nu mai există sicanări între ei.

Jan se uită prin hârtiile printate de Saki şi citeşte cu voce tare pentru toată lumea.

— Cadavrul găsit la Poarta Regelui este al unui bărbat pe nume Lars Ilmari Sundin. Colegii săi au confirmat că acesta nu a venit la şedinţa stabilită pentru joi, 27 iunie, şi i-au raportat dispariţia. Victima s-a născut în 1958, la Jyvăskylă. Păr blond, înălţime 183 cm. Locuia în Suomenlinna, divorţat, fără copii. Fără infracţiuni sau antecedente penale, nici măcar amenzi pentru depăşirea vitezei. Deţinea două maşini, ambele înmatriculate pe numele firmei, şi tocmai am primit confirmarea că acestea se află în parcarea companiei. Numele companiei este *Fire,* o agenţie de publicitate înfiinţată în 2004, încă activă. Are 45 de angajaţi. Potrivit Registrului comerţului, Sundin era acţionar majoritar.

Momentan îi căutăm rudele apropiate. Se pare că nu vom găsi mare lucru. Părinţii sunt decedaţi, fără fraţi sau surori. A fost căsătorit de două ori, fostele soţii au fost deja contactate, una locuieşte în Turku, cealaltă în Suedia. Iată o poză cu Sundin făcută acum câţiva ani, spune Jan şi ridică o fotografie alb-negru cu bărbatul găsit mort.

— Măcar să aflăm ce a făcut Lars în ultimele două zile, înainte să-i fie găsit cadavrul. Momentan, nu avem nimic, aşa că totul prezintă interes, continuă Jan. Să începem deci cu fostele soţii şi angajaţii firmei *Fire.* De avut în vedere că Lars a fost ucis dimineaţa devreme, cu puţin înainte de descoperirea trupului. Cadavrul prezintă câteva semne cum că ar fi fost legat. Este posibil să fi fost ţinut captiv o vreme, înainte să fie ucis, dar totul s-a petrecut relativ repede. Cadavrul nu a rămas în acel loc mult timp.

— Suomenlinna, zice Saki. N-a ajuns prea departe de casă. Adresa e aici, mormăie Saki cu jumătate de gură.

Indică locaţia casei pe hartă.

— Puţini îşi permit o casă atât de mare în Suomenlinna. Norocos tip, afirmă Heidi când vede casa indicată de Saki.

— Nurmi, norocul n-are nicio treabă în acest caz, spune Jan. Să investigăm locuinţa numaidecât. Victima nu avea telefonul la ea. Cercetaţi laptopul şi telefonul din apartament. Chemaţi cât mai repede la faţa locului şi echipa de tehnicieni criminalisti. Deocamdată nu este clar de ce Lars a fost ucis. Avem doar localizarea cadavrului, zice Jan.

îşi priveşte echipa. E cea mai bine pregătită echipă de anchetatori din Finlanda.

Sunt obişnuiţi să sape în gunoiul pe care psihopaţii

şi conducerea INI îl aruncă. Nicio investigaţie condusă de Jan nu a rămas nefinalizată sau nesolutionată. El rezolvă totul. Asta este promisiunea tăcută a lui Jan. El rezolvă totul. Cu orice preţ. De obicei, cazurile acestea îl solicită mult. Prea mult. îi fură viata.

Telefonul lui Jan sună.

— Da, răspunde Jan când vede numele lui Juha Mertanen.

— Presa ne suflă în ceafă, spune Mertanen şi apoi tace.

— Ca de obicei, zice Jan. Dacă e nevoie de o declaraţie, e la fel ca întotdeauna: ancheta preliminară este în curs de desfăşurare, dar, din motive legate de investigaţie, încă nu putem dezvălui detalii despre caz. Martorii oculari sunt încurajaţi să ne contacteze.

Mertanen mârâie. întotdeauna acţionează în acelaşi mod. O să deschidă gura numai dacă au cu adevărat ceva de declarat sau dacă au nevoie de ajutorul cetăţenilor.

— Atunci să păstrăm secretă identitatea victimei până la soluţionarea anchetei, s-a înţeles? continuă Mertanen, apoi îşi drege glasul. Ce caz de rahat, chiar înainte de concediu. Tocmai mi-am pus planurile de vacanţă în aşteptare. Trebuie să-l rezolvăm cât mai repede posibil.

Jan nu poate suferi zicala preferată a lui Mertanen, „s-a înţeles?”. Jan n-ar fi fost în poziţia în care este, după nici măcar o zi, dacă n-ar fi înţeles, dacă n-ar fi fost istet. Dacă n-ar fi fost cel mai bun din clasă la Facultatea de drept şi la Academia de poliţie. A intrat cu jumătate de normă la Inspectoratul Naţional de Investigaţii, cea mai dură şcoală, încă din timpul facultăţii.

Jan îl asigură pe Mertanen că înţelege prea bine situaţia generală.

— Vreau să vă ocupaţi de investigaţie al naibii de

atent, mârâie şeful lui Jan şi închide.

— *„Fire* - idei care te încing”, aşa scrie aici, spune Heidi.

în timp ce Jan vorbea la telefon, a căutat pe Google informaţii despre compania lui Lars Sundin.

— Heidi, vom merge împreună la apartamentul lui Lars. După aceea vom cerceta firma *Fire.*

— Saki, găseşte numerele de telefon înregistrate pe numele lui Lars Sundin şi obţine istoricul apelurilor. Mă gândesc că vei afla tot ce se poate afla despre Lars, absolut totul, adaugă Jan. Să mă anunţi dacă dai de telefonul lui.

— *Fire,* adică „foc la ouţe”, zice Heidi inexpresivă, dar nimeni nu schiţează niciun zâmbet.

Jan simte neliniştea echipei.

Când urcă în maşină, lui Jan îi chiorăie burta. îşi dă seama că, în ultima vreme, nu a mai mâncat nicio masă caldă. Soarele strălucitor, cafeaua în exces şi nopţile târzii îl fac să tremure şi să ameţească. îşi pune ochelarii de soare.

Se apropie în curând de mal, la Eiranranta. Aici, în sudul oraşului Helsinki, oamenii sunt îmbrăcaţi în haine de vară. Rochii subţiri, tricouri şi pantaloni scurţi. Jan poartă aceeaşi pereche de blugi şi jacheta Barbour pe tot parcursul anului. Un copil al toamnei, cum îi spunea mama cândva. E parţial adevărat. Jan se simte mai bine când plouă şi e întunecat afară. Oamenii stau la soare pe iarbă, în faţa monumentului dedicat celor care şi-au pierdut viaţa pe mare.

Jan simte de mult timp că trăieşte două realităţi diferite. Una este întunecată, în care totul e neclar, plin de moarte şi de teamă. La polul opus, este o zi însorită de vară, viaţa decurge obişnuit, toţi aşteaptă sezonul estival şi îngheţata care parcă se scumpeşte de la an la an. Jan vede viaţa de zi cu zi dintr-o perspectivă complet diferită faţă de cei din

jur. Vede totul şi cu ochi de detectiv criminalist, şi cu ochi de ucigaş. Din întuneric, el vede tot ceea ce alţii nu îndrăznesc nici măcar să gândească.

După trei sferturi de oră, Heidi şi Jan ajung în Suomenlinna, în apartamentul lui Lars. Echipa de tehnicieni criminalişti a ajuns şi ea, iar procesul de investigare şi documentare a început deja. Fotografiază apartamentul, caută posibile urme lăsate de vizitatori. Jan umblă tăcut prin apartament. Inspiră. Aerul este stătut, n-a mai fost aerisit de ceva vreme. Se uită în jur. Nu sunt semne de confruntare. Ceva din toată această linişte îl face pe Jan să creadă că victima a plecat din locuinţă la fel ca de obicei.

Găsesc telefonul lui Lars Sundin pe blatul din bucătărie. Telefonul este pus într-o pungă pentru a fi amprentat. Jan se apleacă să-l vadă de aproape. Pe blatul din bucătărie se află o singură ceaşcă din care cineva a băut cafea. Bărbatul a plecat atât de grăbit sau distras, încât şi-a lăsat telefonul acasă. Jan apucă telefonul şi se uită la el prin punga de plastic, deşi ştie că, în curând, va primi informaţiile de pe cartela SIM.

— Vai, drace! se aude vocea lui Heidi din toaletă.

Jan se duce repede la ea.

— Ai găsit ceva?

Heidi arată înspre echipa de tehnicieni. Un specialist îmbrăcat în salopetă de protecţie tocmai a scos din coşul de gunoi, cu o pensetă, un prezervativ folosit şi l-a pus într-o pungă pentru dovezi.

— Cred că exagerezi puţin, râde Jan la reacţia lui Heidi.

Heidi ridică din umeri. A trecut ceva vreme de când nu a mai văzut astfel de lucruri.

— Lars pare destul de bogat. Cu toate acestea, nimic din apartament nu indică un jaf, zice Jan şi se

opreşte o clipă. Totul este oarecum atât de... curat si minimalist.

— Mda! oftează Heidi. Dar s-a distrat puţin cu cineva.

— Sau cineva s-a distrat cu el, adaugă Jan. Este o singură ceaşcă de cafea în bucătărie. N-a fost chiar o dimineaţă romantică.

— Deci putem presupune că victima n-a fost luată din apartament cu forţa, spune Heidi şi începe să răsfoiască exemplarele din revista *Monocle* de lângă pat, în speranţa că ar putea găsi ceva între pagini.

— De acord, zice Jan, dar nu ştie cum să le pună cap la cap.

Instinctul îi spune că bărbatul a părăsit apartamentul pe propriile picioare. Dar următoarea întrebare este unde s-a dus si de ce.

De ce a plecat din apartamentul lui în toiul nopţii si nu s-a mai întors?

O oră mai târziu, Jan şi Heidi conduc în tăcere spre clădirea Mestaritalo din centrul oraşului Helsinki. Vestea morţii lui Sundin a ajuns la urechile angajaţilor *Fire.* Alături de partenerii firmei, numeroşi angajaţi aşteaptă şi alte informaţii de la poliţie. Jan şi Heidi se apropie de clădirea Mestaritalo, care aduce a fabrică, iar Heidi parcurge numele diferitelor companii. *Fire,* etajul 4. Un lift mare de marfă zdrăngăneşte undeva la etajele superioare, iar cei doi se hotărăsc să urce pe scări. O tânără plină de energie le deschide uşa biroului şi îi pofteşte înăuntru.

— Moartea lui Lars este un şoc pentru toţi. Partenerii firmei ne-au spus să fim discreţi pentru moment. Luni vom ţine un minut de reculegere pentru Lars, dar încă mai avem termene-limită de

respectat. Ni s-a spus că, deşi l-am pierdut pe Lars, nu ne putem permite să pierdem şi clienţi, spune recepţionera, în timp ce-i conduce în birou.

în biroul în plan deschis răsună sunetul înfundat al tastaturilor si clicurile mouse-urilor Apple. „Eşti în compania prietenilor”, susţine muzica de la radio.

Pereţii încăperii, numită Brooklyn, sunt tapetaţi în alb şi negru. Podul Brooklyn din Manhattan si linia orizontului. Masa din sala de conferinţe este construită din paleţi de lemn şi o bucată de placaj. Jan caută un loc potrivit şi se aşază pe unul dintre scaunele minimaliste din jurul mesei. Heidi se aşază lângă el. încep să discute cu partenerii ca să încerce să clarifice ultimele 48 de ore din viata lui Lars.

— Jaakko Lahti, se prezintă un bărbat de vârstă mijlocie, foarte robust.

Conform informaţiilor primite, Lahti deţine 5 la sută din *Fire.* Jaakko Lahti pare o gură bogată, un lăudăros arogant, şi nu durează mai mult de un minut pentru ca prima impresie a lui Jan să se dovedească adevărată.

— Ştiţi ce se va întâmpla cu această companie acum, când acţionarul majoritar a murit? O să vă explic eu. Urmează vremuri al naibii de grele. Moştenitorii lui Lars vor vrea, cu siguranţă, să-i lichideze bunurile, afirmă Jaakko Lahti, apoi tace. N-ai decât să-i spui secretarei tale să-şi noteze, pufneşte Lahti, crezând că Heidi este asistenta lui Jan.

— Este detectiv, la fel ca mine, spune Jan cu răceală. Puteţi lăsa presupunerile în seama noastră. Când l-aţi văzut ultima oară pe Lars?

Jaakko Lahti îşi drege glasul.

— Lars a plecat aproximativ la aceeaşi oră cu mine, după ultima comandă în clubul Teatteri, miercurea trecută, mă rog, era deja joi. N-am încercat să mă duc la petrecerea de după pentru că Lars părea să aibă un fel de neînţelegere cu însoţitorii lui, aşa că am luat un taxi spre casă. în plus, trebuia să mă pregătesc pentru şedinţa de dimineaţă.

— Iar însoţitorii aceştia au vreun nume? întreabă Heidi şi se uită la Lahti, aşteptând.

Faţa bărbatului e stacojie, iar Heidi simte miros de whisky în încăpere. E limpede că întrebarea îl amuză.

— Parcă Jenny sau Jemina, gândeşte Jaakko cu voce tare, si Heidi îl ascultă cu atentie. Era si Elias, partenerul nostru.

— Puteţi repeta numele femeii, vă rog? Va trebui să luăm astăzi legătura cu ea, zice Heidi, încercând să-şi păstreze expresia neutră, deşi nu-i place deloc comportamentul arogant al lui Jaakko Lahti.

— E una dintre stagiare, întrebaţi-1 pe Elias, răspunde Jaakko Lahti.

— La ce v-aţi referit când aţi pomenit de neînţelegeri? revine Heidi.

— Lars şi Elias au avut un schimb de replici pe seama stagiarei; fata era într-o stare foarte jalnică.

Jan şi Heidi se privesc şi îl lasă pe Jaakko Lahti să se întoarcă la muncă.

— Dă mult din gură, dar e inofensiv pentru anchetă, spune Heidi după ce bărbatul pleacă.

— Aşa mi se pare şi mie, răspunde Jan şi îi face semn următorului bărbat să intre.

— Elias Korhonen, se prezintă bărbatul blond îngrijit, cu mustaţă, şi dă mâna cu ei.

Pare de o vârstă cu Jan.

— Când l-aţi văzut ultima dată pe Lars Sundin? întreabă Heidi, cercetând aspectul dichisit al lui

Elias.

Stilul e atent plănuit, de la şosetele colorate până la cracul prea scurt al pantalonilor.

— Ultima oară l-am văzut miercuri seara la Teatteri, în salonul VIP. M-am dus acasă pe la două şi jumătate. Lars a rămas să aştepte un taxi, răspunde Elias Korhonen.

— La ce oră aţi ajuns acasă? întreabă Jan, iar Elias e surprins.

— Ce fel de întrebare e asta? La trei eram acasă cu prietena mea, logodnica de fapt. Curând vom avea un copil.

— Felicitări! spune Heidi, observând confuzia lui Elias.

— Mulţumesc!

Urmează să-i verifice alibiul.

— în regulă, spune Jan. Credeţi că Lars avea duşmani?

Elias izbucneşte în râs.

— Ei bine, nu vă pot da niciun nume, dar cred că toată lumea îi detestă pe cei care lucrează în publicitate, afirmă Elias, jucându-se cu mustaţa. Nu era chiar uşor să te înţelegi cu Lars.

Jan se uită atent la Elias. Ceva din comportamentul lui sugerează că se preface că e relaxat. Dar tensiunea poate fi cauzată şi de faptul că Jan e ofiţer de poliţie şi reprezintă autoritatea oficială. Nu înseamnă neapărat că Elias e implicat în crimă.

— Ştiţi cine îl însoţea pe Lars Sundin în seara aceea? întreabă Jan şi vede cum Elias se încruntă şi ezită puţin.

— Jenna Nygren, stagiara, răspunde în sfârşit Elias. Azi nu a venit pentru că nu se simte bine, dar aveţi aici numărul ei.

Jan încuviinţează, îşi notează numărul şi apoi îi

permite să plece. N-a spus niciun cuvânt despre vreo ceartă.

Heidi încearcă să o contacteze pe Jenna Nygren, iar Jan rămâne singur în sala de conferinţe. Stă nemişcat, pierdut în gânduri. Trece atât de mult timp, încât luminile acţionate de senzorii de mişcare se sting. Jan se ridică să le reaprindă şi apoi se aşază iarăşi. Se uită peste notiţele lui. Ultima seară a lui Lars începe să capete contur. A primit câteva informaţii de la cei din clubul de noapte Teatteri. *Potrivit paznicului, la ora 01:45, doi bărbaţi şi o femeie au ieşit din Teatteri, certându-se în faţa restaurantului; la 02:05, bărbatul şi femeia au plecat cu taxiul. Informaţiile primite de la compania de taxi confirmă călătoria până la debarcaderul Ursula. Feribot-taxi din Helsinki până la Suomenlinna cu „însoţitoarea" Jenna Nygren. Şoferul de taxi confirmă că doi pasageri beţi au coborât pe insula Suomenlinna în jurul orei 02:50. Bărbatul era însoţit de o femeie blondă, aproape inconştientă. Bărbatul are un contract privat cu firma de taxi, Sundin este un client cunoscut. Sosesc la apartament în jurul orei 03:00 dimineaţa, apoi părăsesc apartamentul la o oră nespecificată. Presupunere: înaintea ucigaşului, Jenna Nygren este ultima persoană care l-a văzut pe Lars în viaţă.*

Heidi închide telefonul si iese din toaletă în holul companiei de publicitate. Jenna Nygren tocmai a anuntat-o că este acasă.

— Luăm cu noi calculatorul de serviciu al lui Lars şi datele de contact ale angajaţilor, o informează Heidi pe recepţioneră, adăugând că are nevoie imediat de lista numelor celor care lucrează acolo.

Poliţia din Helsinki îi va ajuta cu interogatoriile rămase pentru că acum Heidi trebuie să se întâlnească cu Jenna Nygren.

în timp ce aşteaptă liftul, Heidi caută pe Google „Lars Sundin”. Parcurge rapid rezultatele şi găseşte mai multe menţiuni şi interviuri în ziarul de afaceri *Kauppalehti* şi în revista *Marketing & Publicitate,* câteva nominalizări pentru Lars şi *Fire* în *Ejfie* şi o poveste de succes în Cannes. „Leul de bronz” e pomenit atât pe site- ul *Fire,* cât şi în diverse articole. Pentru Lars, *Fire* era totul: conform informaţiilor de pe Google, Lars trăia doar pentru firma lui. Heidi găseşte şi o mulţime de referinţe despre alţi Lars Sundin în Suedia şi Norvegia. Cine te-a ucis şi de ce? se întreabă Heidi în lift, în timp ce se uită pe telefon la o poză alb-negru cu un Sundin care zâmbeşte.

Aproximativ douăzeci de minute mai târziu, Heidi se află într-un apartament în zona de est a oraşului Helsinki, zâmbind amabil către tânăra stânjenită, îmbrăcată într-o bluză albă strânsă pe corp şi o pereche de blugi negri stretch. Sub bluză, sânii ei arată nefiresc de mari şi fermi. Fata are un aer de adolescentă distrată. Poate e din cauza stratului gros de fond de ten portocaliu pe care nu l-a întins cum trebuie. Gâtul ei e mult mai alb decât faţa. Heidi nu înţelege de ce femeile frumoase natural aleg să se transforme, ajungând să arate hidos.

Jenna o invită pe Heidi în apartament.

— Ai anuntat că nu te simţi bine. Eşti în regulă? începe Heidi.

Jenna dă uşor din cap. Heidi înţelege imediat că fata nu e câtuşi de puţin bolnavă. Obţine rapid informaţiile necesare de la Jenna. Răspunsurile sunt atât de clare si concordante, încât Heidi se gândeşte inevitabil că Jenna s-a pregătit din timp să pară neutră, să aibă o atitudine indiferentă.

— Prin urmare, ai luat un taxi dimineaţa devreme de la Teatteri până la apartamentul lui Lars? întreabă Heidi, citind răspunsurile Jennei, pe care şi

le notase.

— Da.

— Pe la ora două?

— Da.

— în ce stare erai, îti aminteşti totul?

Jenna ridică din umeri stânjenită.

— Mai vrei să adaugi ceva, ca să evităm mai târziu surprizele neplăcute? întreabă Heidi şi o priveşte pe Jenna în ochi.

Heidi se hotărăşte să nu întrebe ce căuta tânăra Jenna noaptea în compania lui Lars Sundin. De ce nu ieşea cu oameni de vârsta ei? în schimb, Heidi forţează un zâmbet ca să sugereze că există o înţelegere reciprocă între femei. O observă pe Jenna în tăcere, sperând că aceasta va simţi că e datoria ei să spună ceva în cele din urmă. Dar Jenna nu zice nimic şi se uită ori la Heidi, ori în coltul bucătăriei micuţe din garsonieră.

Pentru o fracţiune de secundă, Jenna pare să ezite. Dă să spună ceva, dar se opreşte; asemenea unui peştişor auriu.

— Ah, la naiba! izbucneşte ea în cele din urmă, aruncând o privire neliniştită în jur.

Apoi continuă în şoaptă:

— întreaga seară a fost cumva aşa de groaznică. La restaurantul Klippan am fost trei fete, eu şi încă două. Apoi Lars, Elias şi Jaakko. în timpul serii m-am simţit ca şi cum eram acolo doar ca un soi de divertisment. Mi-am dat seama de situaţie, dar tot am dat-o în bară. Am început să mă simt bine. Chiar mă enervează faptul că mam dus acasă cu boşorogul ăla. Când m-am trezit dimineaţa devreme, l-am auzit pe Lars vorbind la telefon, apoi a plecat, explică Jenna, părând intr- adevăr plină de regrete. Nenorocitul ăla mi-a făcut poze în timp ce eram leşinată.

— Oh! exclamă Heidi şi o priveşte diferit pe

Jenna.

— îţi aminteşti numele celorlalte fete?

Jenna ridică din sprâncene.

— Alina şi, cred, Fanni, dar nu sunt sigură dacă acestea sunt numele lor adevărate.

— Mai e ceva? întreabă Heidi, iar Jenna îşi închide ochii pentru o clipă.

— Pe la cinci dimineaţa m-am dus la toaletă, 1am auzit pe Lars vorbind la telefon şi cred că am zărit pe cineva în curte, de parcă îl aştepta acolo.

— Unde anume? întreabă Heidi.

— Păi, am văzut pe cineva de la fereastră acolo în curte, răspunde Jenna. Apoi, când m-am dus la bucătărie, Lars dispăruse deja, zice Jenna şi apoi tace.

— Cum arăta acea persoană? Bărbat, femeie? înalt, scund? întreabă Heidi.

— Nu pot spune cu exactitate, zâmbeşte Jenna jenată. Mă simţeam atât de rău după toate cele întâmplate, încât nu ştiu. Hei, ia stai puţin!

Jenna caută o poză în telefon. E selfie-ul făcut la fereastră.

— Mi-am făcut un selfie atunci, râde ea stânjenită, deşi acum pare vizibil panicată.

Heidi nu mai acordă nicio atenţie Jennei sau sentimentelor acesteia. Curioasă, încearcă să mărească fotografia ca să vadă ce se află în fundal, în spatele umărului drept al Jennei. în fotografie se vede un copac, iar lângă copac ceva întunecat. Imaginea este foarte neclară, e făcută cu lumina în fundal, dar reprezintă un indiciu. Lângă trunchiul copacului se poate desluşi o siluetă întunecată.

— Şi dacă tipul m-a văzut? întreabă apoi Jenna. Dacă crede că l-am zărit şi vrea să mă omoare şi pe mine?

— Mă îndoiesc, afirmă Heidi, deşi nu e sigură.

încă nu au aflat nimic despre persoana

căutată.
Ai aici numărul meu, mă poţi suna oricând, spune Heidi şi îi dă Jennei cartea de vizită. Mulţumesc! adaugă Heidi, pentru prima dată cu sinceritate

## Vineri, 28 iunie / Hartola

.^ aana e din nou pe Twitter.

> Informaţii Poliţie... (ffiinformaţiipoliţie.
> 27.6.2019 Bărbat de vârstă mijlocie, găsit mort în Helsinki

Saana parcurge şi alte titluri, dar anunţul decesului îi stârneşte atentia într-un mod diferit.

Cu un clic, Saana deschide tweetul. Linkul se conectează la un buletin informativ mai lung.

> Un bărbat de vârstă mijlocie a fost găsit mort în Helsinki pe 27 iunie 2019. Trupul a fost descoperit la Poarta Regelui din Suomenlinna. Bărbatul este un finlandez de aproximativ 60 de ani. înălţime 183 cm, slab, păr blond. Poliţia face apel la martorii oculari. Informaţiile pot fi transmise telefonic la 0800900333 sau prin e-mail: rikosvihje.krp@poliisi.fi cu subiectul „Decedatul de la Poarta Regelui".

Saana închide aplicaţia Twitter şi are de gând să verifice feed-ul Insta, când pe ecran apare o notificare pentru un nou e-mail:

> <raija.oras@poliisi.fi>
> Bună ziua,
> Am transmis cererea dumneavoastră către

## Vineri, 28 iunie / Hartola

biroul INI din Mikkeli.
Numai bine,

Saana citeşte mesajul de câteva ori şi se întreabă ce să facă. Ce ar face detectivul ei favorit, Harry Hole? Hole ar bea whisky şi, cu mintea înceţoşată de băutură, ar înţelege ceva din tot ce s-a aflat în acest răstimp sub nasul lui. Saana urăşte whisky-ul şi încă n-a ajuns suficient de departe cu investigaţia ca să facă o presupunere. N-a descoperit nimic, nu bănuieşte pe nimeni.

Saana îşi aduce aminte că a citit că, surprinzător, ucigaşul e descoperit printre apropiaţii victimei, adesea soţul sau un membru al familiei. Motivul cel mai des întâlnit îl reprezintă dragostea sau gelozia. Momentan, tot ce contează e să obţină cât mai multe informaţii despre victimă şi despre relaţiile victimei cu ceilalţi. Abia apoi va putea trage unele concluzii.

După spusele mătuşii Saanei, părinţii H elenei încă locuiesc în Hartola si deţin ferma de căpşune. Saana trimite un mesaj la serviciul telefonic - „TOIVIO HILKKA HARTOLA” - şi primeşte rapid un răspuns cu datele de contact ale mamei Helenei. în timp ce se pregătea să o sune, telefonul începe să ţârâie. Pe ecran apare un număr necunoscut.

— Saana, răspunde ea şi aşteaptă.

— Inspectorul Salminen de la poliţia Mikkeli, bună ziua, spune o voce, iar Saana e surprinsă.

— Bună ziua! zice ea cu oarecare ezitare.

— Aţi întrebat despre cazul vechi din Hartola, cel din anii 1980.

— Da, am întrebat pentru că aş vrea să

parcurg vechiul dosar al anchetei, spune Saana cu entuziasm.

Nu-i vine să creadă că cei din INI au contactat- o personal.

— Cazul a fost într-adevăr investigat de noi, afirmă pe scurt Salminen.

— Aş putea obţine documentele ca să le citesc? Vechiul caz mă interesează fiindcă... sau, de fapt,

cazul mă interesează si as vrea să citesc acele documente, se bâlbâie ea.

Nu ştie cum ar trebui să vorbească cu membrii INI.

— Informaţiile despre caz sunt confidenţiale deoarece cazul este încă nerezolvat.

— Confidenţiale? se asigură ea că a auzit bine. Presupunea că toate cazurile expirau după câteva decenii şi că, după aceea, informaţiile erau automat disponibile pentru toată lumea. Reprezentantul INI îi spune că un caz nerezolvat ca acesta complică lucrurile. Pentru că ancheta e în desfăşurare, documentele sunt confidenţiale.

Cât timp ancheta este în derulare, nimic nu poate fi făcut public.

— Dar, desigur, nimeni nu mai cercetează un caz atât de vechi, nu-i aşa? întreabă Saana.

Cazul este confidential, deşi nu este investigat activ. Ancheta a fost suspendată. Pentru ca un caz vechi să fie redeschis într-o investigaţie activă, e nevoie de noi dovezi sau dovezi circumstanţiale convingătoare, îi

spune bărbatul, apoi tace.

Saana nu ştie ce să zică, aşa că tace pentru câteva momente.

— Apar vreodată dovezi noi în astfel de cazuri vechi?

— în primul rând, după atâtea decenii, probabil că orice dovadă s-a pierdut deja, aşadar rar se întâmplă să apară noi indicii sau martori, explică Salminen. Desigur, mai sunt şi excepţii.

Saana aşteaptă să audă un „în al doilea rând”, dar în zadar.

— Nu sunt suficiente zvonurile localnicilor pentru a redeschide cazul? întreabă Saana. Dacă, să zicem, jumătate dintre localnicii din Hartola cred că cineva a ucis-o pe fată, poliţia nu e interesată?

— Suntem la curent cu zvonurile din acea perioadă, dar asta nu este îndeajuns pentru a rezolva cazul. E nevoie de mai mult, măcar de dovezi circumstanţiale.

Saana e nedumerită. îi mulţumeşte bărbatului pentru apel, deşi în minte îi vin multe întrebări deodată. Cei din INI n-au rezolvat încă moartea Helenei! De ce a fost suspendată ancheta iniţială?

## Sâmbătă, 29 iunie / Helsinki

După acest apel, informaţiile disparate par să capete o nouă ordine în mintea Saanei. Dacă ancheta poliţiei nu a fost închisă şi nu a fost niciodată înregistrată oficial ca sinucidere sau accident, trebuie să fi fost ceva foarte dubios în legătură cu moartea Helenei. Asta face povestea şi mai interesantă. Poate că, într-adevăr, e vorba de o crimă nerezolvată.

Heidi deschide frigiderul de la serviciu. Este gol. Doar o cutie de lapte pentru cafea, deschisă şi pe jumătate goală. Heidi miroase laptele. Nu pare alterat. în timp ce cafeaua picură din aparat, Heidi îşi caută cana Simpsons pe raftul pentru uscat vasele. Uneori, dacă are noroc, îngrijitorul de noapte îi ia cana de pe birou şi o spală. O observă. E spălată şi uscată. Heidi îi mulţumeşte în gând îngrijitorului. îşi umple cana cu cafea. Un strop de lapte şi apoi înapoi la lucru.

Jan o salută pe Heidi din spatele monitorului. Saki e şi el la birou. Noul caz îi obsedează pe toţi. Heidi nici măcar nu ştie dacă, peste noapte, Saki s-a dus acasă.

Heidi lucrează întotdeauna mai eficient

când se simte constrânsă de termene. E competentă şi deloc arogantă. Niciodată n-a simţit că lucrează pentru şeful ei. Ea slujeşte interesele victimei şi pe cele ale rudelor. Vrea să facă lumină şi să le aducă liniştea.

— Să mai trecem o dată prin raportul lui Syvă- Joki, începe Jan şi aruncă un vraf de hârtii pe masa din sala de conferinţe.

Heidi parcurge raportul de autopsie, iar Jan punctează cu voce tare elementele principalele.

— Cauza morţii lui Lars este înecul. Victima a fost imobilizată cumva, Syvă-Joki crede că probabil cu un şoc electric. Estimează că între momentul însemnării si cel al morţii a trecut cel

mult o oră. în afară de însemnul ars, ucigaşul nua lăsat nicio urmă. Unghiile lui Lars sunt curate. Locul descoperirii cadavrului e curat, fără alte indicii. Cineva a făcut o treabă straşnică, spune Jan.

— Alte dovezi? întreabă Saki.

— Avem o fotografie neclară a cuiva în curtea casei victimei. Jenna, persoana care se presupune că l-a văzut ultima dată pe Lars în viaţă, şi-a făcut un selfie în care se vede ceva în fundal, spune Heidi.

— Am reuşit să le contactăm pe celelalte două fete din grup? întreabă Jan, iar Heidi încuviinţează.

— Poliţia din Helsinki le-a interogat pe fete, ambele şi-au continuat seara împreună: mai întâi în Skohan, un club de noapte, iar când s-a închis, au mers la McDonald's în mallul Forum. Camerele de supraveghere din Forum şi din garderoba de la Shokan confirmă declaraţiile. Fetele de 19 ani fuseseră invitate de Elias Korhonen şi, judecând după comentariile lor, una dintre ele, Alina Krohn, se vede neoficial cu acest Korhonen de ceva vreme. S-au întâlnit pe Tinder, iar fetele nu au ştiat nimic despre viaţa lui Korhonen sau despre evenimentele din acea seară. Fanni a fost prezentă în calitate de prietenă a Alinei.

— Am verificat înregistrările telefonice, începe Saki când consideră că Heidi a terminat. Doar un singur număr este înregistrat pe numele lui Lars. Printre mesajele lui, am găsit un mesaj multimedia, spune Saki şi i-1 arată. Seamănă cu nişte oase, un fel de coroană sau o coroană făcută din oase.

Jan aprobă din cap.

— Sundin a primit un apel de la acelaşi număr, durata convorbirii a fost de aproximativ un minut.

— In sfârşit, o descoperire importantă. Avem informaţii despre număr? întreabă Jan.

— E preplătit, a apelat o dată din raza antenei din Suomenlinna, dar apoi n-a mai fost folosit. Lam pus deja sub supraveghere. O să putem urmări apelurile dacă persoana care a sunat decide să mai folosească cartela SIM.

— Ştim de unde a fost cumpărată cartela SIM? Erau camere de supraveghere în magazin? întreabă Jan nerăbdător.

— Verificăm înregistrările de pe camerele de supraveghere, se pare că a fost cumpărată de la magazinul R-kioski din gară.

— Presupun că ucigaşul a pus pe altcineva să o cumpere.

— Avem un oarecare parcurs al serii lui Lars până când şi-a părăsit apartamentul, după cinci dimineaţa. Momentan, trebuie să aflăm unde a fost ucis. Tehnicienii criminalişti sunt siguri că era deja mort când a fost adus la Poarta Regelui.

— Apropo, e destul de tânără, întrerupe Heidi tăcerea care se lăsase. Fata aceea, Jenna. Prea tânără pentru Lars, după părerea mea, adaugă ea,
chiar dacă nimeni nu a întrebat-o. Se bănuieşte că
Lars avea numeroşi duşmani, si bărbaţi, si femei. Colegii săi spun că lumea fie îi detestă, fie îi adoră pe cei din publicitate, dar majoritatea îi urăsc. Mie greu să nu fiu de acord, cel puţin dacă mă gândesc la

Jaakko Lahti, zice ea, iar Jan o priveşte dezaprobator.

— Avem un decedat, un însemn ars pe piele şi o poză cu o coroană din oase, dar nu avem niciun motiv. Ce l-a făcut pe criminal să-l ucidă pe Lars? Şi cât ne-a luat-o deja înainte? întreabă Jan.

— Acest Elias Korhonen, spune Heidi gânditoare, pare un ticălos. I-am găsit numele în rapoarte pentru trafic de cocaină.

Heidi citise cu interes rapoartele Agenţiei antidrog din Helsinki; găsise doar un comentariu care sugera că un bărbat pe nume Elias Korhonen era un *traficant mărunt.* Un consumator ocazional, care cunoaşte multi oameni, dar care vinde doar unui cerc apropiat. După ce a terminat cu rapoartele, s-a ivit o întrebare care nu-i dădea pace. Dacă Elias e intr-adevăr doar un traficant mărunt, cine e şeful? Initial, Elias a fost asociat cu

un cartel de dealeri ruso-finlandezi care vindeau unor clienţi de lux, dar numele lui a apărut recent lângă cuvintele *altă entitate.* Cantitatea introdusă de grupare în ţară indică o reţea internaţională, cartelul fiind activ. în urmă cu doi ani, un ofiţer sub acoperire s-a infiltrat în grupare, dar dovezi solide şi informaţii precise despre ierarhia grupului, de pildă, sunt încă surprinzător de puţine.

Heidi a asimilat multe informaţii în anii

petrecuţi în echipa de criminalistică din cadrul INI. Una dintre cele mai importante concluzii - nimic nu este niciodată exact ceea ce pare. De ce nu progresează ancheta privind narcoticele, deşi e în desfăşurare

deja de ani de zile? De ce cele trei operaţiuni sub acoperire, menţionate în raport, sau încheiat fără succes? Heidi ştie că face o generalizare radicală, dar ritmul lent al investigaţiei poate indica o scurgere de informaţii. Fie ofiţerul sub acoperire a fost deconspirat, fie ceva e în neregulă în ancheta poliţiei. Totul e posibil, mai ales când vine vorba de Divizia narcotice.

Heidi n-ar lucra pentru Divizia narcotice pentru nimic în lume. întreaga lume interlopă a drogurilor tari, de la investigaţie până la munca în teren, este în continuă schimbare. Limitele se estompează, treaba necesită o abordare total diferită fată de cea a Diviziei omucideri.

Utilizatori, dealeri, furnizori, cărăuşi. Limitele pot fi atât de neclare, încât nimeni nu ştie cine e cel bun si cine e cel rău.

Heidi consideră că Elias este singurul care a ascuns ceva în timpul scurtelor interogatorii de la *Fire.* Heidi ştie că-i recunoaşte pe mincinoşi în 99% din cazuri. Acest talent e folositor la serviciu, dar nu neapărat în viaţa privată. Jan i-a dat porecla *scaner* datorită acestei abilităţi excepţionale.

— As vrea să stau din nou de vorbă cu Korhonen, spune Heidi, iar Jan încuviinţează.

Saki şi Jan rămân să caute pe Google coroane din oase, în timp ce Heidi intră în încăperea pentru interogatorii ca să dea un telefon.

— Alo! răspunde Elias, iar Heidi se dezmeticeşte.

— Sunt Heidi de la Divizia omucideri.

Elias începe să vorbească înainte ca Heidi

să apuce să întrebe ceva.

— Ar fi trebuit să vă spun despre cearta dintre mine şi Lars, spune el, părând sincer. Ne-am certat pentru că Lars voia să o ia pe Jenna cu el. Am încercat să o opresc, dar Jenna nu a fost de acord.

Heidi nu zice nimic. Se întreabă care e motivul îngrijorării bruşte a lui Elias.

— Cearta a avut vreo legătură cu drogurile? întreabă ea, reuşind să-l ia prin surprindere. Ştim
că vindeti cantităti mici.

Elias se adună repede.

— Doar pentru uz recreaţional, Jenna nu are nimic de-a face cu asta. Jenna este verişoara mea. De fapt, sunt oarecum răspunzător pentru ea.

— Lars folosea droguri ocazional? întreabă Heidi şi aproape că aude cum i se învârt rotiţele în minte.

— Da, dar numai cantităţi mici, în scop recreational. însă dacă Lars a trăit toată viata asa
cum a făcut-o în ultimii câţiva ani, pun pariu că avea câteva secrete, continuă Elias.

Heidi îl lasă pe Elias să se elibereze, încheind apelul. Are nevoie de mâncare ca să gândească, aşa că scoate o caserolă din geantă. Salată de quinoa şi două ouă fierte. O dietă bună, nutritivă îi dă un sentiment de control asupra haosului vieţii profesionale. Lucrurile par mereu să-şi urmeze cursul si, deşi reuşeşte să rezolve o crimă, următoarea o aşteaptă întotdeauna după colţ. Heidi termină salata în timp record şi regretă că n-a făcut o porţie mai mare. Rezolvarea unei crime violente, premeditate îi stârneşte

foamea.

## Duminică, 30 iunie / Hartola

După ce a mâncat, Heidi revine la caz. Intuiţia îi spune că personalul de la *Fire* probabil că n-are nimic de-a face cu moartea violentă a lui Lars. Acum, următoarele întrebări ar fi: Ce se află în spatele unui om de publicitate? Ce se află în spatele acestei crime? Din câte îşi dă Heidi seama, motivul ucigaşului e un amestec de pedeapsă, răzbunare şi dreptate. Cu cât se gândeşte mai mult, cu atât e mai convinsă că Lars, care a dus o viaţă de lux, a fost tras la răspundere pentru faptele sale. Dar ce fel de fapte? Heidi e sigură că ceva din trecutul lui Lars reprezintă cheia anchetei. Şi, dacă are dreptate, cu siguranţă e ceva mult mai rău decât o neînţelegere în universul meschin şi ahtiat după bani al lumii publicităţii din Helsinki.

S

## Duminică, 30 iunie / Hartola

aana simte o nelinişte interioară. Deja de două zile se gândeşte cum să explice că şi-ar dori s-o cunoască mai bine pe Helena.

Ştie că va trebui să sune mai întâi, nu poate să- şi facă pur şi simplu apariţia la familia care îşi pierduse fiica în mod tragic acum treizeci de ani. în cele din urmă, Saana renunţă la toate frazele pregătite şi apasă tasta de apel. Acum nu mai există cale de întoarcere. Telefonul sună de mai multe ori, iar în cele din urmă răspunde vocea blândă a unei femei.

— Hilkka Toivio.

Saana se recomandă şi explică de ce a apelat-o. Este interesată de povestea Helenei. Iniţial, femeia de la celălalt capăt tace, dar după câteva clipe începe să vorbească.

— A trecut atât de mult de la moartea Helenei, încât amintirile devin din ce în ce mai estompate. Totuşi, n-aş vrea să le pierd, spune femeia, cu o voce tristă. Poţi să treci pe la noi.

Patruzeci de minute mai târziu, Saana intră cu bicicleta în curtea din fata casei familiei Toivio.

T

Mama Helenei este o doamnă cu suflet cald, care pare să fi îmbătrânit natural şi cu demnitate. E tunsă scurt. De ce toate femeile finlandeze de peste cincizeci de ani îşi tund mereu părul scurt? se întreabă Saana. Dacă trece de şaizeci de ani, o să-şi lase părul cărunt să crească cât mai lung.Saana îi zâmbeşte timid mamei Helenei si intră în hol. Nu ştie ce să spună, aşa că se decide să înceapă prin a-i mulţumi.

— Mulţumesc că m-aţi primit!

Hilkka o pofteşte pe Saana să o urmeze.

— Am făcut cafea si am scos o tartă din congelator, spune Hilkka.

Saana are impresia că femeia e de fapt încântată să aibă musafiri.

— E cu fructe de vara trecută, aşa că trebuie să o mâncăm. Curând o să strângem noua recoltă, zice Hilkka şi o îndeamnă pe Saana să ia loc pe canapea.

Cestile de cafea si tarta cu rubarbă si căpsune se află deja pe măsuţa de cafea. Saana vede laptele pe masă şi decide, din politeţe, să nu spună că ar prefera lapte de ovăz.

Saana se gândeşte cum să înceapă. Ar dori să obţină o descriere generală a Helenei. Să audă poveşti despre ea, ceva de care să se agaţe. Poate găseşte indicii că vinovatul s-ar afla în cercul apropiat. Hotărăşte să nu spună nimic, sperând ca mama Helenei să deschidă discuţia.

Hilkka începe să-i povestească despre copilăria si micile realizări ale Helenei. Relatarea îmbârligată despre notele şi aptitudinile şcolare ale Helenei e cam prea detaliată, dar Saana o lasă pe mama fetei să vorbească şi

să rememoreze. Judecând după expresia feţei, încă este mândră de fiica sa. Saana încuviinţează pentru a arăta că ascultă, în timp ce mai ia o felie din tarta delicioasă. îi aminteşte de casa bunicii ei.

— Te rog, serveşte-te, mă bucur că îţi place! spune Hilkka, apoi continuă să-i vorbească despre poeziile încântătoare pe care Helena obişnuia să le scrie.

— Helena citea mult. Chiar de la vârstă fragedă.

— Deci avea un suflet de poetă, zâmbeşte Saana. Aţi păstrat poeziile Helenei?

— Acum că mă întrebi, cred că da. Helena a participat cu conştiinciozitate la cursurile de artă de la şcoală şi apoi la concursul de poezie organizat de ziarul din Hartola. S-ar putea să am chiar acea poezie. Ziarul a publicat toate versurile trimise.

— Ar fi grozav dacă aţi putea să o găsiţi, zice Saana şi se apleacă spre ceaşca de cafea.

Mama Helenei se îndreaptă spre sertarele de jos ale unei biblioteci uriaşe şi scoate repede un album de fotografii gros şi închis la culoare. Răsfoieşte paginile şi zâmbeşte din când în când. Ce amintiri trebuie să-i aducă aceste poze! în cele din urmă se opreşte asupra unei pagini dintr-un ziar şi îi pune Saanei albumul în braţe.

— Iat-o! Poezia Helenei a fost publicată în august 1989, cu puţin timp înainte de... însă nu a primit niciodată feedback despre poezie şi nu a câştigat niciun premiu în competiţie. Eu am lăudat-o foarte mult, dar nu i-au plăcut aprecierile mele. Poate că a sperat în secret ca talentul să-i fie descoperit, dar

Hartola nu e mediul potrivit pentru sufletele sensibile.

Saana zâmbeşte la abilitatea femeii de a vedea cât de mică e Hartola. Totuşi, femeia este un adevărat cetăţean, cu trup şi suflet. Saana se uită la fragmentul decupat din ziar. în mijlocul paginii din dreapta e o ramă stilizată în care scrie:

*Recolta concursului de poezie - Helena Toivio Pădurea e împodobită atât de frumos, încât ne îndepărtează privirea de la ce ar trebui să vedem dincolo de frumuseţe. Vuietul repezişului acoperă toate sunetele pe care ar trebui să le auzim.*

— E o poezie minunată, nu-i aşa? spune Hilkka zâmbind.

Saana nu poate spune nimic. Pare sumbru şi chiar straniu că ceea ce avea să fie ultima poezie a fetei se referă tocmai la repezişul unde, intr-un final, a fost găsită înecată.

— Poezia pare să sugereze că Helena aflase ceva ce nu ar fi trebuit să ştie, răspunde Saana, uitându-se în continuare la poezie. Aveţi idee despre ce ar fi fost vorba?

Hilkka o priveşte puţin jignită.

— Helena a fost o fată bună si cuminte. N-a existat nimic de ascuns în viata ei, iar dacă ar fi fost, mi-ar fi spus, zice Hilkka Toivio.

Saana înţelege că ar fi mai bine să treacă la următoarea întrebare.

— Din moment ce îi plăcea să scrie, vă amintiţi dacă ţinea un jurnal? întreabă

Saana, uitându-se la fragmentele decupate din ziar.

— Da, Helena avea jurnale. Când ancheta a fost demarată, poliţia a luat totul. Nu le-am primit niciodată înapoi.

Saana o priveşte compătimitor.

— Pierderea propriului copil e ceva ce n-aş dori nimănui. Cea mai profundă tristeţe, care nu dispare niciodată. Nu prea pot să explic, dar până la urmă a trebuit să aleg. Să trăiesc în prezent. Nu mă pot agăţa de trecut, dar încerc să fiu recunoscătoare pentru momentele pe care le-am avut cu Helena. Dacă n-aş fi putut să mă desprind nici măcar un pic de gândul la fiica mea, la fel de bine aş fi putut să mor şi eu. Nu vom reuşi să mai facem nimic în această viaţă dacă ne îngropăm în tristeţe. în cele din urmă, am primit un soi de linişte de la Dumnezeu, spune ea.

Saana o ascultă în linişte. Nu-şi poate imagina cum s-ar simţi dacă şi-ar pierde propria fiică.
Poate ar înţelege durerea pierderii doar dacă ar avea copii.

— Poate mai găsesc câteva dintre lucrurile Helenei, spune Hilkka şi pune albumul în poala Saanei.

Saana îl aşază pe măsuţa de cafea şi se uită în jur. Totul este îngrijit şi ordonat - mult prea rustic pentru ea, dar în ton cu atmosfera de la fermă. Imagini cu îngeri, broderii, cruci de lemn şi o Biblie mare lângă o lumânare. Pe raftul de cărţi sunt multe fotografii înrămate. Saana se apropie pentru a arunca o privire mai atentă. Fotografii de la nunta părinţilor Helenei alături de bunicii ei, iar ultima dintre ele pare că este o poză

făcută la confirmarea Helenei. Imaginea înfăţişează o fată tânără, care zâmbeşte timid pentru fotograf si care tine în mână un trandafir rosu-închis.

Saana ridică fotografia.

— Helena mea frumoasă, spune o voce blândă în spatele ei.

Saana dă din cap şi se întoarce spre bătrână. Femeia ţine în braţe o cutie de pantofi prăfuită. Pe o laterală a cutiei se află o etichetă, „Marochinăria Hartola”.

— Am găsit câteva fotografii.

Saana ia cutia de pantofi. Capacul cutiei are câteva urme curate, ici şi colo, în stratul de praf. Se pare că femeia a şters-o cu mâneca.

— îmi daţi voie să le fotografiez cu telefonul? întreabă Saana nerăbdătoare.

— Desigur, spune mama Helenei, mulţumită că femeia necunoscută e interesată de toată tristeţea şi pierderile pe care le suferise, chiar şi după toţi aceşti ani.

Saana se asază să examineze conţinutul cutiei şi fotografiază pozele vechi din şcoală. Aceeaşi profesoară apare în cadre din ani diferiţi. Saana se întreabă dacă ar mai fi posibil să ia legătura cu profesoara.

— La ce şcoala a mers Helena? întreabă Saana, în timp ce se uită la poză.

— Şcoala gimnazială din Hartola. Helena era bună la învăţătură. O elevă iubită.

— Şi aceasta a fost profesoara ei? întreabă Saana, gândindu-se dacă ar conta descrierea Helenei, făcută de către profesoară.

— Leena Lehtonen, profesoară şi directoarea şcolii, confirmă mama Helenei. S-a pensionat. Locuieşte încă aici, în Kaikulanmăki.

— Mulţumesc! spune Saana, apoi notează numele şi se ridică să plece. Oare aş putea vorbi şi cu tatăl Helenei? întreabă ea, chiar dacă cererea o tulbură în acelaşi timp.

Femeia se opreşte pentru o clipă şi apoi o priveşte în ochi pe Saana.

— E un om bun, dar prea vorbăreţ din fire, spune mama Helenei, iar Saana înţelege.

Nu avea cum să sape prea adânc sau să tragă pe cineva de limbă.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, pentru tot! O să fiţi prima care află dacă aflu ceva, spune Saana şi speră că recunoştinţa ei pare sinceră.

— Cu plăcere, spune femeia. Mult noroc! însă, dacă afli ceva care schimbă ce mi s-a spus până acum, nu sunt sigură că mai vreau să ştiu. Pare mai simplu aşa. Helena se odihneşte în pace, iar de-a lungul anilor am reuşit să-mi construiesc propria imagine despre ce s-a întâmplat. Helena e în rai. Nimic nou nu poate schimba asta.

— Mă întrebam dacă să îndrăznesc, dar o să întreb oricum, zice Saana, în timp ce se încalţă în hol. Ce credeţi că s-a întâmplat?

Saana ridică capul şi se uită timid în ochii femeii, dar încurajator.

Pentru o clipă, Hilkka se uită în jos la propriile mâini.

— A fost un accident, spune ea încet. în tot acest timp, am crezut că moartea Helenei a fost

un accident trist. Veţi întâlni oameni care vă vor spune că Helena s-a înecat în mod intenţionat. Dar cred că mi-am cunoscut suficient de bine fiica, iar personalitatea ei nu avea nicio tendinţă de autodistrugere. A fost pur şi simplu un accident nefericit.

Saana dă din cap în tăcere. Apoi, într-un impuls de moment, Saana o îmbrăţişează, deşi nici măcar nu e genul care ar face aşa ceva.

## Hartola

## Vara, 1989

*Când Helena nu era obligată de părinţi să muncească la câmp sau să vândă căpşune la tarabă, petrecea mult timp în bibliotecă. Citea fabule vechi, citea despre scriitori şi muzicieni care au murit timpuriu. Devora poeziile lui Arthur Rimbaud, poveştile de dragoste şi pe cele despre destine tragice. Cu ajutorul cărţilor, călătorea în ţinuturi îndepărtate, pătrundea în mintea diferitelor personaje, în gândurile şi în sentimentele lor. Dragoste pătimaşă, pasiuni mistuitoare, ură clocotitoare, invidie, melancolie, moarte, ruşine, tristete, bucurie, distracţie si emoţie. Helena era întotdeauna dezamăgită când revenea în prezent, în camera ei sau pe scaunul incomod proiectat de Alvar Aalto, din biblioteca Hartola. Dar avea un plan. Imediat ce va împlini 18 ani, urma să plece din Hartola la Jyväs1<ylă, la Helsinki, în America - în lume.*

*în fundal la radio se auzea lambada, iar Helena se uita din nou în oglindă, din care o privea o tânără fată „în pragul pubertăţii”, aşa cum spuneau toate cărţile despre acest subiect. Şoldurile începuseră să i se lăţească, pielea îi devenise mai gras şi menstruaţia îi venise deja de câţiva ani. Dar cea mai vizibilă schimbare erau sânii ei. Două merişoare*

*sfioase, care îşi făcuseră apariţia pe nesimţite - şi totuşi mult mai târziu faţă de multe dintre prietenele ei.*

*De îndată ce i-au apărut sânii, multe lucruri sau schimbat. Helena observase privirile iscoditoare ale oamenilor chiar şi atunci când mergea cu părinţii ei la biserică, duminica. Mama nu avusese timp să-i cumpere sutien, iar Helena constatase că stătea aplecată ca să-şi ferească pieptul de privirile indiscrete. Ca să fie lăsată în pace. Cu toate acestea, bătrânii şi tinerii, deopotrivă, se uitau mereu după ea.*

*Sezonul căpşunelor începea întotdeauna în iulie. Helena îşi petrecuse primele zile în spatele tarabei cu căpşune, gândindu-se la tabăra de confirmare din acea vară. Se întreba cum ar putea să-i facă pe părinţii ei să le crească încrederea în ea, în timp ce imaginaţia îi zburda mai departe spre libertate. Dacă zvonurile de la şcoală şi din revistele* Suosikki *despre aventurile din tabăra de confirmare erau adevărate, s-ar îndrăgosti nebuneşte, s-ar îmbăta, ar lua-o razna, ar sta trează toată noaptea, ar fuma ţigări, şi-ar tapa părul, s-ar machia şi ar râde isteric. Tot ceea ce nu încercase niciodată.*

*Când maşina străină a parcat din nou în faţa magazinului, Helena s-a făcut că nu observă. Rearanja lădiţele cu căpşune în timp ce se uita pe furiş cum un bărbat coboară din maşină. Purta o haină lungă, ciudată. După ce bărbatul s-a făcut nevăzut în magazin, Helena a început să foiască neliniştită lădiţele ca să se afle în treabă. Nu putea să se mai gândească la tabăra de confirmare. Când bărbatul apăru brusc în faţa tarabei, Helena tresări.*

*Helena se uita la bărbat, iar bărbatul la Helena. Era exact ca şi cum i-ar fi citit pe loc gândurile. Bărbatul observase schimbările clocotind în ea. Văzuse dorinţele ascunse ale Helenei, temerile ei*

cele mai profunde şi întrebările fără răspuns. Bărbatul s-a uitat adânc în ochii ei si a văzut

foamea şi curiozitatea ei. Fascinaţia pentru fructul oprit. „Să nu ai încredere în străini”, „Fereşte-te de oamenii care zâmbesc fără motiv”, „Stai de vorbă numai cu cei care cred în Dumnezeu”, o avertizase mama. însă astăzi, în acest moment trecător, acest bărbat necunoscut, fără de Dumnezeu, zâmbitor, şi-a dat seama numaidecât că Helena era gata să încalce toate regulile

## Duminică, 30 iunie / Helsinki

Jan şi tatăl lui iau prânzul la restaurantul Lehtovaara. De obicei, iau prânzul împreună o dată pe lună. Jan nu mai ţine minte a cui a fost ideea. Şi-au petrecut dimineaţa cu mama, apoi au plecat pentru că ea dorea să se odihnească. Jan nu voia ca tatăl lui să mănânce singur la masă. Amândoi au obiceiuri alimentare proaste. Jan mestecă ficatul prăjit. Tatăl lui a terminat deja din farfurie şi acum priveşte afară. Jan îşi porţionează mâncarea şi se asigură că fiecare îmbucătură conţine atât cartof, cât şi ficat prăjt. Tatăl său îşi şterge gura cu şerveţelul de bumbac. După o tăcere îndelungată, tatăl începe să vorbească în fraze scurte.

— Un muscar sur şi-a construit cuibul în şopronul de la cabană, spune el, privind undeva în zare.

— Hmm! dă Jan din cap.

E recunoscător că tatăl lui a rupt, în sfârşit, tăcerea apăsătoare.

— Mă întrebam de unde a apărut mizerie pe jos şi apoi am văzut cuibul. Sunt opt ouă în cuib.

— O să poată zbura afară odată ce eclozează? întreabă Jan.

— E un gol sub streaşină. Aveam de gând

## Duminică, 30 iunie / Helsinki

să-l astup cu plasă de sârmă, dar n-am mai apucat, zice tatăl său.

Jan nu spune nimic.

Tatăl lui ia paharul şi bea apă cu înghiţituri zgomotoase.Jan îşi schimbă poziţia pe scaun şi se gândeşte ce să mai zică.

— Iar acum e un cuib acolo, continuă tatăl lui si îsi asază pe farfurie furculiţa si cutitul. M-am gândit să-l las în pace.

— Mă gândesc că n-au ce căuta acolo, spune Jan, înainte să înfulece ultima bucată de ficat.

— O să fie în regulă, zice tata. N-ar fi cazul să-ţi cauţi totuşi altă profesie? schimbă el subiectul.

Jan mestecă în linişte.

— Nu înţeleg de ce vrei să dai cu piciorul unor oportunităţi, continuă tatăl lui.

— Salvând vieţile oamenilor? Trăgându-i pe ţicniţi la răspundere pentru faptele lor?

— îţi pui viaţa în pericol în fiecare zi, când ai putea obţine oricând un loc de muncă la birou, ca avocat.

Jan nu e surprins de cuvintele tatălui său. Deja au avut conversaţia asta de câteva ori.

— N-as rezista nici măcar o zi.

Vine chelnerul, iar tatăl îi întinde cârdul de credit, fără să-şi ia ochii de la Jan.

— Nu cred că ai încercat cu adevărat. Pe deasupra, arăţi epuizat. Dormi cum trebuie?

Jan se uită tăcut pe fereastră. Nu vrea să continue conversaţia.

— A fost gustos până s-a terminat, spune tatăl, apoi îşi pune cârdul înapoi în portofel şi îl bagă în buzunarul de la piept.

— A fost foarte gustos, mulţumesc! se forţează Jan să spună, deşi e supărat.

Tatăl său s-a străduit toată viaţa să-l ghideze într-o anumită direcţie. Chiar şi

acum, când Jan e deja un adult independent şi de succes, la 37 de ani.

Deşi e supărat, Jan vrea să-l întrebe cum se descurcă, cum s-a simţit în ultimele săptămâni, însă întrebarea pur şi simplu nu-i iese pe gură.

— Am auzit o privighetoare ieri, spune el în cele din urmă. E o pădurice frumoasă în zona repezişului Vanhankaupunginkoski, o zonă mlăştinoasă chiar înainte de podul din scânduri care duce spre insula Lammassaari. Cântecul păsărilor răsună foarte frumos peste apa din jur.

— Probabil că nu-ti aminteşti, dar te duceam acolo când erai mic, spune tata şi zâmbeşte.

— O să mai trec pe-acolo, de îndată ce serviciul îmi va permite, zice Jan şi se întreabă dacă tatăl lui l-ar putea însoţi.

Oare s-ar putea bucura împreună de o plimbare? Jan nu e sigur. Tatăl lui pare obosit şi oarecum fragil şi îmbătrânit, dincolo de înfăţişarea lui severă.

— Da, nu sunt multe zilele în vară când păsările cântă cu adevărat, spune tatăl lui şi se ridică, gata să plece.

— Din fericire, mama mai apucă să se bucure de vară, zice Jan şi înghite în sec.

Suferinţa l-a îmbătrânit pe tatăl lui cu câţiva ani, aşa i se pare. Se vede clar în lumina restaurantului. Părul de pe tâmple e gri-argintiu şi pielea e palidă şi translucidă.

— Da, spune tatăl lui şi, spre surprinderea lui Jan, îl mângâie pe umăr.

Jan simte cum locul unde tatăl lui l-a atins radiază o căldură ciudată, chiar şi după ce ies din restaurant. Nu s-au obişnuit niciodată

cu adevărat să se îmbrăţişeze sau să se atingă.

Tăcerea domneşte în maşină în drum spre Kallio. în felul ei, mama a fost întotdeauna intermediarul între Jan şi tatăl lui. Cei doi nu prea sunt în stare să-şi vorbească. Jan crede că tatăl lui e probabil mândru de el, dar nu e sigur, pentru că nu i-a spus niciodată nimic. Tatăl lui se concentrează mereu mai mult asupra lucrurilor pe care Jan le-ar putea face mai bine. Probabil că îi doreşte doar binele, speră să nu se mulţumească cu prea puţin în viaţă.

Tatăl n-a fost de acord niciodată cu cariera pe care a ales-o, dar Jan nici nu are nevoie de susţinere. Firea ursuză a tatălui său a ridicat un zid înalt între ei, cu mult timp în urmă. Jan îşi priveşte tatăl inexpresiv din faţa volanului şi se întreabă dacă acest zid funcţionează si invers.

Poate că, pe neobservate, Jan a ridicat o baricadă între el si ceilalţi.

O oră mai târziu, Jan e în faţa monitorului şi se uită peste imaginile cu coroane pe care i le-a trimis Saki. Tata s-a întors la Terhokoti.

O mulţime de coroane de diferite forme i se

perindă prin faţa ochilor. Niciuna nu seamănă cu cea găsită pe corpul victimei. Jan nu e sigur dacă e importantă găsirea unei asemănări. Cu toate acestea, caută un model care ar putea să aibă o semnificaţie, care să-l ajute să continue investigaţia.

Saki s-a uitat şi la modelele de danga. Printre cele mai probabile variante se numără fiarele folosite pentru bovine sau

vreo ustensilă fabricată manual. Saki a scos la imprimantă pentru Jan o definiţie pentru semnele făcute cu fierul înroşit: „Danga: un text, o imagine sau un logo ce poate fi gravat pe o bucată de fier. De asemenea, la capătul fierului pentru însemnat bovinele se poate prinde o placă gravată, detaşabilă. Cel mai adesea se folosesc dangale electrice: 200 W 50 x 25 mm, 300 W 70 x 35 mm, 400 W 75 x 50 mm.” Jan aproximează dimensiunea însemnului cu degetele. E posibil să fi. folosit un instrument de 75 x 50 mm. însă dacă fapta a fost comisă în Suomenlinna, utilizarea unui dispozitiv electric pare improbabilă.

Jan îi cere lui Saki să se intereseze de producătorii de astfel de dispozitive. Puţini fermieri si-ar însemna vitele cu coroane, asa că ar putea exista o comandă specială pe care să o depisteze, cu excepţia cazului în care a fost trimisă din străinătate. Desigur, ucigaşul ar fi putut să-şi fabrice singur fierul de însemnat. însă dacă acesta ar fi fost încălzit în foc, în apropiere sar fi găsit cărbune sau alte asemenea urme.

— Poate ucigaşul a folosit un mic arzător? sugerează Saki.

Lui Jan i se pare plauzibil. Fierul ar fi fost uşor de încins cu un arzător pe care bucătarii îl folosesc ca să prepare creme brulee.

Heidi intră în birou, cu părul încă umed de la duş. Jan presupune că Heidi n-a făcut duş acasă. Cu o astfel de investigaţie în curs, „acasă” devine un concept străin.

Heidi i-a prezentat deja teoria ei lui Jan. Oare motivul crimei ar putea fi. răzbunarea? Trebuie să înceapă de undeva, chiar dacă nu au nicio pistă. Trebuie să fie capabili să vină

cu ipoteze, chiar dacă s-ar putea dovedi greşite odată ce dovezile vor începe să apară. Heidi e convinsă că trebuie să examineze mai mult trecutul lui Lars, să caute indicii despre viaţa lui.

— Dacă ucigaşul l-a pedepsit pe Lars pentru acţiunile sale, a durat ceva să cumuleze atâta ură pentru o astfel de crimă. Fapta a fost premeditată. Cel care a comis-o a avut destul timp să o planifice
si să o execute meticulos. Crima de la Poarta Regelui e probabil rezultatul multor ani de resentimente, spune Heidi, în timp ce toţi privesc tabla aproape goală.

Jan dă uşor din cap, mai degrabă gânditor decât cu convingere.

— Trebuie să împărţim viaţa lui Lars Sundin în perioade mai scurte, afirmă Jan.

— Hai să facem un târg, sugerează Heidi şi ia un mic teanc de documente de pe birou. Saki a scos la imprimantă tot ce se ştie despre viaţa lui Lars Sun din. Mergi acasă. Trebuie să te odihneşti. Dar, pentru că te cunosc, ştiu că n-o să dormi. Citeşte astea şi spune-mi dacă ţi se pare ceva ciudat, continuă ea.

Jan ia documentele, zâmbind. Se pare că Heidi ar face orice ca să-i uşureze cumva povara lui Jan. Jan bănuieşte că ar putea fi singurul investigator care suportă ca ceilalţi să-i vorbească la imperativ. însă, dacă toată lumea din echipă lucrează pentru binele comun, nu contează cum vorbesc cu el. Conversaţia este întreruptă când Heidi primeşte un mesaj.

— Am primit un raport despre o barcă raportată ca fiind furată în

Merisatamanranta, portul de agrement al oraşului, citeşte Heidi cu voce tare. O să stau de vorbă cu proprietarul. A raportat că barca a dispărut tocmai în seara dintre miercuri şi joi.

— în regulă, afirmă Jan. Criminalul nu a lăsat urme. Echipa de tehnicieni criminalişti nu a găsit niciun indiciu la Poarta Regelui, iar cea mai probabilă ipoteză în acest moment este că ucigaşul l-a ţinut pe Sundin într-o barcă şi l-a mutat doar în ultimul moment, posibil când era deja mort.

Jan se uită la ceas, e aproape ora patru. Cele câteva ore de somn, programul strict de lucru şi graba constantă înseamnă că mintea nu-i mai e la fel de ageră ca de obicei. Trebuie să se gândească la altceva. Are nevoie de o schimbare ca să supravieţuiască.

Jan merge cu bicicleta la gară şi caută trenul M pe panoul cel mare, dar apoi îşi aminteşte că acesta nu mai opreşte în această staţie. O nouă şosea de centură şi două trenuri, I şi P, reprezintă alternativa. „Sunt deja în tren”, îi scrie Jan lui Kaj, apoi închide ochii pentru o clipă.

Când Jan sună la uşă, douăzeci de minute mai târziu, din spatele acesteia răsună ţipete fericite de copii. Kaj şi Veera au doi copii de grădiniţă. Verneri are deja cinci ani, iar Alma doi. Copiii tabără pe el. îi vine mai uşor să fie cu copiii, e mai direct. Jan îi ciufuleşte părul lui Verneri şi o ridică pe Alma în braţe.

Deşi copiii sunt distractivi şi plini de energie când se joacă, momentul preferat al lui Jan este acela când cei mici apar în pijamale, îl iau în braţe şi îi spun noapte bună. Jan îşi imaginează cum copiii epuizaţi

sunt puşi la culcare în paturile lor si adorm liniştit, cu sunetele conversaţiei adulţilor din sufragerie în surdină. Cu siguranţă e un sentiment reconfortant. Cel puţin aşa era pentru Jan când era mic.

Odată ce copiii s-au culcat, prietenii lui Jan sunt din nou doar ai lui. Jan îşi dă imediat seama din expresiile lui Kaj şi Veera că amândoi se întreabă cum să abordeze subiectul despre starea mamei. îşi exprimă părerile de rău, iar Jan încuviinţează. Nu ar vrea să se gândească la asta chiar acum, în compania prietenilor. Ca un făcut, toţi tac. Jan ştie că Veera şi Kaj îi sunt alături la nevoie şi speră că ştiu că apreciază acest lucru, chiar dacă nu o spune cu voce tare. îi prinde bine să lase din când în când deoparte munca şi familia.

— Si, vreo domnişoară la orizont? îl tachinează Veera.

Au mâncat pe săturate carne de porc, iar acum sorb ghiftuiţi un whisky special pe care Kaj l-a primit cadou.

— Nu, spune Jan ca de obicei, terminându-şi whisky-ul. Am din nou mult de lucru şi alte chestiuni pe cap. Nu ştiu când aş putea să mă văd cu cineva. Şi apoi mai e şi... începe Jan, iar prietenii lui aprobă.

Boala mamei.

— Când am cunoscut-o pe Veera, îmi făceam timp ori de câte ori puteam, indiferent cât de ocupat eram, zâmbeşte Kaj şi o atinge uşor pe Veera pe umeri. Deşi acum nu mai înţeleg de ce simţeam nevoia să o văd tot timpul.

Veera îl loveşte pe Kaj cu o pernă.

— Prefer să fiu singur decât cu cineva

care nu e cu adevărat special, spune Jan şi realizează în acelaşi timp că acesta este în fapt adevărul.

Cumva nu i-a fost niciodată greu să întâlnească pe cineva. Femeile se pricep să-l găsească, dar în ultima vreme Jan nu a vrut să fie găsit.

Veera îl priveşte cu curiozitate, de parcă se întreabă dacă să spună sau nu ceva.

— Ai nevoie si de altceva în afară de muncă...

Veera se opreşte în mijlocul propoziţiei. Nu ştie cum să vorbească cu Jan despre mama lui.

— Ţi-a zis Kaj că am o ţipă din cercul meu de prieteni pentru tine?

Veera se ridică de pe canapea şi merge în bucătărie să mai aducă de băut.

— Nu am mai vorbit cu ea de câţiva ani, dar mi-a trecut prin minte zilele trecute şi m-am gândit că voi doi v-aţi potrivi.

Jan se concentrează să arunce o zornăitoare Brio de lemn în coşul de jucării şi nu poate vorbi în acelaşi timp. Zornăitoarea aterizează în coş, cu un zdrăngănit. în acelaşi timp, telefonul scoate un bip. E un mesaj de la Heidi. Jan aruncă o privire pe ecran, dar decide să nu citească mesajul. Dacă ar fi ceva urgent, l-ar suna.

— îmi pare rău, n-am auzit ce ai zis. Dar dacă încerci din nou să mă combini cu cineva, pur şi simplu nu cred că sunt în stare acum, spune el.

Veera apare din bucătărie şi le oferă bărbaţilor câte o bere IPA, artizanală.

— De data asta vorbesc serios, zice Veera si se

aşază pe canapea. Situaţia ta de la serviciu

n-o să se schimbe niciodată. Fiecare caz e la fel de important. Hai să batem palma că, dacă nu iese de data asta, recunosc că am greşit şi renunţ definitiv, îi zâmbeşte Veera.

Jan zâmbeşte, prefăcându-se iritat. Ar vrea el să apuce ziua când Veera va recunoaşte că s-a înşelat. în acelaşi timp, undeva în adâncul sufletului îşi dă seama că poate are nevoie de asta. De cineva care să-l forţeze să acţioneze
atunci când el însusi nu mai e în stare. De mai
mult de un an, Jan nu se poate concentra pe altceva decât pe munca lui. îşi sacrifică propria normalitate ca să vâneze nebuni într-o lume întunecată. E o chemare stranie şi singuratică.

în drum spre casă, în trenul P de noapte, care huruie neliniştit, Jan citeşte în sfârşit mesajul lui Heidi. „Modelul bărcii se potriveşte cu cea văzută de un martor ocular. Făptaşul a furat ambarcaţiunea din portul Kaivopuisto şi a dus-o în debarcaderul Suokki din Suomenlinna. Nu sunt camere de supraveghere în apropierea portului, am dat barca în urmărire.” Prin urmare, echipa a stabilit unde şi-a petrecut Lars Sundin ultimele două ore. Ucigaşul l-a înecat şi l-a însemnat cu fierul în barcă. Jan se întreabă ce-ar face dacă ar vrea să scape de barcă. I-ar da foc? Presupune că Saki a verificat dacă Paza de Coastă a înregistrat ceva în apropiere.

Trenul abia a ajuns în Pohjois-Haaga. Jan scoate din geantă teancul de hârtii de la Heidi. Pe prima pagină scrie *Viaţa şi faptele lui Lars Sundin.* Talentul lui Saki de a

strecura un pic de umor â la
John Irving, chiar şi într-o situaţie sumbră, îl face pe Jan să zâmbească.

Afară începe să plouă uşor. în tren e cald. Vagonul aproape pustiu răsună de hărmălaia unui grup de turişti spanioli. Tinerii din jur se îndreaptă spre barurile din centru, plini de entuziasm, însă Jan stă în tren şi răsfoieşte paginile vieţii unui decedat.

Născut în Jyvăskylă. A terminat liceul din Jyvăskylă, studii de artă în străinătate, studii neterminate la Hanken. Se pare că încă din acea perioadă Lars a început să lucreze pentru diverse agenţii de publicitate. Jan răsfoieşte hârtiile. Nimic special nu-i atrage atenţia. Poate şi asta spune ceva. Oare omul are secrete pe care încă nu le-au descoperit, care nu sunt trecute negru pe alb?

Trenul se opreşte, iar Jan pune hârtiile înapoi în geantă. Urmăreşte fluxul de oameni care îşi continuă drumul de la gară spre diferite destinaţii. Jan îşi ia bicicleta şi se duce acasă. Doar mobilierul îl aşteaptă în apartamentul gol şi liniştit.

## Duminică, 30 iunie / Helsinki

H

eidi îşi mănâncă îngheţata de ciocolată. Un grup de motociclişti în jachete negre de piele s-a adunat lângă cafeneaua Mutteri, şi toate mesele şi scaunele sunt ocupate. Seara de duminică e plăcut de caldă, iar investigaţia face progrese. Au aflat în final un mic detaliu: ucigaşul a furat o barcă cu motor din portul de agrement al oraşului şi a condus spre Suomenlinna. Crima a fost comisă pe barcă, dar nimeni nu a mai văzut barca după 28 iunie. Heidi tocmai s-a întâlnit cu proprietarul la Cafe Carousel; acesta i-a dat o
descriere amănunţită a bărcii.

îngheţata a fost o decizie de moment. O clipă trecătoare, o încercare de a-şi limpezi mintea şi de a încerca să decidă ce va face în cele câteva ore libere. în jur de ora şapte, Heidi se urcă din nou la volan. Momentan nu e nimic de făcut. Nu s-a odihnit de mai bine de o zi. Heidi inspiră adânc şi apoi expiră intens. Investigaţia de la Poarta Regelui i-a ocupat fiecare minut al zilei. Alt caz care îi va apărea în vise şi pe care-1 va purta cu sine până când va fi rezolvat.

Nu este normal, gândeşte ea în timp ce porneşte motorul. E aceeaşi situaţie de fiecare dată când începe un caz nou. Insomnie, gânduri confuze, epuizare, vise ciudate. De-a lungul anilor, Heidi a mers la un osteopat, a încercat meditaţia şi yoga, sporturi extreme, a înotat în apă rece şi a experimentat toate tipurile de diete în speranţa de a-şi găsi pacea interioară, dar totula fost în zadar. Când demarează o anchetă, totul se repetă: insomnie, nelinişte, frică. Şi, pe lângă toate astea, acum trebuie să-şi facă griji şi pentru Jan. Heidi frânează în dreptul unui semafor. Jan nu i-a cerut niciodată să aibă grijă de el, aşa că Heidi n-ar trebui de fapt să-şi facă griji pentru viaţa lui Jan, ci să-şi vadă de a ei.

Acasă, Heidi devorează o farfurie de orez cu puţin sos dulce de pui. în trecut, un antrenament greu, alergatul, kickboxingul sau mersul la sală o relaxau. îi limpezeau sau eliberau mintea. însă, în ultimul an, niciuna dintre metodele care se dovediseră benefice până atunci nu au mai ajutat- o.

A fost şi astăzi la sala de sport Kaapeli. De ani de zile se antrenează împreună cu un grup restrâns, lovind sacii de box şi luptându-se cu adversarii din sală. După sesiunea lor de antrenamente, urmează una pentru femeile mai firave. Kide, fost boxer de performanţă, actual antrenor profesionist şi aşa-numitul „părinte” al grupului lor, întotdeauna le numeşte „îngeri” pe femeile din grupa de seară. Se pare că ele îşi canalizează toată ura fată de bărbaţi în exerciţiile

de la sală. Heidi ştie că mulţi din grupul ei

cred că mai bine ar lua şi ea parte la antrenamentele „îngerilor”, dar Heidi preferă să se antreneze direct si în forţă.

Un prieten îi trimite un mesaj pe WhatsApp: e în clubul Hercules. Primul din cercul ei de prieteni care a intrat în concediu. Heidi se priveşte în oglindă: o pereche de pantaloni de trening gri, un tricou rupt, fără sutien. Nu ştie ce să facă. E probabil singura noapte liberă din săptămână; sigur, una mult prea scurtă. Oare să rămână acasă şi să-şi ofere singurul lucru de care are nevoie, odihnă, sau să iasă în oraş si să crească această carenţă? Pe de altă parte, singura modalitate de a se elibera cu adevărat de treburile de la serviciu este să-şi ocupe mintea cu altceva. Iar acum, Heidi simte o poftă teribilă de whisky.

După zece minute, Heidi iese din apartament. Aproape se mică din inerţie. Heidi se îndreaptă spre Hercules pe străzile liniştite ale unei nopţi de vară. Deşi afară e linişte, în bar e gălăgie. Duminică e noaptea profesioniştilor.

Heidi îi salută pe cunoscuţii din Hercules şi comandă un whisky. Se uită pe WhatsApp. Ultimul mesaj la 23:01. Prietenii ei fie au plecat acasă, fie s-au mutat intr-un alt bar. Heidi nu poate ţine pasul. Vrea să se concentreze pe băutură. După al treilea whisky, vede la bar pe cineva oarecum familiar. O femeie înaltă, blondă, de la sala Kaapeli. Femeia se uită în jur, dar nu o observă pe Heidi. Cu greu ar recunoaşte-o pe Heidi. Nu au stat de vorbă niciodată la sala de sport.

Heidi dă pe gât un pahar cu whisky şi se uită la femeie pe furiş. Primul lucru care îi vine în minte e genul de bikini pentru fitness. Femeia arată foarte îngrijit: păr lung, blond platinat, unghii false şi haine mulate. Judecând după aspect, femeia ar putea fi un fel de blogger de fitness. Totuşi, Heidi nu-si aminteşte să o fi văzut vreodată în afara sălii Kaapeli. Blonda pare că vrea doar să scape o vreme de toţi bărbaţii care salivează după ea şi a venit într-un bar gay pentru o clipă de linişte.

Un grup mare de prieteni apare la bar, blocându-i lui Heidi panorama. îşi mai comandă un whisky, îl dă pe gât imediat şi se gândeşte să plece acasă. A fost neobişnuit de cumpătată în ultimele zile. Oare ar putea fi şi azi în privinţa băuturii?

— Bună! aude o voce dinspre dreapta.

Pe neaşteptate, blonda a venit lângă ea şi încearcă să iniţieze o conversaţie.

— Bună! îi răspunde Heidi, fără să se uite deloc la ea.

— Faci kickboxing la sala Kaapeli, nu-i aşa? întreabă femeia, deşi e clar că ştie deja răspunsul.

Heidi dă din cap afirmativ şi nu-şi poate ridica privirea de la paharul gol de whisky.

— Loveşti bine. Excelent de fapt, spune femeia, fără să aştepte un răspuns. Eu fac parte dintr-un grup de femei care se concentrează pe diferite tipuri de arte marţiale. Transformăm femeile drăguţe şi fragile în învingătoare, spune ea, uitându-se fix la Heidi. Te-ai gândit vreodată să antrenezi? Tehnica ta e atât de bine pusă la punct şi, uneori, ne-ar prinde bine un ajutor.

— Hmm! zice Heidi.

Heidi se întreabă dacă femeia ar gândi la fel dacă ar şti că Heidi e ofiţer de poliţie.

— Mai gândeşte-te, spune blonda şi zâmbeşte când îi vede zâmbetul fortat al lui Heidi. Le-ai putea oferi încredere celorlalte femei.

Heidi se uită la paharul gol şi îşi ia geaca de piele care atârnă pe scaun. A ajuns, încetul cu încetul, în punctul culminant al serii. Băutura nu o mai relaxează, nici nu este interesată de conversaţie.

Un tip vine la bar, se postează între Heidi şi femeia blondă şi comandă un shot de salmari, o băutură făcută din vodcă si lemn dulce. Heidi se strâmbă în gând. Ce idiot! După ce bărbatul pleacă, Heidi observă că femeia a luat un scaun şi a venit mai aproape.

— Nu sunt aici din motivul pe care ţi-1 imaginezi, spune ea, aşezându-se obraznic pe scaunul de bar.

Analizând-o mai atent, observă că e într-o formă bună pentru vârsta ei. încăperea deja se învârte cu Heidi; îşi provoacă mintea ameţită să ghicească vârsta femeii. După pielea din jurul ochilor, ar spune cam patruzeci şi cinci de ani, dar altfel pare sub patruzeci.

— Spune-mi, ce crezi că-mi imaginez, zice Heidi şi zâmbeşte, apoi se ridică în picioare lângă scaun.

Acum se concentrează doar să se uite la străini, fără să vadă, de fapt, pe nimeni.

— Crezi că am venit intr-un bar gay doar ca să- mi găsesc un prieten gay simpatic, asta dacă nu am deja unul, râde femeia şi dă

pe gât tot paharul de vin alb. Conform serialului *Totul despre sex,* tipii gay preferă femeile încrezătoare şi feminine. Dar eu nu sunt nici Carrie, nici Samantha. Mai bei unul cu mine? întreabă ea şi arată spre paharul gol al lui Heidi.

Heidi se întreabă dacă mai duce un shot, dar cedează insistentelor.

— Ei bine, de ce nu? răspunde Heidi.

— Ce bei? întreabă femeia şi în acelaşi timp încearcă să atragă atenţia barmanului cu cârdul de credit.

— Whisky, răspunde Heidi, simţind cum alcoolul i-a topit încet mintea într-un amestec molatic şi înceţoşat. Dublu, mulţumesc! adaugă Heidi.

— Două whisky-uri duble, fără gheaţă, un strop de apă în fiecare, comandă femeia, sigură pe sine.

Barmanul preia comanda, iar ele aşteaptă acum în tăcere să apară băuturile. Oamenii vin şi pleacă. Barul începe să se anime din nou. Ultimele ore de petrecere ale serii. Vocile oamenilor acoperă aproape complet muzica din fundal. Cineva încearcă să comande şi o împinge accidental pe Heidi, care se aşază din nou pe scaunul de la bar. Femeia ia cele două pahare de la barman si îi întinde unul lui Heidi. Acum stau atât de aproape una de alta, încât genunchii li se ating.

— Julia. Mă numesc Julia, spune femeia şi îi întinde mâna lui Heidi.

— Heidi.

— Cu ce te ocupi, Heidi? întreabă Julia.

Acum începe, se gândeşte Heidi. Un dialog forţat ca plată pentru un whisky dublu. De ce

nu s-a dus acasă când a avut ocazia?

— începe tu, spune Heidi şi zâmbeşte uşor.

Ia o gură de whisky. îi arde gura doar cât trebuie.

Lucrez în industria restaurantelor. Si predau cursuri de autoapărare femeilor, după cum ştii. încerc să le inspir, să le încurajez, spune Julia. Văd şi cealaltă faţă a lucrurilor, de unde începe totul, la bar. Organizez evenimente private pentru VIP-uri.

— Două lumi diferite, spune Heidi.

îşi înghite whisky-ul, dar trebuie să-şi mai înghită şi din prejudecăţi. Julia e drăguţă.

— Care e mai neplăcută?

— Cu siguranţă, lumea VIP-urilor, zice Julia, strângând din ochi gânditoare. Banii vorbesc. Până atunci, nimeni nu îşi dă seama că ar fi mai bine să o ia fugă, continuă Julia, părând serioasă.

— Deci îţi place să le inspiri pe femei, zice Heidi şi continuă: Ştii ce spun oamenii de la sala Kaapeli despre voi? Că le transformaţi pe femeile care practică kickboxing în adevărate luptătoare, rânjeşte Heidi, dar observă că Julia rămâne serioasă, de parcă ar medita asupra subiectului.

— Fac tot ce pot, râde apoi Julia, iar Heidi observă că îi place zâmbetul ei.

Ceva din limbajul ei, al trupului, dezvăluie că îi pasă. Poate că Julia e genul căreia îi pasă puţin prea mult.

— Şi tu cu ce te ocupi? întreabă Julia, părând cu adevărat interesată.

Heidi se întreabă de ce atât de multe conversaţii încep cu discuţii despre locul de muncă. Ar prefera să-i cunoască pe oameni

ca oameni, fără stereotipurile asociate cu profesiile lor.

— Lucrez în domeniul securităţii, răspunde Heidi zâmbind.

— Chiar aşa? Hai să ciocnim pentru asta, zice Julia, apoi ciocnesc uşor paharele grele de whisky.

La bar sunt foarte multi clienţi. Heidi îsi evaluează starea şi îşi dă seama că aproape se distrează. Mintea îi funcţionează mai încet, pierde controlul si se simte eliberată.

— Vrei să ştii de ce sunt aici de fapt?

Femeia ridică vocea şi o priveşte pe Heidi în ochi.

— Nu chiar, spune Heidi, apoi îşi goleşte paharul. Dar probabil că-mi vei spune oricum, zice ea, concentrându-se asupra ameţelii plăcute.

Femeia nu zice nimic şi se apropie de Heidi. Cămaşa ei albă de mătase este subţire, iar Heidi nu poate să nu arunce o privire la sânii femeii. Când stă aplecată, sutienul ei alb se vede chiar sub decolteu. Heidi îşi ridică privirea, pune paharul pe tejghea şi apoi, din politeţe, se uită atent la blondă.

— Mulţumesc pentru whisky! zice Heidi.

Abia atunci observă sugestia din ochii femeii.

## Marţi, 2 iulie / Hartola

Saana priveşte cerul. E parţial înnorat, dar se pare că nu va ploua. S-a hotărât să meargă la repeziş pentru a explora locul unde a fost

găsită Helena. Va vizita conacul şi apoi se va duce de-a lungul malului, va privi cursul apei şi se va gândi de unde şi cum ar fi putut Helena ajunge în apă.

— Merg să mă plimb! strigă Saana din grădină şi se uită în jur după Inkeri.

— Bine! răspunde mătuşa ei şi îşi ridică privirea dintre straturile ei de morcovi acoperite cu tifon.

Greblează buruienile şi pare complet absorbită de activitatea ei noroioasă.

Saana îşi ia bicicleta frumoasă, de bunicuţă, cu un aer de familiaritate. Chiar dacă e veche, bicicleta pare să fie în stare bună. La fel ca mătuşa ei.

în mai puţin de zece minute, Saana ajunge pe poteca ce coteşte spre drumul principal, care duce în centrul satului Hartola. Bicicleta zdrăngăne pe drumul forestier. Vechea sa scârţâie la fiecare

denivelare. Brazde sau cum le-o zice acelor denivelări de pe drum, se gândeşte Saana. îşi aminteşte. Făgaşe.

Marginea drumului miroase a natură proaspătă de vară. Ici şi colo, cresc lupini şi pufuliţe. Saana vede chiar şi câteva rândunele. Zboară la înălţime, deci nu pare că va ploua.

Aşa ar trebui să fie o zi de vară, gândeşte zâmbind Saana, după ce soarele a apărut de după nori, iar acum îi încălzeşte braţele dezgolite. Bicicleta zdrăngăneşte şi se zgâlţâie, dar Saana pedalează mai repede. Va ajunge imediat în aşa- zisul centru al Hartolei, iar de acolo aproape că poate vedea conacul Koskipăă.

La marginea drumului se vede o moară de

vânt roşie, din lemn. Saana se opreşte şi îşi ia telefonul din geanta din coşul bicicletei. De ce să nu facă câteva fotografii din moment ce se plimbă ca orice turist? Face o poză cu moara de vânt şi câmpia din fundal, *tfpeisajedevară Uhartola ffvisitflnland #thisisflnland.* Prima postare pe Instagram după ceva timp.

De la moara de vânt, Saana virează stânga şi se îndreaptă spre conacul Koskipăă. Curtea conacului este curată si bine întreţinută. Gazonul verde se întinde ca un covor prin curte şi cadrează cu mândrie copacii şi clădirile vechi. Saana îsi aminteşte că mătuşa ei a menţionat că Mika Waltari a scris cândva într-una dintre case. Saana îsi reazemă bicicleta de sură si se duce să exploreze împrejurimile.

Chiar atunci un bărbat la vreo patruzeci şi ceva de ani apare de după colţ, urmat de un cuplu. Bărbatul merge înainte, arătând spre conac, trandafiri, brazii înalţi şi vorbind continuu. Cuplul, care par pensionari, ascultă şi încuviinţează. Pare că e un tur ghidat.

— Iar aceasta este casa în care au locuit îngrijitorul şi fiul său. Au locuit aici până anul trecut şi s-ar putea spune că datorită lor aceste terenuri sunt într-o stare atât de bună şi acum, spune ghidul şi arată spre una dintre clădirile din curte.

— Viaţa aici a decurs neschimbată până în ziua în care August von Reichmann, care locuia în conacul Koskipăă, s-a mutat permanent în Germania, continuă bărbatul şi

arată spre o casă galbenă frumoasă, destul de luxoasă pentru profilul Regatului Hartola. îngrijitorul îşi petrece bătrâneţea într-un cămin de bătrâni, însă fiul său lucrează voluntar ca ghid în timpul verii în Koskipăă.

Bărbatul se opreşte o clipă şi se uită tăcut la ghid. Apoi îşi dă seama.

— Aşadar, tu eşti fiul, constată bărbatul, evident mulţumit de descoperire. Fiul îngrijitorului.

— Da, eu sunt, răspunde bărbatul zâmbind. Casa noastră a fost multi ani în clădirea aceea din curte. Aici mi-am petrecut copilăria, în grădinile prin care ne plimbăm acum, continuă bărbatul.

— Cum era viata aici? întreabă femeia si se apleacă să miroasă frumoşii trandafiri albi în plină floare.

— Era o viaţă normală, doar împrejurimile erau mai măreţe decât cele obişnuite. Von Reichmann locuia aici doar în lunile de vară, spune ghidul. După cum probabil ştiţi, vara în Finlanda este foarte scurtă. Auzise de obiceiul nordic de a se organiza un bal veneţian pentru a sărbători sfârşitul verii. Prin urmare, în fiecare an, în ultima zi a lunii august organiza un bal veneţian la conac, din anii şaptezeci până la sfârşitul anilor optzeci. Balul veneţian nu este doar o sărbătoare a sfârşitului verii, ci si una a apei, a focului şi a luminii. împrejurimile conacului arătau foarte frumos în timpul festivităţilor, spune ghidul, conducându-i pe cei doi mai departe. Petrecerea avea loc în casa lui von

Reichmann, cea galbenă. Pe atunci, conacul vechi al muzeului Tavastiei de Est era încă închis publicului.

Saana urmăreşte ghidul şi cuplul. Se opresc o clipă pentru a explora surele lângă care aşteaptă Saana.

— Mă scuzaţi, am auzit că aţi locuit aici, spune Saana şi face câţiva paşi spre ghid, în timp ce cuplul examinează interiorul şurii din mijloc. S-a organizat un bal veneţian aici şi în 1989? întreabă ea şi îi aruncă ghidului o privire plină de curiozitate.

Bărbatul blond, îmbrăcat în blugi şi un pulover de lână în stil norvegian, se uită puţin surprins la Saana.

— Trebuie să continui acest tur, dar, dacă vrei să afli mai multe, poţi veni mai târziu, răspunde scurt bărbatul şi se îndreaptă spre şura în care cuplul de bătrâni deja intrase.

Saana e amuzată de stilul important al bărbatului, dar îl lasă în pace. Va reveni într-o altă zi.

Saana se uită la clădirea din care au ieşit ghidul şi cuplul. O pivniţă veche. Saana coboară treptele de piatră şi simte imediat răcoarea umedă pe piele. Pivniţa este un spaţiu magnific, cu boltă, cu două şiruri de trepte care duc spre exterior. Un felinar vechi atârnă de tavan. în rest, pivniţa e goală. Saana o străbate şi urcă treptele în cealaltă direcţie. Aerul din pivniţă este atât de umed, încât treptele sunt alunecoase. Saana o ia prin stânga conacului şi coboară spre mal. Curtea este splendidă şi bine îngrijită. Copacii mari din grădină trebuie să aibă peste o sută de ani. Se înalţă semeţ spre cer. Mai jos se vede un frumos pod suspendat

peste râu.

Saana lasă în urmă conacul si clădirile si coboară spre apă pe panta domoală. Pe malul opus, chiar deasupra malului apei se află o clădire mică. Arată ca o saună. Dinspre o terasă mică coboară spre râu câteva trepte. Saana îşi aminteşte că mătuşa i-a spus că Helena a fost găsită înainte de pod, cam la o sută de metri de conac. Apa curge lin, iarba e înaltă şi densă pe mal. Ici şi colo se văd urzici. Saana bate pământul cu picioarele pentru că nu vede pe unde să păşească. Urăşte şerpii. în cele din urmă, Saana dă de un bolovan si se asază.

Piatra e rece, puţin alunecoasă şi lipicioasă. Apa râului Tainionvirta este întunecată. Saana nu poate spune dacă e din cauza curentului atât de adânc sau a vegetaţiei. Numeroşi copaci înalţi cresc pe ambele maluri ale râului. Aparent abandonată, sauna stă liniştită şi părăsită deasupra repezişului. De pe malul râului, Saana se întoarce şi face câteva poze cu conacul. Aruncă o creangă în apă şi priveşte cum curentul o poartă. Nu este deloc imposibil ca trupul Helenei să-şi fi început călătoria aici, plutind în aval într-o linişte mormântală.

Acoperişul plin de muşchi al saunei de pe mal străluceşte în culorile toamnei, deşi e mijlocul verii. Muşchi verzi şi licheni ruginii. Câteva trepte de lemn abrupte coboară până la apă, iar acolo unde acestea se termină cresc nuferi. O salcie argintie tânără se ridică spre cer pe lângă zidul casei. Locul este frumos, dar cumva neprietenesc. E greu să-ţi imaginezi că cineva ar merge vreodată

direct din saună în apă pentru a înota.

Saana se uită la ceas. Au trecut deja douăzeci de minute de când a plecat de la conac. Poate că deja s-a terminat turul ghidat. Când Saana urcă înapoi în curtea conacului, cuplul de pensionari plecase; ghidul stă pe trepte şi priveşte în curte.

— Ei bine, spune bărbatul, ce ai vrut să mă întrebi?

Ghidul se uită curios la Saana. Acesta are părul ciufulit. Saana îşi fereşte privirea. Sub ochelarii rotunzi, ochii lui sunt prietenoşi.

— Vrei o ceaşcă de ceai? Aş putea să beau şi eu una, m-am plimbat pe aici toată dimineaţa, spune ghidul zâmbind.

Saana încuviinţează. Nu refuză niciodată o ceaşcă de cafea sau ceai. De obicei, oamenii se mai relaxează cu o ceaşcă dinainte. O băutură caldă oferă protecţie. Nu trebuie să te gândeşti cum să te comporţi când ţii ceaşca de toartă. Saana îl urmează într-o clădire veche, frumoasă, aflată în mijlocul grădinii. Bărbatul porneşte fierbătorul de apă şi Saana se aşază să aştepte. Scaunele sunt în stil rustic vechi. Totul din încăpere este vechi şi frumos. Saana îl urmăreşte atent pe ghid, până când acesta îi întinde un pachet de ceai Princess.

— Ce ai nimerit? întrebă el, iar Saana are nevoie de un moment ca să-si dea seama că se referă la aforismul din fiecare pliculeţ de ceai.

— Khalil Gibran: „Dimineaţa poate fi atinsă doar mergând pe calea nopţii”, citeşte

Saana, puţin stânjenită.

Ghidul dă din cap şi îşi scoate propriul pliculeţ de ceai din cutie.

— „Dacă omul nu ajunge pe buza prăpastiei, pe spatele lui nu răsar aripi.” Kazantzakis.

Bărbatul toarnă apă fierbinte în căni.

— Am auzit că cineva a murit aici cu mult timp în urmă şi mă întrebam oare ce s-a întâmplat?! începe Saana.

Nu era deloc sigură despre ce ar vrea să-l întrebe pe ghid. îşi agită pliculeţul de ceai în apă şi aşteaptă. Ghidul nu spune nimic, aşa că Saana continuă:

— O tânără fată, Helena Toivio, a fost găsită moartă în 1989, în aval. Cunoşti cazul? întreabă ea.

— Mmm! mormăie ghidul şi se uită cumva altfel la ceaiul lui, mai tragic. Da, cunosc cazul. Toată lumea de aici ştie povestea.

— Ai cunoscut-o pe Helena?

Bărbatul dă din cap, dar nu spune nimic.

— Toată lumea o cunoştea pe Helena, zice el în cele din urmă şi scoate plicul de ceai din cană.

Saana se uită fix la bărbat. Oare de ce i-a luat atât de mult să răspundă?

— Urmează să încep un alt tur ghidat. Mai ai întrebări? spune el, dar nu dă să se îndepărteze.

Nici măcar nu si-a băut ceaiul.

— Ce fel de persoană era baronul care a locuit aici? întreabă Saana.

— Von Reichmann? Păi, era un pic diferit. Avea mare grijă de toate plantele sale şi chiar ţinea o încăpere în conac puţin mai răcoroasă pentru a crea condiţii perfecte pentru cele mai vestite orhidee din Finlanda.

Era veterinar, a condus aici câţiva ani o clinică veterinară. Sătenii spuneau că ştia animalele din Hartola mai bine decât pe localnici. însă balul era întotdeauna perioada anului când se întâlnea cu aceştia.

— Chiar l-ai cunoscut pe von Reichmann?

— August von Reichmann este numele lui complet. Nu pot spune că l-am cunoscut cu adevărat. Era doar angajatorul tatălui meu. Era destul de retras, dar, când eram mic, juca, din când în când, fotbal cu mine pe gazon.

— Cum aş putea lua legătura cu el? întreabă Saana.

— Baronul a fost văzut ultima dată în Hartola în toamna lui 1989, după care a dispărut definitiv din Finlanda, spune ghidul gânditor. Are cam 80 de ani acum, dacă mai este în viaţă.

Saana îşi dă seama că baronul a părăsit Finlanda chiar în anul în care Helena a murit. Saana îşi notează numele în caietul ei. *August von Reichmann.*

— Avea prieteni sau rude aici? întreabă Saana. Familie, soţie?

— Von Reichmann era liber să se bucure de viată exact asa cum si-a dorit. Niciodată nu a fost

căsătorit. Tinea rate si perusi. Dacă îmi amintesc bine, tata a pomenit odată că von Reichmann avea rude în Germania, dar niciuna în Finlanda. A moştenit conacul Koskipăă de la mama lui, care l-a moştenit de la o rudă îndepărtată.

Saana se aşază mai confortabil pe scaun.

— Helena, fata care a fost găsită moartă, a participat la balul Venetian de la conac în

acel an? întreabă ea cu jumătate de gură. Datele par să se potrivească, petrecerea avea loc întotdeauna în ultima zi a lunii, iar fata a fost găsită aici, în repeziş, pe 1 septembrie, a doua zi după bal.

— Nu ştiu dacă poliţia a aflat până la urmă ce s-a întâmplat, zice încet bărbatul. Dar este posibil ca Helena să fi participat la petrecere. După aceea, n-a mai fost niciun bal, spune el şi îşi toarnă o picătură de lapte în cana de ceai.

— îti mai aminteşti altceva? întreabă Saana. îti aminteşti cine a mai fost la bal? continuă ea, apoi scoate plicul de ceai din cană şi se uită în jur după ceva pe care să-l pună.

— Pune-1 aici, spune ghidul, ghicind ce caută Saana, si îi întinde o farfurie de unică folosinţă.

Probabil că nu ştii, deoarece nu eşti din zonă, dar balul Venetian era cea mai secretă petrecere din regiune. Doar câţiva localnici din Hartola erau invitaţi şi nimeni nu ştia cine mai primise invitaţie şi când o primise. Nu aveai voie să vorbeşti despre bal, pentru a păstra atmosfera de anonimat. Lista de invitaţi cuprindea întotdeauna un grup restrâns.

Saana dă din cap, înăbuşindu-şi iritaţia cauzată de atitudinea bărbatului care o privea ca pe o fetişcană dintr-un oraş străin. Saana observă că se joacă cu ea. Poate că face parte din fişa postului de ghid. Dacă vrei mai multe informaţii, trebuie să cumperi un tur ghidat.

— Ce crezi că a cauzat moartea Helenei? întreabă Saana si decide să lase în ceaşcă

jumătate din ceaiul negru călduţ.

— Poate că a avut încredere în oamenii nepotriviţi, afirmă ghidul, aparent amuzat de expresia ei surprinsă.

— Aha! spune Saana, neştiind sigur cum să continue.

în mintea ei se conturează prima presupunere despre seara de dinaintea morţii Helenei: *a participat la balul veneţian.*

— Ştii cine ar putea avea o copie a listei de invitaţi, dacă există asa ceva? întreabă Saana.

— Von Reichmann. Baronul era singurul care ştia cine era invitat la bal. Dar, după cum am spus, nu mai locuieşte în Hartola de zeci de ani, răspunde ghidul.

Saana se uită atent la bărbat. Ghidul pare gânditor, apoi expresia feţei i se înmoaie puţin.

— Poate ai vrea să vorbeşti cu tata, ar fi încântat să aibă oaspeţi, spune el, iar Saana îşi notează adresa căminului de bătrâni pe care bărbatul i-o dă. Acum trebuie să ne oprim. Următorul meu tur începe curând.

— Bine, spune Saana şi se ridică de pe scaun. Mulţumesc pentru ceai!

— Riku, spune bărbatul, ridicându-se în picioare. Nici măcar nu ne-am prezentat. Numele meu e Rikhard Falk. Pe tine cum te cheamă? întreabă bărbatul şi aşteaptă cu mâna întinsă.

— Saana, spune ea şi îi strânge mâna.

Intenţionat nu-şi spune numele de familie. Ochii bărbatului sunt vigilenţi, iar prezenţa lui cumva impunătoare. Saana e surprinsă de confuzia provocată de ochii lui de un albastru intens. încearcă să-i evite privirea şi zăreşte un album cu fotografii vechi ale

conacului pe birou.

— Pot să iau un exemplar? întreabă ea şi îşi întinde mâna să ia albumul la răsfoit.

— Costă treisprezece euro, spune Riku şi îi povesteşte că muzeul Tavastiei de Est a adunat pentru prima dată într-o carte fotografii vechi ale vieţii la conac şi din împrejurimi.

*Von Reichmann şi orhideele premiate,* citeşte ea sub o fotografie în care un bărbat cu înfăţişare caraghioasă ţine în braţe ghivece de orhidee.

— Cartea are şi poveşti despre baron.

Saana se caută în buzunare, dar nu are bani.

— Poţi să-l consideri un cadou, spune ghidul. Un cadou pentru o domnişoară drăguţă, zâmbeşte el.

Saana îi mulţumeşte, oarecum jenată. Flirta cu ea? Puţin surprinsă, păşeşte în lumina strălucitoare a soarelui de afară. în drum spre casă îsi face în minte o listă cu ceea ce trebuie să facă în continuare. Cine e acest baron care a locuit la conac? Cine a fost invitat la balul Venetian din 1989, si oare Helena, care era minoră pe atunci, a fost unul dintre oaspeţii secreţi?

# HARTOLA

## Vara, 1989

Helena se uita la bărbatul care o privea şi aştepta un răspuns. Tocmai întrebase dacă Helena poate livra cinci kilograme de căpşune o dată pe săptămână la conacul vechi Koskipää.

— Până când? Helena trebui să întrebe, pentru că nu înţelesese bine.

— Până când se termină sezonul căpşunelor, răspunse bărbatul. Voi plăti separat costurile de livrare, bineînţeles, adăugă el, apoi băgă o căpşună în gură, fără să ceară voie. Cel mai bine ar fi dacă livrarea s-ar face în zilele de joi şi, de preferat, de către Helena, fiindcă are ochi atât de frumoşi şi expresivi.

Complimentul o făcu să roşească. Helena nu ştia cum să reacţioneze. îsi întoarse privirea si se uită la căpşune, zâmbind timid. Apoi îşi aminti de sânii ei. încet, în timp ce bărbatul se uita din nou la căpşune, Helena se îndreptă de spate, dar privirea bărbatului rămase atintită în ochii el

O săptămână mai târziu, Helena porni pentru prima dată cu o lădiţă de căpşune de cinci kilograme în spatele bicicletei. Pedala mai lent ca de obicei, deoarece nu voia să scuture prea mult fructele şi să

le zdrobească. Voia să livreze numai cele mai bune produse la conac.

Helena pedala cu grijă şi privea pădurea deasă de molizi. Copacii erau atât de apropiaţi, încât nu se vedea decât întuneric între ei, chiar şi în mijlocul zilei. Helena se întreba ce se ajlă dincolo de copaci Oare pădurea deasă se întinde şi mai departe sau se deschide într-un luminiş magic, ca în basme? Chiar atunci ceva trosni în apropiere. Helena se sperie şi începu să pedaleze mai repede. Crezuse dintotdeauna în supranatural, în puterile nevăzute ale pădurii, deşi ştia că nu erau decât produsul imaginaţiei ei.

Un fluture manta-de-doliu zbură înaintea ei pe drum, iar Helena speră că nu era un semn de rău augur. Se concentră asupra luminii soarelui care pătrundea frumos printre frunzele copacilor. Se gândea la bărbatul acela chipeş de la taraba cu căpşune, care îi pusese Helenei întrebări pe care nimeni nu i le mai pusese până atunci. Bărbatul trebuia să aibă aceeaşi vârstă ca tatăl Helenei, poate chiar mai bătrân. însă avea un aer misterios, ceva ce tatăl ei, probabil, n-a avut nici când era tânăr.

Helena a ştiut dintotdeauna că în conac locuieşte un nobil Bărbatul nu umbla printre săteni şi era plecat adesea în Germania, aşa se spunea. Venea în Hartola doar în lunile de vară.

Helena intră cu bicicleta în curtea conacului, cu inima bătându-i cu putere. Toată ideea era cu adevărat absurdă. Să o intereseze asa un străin, complet necunoscut, şi să vină până aici la rugămintea lui doar pentru a livra căpşune. în ciuda interdicţiei stricte a mamei Helena se machiase.

Helena a bătut timid la uşa principală a

*conacului, şi-a dat o şuviţă de păr în spatele urechii şi a aşteptat. Nimeni nu a răspuns însă. A bătut din nou, dar nu s-a întâmplat nimic. După ce a stat o vreme,* s-a *gândit că probabil nu era nimeni acasă. Nici nu i-a trecut prin minte această probabilitate.*

*Deodată, Helena auzi zgomotul unei maşini de tuns iarba undeva în curte. Se întoarse pe călcâie şi, dezamăgită, pomi în căutarea celui care tundea iarba sau a oricui altcuiva îi putea înmâna nenorocitele de căpşune ale baronului. Helena ştia că baronul avea propriul său îngrijitor şi şofer. Aceştia erau una şi aceeaşi persoană, un bărbat care locuia cu familia lui într-una dintre casele de pe domeniu. Helena dădu din mână o vreme, apoi bărbatul opri, în sfârşit, maşina de tuns iarbă şi se uită la Helena. Se pare că era îngrijitorul moşiei.*

*— Probabil că baronul încă doarme, spuse el, ajustându-şi ochelarii. A avut ieri oaspeţi la conac până noaptea târziu, explică el şi făcu un semn înspre clădire.*

*Helena oftă dezamăgită. îi venea să arunce câpşunele pe jos, să le lase să putrezească şi să se ducă acasă. Se simţea ca o proastă, se simţea trădată.*

*— Bine, le iau înapoi să le vând, spuse Helena cu vocea plină de dezamăgire.*

*Domnul n-are decât să vină să şi le ia singur dacă vrea căpşune de la ferma Toivio, se gândi ea. Bărbatul se uită lung la Helena, apoi ridică din umeri. Curând, zgomotul maşinii de tuns iarbă răsună iar în curte.*

*Chiar când Helena fixase din nou strâns lădiţa pe bicicletă, uşa principală se deschise. Baronul se ivi somnoros afară, cu o raţă în poală. Nu purta decât boxeri şi un halat lung de mătase.*

*Baronul tresări văzând-o pe Helena. Lăsă raţa*

albă jos, iar aceasta porni să se plimbe prin iarbă. După ce se uită mai atent la Helena, oboseala de pe chipul baronului se schimbă în surprindere, apoi bucurie.

—Scuzele mele cele mai umile, nu te aşteptam atât de devreme, spuse el

Helena îl privi nedumerită. Deci şi-a adus aminte de ea.

—Ai luat micul-dejun? Trebuie să mi te alături la micul-dejun din moment ce ai venit până aici, zise baronul cu accentul lui fermecător şi îi aruncă un zâmbet atât de convingător, încât Helena zâmbi si ea.

Helena uită imediat de toată dezamăgirea şi furia ei şi îl urmă uşor pe baronul pe jumătate dezbrăcat în salonul conacului. După părerea ei, mai degrabă întârziase decât ajunsese devreme. Era deja trecut de amiază. în casă era răcoare şi întuneric. Parcă ar fi două lumi diferite. Conacul Koskipää şi încăperile sale mari şi frumoase. Satul Hartola şi casele sale neinteresante, lipsite de caracter, şi drumurile prăfuite de ţară. în timp ce îl urma pe bărbat în spaţiul acela necunoscut, Helenei îi veni în minte un basm vechi despre bârlogul unui leu, despre urmele animalelor încrezătoare care duceau înspre vizuină, unele după altele, însă niciodată nu ieşeau

.

# PARTEA a III-a

## Luni, 1 iulie / Helsinki

— Ce-ai păţit? reacţionează Jan spontan când o vede pe Heidi.

Cei doi intră în maşină ca să se întoarcă la Suomenlinna.

— Nimic, răspunde Heidi şi intră direct în viteza a treia, fără să mai treacă prin treapta a doua.

Se simte miros de alcool când Heidi vorbeşte.

— Cum spui, doar că arăţi de parcă ai băut şi ţi-ai tras-o toată noaptea, zice Jan rânjind.

Nu mai zâmbise de multă vreme.

Comentariul ar putea fi. deplasat dacă Heidi n- ar fi uneori la fel de sarcastică cu el. Glumesc unul cu altul de când lucrează împreună. însă, spre surprinderea lui Jan, Heidi nu îi întoarce o replică usturătoare. După o pauză lungă, Heidi scoate un mormăit.

— Chiar nu-i nimic. Doar o seară normală, care s-a prelungit puţin.

însă un zvâcnet aproape imperceptibil în colţul ochiului îi dezvăluie lui Jan că Heidi minte.

La Poarta Regelui, Heidi îi spune lui Jan că trebuie să mănânce o pizza sau un hamburger. Jan îi răspunde că nu mâncarea este prioritatea lor acum. Au al naibii de puţine informaţii, se gândeşte Jan. în Suomenlinna sunt aproximativ 350 de apartamente şi 800 de locuitori, şi numai un cetăţean a raportat

că a văzut barca. Doar ambarcaţiunea, fără altă informaţie despre cine se afla în barcă.

Jan o urmează pe Heidi, care urcă uşor treptele de piatră, încă mahmură. Heidi nu vorbeşte prea mult despre activităţile sale sportive; cândva a practicat arte marţiale. Jan ştie că cel puţin în prezent merge la sală unde practică şi box. însă în timp ce îi urmăreşte paşii uşori, Jan îşi dă seama că, de fapt, nu ştie nimic despre viaţa privată a lui Heidi. Are obiceiul să schimbe subiectul ori de câte ori e vorba despre ea.

— Se poate să fie atât de simplu până la urmă? cugetă Jan cu voce tare, strângând din ochi din cauza soarelui.

— Ce anume? întreabă Heidi si scoate din buzunar o cutiută cu tutun de mestecat.

Cu o simplă mişcare din degete, pune o doză de tutun între gingii şi buza superioară.

— Să omori un om în mijlocul unei metropole şi apoi să-l laşi intr-un loc cunoscut ca noi să-l găsim.

— Metropolă? repetă Heidi şi izbucneşte în râs. Zici că Helsinki e metropolă?

Jan nu râde. Simte briza sărată a mării pe faţă si o lasă să-i aerisească mintea.

— Judecând după numărul de omucideri, Helsinki e metropolă de mult timp, zice el, ignorând râsetele lui Heidi. Un oraş mare şi întunecat al morţii.

După-amiază, Jan merge în Vantaa la sediul INI pentru a vorbi cu directorul despre strategia şi resursele necesare investigaţiei cu privire la ucigaşul din cazul lor. Procurorul, Mertanen şi Jan se află într-o mică sală de conferinţe, cu căni de cafea pe jumătate goale dinainte, când telefonul lui Jan începe să vibreze pe birou. Jan vede că e un apel de la tatăl lui.

— îmi pare rău, trebuie să răspund, spune Jan, îşi ia telefonul de pe birou şi iese pe hol.

Mertanen îl urmăreşte încruntat.

Tata îl salută, dar apoi tace o vreme. Jan îi spune că se află într-o întâlnire importantă şi îl întreabă dacă este ceva urgent. îi răspunde că nu e nimic important. Tocmai şi-a dat seama că în limba finlandeză există câteva păsări cu nume onomatopeice. Poţi deduce cum cântă exact din numele păsării, ca să vezi!

— Interesant, zice Jan.

Nu vrea să-şi supere tatăl, dar fix acum nu prea are timp să-i asculte poveştile. Managerul de comunicare îl salută pe Jan pe hol şi trece în grabă pe lângă el. Jan dă scurt din cap.

— Cum ar fi guguştiucul, continuă tatăl lui Jan.

Jan nu se poate concentra pe discuţia cu tatăl său şi se uită prin geam în sala de conferinţe, unde ceilalţi continuă întâlnirea. Mertanen si procurorul par foarte serioşi.

— în alte limbi, o astfel de pasăre este cucul, desigur. însă, dintr-un oarecare motiv, în finlandeză i se zice *kaki,* spune el.

— Chiar aşa, susţine Jan.

— De ce nu pot să-i zică *kukkuu* în finlandeză? Ar avea sens şi ar merge pe aceeaşi idee ca în alte limbi, spune gânditor tatăl lui, apoi tace. Atunci am avea şi mai multe păsări cu nume de acest fel, continuă el şi face iarăşi o mică pauză.

— E totul în regulă? reuşeşte Jan să-l întrebe într-un moment de tăcere.

Din anumite motive, îi e greu să-l întrebe ce mai face. Tata s-a descurcat mereu sau cel puţin a dat mereu impresia că se descurcă. Jan ştie că tatăl său a lucrat dintotdeauna cu dăruire. Lumea sa este mai concentrată în jurul proiectelor mari. Jan se întreabă de ce nu e şi azi la azil la mama.

— Totul este în regulă, răspunde tatăl lui, însă parcă se întâmplă prea repede.

Se lăsă iarăşi liniştea.

— Au spus că noaptea trecută a fost mai dificilă, continuă puţin mai încet şi anevoios.

— Hmm! zice imediat Jan. O să trec cât de curând pot.

— Bun atunci, spune tata şi închide convorbirea.

Jan revine gânditor în sala de conferinţe. Restul şedinţei cu privire la detaliile anchetei se transformă într-un zumzet în urechile sale. Aude, dar nu prea înţelege. Au la dispoziţie numai o zi înainte ca presa să publice primele titluri despre ucigaşul cu fierul încins. Nimeni nu ştie însă cât timp mai are mama sa.

Heidi îl cercetează pe Jan din priviri când acesta revine de la întâlnire. Jan ştie că Heidi îi vede tristeţea, dar acum nu poate vorbi despre viaţa lui. în plus, nu vrea să o încarce pe Heidi, are şi ea grijile ei. Pe Jan îl macină gândul că investigaţia sa împotmolit. Au aflat cine e victima, Lars Sundin, ştiu de însemnul ars cu fierul si... cam atât. Nimic

în plus. Poliţia a primit câteva apeluri de la cetăţeni, dar declaraţiile sunt foarte îndoielnice.

Nebunii şi singuraticii apelează surprinzător de des, iar informaţiile irelevante nu fac decât să încetinească ancheta. Au cercetat zona din jurul apartamentului lui Lars în speranţa unor posibile indicii, dar fără succes.

Jan se uită la ecranul telefonului. Un apel nou. Număr necunoscut. Jan presupune că e unul dintre numeroşii reporteri curioşi. Implicarea presei pune presiune asupra lor, însă n-are cum să dea peste cap investigaţia pentru că încă nu au nicio informaţie certă. Jan are o presimţire inexplicabilă că cineva îi face să-şi piardă vremea înainte să le dea mai multe

indicii. Nu poate decât să spere că aceste noi dovezi nu vor veni sub forma unor alte victime

## Miercuri, 3 iulie / Hartola

Saana îşi pune telefonul în buzunar. Stă la rând la casă în S-market. Sunt doar câţiva oameni înaintea ei, dar simte că nu avansează. Saana îşi întinde gâtul pe lângă femeia în vârstă din faţa ei, ca să vadă ce durează asa de mult. Casiera zâmbeşte si stă la povesti. Saana îsi reaminteşte că se află în Hartola, la ţară. Un loc unde nimeni nu se grăbeşte niciunde. Casiera are timp să stea la taclale cu clienţii. Saana nu se grăbeşte, dar se simte neliniştită. Firea ei agitată începe să se manifeste când stă la rând.

De data aceasta, în coşul de cumpărături nu are decât cartofi, bomboane Panda cu lemn dulce şi îngheţată. Mătuşa a promis să facă renumita ei ciorbă de peşte. Zeama deja fierbe, însă primii cartofi noi de anul acesta n-au fost recoltaţi încă.
La desert vor mânca îngheţată şi căpşune.

Saana se uită la celălalt rând. Casiera roşcată pare că se mişcă mai repede. Saana schimbă rândul la casa de marcat, deşi ştie că cel mai adesea nu merită să te grăbeşti. îşi prinde

## Miercuri, 3 iulie / Hartola

părul în coadă si observă amuzată cum rândul din care

tocmai a ieşit începe să se mişte. Aşa-i trebuie! Doar asta şi voia, timp liber. Să nu se mai grăbească. Saana aruncă o privire la pachetele de gumă de mestecat şi batoanele de ciocolată de lângă casa de marcat si forţează un zâmbet uşor.

— Vreţi o punguţă pentru alimentele congelate? întreabă casiera şi se uită la Saana.

— Nu, mulţumesc! răspunde rapid Saana.Pare incredibil că, în câţiva ani, toate casierele din Finlanda au învăţat să pună o întrebare care nu ne face decât să folosim inutil mai multe pungi de plastic.

Saana îşi pune cumpărăturile într-o pungă de pânză, dar ţine punga de bomboane cu lemn dulce în mână. îi place lemnul dulce. Dintre toate mărcile finlandeze, lemnul dulce organic Kuusankoski e cel mai bun, dar nu se găseşte decât în câteva magazine selecte. în ziua de azi trebuie să te mulţumeşti cu Panda, care se găseşte peste tot. Saana îşi aminteşte că, în copilărie, când venea la Hartola, a vizitat fabrica Panda din Vaajakoski. Ia o bomboană cu lemn dulce, moale şi gumată, şi o plescăie mulţumită în timp ce se întoarce la bicicletă. La doar câţiva paşi observă o bucată de hârtie pe spatele bicicletei. Nu era acolo când a intrat în magazin.

„Nu-ţi băga nasul în treburi care nu te privesc. Las-o pe Helena să se odihnească în pace”, scrie pe bilet.

— Ce naiba? se întreabă Saana cu voce tare, cu gura plină de lemn dulce.

într-o stare oarecum stranie, Saana intră în curtea plină de verdeaţă a mătusii sale si îsi reazemă bicicleta de peretele roşu al şurii. Ia punga cu cumpărături de pe ghidon şi se îndreaptă gânditoare spre verandă. Biletul e în buzunarul blugilor. Saana se întreabă ce rost are ameninţarea lăsată pe bicicleta ei în toată povestea asta. Hartola o observă în tăcere în timp ce ea îşi pune tot felul de întrebări. Oare pe cine deranja?

Saana deschide usa de la intrare si simte

o aromă delicioasă, puternică de supă de peşte. Duce cumpărăturile în bucătărie şi o găseşte pe Inkeri stând lângă aragaz. Nu se poate abţine să nu menţioneze imediat că cei din Hartola nu se arată prea încântaţi de cercetările ei.

— Cum adică? întreabă mătuşa.

— Tocmai am primit un mesaj prin care mi se spune să nu mai cercetez cazul Helenei, zice Saana şi se pregăteşte să cureţe şi să taie legumele pe un tocător mare de lemn.

Inkeri se încruntă, dar nu pare surprinsă.

O jumătate de oră mai târziu, supa este gata şi cele două se aşază la masă. Saana unge cu unt o turtă cu cartofi făcută de dimineaţă de mătuşa ei.

— Ceva din soarta fetei trebuie investigat mai îndeaproape, însă oamenii din Hartola sunt cam ciudaţi. Cine ar putea să se supere aşa de tare din cauza unei neînsemnate anchete si de ce sunt toti atât de reticenţi să vorbească? cugetă Saana, molfăind turta cu cartofi.

Unsă cu unt moale, are un gust extraordinar.

— Hmm, nu cred că localnicilor le convine ca cineva să vină şi să pună întrebări despre un caz atât de vechi, râde Inkeri si ia si ea o turtă.

— Aş avea nevoie de ajutorul cuiva care ştie multe despre sat, spune Saana şi, cu această speranţă, îşi pune supă limpede de peşte în castron.

Mătuşa se gândeşte o clipă la o persoană

potrivită, apoi râde.

— Dar, desigur, du-te la salonul de coafură *Eila* şi fă-ţi o programare chiar la Eila, zice ea mestecând.

De când o ştie, mătuşa vorbeşte mereu cu gura plină, fără nicio jenă.

— Dacă există cineva în satul ăsta care ştie ce s-a întâmplat, ce se întâmplă acum şi ce se va întâmpla, atunci vorbim de Eila, proclamă mătuşa, mândră de idee, iar Saana dă din cap mulţumită.

Are nevoie de mai multe poveşti, poveşti care ar putea ascunde informaţii preţioase despre viata Helenei.

După două turte cu cartofi şi două castroane cu supă, Saana îi mulţumeşte mătuşii pentru mâncare si caută în telefon datele de contact ale salonului *Eila.* Poate îşi face o programare ca să-şi taie vârfurile despicate, chiar mâine după-masă dacă este posibil.

— Orice poţi spune despre satele mici, dar nu poţi spune că ele nu ascund poveşti. Istoriile trec din generaţie în generaţie şi fiecare exagerează şi dramatizează. în fiecare an, biblioteca de poveşti a satului se îmbogăţeşte cu noi intrigi şi ipoteze, pur şi simplu pentru că nimic nu se întâmplă în aceste locuri uitate de lume. Vreau să-ţi spun asta de la bun început, doar ca să nu fii dezamăgită mai târziu, zice Inkeri în timp ce începe să strângă masa. Mulţi sunt de părere că Helenei i sa întâmplat ceva rău, dar, din câte îmi amintesc, scepticii aceia s-au pomenit atunci într-o situaţie jenantă. Chiar şi eu. Una e când bârfim între noi, dar nu ne

place când vine cineva din Helsinki şi îşi bagă nasul şi strică şi mai mult faima regatului nostru, chicoteşte ea.

Saana simte o vagă amărăciune în spatele zâmbetului mătusii.

## Joi, 4 iulie / Hartola

În dimineaţa următoare, Saana se trezeşte plină de energie şi reuşeşte să se dea jos din pat fără să apese alarma ceasului. Azi are de îndeplinit trei chestiuni importante: să-l viziteze la căminul de bătrâni pe tatăl ghidului, să vorbească cu fosta profesoară a Helenei şi să se ducă la o programare la salonul *Eila* la ora 16:00. Are mai multe de făcut decât în ultima vreme. La ora 9:05, Saana se suie pe bicicletă şi se îndreaptă spre Ikipihlajaa, cel mai mare cămin de bătrâni din Hartola.

Găseşte repede locul cu pricina. Saana păşeşte hotărâtă înăuntru, o lume a cadrelor de mers, a coridoarelor ca de spital, a feţelor de masă din dantelă şi a sticlelor de dezinfectant pentru mâini. La recepţie o întâmpină o femeie prietenoasă, cu păr negru. Saana îi explică de ce a venit. Femeia se uită uimită la ea.

— Deci doriţi să-l vedeţi pe Eero Falk? Iar fiul său, Riku Falk, a aranjat vizita? repetă ea pentru a confirma detaliile, cu o expresie întrebătoare. Cum aţi spus că vă numiţi? continuă femeia.

— Saana Havas, răspunde Saana, privind-o fără să clipească pe femeia sceptică.

## Joi, 4 iulie / Hartola

— Camera 33.

Saana observă expresia plină de curiozitate de pe chipul femeii cu păr negru. Probabil că nu au parte de prea mulţi oaspeţi-surpriză la căminul de bătrâni. Pe ecusonul ei scrie Katja. Saana deschide uşile de sticlă si traversează holul culinoleum roşu. încă simte privirea femeii în urma ei.

Coridorul miroase a dezinfectant. Putin nesigură şi agitată, Saana bate la uşă. Un salut energic se aude totuşi dinăuntru, iar Saana zâmbeşte. Poate că vizita va fi o întâlnire fericită pentru amândoi. Eero Falk este un bătrân adus de spate, cu ochelari pe nas. Saana caută asemănări între el şi Riku Falk, dar nu găseşte niciuna în afară de înălţime şi ochelari. Bătrânul o pofteşte pe Saana să se aşeze pe scaunul de lemn de lângă fereastră.

— Von Reichmann?

Bătrânul se luminează la fată si zâmbeşte cu gura până la urechi când aude motivul vizitei Saanei.

— Chiar era un om interesant, spune bătrânul, iar Saana observă că bărbatului deja îi dau lacrimile doar rememorând numele.

Trei sferturi de oră mai târziu, Saana închide uşa căminului de bătrâni în urma ei. Eero Falk i s-a părut un bărbat foarte plăcut, dar după câteva fraze, s-a dovedit că este foarte confuz cu privire la evenimente. Von Reichmann şi timpul petrecut la Koskipăă nu reprezintă decât o colecţie de cuvinte şi amintiri izolate pentru el, iar Saana nu le prea înţelege. Balurile veneţiene de la conac,

grădinile îngrijite atent şi mulţii ani petrecuţi lucrând acolo. Bătrânul domn a descris chiar o relaţie de prietenie cu von Reichmann. Bărbatul ia povestit cum von Reichmann îşi lăsa păunii şi bibilicile să se plimbe liber prin curte, cultiva cele mai apreciate orhidee din Finlanda, se îmbrăca în cele mai elegante haine de mătase, dar prefera totuşi latrina din curte.

însă Eero Falk nu i-a putut spune nimic concret despre Helena. Totuşi, Saana a reuşit să obţină o informaţie utilă: o adresă în Potsdam.

— Imediat după balul din toamna lui 1989, von Reichmann a plecat pe neaşteptate, a spus Eero Falk. A dispărut, nici nu am avut şansa să ne luăm rămas-bun. Mai târziu, am primit o carte poştală din Germania.

Saana se uită la colţul îngălbenit al hârtiei liniate pe care e trecută o adresă cu o caligrafie decorativă, ca cea de odinioară. Sunt date de contact, singurul reper din Germania pe care Eero Falk îl are despre von Reichmann. Poate că adresa se va dovedi utilă. Dacă Saana va reuşi să ia legătura cu von Reichmann, poate că va face repede progrese. Saana cască şi îşi dă seama că are nevoie de linişte deplină şi de un pui de somn. Rezervele ei de energie se epuizează repede când trebuie să fie constant sociabilă.

— Poftim, ce-ai spus?

Femeia blondă în vârstă se uită confuz la Saana, căreia îi ia o clipă până să-şi dea seama că această bătrână fragilă şi

nedumerită nu aude foarte bine. Leena Lehtonen, fosta profesoară a Helenei si directoarea scolii. Al doilea obiectiv de azi.

în curând, Saana are onoarea să se aşeze pe canapeaua înflorată din sufragerie. Bătrâna caută pe îndelete prin dosarele vechi, iar Saana profită de moment ca să arunce o privire în jur. Casa e modestă si ordonată. Cel mai izbitor element din camera de zi este un minunat covor de culoare închisă. încăperea e dominată de ticăitul puternic al unui ceas de perete. Saana îşi fixează privirea pe limbile ceasului. Lehtonen abia se mişcă, dar Saana are timp să aştepte.

— în anii ’80, terenul şcolii era împrejmuit de un gard de sârmă înalt de câţiva metri; unii îi ziceau lagăr de concentrare, spune amuzată bătrâna, făcându-şi apariţia lângă canapea. Acum, în loc de şcoală, e un centru de activităţi pentru şomeri.

Saana dă politicos din cap şi încearcă să nu uite să zâmbească.

— Pe vremea aceea, tinerii petreceau în Aurinkoranta. Se adunau mereu acolo după orele de curs ca să bea, continuă femeia.

Sclipirea din ochii ei dezvăluie că anii petrecuţi alături de tineri nu i-au îmbătrânit mintea sau limbajul. Dimpotrivă.

— Iarna, dar şi în alte perioade, se duceau la barul Union, atunci nu erau atât de stricti cu limita de vârstă, spune profesoara şi surâde.

— Dar Helena era încă atât de tânără pe atunci. Toţi adolescenţii erau cuminţi.

Helena era liniştită şi conştiincioasă. Prietena ei, Johanna, era mai rebelă. Nu-i plăcea să respecte regulile; totuşi, erau fete ascultătoare. Apropo, am văzut-o atunci.

— Scuze, când, la ce anume vă referiţi? îşi întrerupe Saana gândurile şi se apleacă înainte ca să întrebe cu voce mai ridicată, aproape strigând.

— Atunci, în ultima noapte. Am văzut-o pe Helena la benzinăria Kesoil. Stătea acolo de parcă aştepta pe cineva, părea atât de fericită, avea toată viaţa înainte. Dar nu se ştie niciodată, spune bătrâna cu voce sfârşită. Nu ştii niciodată unde te duce viata.

— Vă amintiţi dacă Helena era cu cineva? La ce oră se întâmpla asta?

— înainte să merg la saună, sâmbătă, asta-mi aduc bine aminte. Probabil pe la cinci. Helena stătea acolo şi părea că aşteaptă pe cineva.

Saana devine si mai curioasă si, în acelaşi timp, observă că femeia a obosit. Poveştile par să o tragă tot mai mult în trecut, în trecut, iar Saanei îi vine greu să continue conversaţia despre Helena. îşi notează: *Johanna benzinăria Kesoil la ora 17:00.* Acum sunt două presupuse întâlniri în ultima ei seară: balul Venetian si benzinăria. Cu cine s-a întâlnit Helena acolo?

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Saana deschide usa salonului de coafură. Un mic clopoţel îi anunţă sosirea.

— Intră! se aude o voce aspră din camera din spate. Vin imediat!

Când Eila apare în cele din urmă în micul salon de coafură, Saana are impresia că tocmai a păşit intr-un cadru de film al lui Almodovar, în mijlocul satului Hartola. Părul negru al Eilei e aranjat într-o coafură bob, e dată cu fard albastru, iar de lobii urechilor îi atârnă o pereche de cercei galbeni din plastic.

— Eila, spune ea şi îi întinde o mână cutată.

— Saana, răspunde Saana, uitându-se la unghiile făcute cu grijă ale coafezei.

— Deci te-ai hotărât să-ţi petreci vara la Hartola, zice Eila, fără să aştepte un răspuns.

O invită să ia loc pe scaunul de coafură şi îi pune rapid o pelerină de protecţie. Cu degetul arătător îi ridică bărbia şi îi desparte părul cu un pieptene.

— Cât vrei să tai?

— Doar vârfurile despicate, vreo cinci centimetri, spune Saana.

E îngrijorată să-şi lase părul lung şi crescut cu grijă în seama unei asemenea coafeze de modă veche.

— Spune-mi, fata mea, ai venit doar să guşti viata la tară sau te aduce ceva anume aici?

9 r

mormăie Eila.

Saana îşi forţează un zâmbet larg.

— Sunt nepoata lui Inkeri, am venit peste vară ca să mă relaxez, zice Saana şi se uită cu prietenie la Eila. Să mă odihnesc. Mă rog, de fapt am fost concediată, mărturiseşte Saana.

Poate că sinceritatea îi va oferi un avantaj în situaţia dată.

— Ei, deci asta e treaba, spune Eila, în timp ce-i piaptănă părul blond-deschis, aproape argintiu.

— Şi mai e ceva, am devenit interesată de un caz vechi şi am auzit de la Inkeri că probabil ştiţi tot ce mişcă pe-aici.

Eila se opreşte şi se uită la Saana în oglindă.

— Inkeri? Deci Inkeri a noastră. Ei bine, mă bucur să le ajut pe fetele lui Inkeri, dar nu ştiu cât poate fi de folos o bătrână ca mine, zice Eila chicotind, lăsând impresia că nici măcar ea nu crede ce spune.

Saana îi povesteşte că a auzit de la Inkeri cum o fată a fost găsită în repeziş, acum treizeci de ani, iar moartea ei încă n-a fost soluţionată. Există suspiciuni că a fost o sinucidere sau un accident, asa cum s-a crezut mai demult.

Eila dă din cap, zgâriindu-i urechea Saanei în timp ce o piaptănă.

— Moartea tragică a Helenei a fost unul dintre cele mai importante evenimente care s-au petrecut prin zonă încă din vremurile timpurii ale conacului, spune Eila. Ştii că atunci cazul a atras atenţia chiar şi unui jurnalist de la un ziar national?

Saana scutură din cap.

— Femeia s-a plimbat prin zonă şi a stat de vorbă cu localnicii, iar în cele din urmă a scris un articol de două pagini despre un deces misterios într-un sătuc.

— Oare mai aveţi cumva vreun exemplar? întreabă repede Saana, plină de speranţă.

— Nu, nici măcar eu nu păstrez chiar

totul, râde Eila. „Soarta redusă la tăcere a unei tinere fete”. Cam asa era titlul, îsi aminteşte Eila si scrie cu pieptenele, în aer, un titlu mare.

— La început, mulţi localnici din Hartola s-au bucurat că sătucul nostru era deodată în centrul atenţiei întregii ţări; asta până când au citit articolul, explică Eila.

Ia apoi o sticlă cu pulverizator de pe raft şi umezeşte părul Saanei.

— Articolul i-a enervat pe mulţi.

— Vă amintiţi ce revistă era?

— Oare ce era... *Hymy* sau *Seura,* spune Eila, pulverizând şi pieptănând alternativ.

Saana îşi notează în minte să găsească articolul din revistă.

— Atunci au început zvonurile. Revista povestea despre cazuri similare, alte tinere care dispăruseră în circumstanţe neclare. Una dintre ele, Laura, fusese dată dispărută cu câţiva ani mai înainte. Probabil că pur şi simplu a fugit, dar revista sugera ceva mult mai grav.

— Laura? întreabă Saana, iar Eila dă din cap.

— Laura Malm. Mama ei mi-a fost clientă, înainte ca familia să se mute în Joutsa.

Saana repetă în gând numele.

— Se pare că ştiţi multe lucruri, continuă Saana, dându-şi seama că a găsit o mină de aur aici. Ce fel de fată a fost Helena?

Eila o priveşte cu viclenie. Se prinde că Saana o flatează intenţionat, dar se bucură oricum să-i răspundă.

— Helena era o fată simplă dintr-o familie decentă, din toate punctele de vedere. Atât de amabilă şi politicoasă. întotdeauna gata

să ajute, spune Eila, iar Saana vede în oglindă un zâmbet blând pe chipul femeii.

Depănând amintiri, Eila împinge cu piciorul scaunul în faţa Saanei şi începe să-i pieptene bretonul.

— Singurul copil al unei familii decente şi serioase, era amabilă şi politicoasă, mormăie Eila, acum mai şoptit. Cu excepţia acelei veri, înainte să moară. Dacă mă întrebi, în acele luni de vară fata s-a transformat. închide gura ca să nu-ţi intre păr!

Saana se uită curioasă la Eila si îsi închide gura. Dă din cap, încurajând-o să continue.

— Helena a devenit mai misterioasă. în acea vară avea altă atitudine, pe care nu o manifestase până atunci. Un alt fel de siguranţă sau mândrie. De parcă aflase ceva ce alţii nu ştiau.

— Când ati văzut-o ultima oară? întreabă Saana şi închide repede gura la loc, ca să nu-i ajungă pe limbă părul tuns de pe frunte.

— Era la începutul lui august. Fata a venit la mine şi mi-a cerut „ceva diferit”. Un stil nou, ceva neobişnuit, îsi aminteşte Eila. N-am să uit niciodată. M-am gândit mult la Helena după vizita aceea la coafor. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama de ce mă tot gândisem la ea. Fata emana genul de energie care există de obicei doar într- un singur caz, zâmbeşte Eila cu înţelepciune, apoi trece la părul de pe ceafă. Când eşti cu adevărat îndrăgostit.

Saana reflectă la povestea Eilei. De cine era îndrăgostită Helena?

— Ce altceva vă mai amintiţi? o întreabă pe Eila.

— Obişnuia să petreacă timp cu o fată pe

nume Johanna, dar despre dragostea ei nu ştiu nimic. Pe aici, oamenii nu se bagă în treburile altora.

Saana se uită la Eila în oglindă.

— Helena a menţionat vreodată alte nume?

Eila îi întoarce privirea din oglindă şi cade pe gânduri.

— Nu, din câte îmi amintesc, spune Eila şi tace o clipă.

în curând, singurul sunet din salon rămâne scârtâitul foarfecilor vechi de tuns.

— Helena avea suflet de artist. întreaga vară a scris ceva sau a lucrat la un proiect artistic pentru scoală. A mers si la şcoala de confirmare tot atunci, continuă Eila după o vreme. Moartea ei a fost o lovitură pentru toată lumea. Prietenii ei de la şcoala de confirmare au tinut un moment de reculegere la biserica din Hartola, după incident. Toţi eram în doliu si nimeni nu era în stare să înţeleagă de ce Helena a vrut să se sinucidă. Incidentul a stârnit reacţii mixte, dar tristetea era împărtăşită de toţi. Gândul că una dintre fetele noastre din sat s-a dus asa... îsi aminteşte Eila si taie ultimele fire de păr ici şi colo.

După ce termină, Eila aduce o oglindă cu ramă albastră de plastic şi roteşte scaunul astfel încât Saana să vadă rezultatul final cu ajutorul celor două oglinzi.

— Ei, ce crezi? N-am tăiat prea mult? întreabă Eila, fără să se mai uite la Saana.

Deja mătură firele de păr argintii

împrăştiate pe podea.

Saana îşi examinează tunsoarea în oglindă. Eila a făcut o treabă bună. Părul pare că are mai mult volum, fiindcă a scăpat de vârfurile despicate. Deşi pe podea sunt multe fire, părul ei e încă suficient de lung.

— E foarte bine, mulţumesc! răspunde Saana si îi zâmbeşte Eilei. Vă mai amintiţi si altceva despre caz?

în ciuda stilului direct si indiscret al Eilei, Saana îşi dă seama că-i place de ea.

— între noi fie vorba, cred că poliţia a fost cam indiferentă cu privire la cazul Helenei. Nu cred că s-au ocupat de anchetă, zice Eila, apoi se duce în spatele tejghelei să bată preţul în casa de marcat de modă veche.

Saana îi mulţumeşte din tot sufletul, plăteşte şi părăseşte salonul satisfăcută. A lăsat o grămadă de vârfuri despicate în salonul de coafură şi a aflat multe informaţii interesante.

## HARTOLA

## Vara, 1989

*— Sărută-mi inelul şi devenim prieteni, spuse baronul şi întinse mâna spre Helena.*

*Un inel aristocratic îi sclipea pe degetul mic. Helena se uită la mâna bine îngrijită a baronului şi i se făcu imediat ruşine de mâinile ei. Erau pătate cu roşu; curăţase căpşune. Mâinile baronului erau surprinzător de fine, ca ale unui bărbat mult mai tânăr. Avea unghiile îngrijite şi pielea albă. Baronul o privea amuzat, dar continua să aştepte. Helena presupuse că era un obicei european rafinat despre care ea nu aflase, aşa că apucă uşor mâna bărbatului şi o sărută. Mâna mirosea a săpun scump.*

*— Valoarea unui om se vede în mâinile lui. Tine minte asta, spuse baronul când Helena îi lăsă mâna. Mâinile muncitorilor, uscate si mari ca nişte lopeţi, sunt puternice, dar nu vor avea niciodată genul de tandreţe care să îndeplinească dorinţele secrete ale femeilor. Mă crezi? Un adevărat gentilom nu-şi permite să se neglijeze.*

*în timp ce baronul continua să vorbească, trecură prin holurile şi încăperile conacului. Helena îl urmărea curioasă prin conacul fascinant până în sufragerie - sau salon, aşa cum îi spunea baronul. încăperea mare şi frumoasă era albastră din podea până în tavan. Perdele de catifea groasă bleumarin, pereţi vopsiţi în albastru.*

*Pe un perete se afla un tablou mare cu ramă aurie. Reprezenta o scenă lângă un lac întunecat. Pictura înfăţişa şi o figură pictată cu pricepere a unei tinere aproape dezbrăcată, în apă. Helena îşi înclină uşor capul şi nu îşi putu lua ochii de la tablou. în mijlocul lacului stătea un bărbat îmbrăcat într-o mantie de blană, purtând pe cap o coroană de coarne. Semăna cu un zeu al apei. Helena se uită la tablou, apoi la baron. Nu ştia unde să se aşeze. Oare baronul se aştepta să stea la masă sau pe divan? Baronul se uită atent la Helena. Helena era îngrijorată că baronul o va întreba ceva despre pictură sau despre artă. îi plăcea să se uite la tablouri, dar nu-şi amintea numele prea multor artişti cunoscuţi. Doar Picasso si Gallen-Kallela îi veneau în minte.*

*— La ce te gândeşti când te uiţi la tablou? întrebă el - exact ce se temuse Helena - si o îndemnă să ia loc pe una dintre canapele rococo vişinii din încăpere.*

*— Nu ştiu, răspunse Helena, puţin neliniştită. Nu ştiu prea multe despre istoria artei, oftă Helena.*

*— Nu trebuie să ştii nimic despre istoria artei pentru a te bucura de ea. Frumuseţea este subiectivă. Interpretările sunt subiective, spuse bărbatul şi îi aruncă o privire încurajatoare.*

*— Hmm! spuse Helena şi se uită din nou la tablou, de pe canapea.*

*Nimeni nu-i spusese vreodată să se uite pur şi simplu la un tablou. La şcoală erau obligaţi să-şi amintească nume si date.*

*— Tabloul mă face* să *mă gândesc la putere. De ce arată femeia atât de disperată, deşi bărbatul pare un zeu al apei sau un rege? Parcă i-ar fi frică, rosti Helena puţin stânjenită, fără să-şi ia ochii de la tablou.*

*Baronul dădu aprobator din cap lângă ea.*

Krol wody, *spuse el Tabloul este o reprezentare a unui basm popular polonez despre regele apelor.*

*Helena îşi înclină din nou capul şi se uită la tablou. Oricât încerca, nu-i plăcea figura masculină cu coarne ameninţătoare, aproape tot chipul lui învăluit în întuneric.*

*Baronul dispăru o clipă în bucătărie şi se întoarse cu un platou mare de argint. Alături de căpşunele pe care Helena le adusese în acea dimineaţă, pe tavă erau câteva bucăţi de pâine proaspătă şi puţină brânză cu mucegai alb.*

*— Serveşte-te! spuse baronul. Pot să fac şi o omletă dacă pofteşti.*

*— Mulţumesc, am luat deja micul-dejun, răspunse Helena încet şi luă o căpşună Toivio dintre cele pe care chiar ea le adusese la conac.*

*„Când cineva îţi oferă mâncare, este politicos măcar să guşti", îi răsunau în urechi cuvintele mamei, însă ceva din manierele baronului, din stilul lui, o făcea să vrea să reziste, să se răzvrătească. Helena se felicită pentru curajul de a refuza oferta de mic-dejun.*

*— Nu te saturi niciodată de căpşune? întrebă baronul.*

*— Niciodată, râse Helena, acum un pic mai curajoasă.*

*începea să se bucure de atenţie, de intensitatea privirii baronului, de întrebările lui ciudate şi de faptul că o trata de la egal.*

*în timp ce se plimbau prin salon, oprindu-se dinaintea unui alt tablou mare, Helena simţi atingerea uşoară a mâinii baronului în partea inferioară a spatelui. Oare îi testa limitele? Cei din familia ei nu prea se îmbrăţişau acasă. De aceea, atingerea blândă a unui bărbat străin îi părea ciudată, aproape jenantă, dar în acelaşi timp fascinantă. Poate că şi acesta este un obicei*

*european, se gândi Helena şi lăsă mâna bărbatului acolo unde era. îşi depăşise deja temerile venind singură în casa acestui necunoscut. Afară, soarele strălucea şi totul era la fel, însă în lumea Helenei totul se schimbase. Ea si baronul au stat în salon si au povestit până înspre după-amiază*

.

## Marţi, 2 iulie / Helsinki

De dimineaţă, Jan şi tatăl lui o duc pe mama în scaunul cu rotile într-un loc familiar din pădure, lângă cabana lor. Cei doi se uită la ea, iar ea priveşte copacii şi cerul. Mama mângâie scoarţa groasă a unui pin bătrân. Ascultă mierlele, ciocănitorile şi cintezele, inspiră aerul de după ploaie, mirosul reavăn. Jan se uită la mama lui si se întreabă cum este să vezi o veveriţă pentru ultima oară. îi poţi vedea mai intens culorile blănii? Oare veveriţa e ultimul animal pe care mama îl vede pe lumea asta? se gândeşte Jan în timp ce stă liniştit pe loc. Simte un nod în gât. Undeva cântă cucul. Mama ascultă totul din scaunul cu rotile, nemişcată, luându-si rămas-bun de la natura din jurul ei, în linişte.

Oare mama are o ultimă dorinţă? se gândeşte Jan, dar nu îndrăzneşte să o întrebe. Timpul limitat, care se scurge tot mai repede, îl face să paralizeze. Jan însuşi a cochetat cu ideea că, pe patul lui de moarte, va lua o supradoză de heroină. îşi va înfrunta moartea cât se poate de euforic. Acum gândul i se pare cumva naiv. Din fericire, mama primeşte morfină pentru dureri, în rest, asta pare să fie ultima doză de euforie a mamei, aici, în pădure. Mama inspiră parfumul pădurii de pini de parcă ar fuma un trabuc scump. Mângâie frunzele copacilor, ascultă concertul păsărilor. îşi întinde mâna spre un bolovan şi mângâie suprafaţa acoperită cu muşchi.

— Bărbaţi ai vieţii mele, începe ea apoi, şi amândoi, atât tatăl, cât şi Jan se dezmeticesc. Promiteţi-mi că nu veţi suferi mult după ce plec.

— Nu-ţi face griji pentru noi, draga mea! O să ne descurcăm, spune tata şi pune o mână pe mânerul scaunului cu rotile.

Pentru o clipă, toţi stau şi se uită unul la celălalt. Ochii lor spun totul, pentru că nu există cuvinte.

— Ar trebui să ne întoarcem, să nu-ţi fie frig, întrerupe tatăl lui Jan tăcerea în cele din urmă şi începe încet să împingă scaunul cu rotile al mamei înapoi pe potecă.

Când ajung la maşină, mama spune că nu crede că viaţa ei se va sfârşi aici. Speră să renască în fiecare an ca un trandafir înflorit sau ca o pisică care toarce. Aşa va fi, spune ea zâmbind, cu ochi luminoşi.

— *Şi apoi mă veţi revedea. Şi eu vă voi revedea,* spune mama, iar greutatea cuvintelor ei este aproape prea mare.

îl face pe Jan să înghită în sec. Lacrimile îi apar în spatele pleoapelor.

Pe drumul de întoarcere, lui Jan îi sună telefonul. Este procurorul. Cu toate că este un apel de serviciu important, Jan apasă butonul roşu şi îl pune pe silenţios. Tata conduce liniştit şi mama se uită obosită pe geamul maşinii. Jan abia îşi mai poate ţine ochii deschişi. în minte îi revin amintirile cu acele parfumuri îndepărtate ale zilelor nesfârşite de vară.

Comemorarea lui Lars Sundin se tine în clubul de noapte Teatteri. Heidi a sosit prea devreme, aşa că se duce la Librăria Academică de peste drum, ca să aştepte. Nu ar fi plăcut să fie prima persoană pe care oaspeţii o văd când vor intra. Ar trebui să apară numai după ce ceremonia va fi în toi. Se

decide să meargă la Starbucks şi să bea o cafea. Zeama negricioasă de la birou i-ar îngrozi de-a dreptul pe pasionaţii de cafea de aici, râde Heidi. Dintotdeauna i-a plăcut cafeaua la filtru. Asta mă califică drept finlandeză tipică, îşi zice ea în timp ce citeşte lista lungă cu tipuri de cafea.

— Aş dori o cafea simplă la filtru, mulţumesc!

— Cum te numeşti? întreabă vânzătorul.

— Poftim? întreabă Heidi.

— Numele tău, te strigăm când cafeaua este gata.

— Heidi, spune Heidi, deja simţindu-se stânjenită la gândul că un tânăr milenial încrezător îi va spune pe nume.

Heidi se plimbă printre rafturile cu cărţi cu cafeaua în mână si se întreabă dacă acest lucru este permis în timpul programului de lucru. Măcar e plăcut. Se duce spre secţiunea de literatură poliţistă. Atâtea cărţi despre crime şi persoane dispărute. O lungă perioadă de timp lui Heidi i-a fost greu să citească romane poliţiste, pentru că de obicei descriu anapoda ancheta poliţiei. în cărţi, totul se întâmplă altfel decât în viaţa reală. Heidi se gândeşte că, dacă ar vrea cu adevărat să omoare pe cineva, pur şi simplu l-ar împuşca, însă asta nu ar însemna o carte cu o poveste captivantă de sute de pagini.

Heidi ia o carte broşată, numărul unu pe lista celor mai vândute cărţi. încă un roman suedez. în ultimii ani, poveştile poliţiste suedeze au devenit şi mai pline de cruzime. Heidi citeşte textul de pe ultima copertă şi îşi dă mulţumită seama că pe moment nu mai are nevoie de nimic sumbru în viaţă. Inevitabil, se gândeşte iar la serviciu. De ce nu şi-a împuşcat criminalul victima? De ce a făcut totul aşa de complicat? în timp ce deschide uşa grea a Librăriei Academice, Heidi se gândeşte că ucigaşul

vrea să le spună ceva prin acţiunile sale.
Dar ce? se întreabă Heidi. De ce ti-ai îneca victima doar ca s-o laşi pe uscat?

Heidi urcă treptele spre clubul Teatteri, de-a lungul pereţilor maro tapetaţi cu modele sălbatice şi întortocheate, despre care Heidi crede că sunt urâte. Când am fost ultima dată la Teatteri? încearcă să-si amintească, dar nu reuşeşte. Mirosul puternic de crini o izbeşte de la intrare, încadrată de vaze mari pline cu flori care cinstesc memoria victimei, fără alte specificaţii. Lui Heidi nu i-a plăcut niciodată mirosul de crini. E atât de puternic, că nu-ţi rămâne aer să respiri.

Heidi se apropie de masă şi ia un pahar de şampanie. Şampanie la o slujbă de pomenire? Clubul este deja plin, dar ceremonia nu a început încă. Aşteptarea pluteşte în aer. Sunt aproximativ şaizeci de oameni. Toţi sunt îmbrăcaţi în haine negre, elegante. De asemenea, toţi par să aştepte instrucţiuni. Suntem aici pentru o comemorare sau pentru o petrecere de lux? Heidi se uită la oamenii îmbrăcaţi în negru. Nimeni nu plânge. Heidi recunoaşte rapid mai multe celebrităţi. Câţiva actori, cunoscuţi oameni de afaceri, jucători de hochei şi proprietari de restaurante. Influenceri, modele şi artişti. Heidi îi cunoaşte pe câţiva din ipostaze complet diferite: acuzaţii de abuz, trafic de droguri, infracţiuni financiare.

Tocmai atunci, Heidi observă o siluetă lângă perete. Ce caută el aici? Se întâmplă ceva ce Heidi ar fi trebuit să ştie? Sau Mertanen, şeful ei, este aici ca civil? Tentaculele lui Lars par să fi ajuns departe, se pare că îi cunoaşte aproape pe toţi.

Heidi încearcă să-i atragă atenţia lui Mertanen. Acesta o vede, dar se uită prin ea. Parcă nici măcar nu o recunoaşte, îsi zice Heidi, în acelaşi timp, gândurile ei sunt întrerupte. Are senzaţia că este

urmărită. Intuiţia ei nu dă greş.
Heidi se preface că nu a observat privirea arzătoare aţintită asupra ei şi se duce să-şi pună paharul aproape neatins pe o masă din apropiere. Foloseşte rapid situaţia în avantajul ei pentru a vedea cine o urmăreşte. Si chiar atunci, la usă, aproape nevăzută, dar frumoasă, lângă crinii uriaşi, Heidi o recunoaşte pe Julia.

Mintea îi e inundată de frânturi din noaptea petrecută alături de femeia blondă. La urma urmei, Julia i-a spus că organizează evenimente private. Ciudat, se gândeşte Heidi, întrebându-se de ce noaptea petrecută în compania blondei o bântuie în toiul anchetei. Nu e normal. De obicei, reuşeşte să facă repede abstracţie de oamenii din jurul şi din mintea ei. întotdeauna înaintea lor. Din fericire, tocmai atunci muzica de pian din fundal se opreşte şi ceremonia începe. Heidi devine mai atentă. Liniştită, observă că Julia a dispărut în cealaltă încăpere. Munca o salvează din nou de goliciunea propriei vieţi, de casa ei pustie şi de mintea ei agitată.

în încăpere, toţi primesc aceleaşi instrucţiuni: „Vă rugăm să vă închideţi telefoanele. Lui Lars i-ar fi plăcut să vă amintiţi de el cu bune, nu cu rele. Fără slujbă luterană, fără gesturi solemne, fără lacrimi. Nicidecum. Să-i cinstim memoria în această seară prin bucurie. Vom avea o ultimă petrecere pentru el, genul de petrecere pe care niciunul dintre noi nu o va uita prea curând.”

Heidi localizează difuzorul lângă bar. Este Elias, bărbatul din biroul lui Lars.

Tânărul cu mustaţă stă lângă uşă, îşi bagă o mână în buzunar, scoate o pungă cu pudră albă şi o pune pe masă. Cantitatea mare de cocaină provoacă un zumzet satisfăcător în mulţime. Se aude din nou muzică. Acum răsună mai puternic. Heidi nu

recunoaşte piesa.

în seara asta, se pare că nu viaţa este cel mai bun medicament, ci moartea. Heidi se uită frustrată la manechinele care prizează linii de cocaină de pe o masă. îl caută pe Mertanen, dar nu îl găseşte nicăieri. Totul e la vedere. încăperile par că strigă: Lars ne-a reunit în seara asta. Prin urmare, în cinstea lui, totul este permis!

Heidi îşi muşcă obrazul drept. în seara asta nu a venit ca apărător al moravurilor, nici ca om al legii. E acolo ca să observe. Treaba ei e să se amestece în mulţimea îmbrăcată în negru, să asculte conversaţiile despre Lars, să lase lucrurile să-şi urmeze cursul. în acest moment, nu poate exclude posibilitatea ca făptaşul, ucigaşul pe care îl caută, să se afle chiar aici, în această încăpere

## Miercuri, 3 iulie / Helsinki

Jan se uită la resturile arse ale bărcii scoase din apă. Focul a distrus-o complet, probabil nu vor mai găsi nicio urmă. A fost prima dată când am ghicit cum va acţiona, se gândeşte Jan. Criminalul chiar a dat focul ambarcaţiunii. Ce mai plănuieşti? Gata, a terminat sau vor mai fi victime?

Jan şi Heidi se întorc la maşină. Stau o vreme şi se gândesc la următoarea lor mişcare.

— Ce părere ai, victima a fost aleasă la întâmplare sau a existat un motiv personal? întreabă Heidi şi îi face semn lui Jan să deschidă torpedoul din faţa lui.

Jan vede cutiuţa cu tutun de mestecat şi i-o întinde lui Heidi.

— Este vorba de ceva personal, am fost convins de la început că Lars a fost ales în mod intenţionat.

— De acord, spune Heidi, apoi ia o doză de tutun şi îşi şterge degetul de blugi.

— De ce? Ce a făcut Lars să merite asa ceva? întreabă Heidi, în timp ce porneşte maşina.

Amândoi au citit documentele despre trecutul lui Lars. Nu era nimic care să ridice suspiciuni.

— Este posibil ca victima să nu fi făcut nimic. Următoarea oprire e spitalul Haartman, zice Jan, iar Heidi bagă în marşarier.

— *Yes, sir,* ce facem acolo? întreabă Heidi şi întoarce repede maşina în direcţia stabilită.

— Au adus un drogat care a luat o supradoză acum câteva ore, explică Jan. Bărbatul se potriveşte cu descrierea de pe înregistrările de la magazinul R-kioski. Posibil să fie acelaşi tip care a cumpărat pentru ucigaş cartela SIM preplătită.

— Şi acum s-a nimerit să ia o supradoză? întreabă Heidi, asigurându-se că a auzit corect.

— Da, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Este posibil ca drogatul să-l fi văzut pe ucigaşul nostru, iar acum să fi luat o supradoză. Probabil că a primit o mână de ajutor, sugerează Jan, iar Heidi confirmă din cap.

— Aşa că făptaşul ar putea fi pregătit să-şi şteargă urmele prin metode noi, zice Heidi şi se îndreaptă spre Haartman.

— S-ar putea să fie o vară al naibii de lungă, spune Jan, în timp ce îşi lasă scaunul mai pe spate.

Când ajung la Haartman, îşi dau seama că ar fi extrem de dificil să-l interogheze pe drogat. Bărbatul din ambulanţă se afla deja într-o stare proastă, iar după ce a ajuns la spital, echipa de paramedici nu a mai putut să-l resusciteze. Jan şi Heidi se uită în tăcere la trupul uscăţiv întins pe patul alb de spital. Ora decesului: 15:07. Conform declaraţiei asistentei, tot ce a lăsat bărbatul în urmă, bunurile lui lumeşti, se află într-o pungă de Lidl, atârnată de spătarul scaunului de lângă pat. Purtând mănuşi de latex, cei doi examinează conţinutul pungii, însă aceasta nu pare să aibă nimic interesant. Heidi se hotărăşte să caute prin buzunarele pantalonilor de trening atârnaţi de scaun, care duhnesc a urină. Spre surprinderea ei, printre chiştoace şi alte gunoaie, în buzunare găseşte şi bonuri vechi. Unul anume îi atrage atenţia lui Jan. O achiziţie făcută într-un R-kioski. Patru cartele SIM preplătite.

— înţelegi ce poate să însemne asta? spune

Heidi, netezind bonul mototolit.

— Dacă aceste cartele au fost cumpărate la cererea criminalului si nu ca să fie utilizate de către defunct, am putea vorbi de patru victime, zice Jan şi simte o slăbiciune în coapse.

Simte că trebuie să se sprijine de ceva

Ştie că dreptatea sa nu e una simplă, dar totuşi funcţionează. Totul e deja stabilit, rotiţele s-au pus în mişcare. Nu mai există cale de întoarcere. Noua victimă îl flzează cu privirea. Pe lângă frică, i se zăreşte un licăr de speranţă, de parcă victima crede că toată chestiunea ar mai putea avea o rezolvare, ca si cum ar exista si o altă modalitate de ispăşire. Victima se plânge că frânghiile sunt prea strâmte în jurul încheieturilor, că poziţia este incomodă.

— N-ar fi cazul să încetăm acum cu prostiile astea? zice victima si râde înăbuşit.

Victima asta e mai pretenţioasă decât precedenta Crede că totul este doar o glumă.

— Acesta nu este un joc, spune şi vede cum ochii victimei se măresc puţin.

Ochii care clipesc alarmaţi dezvăluie că victima a înţeles. Pentru prima dată, mişcările sale indică o adevărată panică. în sfârşit, a priceput, îl priveşte în ochi şi cere iertare, cere să nu-l rănească, să se gândească mai bine. îl întreabă ce vrea de fapt. Bani? Avea suficienţi bani, dacă despre asta era vorba. îi astupă gura cu bandă adezivă, dar tot încearcă să ţipe după ajutor. însă nu are rost. Nu e nimeni niciunde. Doar ei doi.

Undeva în depărtare se aude sunetul mierlelor, în rest, e linişte deplină. Ascultă

*cum victima se zbate. Sufletul şi inima i se umplu cu dezgust şi dispreţ. A început o altă etapă. Acum victima nu mai consideră că totul i se cuvine. înţelege că nu mai poate obţine nimic cu bani şi că nu discută despre moralitate. în clipa asta sunt doar ei, nimeni altcineva. Timpul negocierilor s-a scurs, acum e vremea pentru plata datoriilor. Acum puterea este a sa.*

*Smulge banda adezivă de pe gura victimei, suficient încât să îl audă cum imploră milă. însă mila este ultimul lucru pe care şi-l permit cei care nu o merită.*

## Joi, 4 iulie / Hartola

Pe malul apei, la popasul Poarta Regelui, lângă autostradă, cafeneaua La Kar de Mumma pare un loc simpatic pentru a opri în timpul unei călătorii lungi. Atmosferă locală relaxată, pâine proaspătă şi produse locale de patiserie cu cardamom. Un câmp cu iarbă verde separă clădirea de culoare deschisă de râu. O maşină de

tuns iarba se plimbă pe gazon şi trece pe lângă o trambulină. De-a lungul terasamentului se află un mic debarcader care îi atrage, de obicei, pe cei care au ieşit la drum lung şi vor să-şi dezmorţească picioarele. Oamenii se uită la apă, respiră adânc de câteva ori, apoi se întorc la maşinile lor ca să-si continue călătoria.

Desigur, cafeneaua atrage şi numeroşi localnici cărora le place să stea la poveşti savurând cafea sau, ocazional, luând prânzul. în această dimineaţă, nu e nimeni în cafenea. încă nu au sosit turiştii care, de obicei în weekend, se îndreaptă spre zonele rurale.

Casiera se uită prin cafeneaua pustie şi decide să iasă repede afară la o ţigară. Ia pachetul de ţigări şi o brichetă din geantă, îşi trage pe ea cardiganul de lână pufoasă, strigă în bucătărie că iese să fumeze, verifică dacă are cheile bistroului în buzunar şi iese pe uşa din spate. înaintea ei se deschide o panoramă frumoasă peste râu.

Casiera este o fumătoare înrăită, genul care pe patul de moarte nu şi-ar dori nimic altceva decât să poată fuma o ultimă ţigară. Trage încet fumul în plămâni, îl savurează şi îl lasă să îi iasă pe nări. Mijeşte ochii prin fum şi îi lasă să poposească asupra priveliştii riverane. Chiar şi când fumează poate distinge mirosurile unei zile de vară. Iarba proaspăt cosită, benzina, mirosul chiflelor din cuptor, care iese prin aerisire. Inhalează fumul cu obrajii supţi şi se întreabă cum va trece o altă zi plictisitoare la serviciu. Se uită spre parcare: e pustie; vede doar o maşină. Unde-i sunt clienţii? Dacă lucrurile continuă aşa, afacerea va avea de suferit. Marile companii vor invada şi această zonă.

Mai trage un fum din ţigară şi o stinge în borcanul de murături de pe bordură. Borcanul e plin de chiştoace. De fiecare dată când fumează, îşi promite că va goli borcanul, dar acolo rămâne, aproape plin, amintindu-i de dependenţa ei. Din obişnuinţă, pune pachetul de ţigări în buzunarul cardiganului pufos şi bagă mâna în buzunarul de la pantaloni ca să scoată cheile şi să intre în cafenea.

în acelaşi timp, un sentiment straniu o face să privească din nou spre parcare. Maşina aceea. Este aceeaşi maşină care deja era în parcare când a deschid cafeneaua, la 06:10. însă nimeni n-a ieşit din maşină să vină în cafenea. La Kar de Mumma, parcarea nu e gratuită. O să lămurească ea situaţia. Se gândeşte să lase un bilet în parbriz.

La ora 09:10, serviciile de urgenţă primesc un apel de la o femeie isterică. Mesajul este clar şi la obiect: a fost găsit un bărbat mort într-o maşină lăsată în parcarea cafenelei La Kar de Mumma de la popasul Poarta Regelui, pe autostradă.

Secţia de poliţie din Hartola a fost închisă cu ani în urmă, iar cazul îi revine lui Ilkka Janhunen, ofiţerul de serviciu de la cea mai apropiată secţie,

cea din Lahti. La faţa locului, declară decesul, ajutat de ambulanţieri. Nu au mai putut face nimic. Ambulanţa poate pleca.

în timp ce îi aşteaptă pe băieţii de la criminalistică, Ilkka Janhunen se plimbă neliniştit prin parcare. O moarte ca asta se întâmplă rar, dar ştie că nu trebuie să atingă nimic. Ilkka revine la maşină şi aruncă din nou o privire înăuntru. Priveliştea este groaznică. Ilkka ştie că este urmărit, aşa că face tot posibilul să pară calm. Vreo doisprezece localnici din Hartola s-au adunat deja lângă La Kar de Mumma. Toţi îşi întind gâtul ca să vadă mai bine parcarea. Ce s-a întâmplat? De ce este poliţia aici? A murit cineva? Vestea s-a răspândit deja printre oamenii din Hartola. Cineva a fost găsit în maşină şi, oricine ar fi fost, nu l-au dus la spital într-o ambulanţă, cu sirenele în funcţiune. Iar poliţia este încă acolo. Capetele câtorva trecători curioşi se uită spre parcare din afara cafenelei. Ilkka le cere să se îndepărteze şi să-şi vadă de treburi. în timp ce localnicii curioşi îl urmăresc pe Ilkka, acesta începe să delimiteze clar, cu bandă, locul faptei şi împrejurimile.

Ilkka Janhunen nu poate înţelege curiozitatea oamenilor. De ce ar vrea cineva să vadă asa ceva?

Moarte, o moarte care te bântuie şi care te loveşte. După ce zona este delimitată, revine la maşină ca să-şi facă un plan. Martori oculari şi probe. într-o situaţie ca aceasta, un investigator ar începe probabil să caute în continuare. Ilkka trage adânc aer în piept şi se uită din nou în interiorul maşinii. Cadavrul este întins pe scaunul şoferului, rigid şi oarecum profanat. O viaţă curmată brusc, se gândeşte Ilkka Janhunen privind Mercedesul scump. Judecând după marca maşinii, victima trebuie să fi fost destul de înstărită. Ilkka se uită la ceas. Echipa de

tehnicieni criminalisti nu a sosit încă. E un lucru normal în zonă. Distanţele nu pot fi scurtate. Vor ajunge când vor ajunge. în locul echipei, apar tot mai mulţi gură-cască. Unii au fost chiar nevoiţi să- şi parcheze maşinile pe marginea drumului, deoarece parcarea este delimitată.

— Nu este nimic de văzut aici, zice Ukka Janhunen, parţial pentru sine, parţial pentru spectatori. Duceţi-vă acasă!

Ilkka se apropie şi face câteva poze victimei cu telefonul. Scenariul îi aminteşte de un serial poliţist german, *Der Alte,* şi de descoperirile dramatice din fiecare episod. îşi aduce aminte de toate serile de sâmbătă din tinereţe, petrecute uitându-se la serialul acela. Iar acum, poftim. Mai real nici că se putea. Cel mai ciudat lucru pe care l-a văzut vreodată în timpul serviciului. Acesta nu este un accident de circulaţie obişnuit. Din fericire, ancheta urmează să fie transferată în curând către Divizia omucideri, sau cel puţin aşa speră Janhunen. Singurul lucru pe care îl poate face acum e să aştepte în linişte şi să urmeze cât mai îndeaproape protocolul.

Ukka îl lasă pe decedat în maşină, păşeşte pe sub banda de delimitare şi se îndreaptă spre cafenea. Este timpul să discute cu femeia care a găsit victima. O găseşte repede înăuntru. Stă rezemată de o măsuţă, încă tremurând, cu ochii umflaţi de plâns. După cinci ţigări şi o mulţime de suspine sporadice, femeia pare să-şi fi recăpătat în sfârsit darul vorbirii.

— E directorul băncii... omul mort, se smiorcăie ea, iar Ilkka ridică intrigat din sprâncene.

— îmi pare rău, cine?

— Cel din maşină. E directorul nostru de bancă, spune ea, înainte de a izbucni din nou în lacrimi.

— Si cum îl cheamă? întreabă Ilkka.

Ilkka nu e din Hartola.

— Păi, Eskola, desigur. Bărbatul din maşină este Matti Eskola, zice ea şi îşi suflă zgomotos nasul într-un şerveţel La Kar de Mumma

.

## Joi, 4 iulie / Helsinki

Jan se plimbă prin centrul liniştit al localităţii.

Peste tot este pustiu, nimic nu se clinteşte. Doar turiştii ocazionali se opresc pentru a admira clădirile vechi sau vitrinele magazinelor.

N-a dormit bine. Iniţial, i-a venit în minte crima cu însemnul ars, apoi amintirile din verile copilăriei. A avut un vis ciudat. Nu poate spune exact câţi ani avea în vis, dacă era copil sau adult, dar atmosfera era blândă si liniştitoare, iar mama lui era sănătoasă. Apoi s-a trezit brusc şi s-a simţit confuz şi cu adevărat singur. Şi-a luat telefonul şi a citit rapid mesajele de pe WhatsApp de la prietenii lui despre planurile lor de vară. Cer frumos de vară deasupra unui lac calm. Fotografii de grup cu seri în saună şi la grătar. Când prietenii lui se vor trezi în cele din urmă peste câteva ore, revigoraţi de starea de vacanţă estivală, Jan va fi deja la lucru de ore bune. îi sună telefonul.

— Ascultă asta, începe Mertanen, iar Jan se dezmeticeşte. Tocmai a venit prin reţeaua internă: am primit un raport despre o persoană decedată în Hartola. M-au contactat deja. Poliţia din Tavastia, responsabilă de zona Hartola, cere ajutorul celor din INI întrucât pe cadavru s-au găsit urme care sugerează o crimă sadică, pentru că...

Mertanen îşi drege glasul de câteva ori înainte de a continua în mod emfatic:

— Victima a fost asfixiată, înecată şi există un

însemn ars pe organele lui genitale.

Pentru o clipă, Jan nu spune nimic. Dintr- odată, informaţia primită susţine totul. Mertanen a reuşit să-i capteze atenţia. Jan îşi aminteşte imediat de bonurile găsite în buzunarul drogatului: *patru cartele preplătite.* S-ar putea ca bărbatul găsit în Hartola să fie a doua victimă?

O clipă mai târziu, Jan parcurge informaţiile primite pe e-mail, raportul iniţial al cazului din Hartola, şi evaluează situaţia. Matti Eskola, născut în 1954, un bărbat trecut de vârsta mijlocie, găsit mort în parcarea cafenelei La Kar de Mumma, situată la popasul Poarta Regelui de pe autostradă. Bărbatul a fost găsit în maşină, pe locul şoferului, dar cauza morţii a fost stabilită ca fiind înec. Când a fost găsit, avea plămânii plini cu apă. Examinarea iniţială a cadavrului a scos la iveală o altă observaţie ciudată. înainte de a muri, pe testicule, victima a fost însemnată cu un fier încins.

Jan îşi scarpină absent obrazul nebărbierit. S-a întâmplat. Este exact ceea ce a prezis: un alt cadavru. îl trec fiorii. Acest lucru schimbă complet ancheta. Un al doilea cadavru înseamnă *începutul unei serii.* Echipa trebuie să se pregătească pentru că un al doilea cadavru înseamnă probabil şi un al treilea. Trebuie să fie rapizi şi precişi dacă vor să ajungă la a treia victimă înaintea ucigaşului. însă mai au nevoie de ceva, de un indiciu solid.

O jumătate de oră mai târziu, echipa e deja reunită. Saki caută înregistrările telefonice ale celei de-a doua victime, Matti Eskola, încercând să găsească apelurile primite înaintea comiterii crimei de la numere care apar în listă o singură dată. Poate doar unul are legătură cu cârdurile preplătite achiziţionate de la R-kioski. Saki parcurge lista şi

observă că pe 2 iulie, la 20:37, Eskola a primit un apel de la un număr criptat. Apelul a durat 01:48 minute. Se uită la informaţiile despre apel şi începe să investigheze mai detaliat posibila sursă.

— Era un mesaj? Chiar înainte de a fi ucis, Lars Sundin a primit o poză cu o coroană din oase, spune Jan, dar Saki scutură din cap.

— I-am verificat telefonul lui Eskola, dar nu am găsit imagini.

Jan se încruntă. Deşi e aceeaşi metodă, ucigaşul nu lasă indicii.

— Acest apel a fost, probabil, făcut de ucigaş, zice Saki, în timp ce informaţiile despre apel apar pe ecran.

Jan şi Heidi se duc repede în spatele lui Saki ca să urmărească informaţiile.

— însă apelul a fost plasat printr-o conexiune criptată pe *dark net* Nu putem da de apelant, cel puţin deocamdată, spune Saki dezamăgit.

— E mai priceput decât am presupus. S-ar putea să fi aflat că am dat peste drogat, ca el să nu fie prins, şi şi-a schimbat modul de operare. Deci poate controla situaţia şi poate schimba planul iniţial, la nevoie, spune Jan.

— Deci făptaşul nu urmează un plan strict, repetă Heidi, gândindu-se la noile informaţii. Nu este atât de paranoic încât să nu poată reacţiona şi născoceşte de fiecare dată un alt plan. Avem dea face cu un individ periculos, spune Heidi, iar Jan este de acord.

Făptaşul îşi sună victima doar o dată, cu o zi înainte de crimă. Jan scutură din cap şi apoi adaugă numerele de telefon pe tablă. Două sunt încercuite, două nu. Criminalul îsi sună victima si ce-i spune? Cum o atrage la locul stabilit? O şantajează sau victima vine de bunăvoie la întâlnire?

Acum trebuie să creeze un „parcurs”, o ipoteză despre cum s-au petrecut lucrurile şi de ce. Care e

motivul? Cine este suspectul principal? Când conducerea întreabă dacă anchetatorii au deja o pistă despre cine ar putea fi. făptaşul, nu vor să audă un răspuns negativ. Jan trebuie să vină cu o soluţie. Măcar să dea impresia că au un plan solid, că au o pistă.

în prima sa declaraţie oficială referitoare la profilul criminalului, Kaj a spus că echipa ar trebui să ţină cont de câţi regi sunt. Saki a căutat date despre regi, privind sitaţia din perspective diferite. O variantă ar fi o trimitere la Biblie. Cei trei Magi de la Răsărit sunt adesea cunoscuţi ca regi. Trei regi şi *Marşul celor trei regi,* colinda *Le Marche des rois.* Dar există patru cartele. în cel mai rău caz, ar însemna că ar putea fi patru regi, ca într-un pachet de cărţi. Cu siguranţă, Mertanen o să-i pună o serie de întrebări: ce legătură este între aceşti doi bărbaţi? De ce ei? Cine este suspectul principal? Când vor avea nevoie de primul mandat de arest?

Deocamdată, nu vor spune nimic în legătură cu teoria lor despre trei sau patru victime. în acest moment, este important să-i informeze pe şefi şi pe cei din mass-media doar despre strategia lor agresivă de investigare, nu despre jocul pe care ucigaşul probabil fi joacă. Jan aruncă o privire la ecranul telefonului. Niciun apel până acum. Oftează si realizează că îi este foame. Va fi o zi lungă. Jan decide să comande pizza pentru toată echipa.

Pizzele Margherita şi Puttanesca dispar repede. Saki strânge cutiile de carton şi le dă la o parte.
Foamea a dispărut, dar problema nu. Ce se află în spatele crimelor cu însemnul ars?

— Cea mai bună metodă de a pune totul cap la cap este să te uiţi la victime. Eskola, tipul din

Hartola, e însurat si are o fiică adultă. Am reuşit să dăm de soţia lui, dar încă o căutăm pe fiică, explică Saki. Sundin, cel din Helsinki, nu are rude apropiate. M-am uitat pe paginile de Facebook ale ambelor victime. Mă rog, Eskola nu pare să aibă una, iar pe profilul lui Sundin am găsit numai mesaje vulgare adresate femeilor tinere. Dar v-aţi gândit la ceea ce îi uneşte pe cei mai mulţi din Helsinki? întreabă Saki.

Jan şi Heidi nu spun nimic. Niciun răspuns.

— Faptul că, deşi le place să dea impresia că sunt din Helsinki, au venit aici din altă parte, zice Saki zâmbind.

El însuşi este din Kerava, deşi spune că e din Helsinki.

— Lars Sundin s-a născut în Jyvăskylă. Matti Eskola s-a născut în Joutsa. între Jyvăskylă şi Joutsa sunt doar 70 de kilometri.

— Deci Sundin şi Eskola ar fi putut fi prieteni din copilărie ori s-au cunoscut la şcoală? întreabă Jan.

Saki dă din cap şi începe să compare parcursul celor două victime, urmărind chiar si cele mai insignifiante detalii comune.

— Am găsit! exclamă curând. Liceul Jyvăskylă. Ambii bărbaţi au mers la acelaşi liceu, dar în ani diferiţi. Eskola e cu patru ani mai în vârstă decât Sundin si a fost la liceu între 1970 si 1973. Sundin între 1974 si 1977.

Jan şi Heidi ascultă curioşi.

— încă nu ştim dacă ceva îi leagă pe aceşti bărbaţi, dar modul în care trupurile lor au fost găsite e, fără îndoială, un mesaj.

Heidi caută pe Google o imagine de ansamblu a Finlandei Centrale si a locului în care tocmai a fost găsită a doua victimă. Situaţia tăcută şi gravă o face pe Heidi să râgâie, iar Saki rânjeşte.

— Cine ar fi ştiut că există atât de multe Porţi

ale Regelui în ţara asta? mormăie Heidi pentru sine, în timp ce parcurge informaţiile pe care le-a găsit despre Hartola. Ce naiba! spune aproape strigând. Pe lângă faptul că La Kar de Mumma se află într-un popas numit Poarta Regelui, aici scrie că întreaga zonă Hartola îşi zice regat

.

## Vineri, 5 iulie / Hartola

Un fluture manta-de-doliu aterizează pe vârful unui deget de la piciorul Saanei, în timp ce ea stă pe treptele de lemn ale casei, bea cafea şi răsfoieşte o revistă veche de design interior. Pierdută în gânduri, Saana îşi sprijină obrazul pe genunchi şi observă că lacul de unghii vişiniu de pe unghiile de la picioare a început să se cojească. Din fericire, la tară nu contează atât de mult. Soarele îi încălzeşte plăcut picioarele, iar fluturele care s-a aşezat pe degetul mare pare că va rămâne acolo. Poate că soarbe mineralele din transpiraţia de pe pielea ei.

Usa surii se deschide si mătuşa iese cu câteva crengi de mesteacăn uscate.

— Ia uite! O să le aruncăm în soba din saună, să miroasă plăcut.

Inkeri pune crengile uscate într-o roabă şi observă fluturele manta-de-doliu pe degetul Saanei.

— Un fluture manta-de-doliu, se potriveşte, spune mătuşa ei gânditoare, mijind ochii în lumina strălucitoare a soarelui.

— Cum asa? întreabă Saana si îsi ridică alene capul.

— A murit directorul băncii locale, răspunde Inkeri şi se îndreaptă spre treptele de lemn unde stă Saana.

Saana încearcă să mângâie uşor fluturele, dar, de parcă îi simte intenţia, acesta se ridică în aer şi zboară spre parfumul îmbătător al tufelor de

iasomie.

— Ce-a păţit ăla? întreabă Saana şi îşi duce mâna streaşină la ochi din cauza luminii.

— Matti Eskola, o persoană respectată pe aici, nu un „ăla”, zice mătuşa şi se plimbă de colo-colo prin curte, parcă întrebându-se ce-ar mai putea trebălui. Se pare că a murit cu puţin timp în urmă, în circumstanţe neclare sau oarecum neaşteptate.

— Ce vrei să spui? întreabă Saana.

— Cineva a zis că a fost găsit mort în maşina lui, continuă mătuşa.

Saana se uită la fluturele plutind în aer. Zboară si se întoarce, nu ştie unde să se ducă.

în cele din urmă, mătuşa se opreşte în dreptul Saanei şi începe să-şi cureţe noroiul de pe cizme cu un smoc de iarbă.

— Deja umblă vorba prin sate că poliţia investighează ceva, spune ea şi se uită şiret la Saana. Dacă zvonurile sunt adevărate, n-a fost ceva boală. Dacă e nevoie o investigaţie specială, trebuie să fie cu totul altceva, continuă mătuşa si se ridică. O crimă, poate.

Inkeri îşi pune o pereche de mănuşi de grădinărit înflorate şi ridică găleata pentru buruieni. Saana o urmăreşte cum se duce în grădina de zarzavaturi, de unde scoate câteva fire de ceapă verde.

— Cine a spus că nu se întâmplă nimic în Hartola? îi zice Saana mătuşii ghemuite în grădina de legume, care ronţăie dintr-un fir de ceapă verde. începe să fie un loc periculos, râde Saana.

E îngrozitor să glumeşti despre decesul oricui. Mătuşa nu zice nimic. Saana se întreabă dacă mătuşa se simte în siguranţă în Hartola.

— De ce te-ai decis să te întorci în Hartola? întreabă Saana, stând chiar în fata mătusii sale.

Inkeri rămâne ghemuită, dar îşi ridică privirea

spre Saana.

— Când călătoreşti mult, totul începe să arate la fel, începe Inkeri şi se opreşte din plivit. Iar mama ta nu se simţea prea bine atunci. Presupun că m-am întors în sfârsit la locuri familiare, ca să- mi trag sufletul. Mai întâi am petrecut o iarnă aici, plănuind să plec din nou în primăvară. Când a venit primăvara, nu am mai putut pleca.

Saana dă din cap. Straniu cum cele mai mici detalii ne pot schimba cursul vieţii.

— Nu am aflat mai multe despre povestea Helenei. Nu am primit suficiente răspunsuri, spune ea şi se lasă jos, de data aceasta pentru a smulge o floare de năsturel de un portocaliu strălucitor.

— Dacă nu ai primit niciun răspuns, poate că ar trebui să te concentrezi doar să pui întrebări, zice mătuşa ei, cu mâinile pline de tulpini de cartofi acoperite cu pământ. Am plantat cartofi de vară în primăvară, iar astăzi vom mânca primii cartofi noi, zâmbeşte Inkeri şi aruncă micii cartofi noroioşi într-un bol de plastic.

Saana se uită cum mătuşa trebăluieşte şi simte că mahmureala dispare. întotdeauna s-a priceput să-i privească pe ceilalţi lucrând cu sârguinţă, deşi adesea are un sentiment de vinovăţie din cauza propriei delăsări.

— Să cumpăr peşte pentru cartofii ăia noi? întreabă Saana.

S-ar duce cu plăcere din nou la magazin. Vizitele la magazin au devenit mai palpitante; par lucrul cel mai important pe care-1 poate face în Hartola.

Cerul este gri şi mohorât. Spre seară s-a anunţat furtună. Saana îşi sprijină bicicleta în afara magazinului, fără să o mai asigure, şi intră repede în prăvălie. Va trebui să se grăbească ca să nu o prindă ploaia. Mătuşa ei a râs când Saana a întrebat de unde să cumpere un lanţ bun pentru bicicletă. Se

pare că nimeni nu-şi aminteşte ultima dată când în Hartola a fost furată o bicicletă.

Saana găseşte uşor frigiderul cu lactate şi ia un litru de lapte integral. Apoi se opreşte în mijlocul raionului si se întreabă de unde să ia ouă. Se

întoarce să caute pâine şi trece pe lângă un grup de localnici adunaţi la raionul de panificaţie. Două femei şi trei bărbaţi mai în vârstă par foarte animaţi.

— A murit pur şi simplu!

— Păi cum asa?

— Poate avea probleme cu inima? Sau era băut.

Speculaţiile continuă. Saana găseşte file de biban şi, în cele din urmă, ouă, apoi se îndreaptă spre casa de marcat. Din indemnizaţia de şomaj îi permite să facă doar câteva cumpărături. Din fericire, mai are economii, dar în Hartola n-are cum să-şi cheltuie banii la restaurante sau pe specialităţi scumpe de cafea.

La casa de marcat dă peste o alt grup.

— Eskola e mort, aţi auzit?

O pensionară înfocată o bate pe umăr pe doamna din fata ei, care stă la rând cu soţul.

întrebarea provoacă înghesuială.

— Numai asta aud de dimineaţă, răspunde femeia, iar soţul ei încuviinţează.

Bătrâna vioaie continuă discuţia si, deşi ştie că nu se cade, Saana nu se poate abţine să nu asculte conversaţia.

— Cică era în maşină, în parcarea La Kar de Mumma, spune bărbatul calm, de parcă vorbeşte despre vreme. Poliţia zice că nu e un caz obişnuit. Vorbesc deja despre o crimă.

— Aşa ceva, imaginaţi-vă! zice femeia îngrozită, dar evident entuziasmată.

Deodată, liniştitul sat Hartola are un subiect de discuţie.

Saana îşi pune cumpărăturile pe banda rulantă şi

o salută pe casieră. Casiera nu spune nimic, dar dă din cap spre Saana şi o priveşte circumspect. Probabil doar i se pare, dar Saana este convinsă că femeia o cunoaşte. Se întreabă dacă aceasta ar putea fi persoana care i-a lăsat biletul de ameninţare. Saana o studiază precaut.

— Toată lumea vorbeşte despre Eskola, dar pe mine mă interesează mai degrabă un caz mult mai vechi, îi zice în treacăt casierei si scoase cârdul să plătească. Sunt interesată de fata care a fost găsită moartă în anii ’80, la repeziş, cunoaşteţi cazul?

Femeia se uită cu capul înclinat la Saana, apoi o întrebă dacă vrea bonul.

Saana scutură din cap. Acum e linişte la casa de marcat, deoarece grupul de localnici bârfitori a ieşit afară.

— Vă amintiţi de Helena? repetă Saana întrebarea.

Dacă femeia trăieşte de-o viată în Hartola, probabil că atunci avea aceeaşi vârstă ca Helena. Pe ecusonul de pe bluză scrie Iris.

— Da, îmi amintesc de ea, spune în cele din urmă casiera şi se holbează, în timp ce Saana îşi strânge produsele fără să se grăbească.

Părul roşcat al femeii contrastează puternic cu albastrul uniformei sale.

— Toţi din sat, de o anumită vârstă, îşi aduc aminte de ea. întreaga comunitate a plâns moartea Helenei, zice calm femeia şi priveşte în gol pentru câteva clipe.

Apoi cineva de lângă banda rulantă îşi drege glasul, iar casiera se întoarce spre următorul client şi cumpărăturile acestuia.

— Totul s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, încât e greu să găseşti informaţii despre asta. Dacă nu vă deranjează să stăm de vorbă, mă puteţi suna sau îmi puteţi trimite un mesaj, spune Saana si

îi întinde casierei o carte de vizită veche din portofel. *Saana Havas, reporter online.*

E o carte de vizită veche, dar numărul de telefon e acelaşi. Cine ştie ce funcţie va avea din toamnă, odată ce îşi va face curaj, în sfârşit, să-şi caute un alt loc de muncă.

Când casiera strecoară cartea de vizită în buzunarul de la piept al uniformei de serviciu, instinctul îi spune Saanei că a abordat persoana potrivită. Cineva care lucrează zilnic într-un loc pe unde trec aproape toţi locuitorii din Hartola.

Casiera o urmăreşte cu privirea pe Saana când părăseşte magazinul pe uşile glisante. Ştie de vechiul caz. Ştie detalii despre moartea Helenei. Si mai ştie că Saana a venit din Helsinki ca să-si petreacă vara în Hartola şi că a început, din senin, să pună întrebări despre Helena, răscolind mult prea multe. Ştie totul, dar încă nu a decis cum să reacţioneze.

## Vineri, 5 iulie / Helsinki

Saki deschide pagina web a satului Hartola, iar echipa se adună în jurul ecranului ca să vadă informaţiile. Hartola a fost declarat singurul regat din Finlanda, în 1987. Dacă un loc se numeşte regat, înseamnă că are şi regi şi coroane? O clipă mai târziu, pe ecran apare o coroană. Stema zonei Hartola, o coroană şi dedesubt două torţe aprinse. Jan se apropie de ecran. Coroana de pe stemă îi pare cunoscută. Jan a văzut-o de două ori sub forma unui simbol grotesc pe pielea cadavrelor. Tocmai au găsit modelul însemnului ars.

Jan dă din cap şi se îndreaptă spre tabla cu datele investigaţiei. Se uită la pozele cu Sundin şi Eskola.

— Vreo noutate? întreabă el, fără să se uite la cei din echipă.

— Poliţia locală i-a interogat pe membrii familiei lui Eskola. Conform informaţiilor noastre, are o fiică adultă, deşi în sistem nu apare nimic despre ea, spune Heidi. Ultima menţiune despre o Johanna Eskola este de acum douăzeci de ani. încercăm să o găsim prin avocatul familiei Eskola, dar până acum nu am primit răspuns.

— în regulă, spune Jan. Ce a făcut-o pe fiica lui Eskola să dispară şi să-şi schimbe numele? se întreabă Jan cu voce tare şi se lasă în canapea.

Acum că ancheta progresează, se simte în siguranţă, ca şi cum ar fi într-o încăpere în afara

căreia îl pândesc toate problemele de care s-a ascuns: căutarea fericirii, singurătatea, sentimentul sâcâitor că viaţa trece pe lângă el, starea de neputinţă. Şi toate celelalte întrebări pe care le evită: De ce lucrează atât de mult? Cum va face faţă durerii pierderii mamei? Ce îl face cu adevărat fericit? Si când va fi suficient de matur

ca să-şi facă timp ceea ce îl face fericit?

Jan stă pe canapea şi se gândeşte la dispariţia Johannei Eskola. Simte cum corpul strigă pentru o clipă de odihnă.

— Avem un singur martor pentru cazul din Hartola... şi un Citroen Jumper alb, fără număr de înmatriculare. Vehiculul a fost văzut lângă maşina lui Eskola în seara precedentă, continuă Saki. Sunt în total şaptesprezece maşini Citroen Jumper înmatriculate în Hartola, Sysmă, Joutsa, Leivonmăki şi Jyvăskylă. Putem începe cu acestea.

— înseamnă că ne extindem aria de investigaţie, de la Helsinki spre Finlanda Centrală, spune Jan şi se freacă la tâmpla dreaptă. După apariţia noului caz, Mertanen mi-a confirmat relocarea întregii echipe. Saki, tu vei rămâne aici, Heidi şi cu mine vom pleca, continuă el, indicând sfârşitul şedinţei.

I-ar rămâne puţin timp şi pentru el, înainte de călătoria asta mai lungă.

— Cum te simţi? începe Kaj.

Jan nu răspunde. Tace şi îşi leagă şireturile. Din lipsă de timp, Jan a decis să îmbine munca şi exerciţiile fizice.

— Ştii că tristeţea nu va dispărea dacă încerci să o suprimi. Cumva trebuie să te eliberezi sau să o tii sub control.

— Hmm! mormăie Jan şi caută ceva în geanta de sport, încercând să evite privirea lui Kaj.

în linişte, se duc să-si facă seturile de exerciţii

obişnuite. Astăzi se concentrează pe cele pentru spate. Jan nu are chef de subiecte profunde. Vrea să se concentreze pe antrenament.

Se ştiu încă din tinereţe, din Katajanokka. După ce au încheiat stagiul militar, Jan a studiat la facultatea de drept, iar Kaj a urmat cursurile de psihiatrie. Cu câţiva ani în urmă, Jan a primit un caz dificil de omucidere si atunci i-a cerut ajutorul lui Kaj, care lucra pe cont propriu. Cu ajutorul câtorva indicii, Kaj a întocmit un profil extrem de clar al ucigaşului, care i-a ajutat pe Jan şi echipa lui să-şi continue investigaţia exact când rămăseseră în impas. Acum, la câţiva ani după incident, Kaj e angajat în cadrul INI. Jan se ridică pe banca de exerciţii, pune greutăţile deoparte şi îşi şterge primele picături de transpiraţie cu mâneca tricoului. Sunt singuri în sala de sport a angajaţilor.

Jan i-a trimis deja lui Kaj dosarul actualizat. Două crime. Doi morţi la Poarta Regelui. Unul în Helsinki, celălalt în Hartola. însemne arse pe ambele cadavre. Atât de evident şi premeditat. Jan stă lângă Kaj pe banca de greutăţi şi începe să vorbească.

— Ce părere ai? întreabă, în timp ce Kaj se ridică de pe bancă cu faţa înroşită de la efort.

— Eşti sigur că vrei să vorbim despre serviciu? întreabă Kaj şi îi aruncă lui Jan o privire aproape îngrijorată. Nu ştiu dacă am ceva nou să-ţi spun. însemnul umilitor ar putea fi interpretat ca un stigmat public. Pe baza informaţiilor pe care mi le-ai transmis, aş spune că făptaşul vrea să ne spună ceva despre viaţa victimelor sau despre trecutul lor. Dacă e vorba despre răzbunare, făptaşul îşi justifică oarecum fapta, poate doreşte să le tragă la răspundere pentru fapte din trecut. Dar încă nu ştim la ce face referire, se uită Kaj întrebător la Jan, care clatină din cap.

— Nu, nu ştim încă. Cu excepţia faptului că acea

coroană ar putea face referire la Hartola, unde a locuit cea de-a doua victimă.

— Aşadar, pe scurt: căutăm un individ plin de ranchiună, care să aibă suficient timp să pregătească aceste crime şi inteligenţa necesară pentru a orchestra totul fără a lăsa urme. Fiindcă pare că vrea să-şi evidenţieze acţiunile însemnând victimele şi poziţionându-le la vedere, aş presupune că urmăreşte îndeaproape evenimentele sau cel puţin vrea să ştie cum progresează investigaţia. A creat o piesă de teatru şi deocamdată este scenarist şi regizor. Vrea să controleze totul. Momentan controlează si cât de multe informaţii deţii, nu-i asa?

Jan dă din nou din cap.

— Poarta Regelui poate sugera că victima este un rege, cu aluzie la puterea supremă, la control sau mândrie dispreţuitoare. Poate că făptaşul nu a reuşit până acum să-şi pună planul în aplicare, de aceea vrea să fie mai calculat si să dicteze cursul evenimentelor, folosind mijloace extreme. Vrea să-si chinuie victimele în cel mai brutal mod posibil. Pun pariu că victimele nu s-au aşteptat la răzbunare sau, dacă au făcut-o, identitatea răzbunătorului i-a luat prin surprindere. Poate că dinamica puterii a fost iniţial inversă, spune Kaj.

Jan îl priveşte gânditor, memorând fiecare cuvânt.

— Femeie sau bărbat? întreabă Jan în cele din urmă.

Având atât de puţine informaţii, ştie că nu are cum să-i răspundă încă.

Dacă susţinem ideea unei relaţii de supunere sau subordonare faţă de rege, e posibil să fie vorba despre o femeie, se gândeşte Kaj. Dar înţelegi că acestea sunt doar speculaţii? Am nevoie de mai multe informaţii ca să pot construi un profil

amănunţit, zice Kaj.

— Totuşi, nu înţeleg, răspunde Jan şi se duce în capătul celălalt al încăperii, la dozatorul cu apă.

O femeie. Gândul i-a trecut şi lui prin minte de câteva ori. Se poate oare ca, în spatele crimelor cu însemnul ars, în locul unui bărbat să fie o femeie furioasă?

Cei doi continuă să se antreneze, iar pentru o vreme singurele sunete din sală sunt icnetele lor şi zgomotul greutăţilor. Apoi Kaj vorbeşte din nou.

— Fata de care a pomenit Veera. I-ai trimis un mesaj? întreabă Kaj şi se uită la Jan.

Jan scutură din cap. Trădătorul! îşi dă seama că recită pur şi simplu cuvintele pe care soţia lui i le-a vârât pe gât. Nu, Jan nu a luat legătura cu ea pentru că a avut alte priorităţi.

— De ce ţi-e frică? întreabă Kaj, în timp ce îl ajută pe Jan la banca cu greutăţi.

Jan pune bara în suport şi se aşază pe bancă. Braţele îi tremură şi inima îi bate prea tare. Săptămânile de insomnie încep treptat să-şi spună cuvântul şi asupra formei sale fizice.

— Tare sperios mai eşti, continuă Kaj când Jan nu răspunde.

Jan se gândeşte la soţia lui Kaj, Veera, profesoară de şcoală primară, blondă şi plină de energie. Nu e deloc genul lui Jan. Chiar ştie Veera ce fel de femeie i se potriveşte?

— Da, ştiu la ce te gândeşti: de unde ştie Veera ce fel de femeie cauţi? râde Kaj. Dar se pare că nici tu nu ştii răspunsul, deci care este diferenţa? Dacă vrei să auzi părerea unui psiholog, aş spune că ţi-e frică de altă dezamăgire. Te sperie că nu poţi controla totul. Ai curaj să urmăreşti psihopaţi şi ucigaşi, dar nu îndrăzneşti să-ţi laşi emoţiile să te stăpânească, râde Kaj şi îl loveşte pe Jan peste ceafă.

Jan clatină din cap transpirat.

— Măcar gândeşte-te la chestia asta cu întâlnirea, de dragul meu, zice Kaj, dar nu aşteaptă un răspuns de la Jan. Asta pentru ca un familist ca mine să nu fie nevoit să privească în timp ce un tip, care ar putea face orice, nu profită de oportunităţile care îi ies în cale.

Jan nu se poate gândi la nicio replică suficient de sarcastică si îsi dă seama că îsi doreşte ca amicul său să plece odată. Totuşi, acesta rămâne nemişcat în prag şi îşi agită băutura de după antrenament.

— Vrei să vii la noi în seara asta? Nu avem nimic special plănuit.

Jan se gândeşte cum să refuze politicos. Sincer, ar prefera să meargă acasă şi să fie singur, să bea câteva beri în linişte, să mănânce ceva si să se relaxeze. Să se uite pe Netflix şi să adoarmă pe canapea, fără să se spele pe dinţi. Viaţa tumultoasă de familie a lui Kaj şi a Veerei, cu copiii lor şi casa plină de abur de la spaghete, este o lume plăcută, dar în porţii mici. Totuşi, e de admirat că mereu îi oferă companie, în timp ce el îşi plânge mama.

— Nu pot, mă stresează cazul, spune Jan şi se forţează să se uite la Kaj. Trebuie să mă culc devreme. Mâine-dimineată ne vedem cu Mertanen şi apoi plecăm la Hartola. Ştiai că locul ăsta îşi spune regat?

Acasă, Jan îşi aruncă geanta de antrenament pe jos în hol şi se duce la frigider. Bea suc de ananas direct din cutie si îsi vâră câteva felii de şuncă în gură. Ar trebui să facă ceva de mâncare. Frigiderul e aproape gol. Jan renunţă, îşi scoate telefonul şi deschide aplicaţia Wolt. Comandă kebab cu miel de la restaurantul Doner Harju. Nu- i pasă că e la numai câteva minute de el.

După ce mănâncă, Jan se întinde pe canapea şi se gândeşte ce să facă. E vineri seara şi abia ora opt. A avut o săptămână lungă, de fapt, n-a avut o zi liberă de mai bine de o săptămână, şi nici nu ştie când va fi. următoarea; poate peste câteva săptămâni. A trecut pe la cămin în timpul pauzei de prânz. De fapt, nici el nu ştie ce să facă cu timpul lui liber. Este mai uşor să se simtă în control la birou. Totuşi, în ultimele zile, Jan s-a gândit numai la necesităţi obişnuite despre care aproape uitase: somn, mâncare, mişcare. Crede că ar putea fi un semn că, încetul cu încetul, în ciuda tristeţii, are nevoie să trăiască. Trebuie să aleagă viaţa. Altfel, pe neobservate, ar putea aluneca dea binelea de partea întunecată.

Jan pune The National pe Spotify şi ia o bere din frigider, o bere blondă americană, cumpărată de la o berărie din Helsinki. Apoi ia telefonul, într-un impuls de moment, deschide mesajul Veerei, selectează numărul prietenei ei şi apelează. Telefonul sună deja. Sună mult timp, dar femeia nu răspunde. împăcat, închide. Măcar a încercat. Poate ar trebui să-i trimită un mesaj caraghios, ca să-i arate lui Kaj că în sfârşit a „trecut la acţiune”. Compune câteva mesaje, dar le şterge rapid. Nici nu ştie ce să scrie. „Bună, Veera crede că ar trebui să ne întâlnim. Tu ce crezi? Ar trebui? Jan”, scrie în cele din urmă şi apasă butonul.

îl dor muşchii de la antrenament, berea îl relaxează şi are stomacul plin. Jan porneşte televizorul şi dă pe HBO. *Urzeala tronurilor.* Salvase ultimul sezon şi începe să vizioneze primul episod. Va fi, de fapt, o uşurare că scapă de serial. Iarna pare să tot vină. Din când în când se uită la ecranul telefonului ca să vadă dacă femeia i-a răspuns, dar chiar şi după al doilea episod nu apare niciun răspuns. Jan adoarme pe canapea, în miros de kebab

.

## Vineri, 5 iulie / Hartola

S

aana face jogging seara, devreme, când telefonul vibrează. îl simte în buzunar si se

opreşte, dar nu prea are timp să răspundă la apelul Veerei, Un mesaj apare aproape imediat după apel. „Ce mai faci? Te-a sunat deja? V.” Saana se bucură să primească un mesaj de la Veera după atâta vreme. Nu s-a întâlnit cu nimeni de câteva săptămâni, iar numărul apelurilor s-a redus de când prietenii şi-au dau seama că Saana va fi. plecată pe parcursul verii.

„Sunt bine. Cine să mă sune?”, răspunde Saana.

„Tipul acela!”, explică Veera.

Saana încearcă să-şi amintească despre ce tip vorbeşte Veera, dar nu e sigură. Poate despre unul dintre colegii ei. Veera încearcă de ceva vreme săi găsească un tip printre colegii ei, dar sunt slabe sanse. De când Veera a devenit mamă, s-au văzut

foarte rar; totuşi, încearcă să-i găsească un prieten. însă fără rezultat.

Saana începe iar să alerge şi, în acelaşi timp, se gândeşte la ceea ce s-a întâmplat lângă conacul Koskipää, uciderea directorului băncii. Asta dacă bârfele pe care le-a auzit în cursul zilei sunt adevărate, iar Eskola chiar a fost ucis. Se hotărăşte să alerge până la repeziş, la sauna părăsită de pe malul apei. Repezişul întunecat şi podul acela suspendat sumbru o captivau. Saana vrea să vadă râul şi clădirile de acolo, să le poată descrie cât mai

detaliat. Hartola a început treptat să capete contur în textele ei.

Când telefonul sună din nou în acea seară, Saana e în saună, iar telefonul se află pe banca din vestiar. Când iese din saună într-un halat de baie vechi şi urât, din frotir galben deschis, vede că a primit un apel de la un număr necunoscut. Oare este ceva legat de cazul Helenei? Saana decide să afle cui îi aparţine numărul şi trimite un mesaj la serviciul telefonic 020202. „Acest număr este privat sau preplătit...”, vine imediat răspunsul.

Saana îşi dă jos prosopul umed de pe cap, apoi îl atârnă prosopul pe uşă la uscat. Chiar atunci telefonul vibrează din nou. Alt mesaj, acelaşi număr necunoscut: „Bună, Veera crede că ar trebui să ne întâlnim. Tu ce crezi? Ar trebui? Jan.”

Saana citeşte mesajul şi zâmbeşte. Cel puţin bărbatul cu care Veera încearcă să o combine trece direct la subiect si nu încearcă să o farmece cu un text ambiguu. Saana se uită la ceas. Puţin trecut de opt, vineri seara. Stă singură în vestiarul saunei din Hartola, cu pielea înroşită de căldură. Aproape că începe să i se facă milă de ea. Din fericire, bărbatul nu o poate vedea în starea asta. Şomeră şi singură, la ţară, locuind la mătuşa ei. Fiind vorba doar de o vară, s-ar putea gândi că e libertate, dar dacă o ţine aşa până în iarnă, va începe să capete o altă semnificaţie. Nu mai poate face faţă, a renunţat? Pe de altă parte, Saana se bucură de energia care a luat locul oboselii, dar şi pentru că nu trebuie să-şi definească propria valoare printr-o agendă plină. Primul ei gând este să nu răspundă deloc la mesaj, dar decide să se gândească peste noapte.

în dimineaţa următoare, Saana răsfoieşte ziarul *Helsingin Sanomat,* uitându-se din când în când la ecranul telefonului. Oare ar trebui să răspundă

bărbatului necunoscut? își mai toarnă o cană de cafea şi iese în grădina care străluceşte de rouă dimineţii. împrumutase din nou vechiul halat de baie din frotir al mătuşii sale şi purta o pereche de cizme de cauciuc Kontio. Râde la gândul că cineva ar putea să o vadă aşa. în sfârşit, spiritual, oficial este pensionară.

Saana scoate iPhone-ul din buzunarul halatului. Este ultima sa legătură cu civilizaţia şi tinereţea. Un smartphone. Inspiră adânc, caută numărul bărbatului si să să-l sune. Totuşi, nu îndrăzneşte. Probabil că nici nu va răspunde şi, oricum, ce-ar putea spune? Nu s-a întâlnit cu nimeni de mult timp. Decât să-l apeleze, mai bine îi trimite un mesaj scurt.

„Sunt o fire destul de sceptică :)” Nici măcar nu ştie cum arată, aşa că îşi permite să fie directă. Să-si dezvăluie cinismul. Chiar nu are nimic de pierdut. în plus, oricum nu l-ar vedea prea curând pentru că Saana are să-şi petreacă toată vara departe de oraş. Răspunsul vine în zece minute: „Şi eu.” Saana zâmbeşte. E plăcut să ai pe cineva la celălalt capăt al firului, cu care schimba mesaje.

Mai târziu, după-amiază, Saana se uită la pagina goală şi la cursorul care clipeşte pe ecran. Se gândeşte cum să înceapă: „Pe 1 septembrie 1989, tânăra Helena Toivio a fost găsită moartă în repeziş, în râul Tainionvirta.”

Ca să urmeze cursul poveştii, ar fi util să discute cu persoana care a găsit-o în apă pe fată. Saana a aflat deja numele bărbatului: Harri Valkama. Mătuşa ei nu e sigură dacă acesta mai locuieşte în Hartola, dar Saana introduce vechea adresă în Google Maps şi îşi dă seama că traseul ar fi, pentru o zi de sâmbătă, o excursie relaxantă cu bicicleta. Călătoria dus-întors are doar 8,4 km. De data aceasta, decide

să meargă în vizită fără să sune în prealabil. Dacă Harri Valkama nu e acasă, poate încerca din nou mai târziu.

Saana găseşte rapid casa. Locuinţa modestă pare bine îngrijită, iar pe uşa de la intrare încă este trecut numele Valkama. Fremătând, Saana sună la usă si aşteaptă. Usa se deschide cu o smucitură.

— Bună ziua! începe Saana, forţându-şi un zâmbet plin de energie. Ştiu că nu v-am anunţat, dar mă întreb dacă ati avea un moment să

povestim despre trecut?! spune Saana şi se uită la bărbat.

Bărbatul are în jur de şaizeci de ani. Are ochi prietenoşi.

— A cui eşti?

Harri Valkama o măsoară din priviri pe Saana. Arată sever, dar cumva si curios. Când Saana îi spune că locuieşte cu Inkeri, expresia lui Harri se schimbă imediat.

— De ce nu ai spus că eşti nepoata lui Inkeri? Intră!

Harri Valkama o invită în casă, iar Saana păşeşte mulţumită. Priveşte în jur. Casa pare îngrijită şi ordonată, dar ceva din atmosfera locului îi spune că Harri trăieşte singur. E celibatar. Saana se întreabă dacă este fericit sau singuratic.

— Să bem o cafea mai întâi, aşa e obiceiul pe aici. Poveştile se spun întotdeauna la o ceaşcă de cafea, nu-i aşa? zice Harri Valkama şi o invită pe Saana în bucătărie.

După obicei, pune un ibric vechi pe plita cu gaz.

— Am auzit de la Inkeri despre un deces care s-a întâmplat în Hartola cu ani în urmă. Tânăra care a fost găsită în repeziş. Am înţeles că dumneavoastră aţi găsit-o, începe Saana.

— De ce investighezi istoria aia veche? se întoarce Harri dinspre plită şi o priveşte surprins pe

Saana. O poveste veche şi teribil de tristă.

— Este ceva în poveste care mă intrigă, continuă Saana, neştiind de ce moartea Helenei ia stârnit atât de mult interesul. Am decis să aflu ce s-a întâmplat de fapt cu fata.

— Ei bine, poţi să pui întrebări, dar mă îndoiesc că îti voi fi de mare folos. Au trecut atât de mulţi ani, treizeci, spune Harri. Hai să facem o înţelegere: te voi ajuta dacă îmi faci în schimb o favoare.

Saana ridică din sprâncene, curioasă şi puţin jenată.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, chicoteşte Harri. Mă gândesc doar că au trecut mulţi ani de când nu am mai auzit de Inkeri. Nu ştiu dacă si-a dat seama că am revenit aici. M-am întors la începutul verii. Spune-mi doar ce mai face.

Saana zâmbeşte la amabilitatea bărbatului si se ruşinează de imaginaţia ei întunecată. în Hartola, toată lumea cunoaşte pe toată lumea, dar oare Harri Valkama si mătuşa ei se cunosc cumva de mai mult timp? Saanei îi vine greu să înţeleagă cum Harri si Inkeri au evitat să se întâlnească într-un loc mic ca acesta. Pe de altă parte, mătuşa ei pare să-şi petreacă mare parte din timp în noroi, iar iarna dispare în casă şi se cuibăreşte pe canapea ca să citească.

— De acord, zice Saana şi se aşază intrigată pe scaun. Care este primul lucru care vă vine în minte cu privire la momentul în care aţi găsit-o pe Helena? trece ea direct la subiect.

Harri îi întinde ibricul cu cafea şi, cu riscul unei supradoze de cofeină, Saana îşi mai toarnă o cana.

— îmi amintesc că m-am gândit că natura m-a trădat. Ziua frumoasă, de vară târzie, a adus deodată ceva nefiresc dinaintea mea, răspunde Harri Valkama şi se opreşte cu ibricul în mână,

privind în gol.

— Nefiresc? repetă Saana.

— Moartea face parte din natură, face parte din ciclul vieţii. însă primul lucru la care m-am gândit când am văzut-o pe fata aceea era nefirescul situaţiei.

— Vreţi să spuneţi ceva care sugerează că nu sa dus de bunăvoie în apă?

Saana ştie că îi oferă sugestii bărbatului, dar nu-i pasă.

— Corpul plutea pur şi simplu acolo, în zona bună de pescuit. Şi apoi am recunoscut-o pe fată. Vara, obişnuia să vândă căpşune în parcarea de lângă magazin. Era o fată drăguţă şi veselă, spune Harri şi privi pe fereastră fără să vadă nimic.

— Stiti cumva dacă a lăsat un bilet de adio? întreabă Saana şi îşi scoate cu degetele câteva fire de zaţ din gură. Adică, dacă fata s-a sinucis, ar fi lăsat unul.

— Nu, nu-mi amintesc aşa ceva, răspunde Harri în timp ce cugetă la întrebare.

Fata nu a dorit să-şi treacă pe hârtie ultimele cuvinte. Sau poate că n-a apucat.

— Cu ce era îmbrăcată fata? întreabă Saana si ia o înghiţitură din cafeaua proaspătă făcută de Harri.

Cafeaua e tare, dar plăcută la gust.

— O rochie închisă la culoare, răspunde Harri. O ţesătură neagră, subţire. A fost o privelişte îngrozitoare. Ţesătura şi părul pluteau în jurul corpului, în apă. Dar fata nu purta pantofi.

Răspunsul o ia prin surprindere pe Saana. Ce fel de accident e acela în care cazi desculţă în apa rece?

— Era ceva ciudat cu corpul ei, ceva care v-a atras atenţia? Sânge, răni sau orice alte semne de violentă? întreabă Saana si soarbe din cafea.

A trecut mult timp de când nu a mai băut cafea la

filtru. Probabil că o va tine trează toată noaptea.

— Capul ei părea cumva întunecat, iar părul încurcat îi acoperea faţa. Foarte posibil să se fi lovit la cap. Nu am putut să privesc mai atent. Tot ce îmi amintesc este că nu purta pantofi. Cumva, asta m-a întristat în mod deosebit. Că îi era frig când s-a dus.

Saana dă din cap.

— Mi-am îndeplinit misiunea. Acum e rândul tău să-mi spui ce-i cu Inkeri, zice Harri Valkama şi se uită la Saana cu capul înclinat.

Saana nu e sigură că interpretează corect situaţia, dar o sclipire prevestitoare din ochii bărbatului îi spune că nu era doar o întrebare politicoasă. Saana zâmbeşte şi constată că se simte bine în compania lui Valkama. îşi beau amândoi cafeaua, iar Harri îi povesteşte despre anii lui de văduvie în Laponia şi despre revenirea incertă în Hartola, în regatul liniştit.

în seara aceea, Saana si mătuşa ei se asază din nou la masă. Saana îşi dă seama că aştepta cu nerăbdare să ia masa alături de mătuşa ei.
Mâncare bună si conversaţie interesantă.

— Ce ai făcut azi? o întreabă mătuşa, în timp ce pune pe masă o tavă mare aburindă.

Saana îi spune că a început să scrie despre cum a găsit în cimitir mormântul Helenei.

— Şi l-am intervievat pe Valkama, adaugă Saana şi ia cu furculiţa ultimele îmbucături de pe farfurie. Chiar e un tip simpatic.

Musacaua mătuşii e nemaipomenit de bună, iar Saana termină tot din farfurie în timp record.
Se întreabă dacă să-şi mai pună o porţie sau nu, să nu-i fie rău.

— A fost atât de bun, încât cred că o să mai iau puţin, zice ea şi se întinde după tavă.

— Si ce mai face Valkama? întreabă Inkeri si

îşi mai toarnă un pahar de apă minerală.

— Destul de bine. Nu mă pot abţine să te întreb dacă a fost dragostea vieţii tale, zice Saana deodată si se uită fix la mătuşa ei.

— Ce te face să crezi asta? întreabă mătuşa si apucă tava cu ambele mâini. O s-o pun deoparte, înainte să mâncăm totul fără să ne dăm seama.

— Era foarte interesat de cum îţi merge, zâmbeşte Saana, distrându-se să o vadă pe mătuşa ei roşind.

— N-ar fi mai bine să turnăm câte un pahar de sherry şi să ieşim în leagănul din grădină? încearcă ea să schimbe subiectul.

Saana zâmbeşte. Pentru ea, sherry e genul de băutură pe care îl beau bătrânele în pauza de la teatru, dar, în acest moment, nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să bea un pahar de sherry în grădină cu mătuşa ei.

Fericită şi cu stomacul plin, Saana începe să strângă vasele de pe masă, iar mătuşa ei caută prin bucătărie paharele potrivite. Are de unde să aleagă. în cele din urmă, scoate două păhărele frumoase de cristal şi le umple cu băutura de
culoarea răşinii.

Saana o urmează pe mătuşa ei, mai întâi pe veranda din sticlă, apoi în grădină. Amândouă sunt desculţe; iarba se simte puţin umedă şi rece sub tălpi. Soarele începe să apună şi grădina se întunecă treptat. Cerul este înnorat, iar cenuşiul face totul să pară mai puhav, mai înceţoşat. Cele două stau în leagăn în tăcere. Casa se profilează frumos pe cerul serii, iar acareturile din curte par părăsite. Amurgul serii de vară se lasă peste curtea înverzită. Femeile ciocnesc paharele şi zâmbesc. Aroma de stafide a băuturii le încălzeşte
plăcut stomacul plin. Saana îşi pune o pernă în poală şi se lasă pe spate în leagăn, privind cerul.

Cafeaua tare băută mai devreme încă îi pulsează în piept. Traficul de pe Autostrada 4 se aude până în grădină, o gloată gălăgioasă în depărtare, înăbuşită de vegetaţie. Mătuşa ei zice că zgomotul de pe autostradă depinde de direcţia vântului. Nu se aude mereu.

— Ai ghicit, spune Inkeri şi soarbe din pahar. Eu şi Harri am fost odată foarte îndrăgostiţi.

Saana se întoarce curioasă către mătuşa ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Eram neliniştită şi nu eram pregătită pentru o relaţie serioasă atunci. Voiam să călătoresc, să văd lumea şi, cât am fost plecată, Harri şi-a găsit pe altcineva cu care să-şi întemeieze o familie, continuă ea.

Saana încearcă să discearnă tonul cuvintelor mătuşii sale. Nu sună deloc cuprinsă de amărăciune.

— Pare un tip de treabă. Acum este văduv, zice Saana, dar apoi decide să o lase pe mătuşă în pace.

Curtea miroase a iasomie. Inkeri pune leagănul în mişcare uşor cu piciorul. Niciuna nu spune nimic. Doar se bucură de moment. Din când în când, pot distinge insecte pe cer, învârtindu-se într-un roi uriaş în seara de vară.

Din fericire, în seara asta ţânţarii nu se prea arată.

## HARTOLA

## Vara, 1989

— Neapărat *să-l porţi aşa, sus, spuse baronul, desprinzându-i uşor părul Helenei din coada de cal si ridicându-i-l.*

*Stăteau în faţa unei oglinzi mari cu ramă aurie. Helena era uluită, dar nu îndrăznea să spună ceva. Baronul îi răsuci părul într-un coc festiv şi o*

complimentă pentru linia frumoasă a gâtului care trebuia să vadă în sfârşit lumina zilei.

— De acum înainte o să porţi părul ridicat. îmi promiţi? spuse bărbatul şi apoi turnă puţin vin dulce de Porto.

A doua livrare de căpşune. Toată săptămâna Helena a aşteptat întâlnirea. Baronul i se strecurase în minte, o însoţea pe Helena în gânduri, acasă, la standul de căpşune, oriunde.

Bărbatul a pus nişte muzică de pe un disc vechi. Era muzică de operă.

— Cântecul către lună, *din* Rusalka, *zise baronul. Cea mai frumoasă arie pe care o cunosc. A fost compusă de Antonin Dvorak. Numele original e* Mesicku na nebi hlubokem.

Helena aproape că nu-l mai auzea pe baron. Fusese deja captivată de vocea frumoasă şi mistică. Era fascinată de sunetul delicat al harpei şi al vocii. Când discul începu să păcăne şi muzica se opri, Helena ceru să asculte din nou aceeaşi arie.

Câteva ore mai târziu, Helena chicotea pe canapea şi privea cum, în salon, baronul dansa cu un partener imaginar, pe ritmul unui şlagăr german. Helena şedea pe divanul rococo şi râdea, cu părul încă prins în coc. Purta la gât o eşarfă veche cu dantelă aurie, din secolul al XIX-lea, după cum i-a spus baronul. Răsese atât de mult, încât o durea burta. Până acum, nu mai răsese asa decât cu Johanna. Vinul de Porto îi înmuiase şi mintea şi canapeaua antică rigidă şi incomodă pe care stătea. Vinul îi susura gânduri fericite în ureche, îi ridica moralul până sus de tot, într-un loc care nu exista cu adevărat.

— Mai vrei? întrebă baronul şi, fără să aştepte un răspuns, turnă din carafa de cristal puţin vin în paharul Helenei, care era aproape plin.

în acelaşi moment, o familie de raţe, o mamă şi

*trei pui, intră în salon, dar pe Helena nu o mai mira nimic. Nu era surprinsă nici de teancurile înalte de ziare, nici de grâul pentru raţe împrăştiat prin casă, nici de încăperea răcoroasă pentru orhidee, unde splendoarea florală şi parfumul lor erau îmbătătoare.*

*De ce nu poate fi mereu aşa? se gândi Helena, apoi luă o înghiţitură de vin de Porto şi îşi imagină muzica răsunând uşor mai întâi din salon, în hol, si de acolo în curte, unde se contopeşte cu toate celelalte sunete ale acelei zile toride de vară. Bâzâitul muştelor si al tăunilor, târâitul sacadat al greierilor, foşnetul languros al fânului în vânt*

## Sâmbătă, 6 iulie / Helsinki

Juha Mertanen este unul dintre şefii de rang înalt din INI şi, din când în când, pentru a-şi menţine abilităţile în formă, se implică într-o investigaţie. Jan este recunoscător pentru ajutorul lui Mertanen, dar nu ştie sigur ce să creadă despre Juha Mertanen. Mertanen are obiceiul de a delega sarcini exigente cu aşteptări nerezonabile, iar atunci când anchetatorii lui le îndeplinesc pe cele aparent imposibile, Mertanen se asigură că el culege laurii pentru realizările lor. Jan are impresia că Mertanen se gândeşte la munca lui ca la echipa naţională a Finlandei: când Finlanda câştigă şi ajunge în finala Cupei Mondiale, oamenii spun „am câştigat”. însă când echipa pierde, toată lumea se spală pe mâini, se distanţează de echipă şi dă vina pe jucătorii slabi. Cu atât mai mult, antrenorul care a dat greş sau, în cazul de faţă, investigatorul principal care ajunge pe linia de foc. Când ancheta progresează cum ar trebui, laudele sunt absente, dar când apare vreo problemă, conducerea are întotdeauna ceva de comentat despre activităţile anchetatorilor.

Mertanen s-a autoinvitat împreună cu procurorul la întâlnirea de dimineaţă a echipei. Este sâmbătă, dar brutalitatea nu ţine cont de zilele săptămânii. în acest moment, nu-şi pot permite să-şi ia liber în weekend. Jan speră că întâlnirea se va încheia cât mai repede, ca să poată pleca spre Hartola.Toată lumea tace când Juha Mertanen intră în încăpere.

— Cine ne face un rezumat? începe el.

Cere o cafea înainte ca oricine să aibă ocazia să vorbească. Heidi se duce să le aducă ceşti cu cafea proaspătă.

— Am rămas fără lapte, spune Heidi şi pune ceştile pe masă.

Lui Mertanen îi e indiferent. întotdeauna bea cafeaua neagră, amară, fără zahăr. Mertanen strânge toarta ceştii cu Simpsons şi aşteaptă. Jan îşi drege glasul.

— O altă victimă a fost găsită joi, în Hartola, spune Jan răguşit, iar procurorul devine atent. Fără îndoială, făptaşul este acelaşi. Acum avem două victime, Sundin si Eskola, si acelaşi mod de operare, continuă Jan, iar Mertanen îl priveşte surprinzător de îndurerat.

Jan aproape că distinge o urmă de compasiune în ochii acestuia.

— Mai este şi altceva, zice Jan şi se gândeşte atent cum să continue. Avem motive să credem că făptaşul ar viza patru victime, spune el şi vede cum chipul inexpresiv al lui Mertanen păleşte. Apelul către prima victimă a fost efectuat de pe o cartelă preplătită şi am reuşit să stabilim de unde a fost achiziţionată. Ceea ce a fost o

surpriză e că, în loc de o cartelă preplătită, criminalul l-a pus pe drogatul acela să-i cumpere patru cartele preplătite de la R-kioski. Am fi putut urmări aceste cartele preplătite dacă ucigaşul nu şi-ar fi schimbat tactica. Apelul către Eskola a fost plasat online, de pe *dark net.*

— Crimele cu însemnul ars vor beneficia de toate resursele disponibile, spune Mertanen şi soarbe din cafea. Jan, tu conduci ancheta, dar vă voi sprijini cu resurse suplimentare dacă este
nevoie.

Jan se uită la procuror, care încuviinţează. Au bănuit că aşa se va întâmpla. Ancheta celor două crime sadice devine prioritară pentru Divizia omucideri. Dacă vor fi mai multe victime, după standardele finlandeze, înseamnă că e vorba de un criminal în serie violent. Jan îşi explică planul de bătaie pentru cazurile din Hartola şi promite că va transmite orice nouă informaţie echipei din Helsinki.

După scurta şedinţă, Mertanen îl cheamă pe Jan să vorbească cu el în privat.

— Aţi stabilit deja legătura între victime? întreabă Mertanen.

Jan scutură din cap.

— Până acum, singurul punct comun este însemnul ars, extrem de dureros. Câteva indicii mai lipsite de temei sunt locul naşterii şi vârsta. Ambii bărbaţi s-au născut în Finlanda Centrală, în anii 1950. Nu există niciun indiciu că ar fi avut afaceri comune în Helsinki. în acest stadiu, nu putem spune dacă legătura între cei doi este o informaţie nouă sau are de-a face cu ceva din
trecut, explică Jan. Vom investiga în Hartola

a doua variantă.

— Nu prea aveţi multe piste. Ţine-mă la curent cu tot ce se întâmplă, zice el în cele din urmă şi îi întinde ceaşca goală de cafea. Şi vorbesc serios când spun asta: toate informaţiile direct la mine. Nu vrem să stârnim panică. Trebuie să protejăm identitatea victimelor cât mai mult timp.

Strategia de comunicare a Diviziei omucideri este aceeaşi de ani de zile. Instrucţiunile vin de

sus. Jan nu apare niciodată în faţa microfoanelor. Un purtător de cuvânt vorbeşte în numele întregii echipe, spune că ancheta este în desfăşurare, că lucrurile progresează, dar vor anunţa doar când totul este sigur. Purtătorul de cuvânt oferă câteva date generale, care au fost deja publicate în presă, şi compasiune familiilor victimelor. Face apel la cetăţeni pentru a oferi alte informaţii şi explică apoi cum, în fiecare clipă, în fiecare secundă, echipa face tot ce eposibil pentru a rezolva cazul. Purtătorul de cuvânt răspunde la modul general întrebărilor jurnaliştilor. Nu sunt genul de răspunsuri pe care Jan le-ar da dacă i s-ar lua vreodată un interviu.

Mertanen părăseşte încăperea fără să-şi ia rămas-bun de la ei. Procurorul se uită la Jan cu empatie. Au mai lucrat împreună la cazuri. Jan se gândeşte uluit că, dincolo de carapacea dură a şefului, i s-a părut că întrezăreşte îngrijorare reală. E ceva nou. Jan simte că se cufundă din nou într-o durere paralizantă. Până la urmă, există ceva în această lume ce putem controla? Decesul mamei lui sigur va surveni într-un moment

nepotrivit. Nu există un moment potrivit pentru pierderea unei persoane iubite, dar Jan speră că mama lui va mai rezista. Ancheta trebuie să se desfăşoare rapid, iar Jan trebuie să meargă acum în Hartola, departe de Terhokoti, împotriva voinţei lui.

Jan şi Heidi urcă tăcuţi în maşină. Jan se uită pe geam şi se dezmeticeşte doar când observă semnul de pe marginea drumului: *Hartola.* Părăsesc Autostrada 4, iar Heidi frânează puternic. Jan se sprijină de bord. Reducerea bruscă a vitezei îi loveşte când virează pe strada principală. Parcă se târăsc. Acum au ajuns la destinaţie: micuţa localitate care abundă de

## Duminică, 7 iulie / Hartola

speranţă şi care îşi spune regat. S

aana îşi verifică din nou mesajele. Nimic.

Bărbatul nu i-a răspuns, iar ea nu a trimis alt mesaj. Schimbul de mesaje cu acest necunoscut Jan e distractiv. Saana se uită prin fotografiile de pe telefon şi îi trimite lui Jan o poză cu moara de vânt. „Nu sunt prea multe de văzut aici. îmi recomanzi un serial bun? :)” După ce trimite mesajul, începe să aibă regrete. Oare va lăsa impresia că nimic nu o interesează? Că e arogantă, leneşă, o puturoasă pentru care un sat frumos nu înseamnă nimic? Ca să nu supraanalizeze mesajul, Saana începe să se uite prin pozele din albumul de familie al Helenei. *Portret de la confirmare. Un Crăciun în familie. Botezul Helenei. Helena şi Johanna.*

La salonul de coafură, Eila a vorbit despre cea mai bună prietenă a Helenei. Au fost la aceeaşi scoală de confirmare? Oare mama Helenei are

fotografii mai relevante? Saana are nevoie de mai multe informaţii decât a crezut initial. Nu vrea să

o deranjeze pe mama Helenei, dar este singura care ar putea să-i ofere efectiv toate informaţiile de care are nevoie. O va ruga să o lase să se mai uite o dată la fotografiile vechi, va întreba despre Johanna, despre grupul de prieteni de la şcoala de confirmare şi despre cealaltă fată dispărută, despre care Eila i-a vrbit. De data aceasta, Saana probabil îi duce un mic cadou, un frumos buchet de flori din grădina mătuşii.— Iarăşi tu?

Hilkka Toivio stă în prag şi se uită la Saana. Saana zâmbeşte şi îşi şterge fruntea cu mâneca. Venise pe bicicletă până la ferma Toivio atât de repede, încât transpiraţia începuse să-i picure de pe frunte. Nu simţi niciodată căldura când mergi pe bicicletă, doar când te opreşti începi să transpiri. Saana îi dă femeii buchetul de flori şi, oarecum fără tragere de inimă, Hilkka Toivio deschide usa.

O clipă mai târziu, Hilkka Toivio scurtează tulpinile florilor pe masa din bucătărie, iar Saana
răsfoieşte albumele foto.

— Johanna a fost cea mai bună prietenă a Helenei, începe Hilkka încet. Pe atunci, cele două fete erau inseparabile.

— Johanna a cunoscut-o cel mai bine pe Helena?

Mama Helenei tace o clipă.

— Cred că da. Aş vrea să pot spune că eu am cunoscut-o cel mai bine pe fiica mea, dar aş minţi. Helena ajunsese la vârsta la care mama nu mai e cea mai plăcută parteneră de conversaţie, zice Hilkka Toivio un pic tristă.

— Aveţi datele de contact ale Johannei, ca să mă pot întâlni cu ea? întreabă Saana plină de speranţă.

Temperatura începe să-i revină, în sfârşit,

la normal.

— Cred că ar fi greu să vorbeşti cu ea, răspunde femeia şi face o pauză scurtă. S-a mutat în străinătate la scurt timp după ce Helena a murit. în Australia ori în Noua Zeelandă, în orice caz, foarte departe.

— Ah! spune Saana surprinsă.

— Părinţii ei au vrut să o trimită cât mai departe de locurile astea triste. Johanna a plecat, si de atunci n-a mai văzut-o nimeni în Hartola. La o astfel de vârstă vulnerabilă, pierderea unei prietene apropiate poate fi greu de dus.

Saana e nedumerită. Helena a murit, iar cea mai bună prietenă a ei a părăsit ţara aproape imediat.

Mama Helenei dispare pentru o clipă ca să caute prin sertarele de jos ale raftului de cărţi. Scoate un alt teanc de albume foto şi le pune dinaintea Saanei.

— Iată câteva fotografii din tabăra de confirmare, explică ea şi se duce să găsească o vază pentru flori.

Sunetul slab al radioului ajunge din bucătărie în sufragerie. *Parohia Hartola, Confirmare, 1989.* Saana se uită la poza de grup. Se pare că tânărul de treizeci de ani, din imagine, era consilierul lor. Din acel grup, unii ar fi consideraţi hipsteri, la modă astăzi, gândeşte Saana zâmbind, în timp ce se uită la hainele amuzante ale tinerilor.

O figură familiară îi atrage atenţia imediat. Un băiat cu ochelari, al treilea din stânga pe rândul din spate. E inconfundabil. Păr blond des, un pulover de lână în stil norvegian, rânjet larg. Tânărul Riku Falk, cel care oferă tururi ghidate la conacul

Koskipää. Saana o recunoaşte pe Helena în primul rând. Fata blondă de lângă ea trebuie să fie Johanna.

— Cum aş putea lua legătura cu prietenii Helenei? întreabă Saana când Hilkka Toivio revine în sufragerie.

— Habar n-am, răspunde mama Helenei.

Saana deja se teme că a stat prea mult.

— Majoritatea par să fi fost genul care dispar.

— Mai ţineţi minte dacă Helena cunoştea o fată numită Laura Malm? Am auzit că o fată cu numele acesta a dispărut de pe aici.

Saana nu ştie sigur cum să continue. E groaznic să pui prea multe întrebări.

— Nu era prietenă cu Helena, dar fata era activă în biserică înainte să înceapă să bea alcool şi să se înstrăineze de Dumnezeu. Presupun că a fugit, cel puţin aşa spun oamenii despre Laura. Familia ei s-a mutat la Joutsa, dar ea a continuat să viziteze des Hartola, pentru că îşi primise confirmarea aici.

Saana îi mulţumeşte şi se pregăteşte să plece.

— în legătură cu Johanna, n-a mai fost pe aici de zeci de ani, dar totul s-ar putea schimba în curând, spune Hilkka, cu vocea acum puţin nesigură, în timp ce duce albumele foto înapoi pe raft.

— Cum adică? întreabă Saana.

— M-am întrebat dacă moartea subită a tatălui ei s-ar putea să o aducă înapoi pe Johanna în Hartola după toţi aceşti ani, zice Hilkka şi se uită la Saana.

Saana are nevoie de câteva momente să

înţeleagă la ce se referă Hilkka.

— Johanna este fiica lui Matti Eskola? întreabă Saana intrigată şi, spre mirarea ei, Hilkka dă din cap.

Când Saana dă să iasă din casă, mama Helenei o apucă hotărât de braţ.

— M-am răzgândit. Dacă afli vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat cu Helena, vreau să ştiu, spune Hilkka cu tristeţe. Dumnezeu să te binecuvânteze!

O oră mai târziu, în leagănul din grădina mătuşii, Saana verifică din nou pagina poliţiei. Hartola a ajuns pe Twitter.

> Informaţii Poliţie... (fflinformaţiipoliţie 4.7.2019
> Un deces în Hartola.
> Martorii sunt rugaţi să ia legătura cu Poliţia.
> Informaţii Poliţie... (fflinformaţiipoliţie 4.7.2019
> Ancheta cu privire la decesul din Hartola continuă. Este vorba de o omucidere. Martorii sunt rugaţi să ia legătura cu Poliţia.

Matti Eskola. Decedat. Fiica Johanna Eskola, plecată în lume. Prietena Johannei, Helena, decedată în circumstanţe neclare. Cum poate examina toate piesele jocului în acelaşi timp? se întreabă Saana şi începe să adune mental toate frânturile de informaţii pe care le-a strâns până acum.

Are deja un teanc de fotografii, diferite notiţe, nume şi întrebări scrise pe bileţele. O cantitate destul de consistentă de informaţii. în majoritatea serialelor poliţiste, anchetatorii încep prin a alcătui o tabelă de anchetă, pe care fixează toate indiciile, evenimentele, legăturile şi suspecţii. Ideea este interesantă. Saana intră în casă si urcă

la etaj în camera de oaspeţi, propriul refugiu de vară. Se uită în jur şi decide să elibereze peretele cel mai lung din cameră. Dă jos afişele cu plante ale mătuşii sale şi un tablou vechi cu un peisaj. Opera de artă intitulată *Pădurice de molizi şi şură* a fost pictată cândva de bunicul Saanei.

După ce nu mai rămâne nimic pe perete, Saana îşi priveşte materialul cu alţi ochi, bucată cu bucată. în mijloc, pune o foaie de hârtie pe care scrie *Helena Toivio, decedată 1.9.1989.* în jurul ei lipeşte numele tuturor celor pe care i-a întâlnit până acum. în dreapta Helenei pune o hârtie pe care scrie *Johanna,* iar în dreapta Johannei - una pe care scrie *Matti Eskola.* Sub numele Helena lipeşte cinci bileţele, fiecare cu posibile locaţii importante: conacul Koskipăă, tabăra de confirmare, malul râului, benzinăria Kesoil şi sauna abandonată de pe mal. Sub conacul Koskipăă, adaugă o altă persoană: *von*

*Reichmann, zis baronul.* îi oferă si celeilalte fete dispărute un bilet doar al ei: *Laura.* Apoi, fără să aibă legătură cu toate acestea, undeva deasupra, Saana lipeşte o hârtie pe care scrie *Riku Folk.* Apoi o altă foaie de hârtie pe care scrie: *dragoste/iubit?* în final, după ce a înţeles cât de incert este încă totul, ochii Saanei se întorc la notiţa din mijloc, *Helena.* Ce s-a întâmplat cu adevărat în Hartola cu ani în urmă?

## HARTOLA

### Vara, 1989

*Îngheţata din mâna Helenei se topise şi îi picura pe mână. Helena îşi lingea mâna. Nu a spus nimănui despre vizitele ei la conac. Secretul îi ardea în stomac precum o minge de foc.*

*— Vezi cum se holbează ăla de acolo? şopti Johanna, încercând să-i atragă atenţia Helenei, în timp ce stăteau împreună la periferia pieţei la o îngheţată.*

*Johanna îi făcu semn băiatului care stătea sprijinit de bicicletă ceva mai departe şi se uita la fete din când în când.*

*— Ăla de acolo? râse Helena. Nu-i tipul de la şcoala noastră de confirmare ? întrebă ea şi se uită la băiat în timp ce-şi lingea lacom îngheţata.*

Era atât de cald, încât se temea că îngheţata se va topi de tot şi o să tot curgă.

— Hei! îi strigă Johanna băiatului. La ce te uiţi? Du-te de aici! strigă Johanna, de parcă băiatul ar fi fost un roi de muşte care bâzâiau în aer.

Dar băiatul nu se mişcă. Stătu acolo rezemat de bicicletă. Scoase un binoclu din geantă şi privi prin el spre cer, după aceea departe de drum, dar apoi şi foarte aproape. Mai că o putea simţi lângă el pe una dintre fete. Când se uită la ea prin binoclu, aproape că-i simţi mirosul în nări. Apoi îşi înclină uşor capul şi se uită altundeva cu binoclul. Avea voie să se uite în jur, acest lucru nu era interzis niciunde.

Şi acolo, într-o sâmbătă de vară, la periferia pieţei, în timp ce ea şi Johanna stăteau la poveşti şi râdeau, în timp ce îşi lingea îngheţata de căpşune, Helena a înţeles că ea era cea vizată. Băiatul nu se uita la Johanna, ci la ea. Deşi Helena strânse din ochi si se strâmbă în direcţia aceea, binoclul a rămas pe loc, neclintit. Numai picioarele băiatului se mişcau uşor, în timp ce îşi muta greutatea de pe unul pe celălalt. Helena începu treptat să simtă că i se face pielea de găină.

— Dispari, prostule! strigă din nou Johanna, făcându-i semne ofensatoare cu mâna, dar băiatul parcă n-ar fi auzit nimic.

*Helena nu ştia ce să facă. Se strâmbă împreună cu Johanna, dar pe ascuns era flatată. Băiatul le-a văzut pe amândouă, dar a ales-o doar pe ea drept ţintă. Doar pe Helena.*

## Luni, 8 iulie / Hartola

Saana trebuia să meargă doar până la magazin, dar, spre surprinderea ei, acum se află într-un bar local cu un cocktail cu gin în mână. Riku stă lângă ea. El e cel care i-a oferit băutura.

— Ei bine, nu-i aşa că a fost chiar o idee bună? spune Riku şi râde când se uită la Saana, care arată puţin mirată.

S-au întâlnit întâmplător când stăteau la rând la casă în magazin, iar Saana n-a găsit niciun singur motiv să refuze invitaţia.

— Apropo, apreciez foarte mult ceea ce faci, zice Riku şi arată spre Saana cu paharul.

— Ce adică? Faptul că beau alcool deja de luni?

— Nu, faptul că simţi empatie pentru o fată necunoscută şi încerci să afli ce s-a întâmplat. Oamenii de aici preferă să tacă în loc să înfrunte situaţiile. Mi-ar plăcea să te ajut mai mult, dacă îţi pot fi de folos.

Saana înclină capul şi rânjeşte. Care e şpilul? Ceva din natura calmă a bărbatului, părul lui blond şi ciufulit, o face pe Saana să se simtă relaxată. Saana încearcă să se vadă prin ochii lui Riku. Expresie nedumerită, fără machiaj, păr semigras, aranjat în grabă într-un coc încâlcit. Cămaşă albastră din denim, mult prea mare, colanţi şi şlapi. într-adevăr, nu avea de gând să meargă decât la magazin.

Riku se apropie puţin de Saana să audă mai bine.

— L-am vizitat pe tatăl tău la căminul de bătrâni, e un om simpatic, începe Saana.

— într-adevăr, doar că vârsta deja îşi spune cuvântul, zice Riku.

— Von Reichmann a fost un tip destul de neobişnuit pentru Hartola, zâmbeşte Saana şi apoi scoate telefonul.

— Tu eşti în poza asta? întreabă ea şi arată spre băiatul din fotografia veche de la confirmare.

— Mda, spune Riku. Da, ăsta sunt eu în toată splendoarea mea.

— Helena avea un iubit? Sau un prieten de care îţi aduci aminte?

— E imposibil de spus, răspunde Riku şi bea o gură din pahar. Eu eram acolo să dau o mână de ajutor, primisem confirmarea de ceva vreme.

— Hmm! spune Saana.

Felul lui Riku de a răspunde este cumva atât de enervant, încât Saana decide să schimbe subiectul. Vorbesc despre vară şi despre Helsinki, despre cum Saana nu poate să înţeleagă de ce Riku nu ar vrea să locuiască în altă parte.

— Voi, cei din Helsinki, sunteţi toţi la fel. Credeţi că toată lumea ar vrea să se mute de la ţară în oraşul cel mare. Aproape că vă e milă de noi, vreţi să ne salvaţi, râde Riku. Deşi, de fapt, mie mi-e milă de voi, orăşenii. Trăiţi înghesuiţi în apartamente scumpe şi sunteţi înstrăinaţi de natură.

Saana nu ştie ce să spună. în cele din urmă, revin la cazul Helenei.

— Mulţi s-au întrebat ce s-a întâmplat cu Helena, însă cazul n-a fost rezolvat. Ştiu doar că Helena a participat la petrecerea celor confirmaţi, în Auris, iar tata mi-a spus că i s-a părut că o fată tânără, care ar fi putut fi Helena, a apărut în curtea conacului într-un costum de bal mascat, pe

la ora nouă sau zece. Numeroşi alţi invitaţi au venit mai târziu.

Saana ascultă informaţiile intrigată. Ştie şi că Helena fusese la Kesoil la ora cinci. Mai întâi de acasă până la benzinărie, să se întâlnească cu cineva, apoi la petrecerea de seară, iar de acolo la bal.

Localul este pe jumătate gol. Un bătrân se joacă la păcănele în colţul din dos, iar sunetul jocului îi răsună în cap Saanei. Uşa se deschide, iar Saana observă o figură familiară. Este casiera cu păr roşcat de la S-market. Comandă o cafea şi ia ziarul *Iltalehti* de pe tejghea. După un pahar de cocktail cu gin şi unul de vin roşu, Saana încă stă cu Riku în acelaşi loc, la capătul barului. Saana e zâmbăreaţă. Nu se grăbeşte să ajungă niciunde. Pentru o clipă, Saana observă că îl priveşte pe Riku într-o lumină diferită. Are umeri laţi, e chipeş, are o înfăţişare cumva clasică. în compania lui Riku nu trebuie să arate mai bine decât arată natural, constată ea si îsi dă seama că se simte bine în compania lui.

După un timp, Saana merge la toaleta mică a barului si aude o întrebare din cabina alăturată.

— Este cineva acolo? Poţi să-mi dai, te rog, câteva foi de hârtie igienică? Aici nu mai este, spune o voce şi întinde mâna pe sub uşa cabinei. Mulţumesc! răspunde femeia cu păr roşu, puţin stânjenită când se spală pe mâini la chiuvetă.

— Cu plăcere! zice Saana şi se întreabă dacă atitudinea femeii faţă de ea pare puţin mai prietenoasă.

— Iris, spune femeia şi se uită la Saana în oglindă.

— Saana, răspunde Saana.

— Ştiu, îi zice femeia si iese din toaletă.

Saana se întoarce la Riku şi ia paharul plin cu vin pe care acesta i-1 întinde.

— Ar merita să-l întrebi mai multe pe el, zice Riku şi arată spre bar. Vin roşu scump şi prost. Acelaşi om lucrează aici de vreo 30 de ani. în plus, s-a zvonit că Helena a trecut pe aici.

— Când? întreabă Saana surprinsă.

— în ultima ei noapte, răspunde Riku, părând că se bucură de situaţie si de curiozitatea Saanei.

Saana soarbe din vin şi îşi imaginează cum dinţii si buzele îi devin violete. Se uită la Riku cu interes. Ce seară plină de satisfacţii! Oare, cu ajutorul barmanului, ar putea găsi martori care au văzut-o pe Helena în ultima sa noapte?

E ora 23:57, iar Saana stă întinsă în patul ei din casa mătuşii. încăperea se învârte, la fel şi gândurile ei. Nu ştie cum să se liniştească. în cele din urmă, ea şi Riku au stat foarte aproape unul de celălalt. Un val de ruşine o cuprinde pe Saana când îşi aminteşte cum s-a aplecat spre Riku. De ce? Aştepta un sărut? Riku tocmai se aplecase să o îmbrăţişeze, să-i mulţumească pentru companie şi să-i ureze noapte bună. Bărbatul s-a comportat ca un domn, iar Saana, trebuie să recunoască, în secret a fost dezamăgită.

înainte de a merge acasă, Saana a vorbit cu barmanul si a auzit ceva foarte ciudat. Barmanul i-a răspuns bucuros la întrebări. Printre clienţii obişnuiţi din seara aceea, au fost si cei care mergeau la balul veneţian. O seară liniştită. Pe vremea aceea, nimeni nu era deranjat dacă erau minori în bar. De ce ar fi fost dacă nu deranjau pe nimeni, mai ales că toţi se distrau? Şi apoi a menţionat un mic detaliu important, o amintire vie. Helena, fata care murise prea tânără, a ajuns la bar în ultima seară a lunii august pe la şapte şi jumătate, a stat aproape un ceas şi a vorbit doar cu o singură persoană. Spre marea ei surprindere,

Saana o cunoştea.

# HARTOLA

## Vara, 1989

*Nu a trecut mult până când conacul şi baronul iau absorbit toată energia Helenei. Fără baron, Helena era ca un personaj neînsufleţit, care se adâncea zi după zi, simţindu-se insignifiantă la taraba de căpşune. Ziua era compusă din ore care treceau foarte lent, alcătuite din minute care treceau şi mai lent. Chiar şi secundele păreau să-şi bată joc de Helena. Helena îşi curăţa unghiile şi privea plictisită la oamenii care treceau pe lângă tarabă. Ce o interesa pe ea se afla departe de parcarea de la S-market. Pe măsură ce se apropia ora cinci, Helena devenea tot mai neliniştită. Se va întâmpla ceva sau şi azi va fi linişte, ca de obicei?*

*Nu avea niciun plan să se întâlnească cu baronul. Au petrecut împreună doar două după-amiezi tulburi. Helena îşi imagina cum conacul era plin de evenimente interesante chiar în acel moment, la care ea nu avea voie să participe. Era sortită să se bucure de tot doar o dată pe săptămână, când livra căpşune baronului. Nu primise alte invitaţii. Helena aduna lădiţele goale şi le aranja sub tejghea, când auzi un salut vesel în depărtare. Cunoştea foarte bine vocea. Johanna.*

*Helena îşi dădu seama deja după expresia Johannei că trebuia să meargă acum cu ea Helena simţi imediat cum o înţeapă inima. Cât de puţin sau văzut în ultima vreme, deşi era cea mai bună si singura prietenă a ei. Cât de multe i s-au întâmplat*

*deodată, iar Johanna nu ştia.*

*— Mergem la înot? întrebă Johanna, fără să aştepte răspunsul Helenei.*

*Helena dădu din cap în tăcere şi îşi alungă forţat dezamăgirea de pe chip.*

*Ziua ei avea să urmeze un tipar familiar: vor înota împreună, chicotind şi bârfind despre lucruri nesemnificative, câteva impresii despre trupa Dingo şi amintiri de când s-au îmbătat când au gustat vodcă pentru prima dată. Vor vorbi toată noaptea despre cum ar fi viaţa lor undeva într-un loc cu totul diferit de Hartola. Despre cât de dezgustători şi neinteresanţi sunt băieţii din Hartola. Fie prea aroganţi, fie prea timizi. Poveştile de dragoste vor avea loc în altă parte, în alte oraşe, în alte ţări.*

*— Suntem condamnate pentru totdeauna să ne plimbăm până aici ca să înotăm, chicoti Johanna. Noi două împotriva lumii.*

*Helena îi zâmbi blând. Totul a mers întocmai până în prima săptămână a lunii iulie. Până când Viaţa i s-a strecurat pe furiş în cale şi a schimbat totul. După-amiezi liniştite, discuţii despre artă. Mici remarci directionate numai către Helena. Compania care a făcut-o să înflorească cu totul diferit. Tensiunea incitantă, omniprezentă. Aşteptarea.*

*Helena nu avea costumul de baie la ea, asa că a sărit în apă în lenjerie. Apa era limpede şi rece. După câteva ture, s-au stropit, ţipând una la cealaltă în apa mai puţin adâncă de lângă mal. Sânii Helenei săltau când sărea. Era un sentiment nou, încă nu ştia exact cum să-l gestioneze. Johanna o stropi, râzând, cu apă. I se făcu pielea de găină de la apa rece. Când Helena a ieşit din apă ca să se usuce în soarele de asfinţit, două persoane se uitau la ea. Johanna stătea deja pe prosop şi o aştepta, dar mai departe, pe mal, stătea un băiat. Băiatul era atât de*

departe, încât sigur nu putea vedea prea multe, dar Johanna se uita atent la Helena şi la schimbările corpului ei. A vrut să spună ceva, dar până la urmă nu a zis nimic. Helena s-a aşezat lângă ea, zâmbind. în clipa aceea, totul era ca înainte. Era bucuroasă, alături de prietena ei, în vacanţa de vară. Cu toate acestea, în adâncul sufletului avea o senzaţie de nelinişte, de detaşare. Helena avea sentimentul că ceva important se va întâmpla tocmai vara asta. Vara confirmării, străinul necunoscut care trăia în conac. Faliile liniştite ale plictiselii se mişcau şi se realiniau. Mişcările ar putea duce la un cutremur, chiar la o erupţie. în orice caz, mişcările vor schimba totul în viata ei neînsemnată si lâncedă.

Se aşezară amândouă pe iarbă, învelite în prosopul mare adus de Johanna. Helena scoase un pachet de ţigări din rucsacul ei de pânză, îşi puse o ţigară între buze şi o întrebă pe Johanna dacă voia una Johanna se uită la Helena nedumerită. Când sa apucat de fumat? De unde a luat Helena ţigările? Helena încercă să aprindă ţigara, iar prosopul alunecă de pe ea. începu imediat sâ-i fie frig. Chicotind, fiecare trăgea de prosop. Apoi, Johanna ridică din umeri şi luă şi ea o ţigară light. Rezemate una de cealaltă, au tras prea tare şi aerul s-a umplut de chicoteli nesigure şi tuse. Uneori reuşeau să sufle fumul pe gură şi pe nări, ca în filme. Soarele încă strălucea.

Vorbiră despre confirmarea pe care urmau să o primească. Tabăra urma să înceapă la sfârşitul lui iulie. Johanna abia aştepta, dar Helena nu zicea nimic. în primăvară şi ea aşteptase tabăra, dar acum confirmarea şi băieţii cu feţele pline de coşuri păreau şi mai plictisitori. Şcoala de confirmare era ca joaca la cutia cu nisip. Helena voia ceva mai matur, să fie ca adulţii, cu toate nuanţele şi savorile

*implicite.*

*— Unde mergem? întrebă Johanna după ce soarele a apus în spatele păduricii de molizi.*

*Helena nu a răspuns pentru o vreme. Ţigara era stinsă, iar filtrul mototolit şi înfipt adânc în iarbă. Helena se simţea ciudat de curajoasă.*

*— Trebuie să plec, spuse Helena.*

*Johanna avea acum tot prosopul pentru ea.*

*Helena puse cu grijă pachetul de ţigări înapoi în rucsac, îşi trase rochia pe ea şi îşi dădu jos chiloţii uzi. Se vor usca pe ghidonul bicicletei. Apoi Helena îşi scutură părul lung, îşi trecu mâinile prin el ca să-i dea volum, iar în cele din urmă îl adună în vârful capului într-un coc relaxat.*

*— Pa! zise Helena, urcându-se pe bicicletă şi pornind imediat în viteză.*

*Johanna se uită după ea. Trebuia să plece? Dar Helena nu avea pe nimeni în afară de ea*

## Duminică, 7 iulie / Hartola

Jan şi Heidi sunt în La Kar de Mumma. Au ajuns ieri după-amiază în Hartola, au stat de vorbă cu poliţia locală şi au primit informaţii detaliate despre locul unde a fost descoperit cadavrul. Camerele de supraveghere din cafenea nu sunt îndreptate spre parcare şi nu a fost găsită nicio filmare cu un incident relevant din jurul benzinăriei. Au în faţă raportul despre proprietarii maşinilor Citroen Jumper. Duba albă poate fi legată de cazul Eskola sau maşinile au cel puţin o legătură de moment: au fost văzute conducând una după cealaltă pe drumul principal la zece seara.

Heidi devorează o bucată de turtă cu cartofi proaspătă şi se uită pofticioasă la gama largă de produse de panificaţie din cafenea. Jan nu are poftă de mâncare. Toate gândurile îl iau cu asalt deodată. Lipsa de timp. Mertanen. Decesele.

— Ce mai face mama ta? întreabă Heidi si îsi întoarce privirea de la turtă la cafea.

Jan nu reuşeşte să-i răspundă la întrebare. Se uită la Heidi si ridică din umeri. Privirea empatică a lui Heidi îi spune că a înţeles. Jan îşi forţează imediat gândurile să se întoarcă la lucru. Mai iau câte o cafea cu ei si se întorc la maşină. Urmează să meargă la casa lui Eskola ca să stea de vorbă cu soţia victimei.

Când ajung la maşină, Jan observă că a primit un mesaj. Citeşte mesajul, dar nu este nimic special.

Nimic deosebit, dar, dintr-un motiv oarecare, doar gândul că există cineva care îi trimite mesaje în toiul zilei pare cumva plăcut pentru moment. Nu s-au văzut încă şi Jan nu este sigur că vrea să se întâlnească cu ea. Probabil că ar fi mai bine dacă femeia rămâne anonimă, un alt număr în agenda telefonului.

Heidi conduce şi se preface că nu vede cum Jan se uită la ecranul telefonului si citeşte ceva. E ca si cum Jan ar avea brusc pe cineva, chiar dacă nu a pomenit nimic despre asta. Heidi decide că de acum încolo va sta cu ochii pe Jan. Este mai uşor să stai cu ochii pe cineva în Hartola decât în Helsinki.

Instinctul lui Heidi îi spune deja de ceva vreme că direcţia anchetei e bună. Cu toate acestea, ar avea nevoie de ceva concret. Un mic indiciu, cum ar fi un capăt de aţă care iese dintr-un pulover. Dacă tragi de aţă, toată ţesătura începe treptat să se deşire. Heidi este convinsă că vor găsi primul indiciu în Hartola. Priveşte şoseaua şi se gândeşte la colegul său, care stă lângă ea. Este evident că tristeţea domneşte sub aspectul dur al bărbatului. Deocamdată, nimic nu a ieşit la suprafaţă.

Pietrişul scârţâie sub anvelope, în timp ce Heidi intră în curtea casei cu tencuială albă. Prima oprire din zi o fac la soţia victimei, cu siguranţă o văduvă în stare de şoc. Raija Eskola locuieşte într-o casă de dimensiuni impresionante. Heidi se uită în jur, admirând gardul viu înalt şi plantele frumoase ce străjuiesc aleea din curte până la uşa de la intrare. Tufe mari de hortensii si liliac în floare decorează curtea.

Jan deja sună la uşă. O femeie încruntată şi nehotărâtă deschide uşa, oarecum cu regret. Doamna Eskola poartă un halat gri zdrenţăros, care

a văzut şi zile mai bune, şi o pereche de papuci roz cu smocuri de blană.

— Intraţi, spune ea. Doriţi o cafea? întreabă doamna, deşi gesturile ei sugerează că de fapt întreabă doar din politeţe.

— Mulţumim, dacă este deja făcută, spune Heidi si intră.

Jan se uită urât la Heidi. Nu sunt acolo ca să bea cafea.

Doamna Eskola dă din cap absentă.

— Cercetaţi tot ce doriţi. O să beau ceva în timp ce aştept şi vă fac şi vouă cafea.

Se duce apoi spre căruciorul de servire din colţul sufrageriei şi îşi toarnă puţin coniac.

Jan priveşte în jur. Pe peretele încăperii simple sunt câteva tablouri moderne. Fotoliile de designer plasate la marginea covorului sunt din metal negru. Par incomode. Jan se îndreaptă spre canapeaua de culoare deschisă şi se aşază. Vede obiecte familiare din copilăria lui: o lampă Lokki, căruciorul de servire proiectat de Alvar Aalto şi păsările de sticlă ale lui Oiva Toikka.

— Băuturile preferate ale soţului meu, spune femeia şi râde, arătând spre colecţia impresionantă de sticle de pe căruciorului de servire. Whisky-urile şi coniacurile scumpe erau păstrate doar pentru momente speciale, iar acum le beau singură, mâhnită de durere.

Heidi se uită la femeie cu empatie. Pierderea unei persoane dragi nu este uşoară pentru nimeni.

— Aveţi o curte frumoasă, începe Heidi.

Peretele sufrageriei este din sticlă şi dă direct spre curtea înverzită din spate.

— Acum ar fi perioada mea preferată din an, când miroase a iasomie, zice doamna Eskola şi merge la fereastră.

Rămâne acolo lângă geam şi se uită afară.

— Dar acum nu mai simt niciun miros. Sunt atât de amorţită. Stiti, Matti nici nu-mi observa florile. întotdeauna îl puneam la treabă dacă venea în curte. Sapă o groapă, du pietrişul acolo, adu pământul aici, mută tufa asta într-un loc mai umbrit şi aşa mai departe, aşa îi porunceam, şi, până la urmă, Matti n-a mai venit aşa de des în grădină.

Doamna Eskola se întoarce, se duce spre Heidi şi se aşază pe fotoliu.

— Nu pot să cred că Matti nu va mai săpa niciodată o groapă la comandă. Că în curând cineva îi va săpa soţului meu locul de veci, iar el va deveni una cu ţărâna.

Heidi dă din cap cu compasiune.

— De cât timp eraţi căsătoriţi? întreabă Jan şi începe să schimbe subiectul conversaţiei despre tristeţea copleşitoare prin întrebări punctate.

— Am fost împreună 39 de ani. La început, câţiva ani de dragoste, apoi... Apoi ataşamentul, obişnuinţa si, oarecum, rolul unei sotii-trofeu, spune doamna Eskola. îmi pare rău că întreb, dar ce vă face să veniţi aici de la Helsinki? Politia locală a vorbit deja cu mine, zice femeia şi, pentru prima dată în timpul întâlnirii, ochii ei sunt puţin mai ageri.

— Soţul dumneavoastră a murit în circumstanţe suspecte, investigăm astfel de cazuri întotdeauna cu aceeaşi atenţie, răspunde Jan şi încearcă să lîmurească de la bun început acest subiect. Soţul dumneavoastră a fost omorât.

Jan nu vrea să împărtăşească încă niciun detaliu dacă soţia nu întreabă direct.

— Vă trece prin minte cineva care i-ar fi putut purta pică soţului dumneavoastră? întreabă Heidi, iar Jan este surprins când doamna Eskola izbucneşte în râs.

— Toţi, răspunde ea. Pentru aceşti oameni, adică cei din Hartola, Matti era un fel de datorie ambulantă. Ipoteca familiei Nieminen, împrumutul suplimentar pentru maşina familiei Korhonen... Majoritatea au făcut credite la banca lui Matti. Sau au rămas fără bani tot acolo.

— Stiti cumva dacă soţul dumneavoastră a primit ameninţări sau a ajuns în vreo situaţie primejdioasă?

— Nimic de genul asta, cel puţin din câte ştiu eu. Poate că în mare parte era doar ostilitate tăcută în sate, răspunde doamna Eskola şi se ridică din nou.

Jan se uită cum femeia, care părea că poartă pijama sub halat, se îndreaptă spre căruciorul de servire pentru a-şi turna încă o băutură. Femeia arată de parcă nu s-a spălat de câteva zile. Părul ei încâlcit e prins în grabă intr-un coc, iar ochii îi par umflaţi de plâns.

— Ne puteţi spune ceva despre prietenii soţului dumneavoastră? începe Heidi când văduva revine la locul ei. Cine l-a cunoscut mai bine? Cine erau cei mai apropiaţi prieteni ai lui?

Femeia strânge din ochi în timp ce se gândeşte, apoi pur şi simplu rosteşte un singur nume.

— în afară de mine, nu erau mulţi. Pe măsură ce anii au trecut, Matti s-a simtit cel mai bine singur. De fapt, îi cunoştea aproape pe toţi, dar în mare parte erau doar cunoştinţe sau prieteni cu care se ducea la vânătoare. Matti vorbea mai mult cu preotul, Antti-Juhani Fors.

Heidi dă din cap şi îşi notează numele.

— Nu vreau să spun că Matti era atât de religios. Se cunoşteau de zeci de ani, precizează doamna Eskola şi dă pe gât tot paharul de băutură. Dar naiba ştie!

Heidi se uită curioasă la femeie şi îşi dă jos jacheta. Soarele străluceşte prin ferestrele mari şi

transformă încăperea într-una foarte caldă şi sufocantă.

Cunoaşteţi sau a cunoscut soţul dumneavoastră pe cineva pe nume Lars Sundin? întreabă Heidi, neputând să-şi ascundă curiozitatea.

— S-ar putea, dar nu-mi amintesc acum de nimeni cu acest nume dintre apropiaţii lui Matti. Uneori, în grupul lor de vânătoare bărbaţii se prezentau doar cu prenumele sau porecla, spune doamna Eskola şi Heidi dă din cap. Dar nu, nu-mi amintesc să fi auzit vreodată numele Lars.

— Nu am reuşit să luăm legătura cu fiica dumneavoastră, spune Heidi cu precauţie. Oare cum putem da de ea?

Doamna Eskola ridică din umeri.

— Nu am reuşit nici eu, dar când vine vorba de un deces, aş zice că avocatul nostru de familie vă poate ajuta.

Heidi dă din cap.

Heidi rămâne să stea de vorbă cu doamna Eskola în timp ce Jan se uită prin casă. Totul pare scump, deşi e limpede că ceva nu e în regulă. Câteva obiecte, cărţi şi perne decorative stau pe podea; nu au mai fost puse la loc. Jan merge la etaj şi se bucură să găsească o anumită încăpere. Biroul de acasă al lui Matti Eskola. Observă un fotoliu impresionant din piele, o masă din stejar masiv şi un raft cu cărţi, majoritatea despre politica municipală sau vânătoare. Jan observă că unele cărţi de pe raft au fost aruncate pe podea. Pe perete observă trofeul unui animal cu coarne, în încăpere găseşte doar o singură fotografie înrămată. Evident, un portret de familie. Jan aruncă întristat o privire la poză: un bărbat, o femeie şi o fată. Jan examinează sertarele biroului - nimic. Mai cercetează rafturile de cărţi - nimic. în cele din urmă, coboară la parter.

Heidi se ridică când îl vede pe Jan. Doamna

Eskola stă în fotoliul din sufragerie privind în gol. Paharul de pe masa din faţa ei este deja gol. Jan şi Heidi se pregătesc de plecare. Femeia nu-i mai însoţeşte, ci rămâne în sufragerie, pierdută pe gânduri.

Heidi şofează către hotelul Linna, iar terenul de golf înverzit şi copacii trec în viteză pe lângă maşină. Jan e tăcut şi recapitulează în minte câteva sarcini de pe lista lor. Pe cine pot deja exclude din anchetă?

Sunt atât de multe ramificaţii, se gândeşte Heidi reverificând informaţiile. Ancheta din Helsinki pare că a i progresat cel mai greu. Colegii şi foştii prieteni ai lui Lars, cu alibiurile lor, au fost deja excluşi de pe lista de suspecţi. S-au întâlnit cu fetele tinere care făceau parte din grupul lui Sundin. Fetele tocmai deveniseră majore; au fost foarte tăcute. Tehnicienii au conchis că în apartamentul lui Lars a fost o femeie, dar chiar şi fără probe ADN, reiese că amprentele erau ale Jennei Nygren. Fata era mai degrabă o victimă decât un posibil vinovat. Heidi se întreabă dacă făptaşul se teme cumva că Jenna l-a văzut. Ori că Jenna a fost lăsată în pace spune ceva despre criminal? Oare lua partea celor vulnerabili? A vrut să le facă rău doar celor puternici şi violenţi? Făptaşul a fost atent şi victimele au fost alese cu mare grijă dintr-un motiv anume. Sundin a trăit cam pe muchie de cutit, dar niciun semn nu indica mai mult. Trebuiau să investigheze mai îndeaproape viaţa lui Eskola cu ajutorul prietenilor şi apropiaţilor săi.

Telefonul lui Heidi sună chiar când ea intră în curtea hotelului Linna. Jan ascultă, dar nu poate desluşi prea bine cuvintele. Se pare că cineva vrea să se asigure că vorbeşte într-adevăr cu o doamnă poliţistă pe nume Heidi.

— Da, eu şi colegul meu v-am vizitat acum câteva minute, zice Heidi şi parchează maşina în fata hotelului Linna. Doriţi să mai vorbim?

întreabă Heidi şi se uită la Jan, sugerând că e ceva important. Mulţumesc că m-aţi sunat, mă întorc imediat, răspunde Heidi şi închide. Era văduva lui Eskola, mi-a spus că ar vrea ca femeia poliţist să treacă din nou pe la ea. De parcă mai are ceva de spus şi preferă să stea de vorbă cu o femeie.

— Du-te, spune Jan şi coboară repede din maşină.

Imediat ce închide portiera, Heidi porneşte în trombă, cu anvelopele patinând pe pietriş.

Heidi se uită la portretul de familie aşezat pe masa de sticlă din sufragerie. Poza nu era în sufragerie mai devreme. O femeie, un bărbat şi fiica lor. Familia Eskola. Heidi se uită la tânăra fată care tocmai şi-a pierdut tatăl. îi pare oarecum familiară. Poate că Heidi se recunoaşte în ea.

Pentru o clipă, se agaţă de sentimentul pe care îl avea de mult timp, înainte de a merge la şcoală, perioadă lipsită de orice program organizat şi responsabilităţi. Zilele erau cu adevărat uşoare, pline de jocuri distractive, întrerupte doar de mese si somn.

— Pot să vă servesc cu puţin whisky? întreabă doamna Eskola, aflată deja în pragul casei, iar Heidi dă din cap.

— O să servesc puţin de tot dacă beţi şi dumneavoastră, zâmbeşte Heidi.

Nu e niciodată strictă în privinţa regulilor sau a limitelor. Uneori, nerespectarea limitelor îi dă un avantaj, persoanele interogate încep să simtă că aparţin aceluiaşi grup, iar asta rezolvă problema confruntării.

Heidi se aşază pe canapea cu paharul în mână,

iar doamna Eskola stă în picioare neliniştită. Heidi se uită la femeie. Aceasta tocmai a chemat-o înapoi, dar nu spune nimic. Heidi decide să rupă tăcerea cu o întrebare.

Când ati vorbit ultima dată cu fiica dumneavoastră?

Doamna Eskola stă neclintită si se uită gânditoare la Heidi.

— Dacă Matti n-ar fi avut atunci ideea să o trimită pe fată în lume, ar fi fost mai uşor. Fata ar fi. crescut acasă în Hartola şi am fi putut face împreună toate lucrurile pe care mamele şi fiicele le fac de obicei. Ce fac de obicei mamele si fiicele acum? Se duc la cumpărături? în regulă, întotdeauna mi-am dorit să-mi duc fiica la Paris, spune doamna Eskola.

Heidi se gândeşte la informaţiile pe care le are deja. Nu au reuşit să o contacteze pe fiică încă, dar i-au transmis mai multe mesaje prin avocatul familiei. Cât de încăpăţânată trebuie să fie fiica să se ascundă şi de propria mamă. Oare fiica a fugit sau s-a supărat dintr-un motiv anume?

— Nu este prea târziu. Poate plecaţi într-o excursie împreună, după înmormântare, spune Heidi, încercând să o încurajeze.

— Naiba ştie, zice doamna Eskola si ridică paharul de whisky. Când a plecat, am plâns luni de zile, mă rog, ani de zile. Dar acum că Matti s-a dus, e încă mult de procesat. Viaţa noastră împreună implică atât de multe, inclusiv regrete. Aş zice că până şi ură, dacă nu aţi fi ofiţer de poliţie şi dacă soţul meu n-ar fi fost ucis cu puţin timp în urmă.

Heidi ascultă intrigată.

Despre ce anume aţi vrut să vorbim acum? întreabă ea

— .Bănuiesc că ar trebui să explic, deşi toată treaba este dezgustătoare, zice doamna Eskola. Motivul pentru care v-am chemat aici...

Femeia ridică Biblia de pe marginea canapelei. Heidi pare că se află într-o situaţie stânjenitoare, se teme de un posibil moment de rugăciune, dar încearcă în continuare să o privească pe femeie cu încurajare.

— M-am uitat peste tot prin casă, de ieri până acum, spune femeia. M-am trezit dimineaţă pe podeaua de la etaj, leşinasem. După ce aţi plecat, am căutat prin raftul cu cărţi.

— Căutati ceva anume?

— Căutam ceva fără să ştiu anume ce. Poate un motiv să-mi urăsc soţul, pentru a-mi uşura tristeţea, oftează Raija Eskola. Dar nu am crezut că voi găsi ceva. Apoi am găsit astea.

Doamna Eskola pune Biblia pe măsuţa de cafea şi deschide încet coperta. Spre surprinderea lui Heidi, o gaură era scobită în carte, iar în ea fusese ascuns un plic. Doamna Eskola ridică plicul cu mâinile tremurânde si scoate din el un teanc de fotografii.

în calitate de ofiţer de poliţie, cu siguranţă puteţi să-mi spuneţi ce ar trebui să fac cu astea, zice doamna Eskola, în timp ce împrăştie pozele pe masa de sticlă murdară.

Jan se freacă la tâmple. Lipsa de somn este pe cale să devină insuportabilă. Afară, seara pare destul de calmă. în acelaşi timp, telefonul începe să vibreze. Mertanen îl sună din nou.

Jan răspunde scurt la întrebări. Nu, nu cunosc încă motivaţia criminalului. Nu, habar nu au când va avea loc a treia crimă.

Când apelul se încheie, Heidi se uită întrebător la Jan.

— Ce-a vrut?

Jan face un gest care îi oferă toate răspunsurile. Mertanen vrea întotdeauna totul şi de preferat imediat. Acest caz îl făcuse pe Mertanen mai agresiv. Jan nu-şi aminteşte niciun incident anterior despre care Mertanen să-i fi pus atâtea întrebări. Pe moment, agresivitatea lui Mertanen e îndreptată înspre Jan, iar el, la rândul său, îşi presează echipa, dar nu la fel de agresiv. Asta e treaba lui de coordonator. îşi lasă echipa să se concentreze asupra muncii, iar

## Luni, 8 iulie / Hartola

el funcţionează ca un amortizor în faţa presiunilor şi solicitărilor. Heidi şi Saki simt presiunea, dar le este suficient că Jan nu le repetă tot ce este evident.

Jan rupe două bucăţi de bandă adezivă şi lipeşte harta Hartola pe peretele camerei de hotel. Desenează cu un marker locul unde a fost găsit Eskola. Heidi se ridică şi merge la minibar.

— Vrei o bere? întreabă ea şi îşi deschide deja una.

Jan scutură din cap.— Bunul prieten al lui Eskola e un bărbat pe nume Antti-Juhani Fors, spune Jan şi scrie numele bărbatului pe hârtia de pe perete. Şi apoi avem aceste poze vechi, continuă el şi pune pe perete primele două fotografii din plicul primit de la doamna Eskola.

Descoperirea e neplăcută. Fotografii vulgare, făcute cu bliţul, cu trupurile unor tinere dezbrăcate. Fete fără chip, probabil minore. Pozele sunt vechi, dar încă nu se ştie ce legătură au cu uciderea lui Eskola, asta dacă există o legătură. Doamna Eskola a confirmat, aparent uşurată, că niciuna dintre fetele din imagini nu seamănă cu fiica ei. Sunt alte fete în poze. Dar cine?

Heidi pune berea Carlsberg pe biroul mic din camera de hotel, scrie pe un bilet *fetele? anul x?* şi merge să-l lipească lângă harta de pe perete.

Jan încercuieşte pe hartă casa familiei Eskola şi repetă cu voce tare ceea ce ştiu despre caz. în momentul când a fost găsit, Matti Eskola era mort de aproximativ opt ore. înseamnă că decesul a survenit în jurul orei 1. Jan este sigur că ucigaşul a stabilit o întâlnire cu ambele victime. Eskola probabil a oprit maşina la locul stabilit. Ucigaşul a urcat în maşină şi au mers împreună. Jan presupune că făptaşul nu şi-a ascuns neapărat identitatea de victimele sale. Cum si-a convins ucigaşul victima să fie de acord să se întâlnească?

Jan se uită la fotografiile pe care le-a făcut cu scenele crimelor. Poarta Regelui în Suomenlinna şi Poarta Regelui în Hartola. O compoziţie. Este singurul lucru care îi vine în minte. Echipa de tehnicieni criminalişti nu a fost de mare ajutor. Pe cadavrul lui Eskola au fost găsite urme care ar indica puncte de contact cu electroşocuri. în cele din urmă, capul i-a fost ţinut forţat într-un vas plin cu apă. Eskola a fost înecat pe uscat. Dar tocmai asta nu înţelege Jan: de ce a trebuit să-şi înece victimele?

Jan se răzgândeşte şi îşi ia şi el o bere. Stau amândoi în linişte şi se uită la colecţia de pe perete.

## Marţi, 9 iulie / Hartola

Jan revine la lista proprietarilor de Citroen Jumper. Cu ajutorul poliţiei din regiunea Tavastia, au verificat proprietarii maşinilor, dar nu au găsit nicio legătură cu victimele sau rudele acestora. Următorul pas este să se întâlnească cu fiecare proprietar şi să examineze maşinile. Jan cred că ancheta va dura una, două zile. Jan numără în gând câte zile au pierdut deja. în timp ce privesc harta regatului, Jan se întreabă dacă merită să abordeze alte piste. în loc să cerceteze trecutul, ar trebui să fie atent la ce urmează. Ar trebui să facă tot ce e posibil ca să afle cine va fi următoarea victimă, al treilea rege. Pe cine va contacta ucigaşul?

E

doar 7:13, dar Saana stă întinsă în pat, trează de ceva timp. Gândurile nu-i dau pace. Barmanul i-a spus-o foarte direct, în cuvinte simple. Inkeri a fost cea cu care Helena a vorbit în ultima sa noapte la bar. De ce nu a spus Inkeri nimic? Saana se ridică

## Marţi, 9 iulie / Hartola

din pat şi coboară din dormitor. în bucătărie nu e nimeni. Saana o strigă pe mătuşa ei, dar nimeni nu-i răspunde.

Neliniştea care a cuprins-o de dimineaţă nu-i dă pace Saanei. încearcă să o sune pe mătuşă, dar aceasta nu răspunde. Se hotărăşte să refacă traseul Helenei din ultima ei noapte. Mai întâi locul unde era benzinăria, apoi Aurinkoranta, unde s-a ţinut petrecerea de închidere a taberei de confirmare, barul şi, în final, conacul.

Acum câţiva ani, Kesoil a fost transformată în benzinăria Jari-Pekka. Saana îşi continuă traseul spre Aurinkoranta. Saana priveşte apa şi încearcă să-şi imagineze cum a fost petrecerea pentru tinerii aflaţi la vârsta confirmării în 1989. Ce beau tinerii? Ce haine purtau? Saana îşi aminteşte îngrozită de propriile experienţe cu fumatul în vara dintre clasa a şaptea şi a opta.

Koskipää se află la 8 kilometri de Aurinkoranta. Ar fi fost un drum destul de lung fără bicicletă după o noapte cu cei de la şcoala de confirmare. Oare poliţiştii au mai găsit bicicleta Helenei?

Peisajul se schimbă treptat. Pădurea, autostrada, păduricea întunecată de molid, baruldin centrul oraşului şi, la capăt de traseu, conacul. Saana îşi reazemă bicicleta de copac şi se pregăteşte să-l vadă pe Riku, dacă acesta ar fi acolo. De data aceasta, Saana e machiată. însă în curte nu e nimeni. Saana ştie deja drumul de la conac spre repeziş, traversează podul suspendat care scârţâie şi ajunge repede pe malul celălalt. Ramurile sălciei argintii aproape ating apa. E linişte. Bâzâitul unui ţânţar în ureche îi distrage atenţia Saanei pentru o clipă. în mod clar, nimeni nu a mai vizitat clădirea de ceva vreme; vegetaţia sălbatică transformase cărarea din curte aproape într-o junglă. Hasmaţuchi, brânca-ursului, urzici şi alte plante o fac pe Saana să păşească bătând din picioare la fiecare pas. în scurt timp, observă ceva care se târăşte. Saana tresare, dar încearcă să-şi păstreze calmul. De data asta poartă cizme de cauciuc, iar şarpele care s-a strecurat dinaintea ei seamănă mai mult cu o năpârcă decât cu o viperă veninoasă. Nu are niciun motiv sa-i ne fnca.

Stând pe veranda saunei abandonate de pe mal, simte mirosul reavăn al pământului şi pe cel al repezişului. Saana strigă şi se uită prin ferestrele închise. Geamurile par parţial întunecate şi sunt atât de murdare, încât nu se mai poate vedea nimic la interior. Saana înconjoară mica clădire şi caută un loc prin care poate intra. Se opreşte să asculte. Nici acum nu se aude niciun sunet în jur. Doar cântecul păsărilor, al mierlelor şi al cintezelor. Undeva în depărtare cântă cucul. Saana se uită în jur. E chiar singură, încearcă usa. Incredibil, usa nu este încuiată.

Cu paşi atenţi, Saana pătrunde în sauna de pe malul râului. Se simte ca un infractor. încăperea e îmbrăcată în tapet vechi cu model de trandafiri, are un pat metalic şi un scaun. Saana se aşază pe pat şi se uită în jur. Totul e plin de praf şi murdărie. Arcurile vechiului pat metalic sunt incomode, aşa că Saana se ridică. Atunci observă ceva neobişnuit: două coarne atârnă pe perete, deasupra patului. Saana face câteva poze cu încăperea şi aruncă o privire în saună. E întunecată din cauza pereţilor şi a băncilor înnegrite. Podeaua de beton e crăpată în câteva locuri. Sauna, evident abandonată, miroase ca o pivniţă umedă. Saana revine în prima încăpere şi îşi lasă privirea să rătăcească pe tapetul cu trandafiri. Ceva o pune pe gânduri.

Oare Helena a fost vreodată în această încăpere?

După-amiază, Saanei deja îi chiorăie stomacul, fiind obişnuit să fie servită în mod regulat cu bunătăţile mătuşii, însă nu o găseşte nicăieri. Saana începe să se gândească la revista în care s-a scris despre Helena, cea menţionată de Eila la salonul de coafor. Eila a zis că titlul revistei era *Hymy* sau *Seura.*

Saana caută pe Google „revista *Hymy* 1989”, şi primul lucru pe care-1 găseşte e un articol de pe Wikipedia despre istoria *Hymy,* iar Arhiva *Vie Yle* menţionează caracterul senzaţional al revistei *Hymy.* Se pare că *Hymy* ar putea fi exact ce caută Saana. Unde ai putea găsi reviste vechi? De pe internet află că Biblioteca

Naţională are colecţii extinse ale publicaţiilor vechi.

Saana verifică locaţia Bibliotecii Naţionale pe Google Maps şi este surprinsă să vadă că se află chiar lângă Catedrala din Helsinki. Nici nu ştia că acolo e o bibliotecă. Când lucra ca reporter online, articolele ei se bazau mai mult pe tumultul zilelor anterioare, iar Saana n-a avut niciodată timp să facă investigaţii jurnalistice. Probabil că toate revistele din 1989 se găseau în depozitele bibliotecii, pe microfilme sau în format fizic, deci trebuie să viziteze arhiva ca să obţină informaţiile necesare. Saana cade pe gânduri. Trebuie să studieze microfilmele şi să găsească articolul, aşa că nu prea are de ales. Trebuie să meargă la bibliotecă. Cu toate acestea, pare cumva o înşelătorie să se întoarcă acasă în toiul investigaţiei. Şi-a lăsat apartamentul pustiu şi şi-a luat rămas-bun de la prieteni, iar acum va reapărea pentru o vreme? Dacă le spune prietenilor săi că e în oraş, îşi va pierde timpul cu ei, stând la bârfe şi la băut. Cel mai bine e să treacă pur şi simplu repede acasă, fără să spună nimic nimănui, apoi să se întoarcă imediat în Hartola ca să-si continue căutările. Si dacă tot va fi în Helsinki, ar putea să-l cunoască pe bărbatul recomandat de Veera. Aşa ar înţelege repede dacă are rost să iasă cu el. Ar fi mai bine să-l cunoască cât mai curând şi să nu-şi piardă toată vara schimbând mesaje cu un tip incompatibil.

Saana nu este foarte convinsă de abilitatea Veerei de a-i găsi pe cineva

potrivit. Cum ar putea Veera să ştie ce e mai bine pentru Saana, când nici Saana nu ştie ce vrea de fapt? Ce fel de bărbat caută? Veera nu a menţionat nimic despre înfăţişarea bărbatului, iar Saana crede că asta e semn rău. Poate că nu poate să spună nimic bun despre aspectul lui.

S-a auzit un foşnet. Saana tresare si se întoarce să privească în jos de la fereastra de la etaj, oare mătuşa e în curte? Curtea verde e însă pustie.

Saana se hotărăşte: un articol de ziar ar duce investigaţia în direcţia bună. Saana se uită pe internet la orarul autobuzelor si îsi rezervă loc pentru o cursă târzie. Se va duce la Helsinki. O noapte, cel mult două.

Mătuşa ei se întoarce abia după şapte seara.

— Am fost la cumpărături în Jyvăskylă. Uite, spune Inkeri şi pune o piatră în mâna Saanei.

Saana se uită la piatra ce atârnă de un lanţ şi apoi la mătuşa ei.

— E ochi-de-tigru, zice mătuşa. Este o piatră cu o putere specială: ajută la stabilitate.

Saana prinde piatra în căuş. Se simte rece.

— Ochiul-de-tigru e folosit pentru stabilitate mentală, eliminarea stresului si creşterea stimei de sine. Şi poţi să o întrebi ce vrei, continuă mătuşa şi zâmbeşte la scepticismul de pe chipul Saanei. Ţine lanţul în mână şi întreabă piatra cum arată „da” şi cum arată „nu”.

Când vei înţelege cum exprimă piatra aceste răspunsuri, o vei putea întreba orice.

Saanei îi vine să râdă, dar lasă piatra frumoasă romboidală să atârne în aer.

— Cum arată „da”? întreabă Saana şi aşteaptă un semn de la piatră.

Treptat, de parcă ar fi căpătat o putere specială, piatra începe să penduleze înainte şi înapoi. Saana este nedumerită. Piatra reacţionează, deşi ea nu-si mişcă mâna.

— Ăsta e „da” evident, spune mătuşa.

Când Saana întreabă piatra cum arată „nu”, piatra se mişcă doar puţin.

— Acum eşti pregătită să întrebi.

— Ce să întreb? întreabă Saana si se uită fix la piatră.

— Orice întrebare la care vrei răspuns, spune mătuşa, iar Saana ţine piatra nemişcată.

Ar avea cel puţin o sută de întrebări pentru mătuşa ei, dar acum nu reuşeşte să întrebe nimic.

— Voi fi vreodată fericită? întreabă Saana, în cele din urmă.

Trece un moment şi treptat piatra începe să penduleze din nou. „Da”. Mătuşa zâmbeşte şi Saana simte şi ea că îi vine să zâmbească, dar e ciudat. Cum pendulează piatra când ea nu o mişcă?

— A ucis-o cineva pe Helena? întreabă Saana şi aşteaptă.

Câteva secunde mai târziu, piatra începe din nou să penduleze. Saana se uită mai întâi la piatră, apoi la mătuşa ei. O trec fiorii.

Ca să spună ceva, îi zice mătuşii ei că

merge la Helsinki, dar nu apucă să-i pună cea mai importantă întrebare. De ce s-a întâlnit mătuşa ei la bar cu Helena în ultima ei noapte? Nici măcar ochiul-de-tigru nu cunoaşte răspunsul.

Saana urcă la etaj ca să-şi facă bagajele şi să-şi pună ordine în gânduri. Când coboră cu rucsacul, Inkeri stă la capătul scărilor. în cele din urmă, Saana se forţează să o întrebe.

— Am aflat că te-ai întâlnit cu Helena în ultima ei seară. Despre ce aţi vorbit? De ce nu mi-ai spus nimic?

Dintr-un oarecare motiv, Inkeri nu pare surprinsă.

— Mă gândeam că ai să afli, spune mătuşa şi soarbe din ceaşca de ceai pe care o ţine în mână. într-adevăr, m-am întâlnit cu Helena.

Saanei aproape că-i vine să o scuture.

— Pe-atunci ţineam câteva cursuri la scoală, în timpul verii, zice Inkeri, uitându-se gânditoare în depărtare. Helena participa la unul dintre cursurile mele şi mi-a plăcut foarte mult de ea. Am întrezărit un fel de sensibilitate în ea, dar si hotărâre. Era atât de tânără si totuşi foarte meditativă. Parcă tânjea să fie altundeva, într-o lume mai mare, şi cred că m-am recunoscut parţial în ea. în noaptea aceea, în bar, mi-a dat să citesc o poezie. Voia să audă ce părere aveam despre ce scrisese.

Saana se gândeşte la cuvintele mătuşii ei. Cu siguranţă e vorba despre aceeaşi poezie. Ce voia să spună Helena cu versurile acelea? Oare Helena a încercat să-i să comunice

ceva, dar mătuşa nu a înţeles la ce se referea?

— De ce nu mi-ai spus? întreabă Saana, nemaiputându-şi stăpâni mânia.

— Viaţa nu are răspunsuri de-a gata. Dacă îţi povestesc despre treburile şi părerile mele, o să-ţi coloreze prea mult povestea şi aşa ar deveni povestea mea, iar apoi poate nu ţi-ai găsi propria voce, răspunde mătuşa. Trebuie să interpretezi liber informaţiile pe care le-ai primit, să-ţi creezi propriul adevăr, zice ea şi se ridică de la masă.

Saana e nervoasă, dar nu ştie ce să spună.

— Helena era încă o copilă, dar destul de deşteaptă cât să îndrăznească să mă sfătuiască să pun capăt relaţiei cu un coleg, profesorul de artă din şcoală. Nu am regretat nicio clipă, continuă mătuşa, în timp ce trebăluieşte în bucătărie.

Anunţă apoi că, în curând, va merge să încălzească sauna pentru seară.

Saana nu are timp de saună. Este surprinsă de misterul brusc al mătusii. E ca si cum mătuşa

spune tot timpul doar jumătate din adevăr. Totuşi, în minte mai adaugă un martor pe harta evenimentelor din ultima vară a Helenei.

Profesorul de artă. Ce legătură avea profesorul de artă cu ceea ce s-a întâmplat? De fapt, are vreo legătură? Ar trebui să o întrebe mai multe pe Inkeri când va fi un pic mai receptivă.

Autobuzul se pune în mişcare, iar Saana îndrăzneşte să-şi lase scaunul pe spate

pentru că nu deranjează pe nimeni. E bine să fii singur. Saana se gândeşte la mătuşa ei. Mătuşa a trăit întotdeauna singură. N-ar fi stat la mătuşa ei dacă n-ar fi fost casa suficient de mare, încât să aibă amândouă spaţiul lor pentru a se bucura de linişte, dacă voiau să fie lăsate în pace. „Suntem două introvertite”, i-a spus mătuşa odată, şi pe bună dreptate.

„Vin în vizită la Helsinki, vrei să ne întâlnim?”, îi scrie Saana bărbatului şi trimite mesajul înainte să înceapă să regrete.

Când autobuzul se apropie de Heinola, bărbatul răspunde: „Mâine, la 18:00. Fosta terasă Mbari?” Saana ridică mirată din sprâncene. Se simte mai uşurată. Se pare că şi bărbatul vrea să treacă cât mai repede peste această întâlnire. „Bine. Ne vedem atunci:)”, răspunde Saana.

Nu ar vrea să rămână în Helsinki mai mult decât ar fi strict necesar, dar o noapte în plus acasă îi va oferi mai mult timp pentru cercetări. Va studia arhivele şi, dacă va găsi articolul vechi, va mai avea timp să încerce să-l găsească şi pe jurnalistul care l-a scris.

## Marţi, 9 iulie / Hartola

Soarele a devenit orbitor, iar Heidi caută cu mâna liberă tocul cu ochelarii de soare în suportul dintre scaune şi în torpedo. Nu-1 găseşte. Heidi îşi mijeşte ochii şi observă un element absurd de familiar în centrul Hartolei: un con decorativ pe acoperişul unei clădiri comerciale. Ajunge curând la biserică.

Heidi parchează aproape de uşa principală a bisericii. Nu vede pe nimeni. Chiar când caută datele de contact ale lui Antti-Juhani Fors, zăreşte mişcare lângă clădirea albă. Se prea poate ca silueta să fie a preotului, bunul prieten al lui Matti Eskola.

Când stau singuri în biroul parohiei, Heidi îi urmăreşte mişcările lui Fors. îşi trece mâna prin părul des, închis la culoare. îşi curăţă mătreaţa invizibilă de pe mâneca puloverului. La intervale regulate, verifică ora pe telefon.

— Aşteptaţi un apel? întreabă Heidi.

Este prima ei întrebare pentru bărbatul care, conform informaţiilor, a fost un apropiat al familiei Eskola.

Fors scutură din cap confuz. Are câteva fire sure în barba lui stufoasă, închisă la culoare.

— Condoleanţe pentru pierderea prietenului dumneavoastră, continuă Heidi mai încet si observă

că reuşeşte să-l liniştească puţin pe Fors.

— Mi-aţi putea spune dacă Matti Eskola avea ceva probleme? Explorăm toate posibilităţile din moment ce moartea lui nu a fost naturală.

Fors scutură din nou din cap.

— Matti a fost un om cumsecade. Nu juca jocuri de noroc, nu avea datorii, dacă la asta vă referiţi. Sigur, în viaţa lui a acordat şi a respins numeroase cereri de credit. Probabil că au apărut şi resentimente, spune Fors, dar nu părea nici el să creadă tot ce se zvonea.

Heidi dă din cap.

— Cum era relaţia lui Eskola cu biserica?

— Ne susţinea activităţile. Din când în când venea cu soţia lui la slujbă. încurajăm pe fiecare să-şi urmeze credinţa după cum consideră. Nu putem să o facem noi în locul nimănui, nimeni nu poate fi forţat să aibă credinţă, mormăie Fors. Populaţia parohiei din Hartola şi Sysmă, aşadar a întregii regiuni Tainionvirta, este în scădere. Asta înseamnă şi dispariţia congregaţiei. Din păcate, cei mai loiali membri ai bisericii, cu timpul, nu mai cântă imnuri religioase, ci ajung în cimitir, unde devin una cu ţărâna. Chiar si donaţiile mici ale familiei Eskola erau mari pentru noi.

Heidi se uită la Fors. Bărbatul pare să fi fost chipeş în tinereţe. Trăsături întunecate, o frumuseţe clasică si masculină. Cu toate acestea, există ceva neplăcut în starea bărbatului, dar Heidi nu îşi poate da seama ce anume.

— Unde eraţi în noaptea dinspre miercuri spre joi, 3 iulie? întreabă Heidi şi observă cât de deranjat devine Fors la auzul întrebării.

— Mă suspectaţi de ceva? întreabă Fors, direct.

— Punem aceeaşi întrebare tuturor celor din cercul apropiat al lui Eskola. Nu este nimic personal, explică Heidi şi aşteaptă răspunsul

bărbatului.

— Pe 3 iulie am fost în biserică în sacristie, toată seara. De acolo am venit direct aici, oare cât să fi fost ceasul? în jur de opt, cred, spune Fors, cu pauze între cuvinte.

— Există cineva care poate confirma acest lucru? întreabă Heidi şi e dezamăgită când Fors scutură din cap.

Ideal, ar fi să primească răspunsuri cât mai clare. Deocamdată, activităţile lui Fors rămân sub semnul întrebării. înainte ca Heidi să încheie discuţia, Fors se ridică deja, ca şi cum au terminat. Lui Heidi nu-i place cum bărbatul încearcă să capete control asupra situaţiei. Se ridică repede şi se duce lângă el. în timp ce se îndreaptă împreună spre uşă, Heidi se opreşte şi decide să abordeze altfel discuţia.

— Când v-aţi întâlnit ultima dată cu prietenul dumneavoastră? întreabă ea si îi aruncă lui Fors cu o privire pătrunzătoare.

— Cred că a fost pe la începutul săptămânii, zice Fors.

Heidi examinează comportamentul reţinut al bărbatului şi îşi dă seama că acesta începe să fie iritat. Merg unul lângă celălalt spre uşa de la intrare. Fors apucă mânerul şi o invită să iasă, dar ea decide când se încheie conversaţia.

— Cunoaşteţi pe cineva pe nume Lars Sundin? întreabă Heidi şi îl priveşte atent pe Fors.

Fors îi întoarce hotărât privirea, nici urmă să fi fost surprins. în ochii lui nu se citeşte nimic; scutură repede din cap.

— Nu-mi sună cunoscut, răspunde el şi se opreşte în uşă.

— A existat vreun caz în Hartola, în toti aceşti ani, prin care a ieşit la iveală abuzul fetelor tinere, abia ajunse la majorat? întreabă Heidi în continuare şi apoi tace.

Fors se ţine de mânerul uşii şi răspunde fără ezitare, direct şi ferm;

— Nu.

Heidi se uită atent la bărbat şi la ochii lui. Parcă a clipit prelung? Când a spus nu, bărbatul şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Dintr-odată, Heidi este sigură că această mişcare se datorează pierderii echilibrului mental: cele două emisfere ale creierului sunt în conflict. Se întâmplă când o persoană minte.

Jan se uită la ceas. Se întorc de la Hartola în Helsinki. Heidi conduce cu viteză maximă, iar Jan se uită pe geam. Acum ar fi momentul potrivit să fumeze o ţigară dacă ar mai fuma. Ar deschide geamul maşinii şi ar fuma continuu.

De fapt, ar vrea să-şi sune tatăl, dar nu ştie ce să-i spună. în cele din urmă, se adună şi îl sună pe Mertanen. De obicei, în iulie Mertanen e în concediu, dar după ce au apărut crimele cu însemnul ars, nu s-a mai dus în vacanţă. Evenimente atât de importante apar rar şi ar părea dubios dacă cei din conducere nu ar rămâne să-şi ajute angajaţii, chiar şi în perioada vacanţei. Criminalii nu merg în concediu. Prin urmare, nici oamenii legii nu-şi pot lua concediu oricând.

— Poftim? întreabă Mertanen

în fundal se aude zgomotul traficului.

— Cât timp mai avem? întreabă Jan şi nu explică mai mult.

— înainte de ce? întreabă Mertanen, deşi ştia exact la ce se referă Jan.

— înainte să fim mâncaţi de vii.

— Bineînţeles că nu vă pot da un termen- limită, râde Mertanen sâcâit. Nu pot decât să sper că veţi progresa cu ancheta cât mai eficient posibil. Nu ştiu cât timp mai putem să ascundem brutalitatea cazurilor. Dar ştii că suntem dej a puşi sub lupă. în

mod straniu, în ochii celorlalţi, cazurile cele mai crunte sunt folosite pentru a măsura eficienţa întregului INI. Prin urmare, trebuie să ne grăbim. De asemenea, procurorul aşteaptă mai multe informaţii.

Syvă-Joki aşteaptă pe linia cealaltă. Jan observă apelul şi schimbă partenerul de conversaţie.

— Vă rog să citiţi secţiunea despre înec din raport, spune Syvă-Joki şi apoi tace. Şi acolo mare atenţie la apă, mai zice el şi aşteaptă.

— Sunt în maşină, spune-mi!

— în plămânii victimei era apă, aceeaşi situaţie ca în celălalt caz. Am luat o probă de apă doar ca să fiu sigur şi s-a dovedit că nu era apă de la robinet. E apă naturală nefiltrată, nu apă de mare, spune Syvă-Joki, sigur de informaţie.

— Am înţeles, zice Jan.

— Cadavrul a fost probabil pus în maşină ca să fie găsit. Asta necesită deja destul de multă forţă. Tehnicianul a descoperit urme de anvelope în parcare, dar e ceva normal. Parcarea este plină de maşini mai tot timpul.

Instinctul lui Jan îi spune că jocul e pe cale să se schimbe. A doua crimă este un pic mai curajoasă. A fost comisă mai în grabă. însemnul este acelaşi, trimiterea la regi este aceeaşi, dar, per ansamblu, nimic nu indică dacă ucigaşul omoară bărbaţi care se cunoşteau între ei sau

bărbaţi care au făcut ceva greşit, independent unul de celălalt. Heidi a aflat deja că Lars Sundin avea fantezii cu fete tinere, iar acum au găsit fotografiile acelor tinere la Eskola. Oare ăsta să fi fost motivul? Ce au în comun şeful de marketing din Helsinki şi managerul unei mici bănci din Hartola? Şi cine ar putea fi următoarea victimă a ucigaşului?

La Heinola, Jan îşi pune mănuşi de cauciuc şi scoate din nou din plic pozele găsite de doamna

Eskola. Se uită la ele, una câte una. Pozele au fost făcute cu o cameră compactă, pielea fetelor e luminată de un bliţ nemilos. Trupuri dezbrăcate, sâni şi picioare desfăcute. Dacă situaţia ar fi diferită, dacă alta ar fi. ţinta, Jan ar putea clasifica fotografiile drept erotice, însă acum par nişte înregistrări brutale pentru ceva anume, ceva greşit. Femeile din imagine, fetele acelea par prea tinere. Pozele nu sunt recente, se vede asta din calitatea lor. Cine sunt fetele ale căror imagini obscure şi perverse Matti Eskola le-a păstrat în secret atât de mult timp, probabil ani de zile? Jan se uită la fotografii şi încearcă să le afle sensul. Ce direcţie ar trebui să urmeze? Jan a făcut deja poze la fotografii şi i le-a trimis lui Saki. Sarcina lui Saki e să studieze materialul cadru cu cadru. Oare e ceva în fotografii care ar ajuta la identificarea fetei sau a fetelor din ele? Pot găsi vreun indiciu în poze despre locul unde au fost făcute? Acum totul trebuie examinat minuţios. Deşi, dacă Jan ar avea de ales, în unele cazuri ar prefera să fie complet ignorant în privinţa adevărului. Fericiţi cei care nici nu se gândesc la variantele cele mai rele, îşi zice Jan.

S-a scurs o săptămână între cele două crime. Oare, de data aceasta, criminalul a vrut să lase dinadins şi un alt indiciu pentru ei? Pe care să-l găsească înadins, care l-ar face pe ucigaş să se simtă mai constrâns. După incidentul de la Suomenlinna, făptaşul sigur a aflat că a reuşit şi, dacă avea nevoie de mai multă atenţie din partea poliţiei, s-ar putea să fie pregătit să le ofere un mic indiciu. Ceva de care să se agaţe.

Jan se gândeşte la apelul pe care îl primise Eskola şi la modul direct al ucigaşului de a-şi suna următoarea victimă. Au parcurs deja aceleaşi trasee ca şi ucigaşul. Sunt în aceleaşi ţinuturi ale regatului şi s-ar putea să mai fie victime.

Heidi nu spune nimic şi se uită înainte la drum.

— Aştept informaţii de la Saki despre trecutul lui Fors, zice ea.

— OK, e bine să verificăm cercul de apropiaţi.

Jan porneşte radioul. La Radio Nova cântă Phil Collins. Jan îşi aminteşte de episodul *Mahmureala Phil Collins* din *Pasila*[1] şi zâmbeşte. Expresia lui Heidi devine posomorâtă odată cu muzica.

Pe seară, Jan se duce la Terhokoti. Seara următoare, dacă va avea un moment liber, plănuieşte să se întâlnească cu vechea prietenă a Veerei, cu care a schimbat doar câteva mesaje până acum. Toată ideea îi pare deja cam bizară. Jan n-ar vrea să mai intervină şi altceva în program. Ar dori să anuleze întâlnirea, dar ştie că poate scăpa mai uşor dacă se întâlneşte repede cu femeia şi apoi îi explică Veerei că... nimic, zero, ioc. Atunci nu l-ar mai bate la cap.

1. Serial finlandez de desene animate, difuzat între 2007 si 2013, care tratează satiric viata de zi cu zi a unor poliţişti (n.r.)

## Miercuri, 10 iulie / Helsinki

Dimineaţa de iulie răsare sub un gălbui cald.

Prognoza meteo promite caniculă, iar aerul din apartament este expectativ, stătut. Particulele de praf plutesc în aer. Saana nu-şi aminteşte ultima dată când s-a trezit atât de devreme în dormitorul ei. Ultima oară când a fost trează la sase dimineaţa a fost când tocmai venise acasă după o noapte târzie. însă acum stă întinsă în patul ei, înfăşurată într-o pătură, privind afară la vârfurile copacilor care se zăresc pe fereastra dormitorului. Nu sunt cearşafuri pe pat, n-a mai avut chef să-l facă. Merge şi aşa pentru câteva nopţi. Ramurile se întind neclintite spre cer. Nici măcar o adiere răcoritoare printre frunze, nimic.

Saana pune cafeaua la fiert şi, în timp ce aşteaptă, parcurge pe telefon titlurile din ziarul *Iltalehti.* „CANICULĂ LA SFÂRŞITUL SĂPTĂMÂNII!” este ştirea zilei. Aparatul de cafea funcţionează. Asta o face pe Saana să se simtă acasă. Acelaşi sunet ca atunci când era mică si mama ei îsi făcea cafea.

Titlurile ziarelor au devenit mai văratice. în iulie nu prea sunt subiecte grele de discutat. Chiar şi jurnalismul de tip *clickbait* se înmoaie în căldura verii, mormăie Saana în minte si îsi aminteşte cum, acum un an, şi ea scornise titluri noi, estivale, pentru departamentul editorial, în timp

ce alţii erau în vacanţă. Libertatea se simte bine acum, dar mizeră. Totuşi, Saana se forţează să trăiască în prezent, nu îşi permite să-şi facă griji pentru viitor.

Saana întinde mâna să-şi ia cana preferată de pe raftul dulapului pentru uscat vasele. *I stole this from Kiasma\|* aşa scrie pe ea. îşi umple cana cu cafea Lofbergs Kharisma şi se lasă pe canapea ca să savureze clipa. Astăzi va pune mâna pe material. De la bun început a avut impresia că e o piesă interesantă din puzzle, chiar una crucială. Speră că articolul o va duce în direcţia bună. Al doilea gând care o nelinişteşte e legat de întâlnirea cu bărbatul necunoscut, pe terasă, la sase. Saanei nu-i surâde ideea că există cineva cu care *trebuie* să se vadă, dar cel mai bine ar fi. să scape şi de grija asta.

Saana îsi scoate bicicleta ei marca Tunturi din depozitul de biciclete supraaglomerat şi porneşte, deşi anvelopele sunt dezumflate. Rar mai are chef ca să-si întreţină bicicleta. De obicei îsi aduce aminte de cauciucurile dezumflate când e gata de plecare, când e deja pe fugă. în timpul verii, Helsinki pare blând şi relaxat deja de dimineaţă. Majoritatea locuitorilor sunt în altă parte decât în centrul oraşului. Parcă oamenii din Helsinki fac schimb cu turiştii. Când angajaţii pleacă la ţară, în iulie, cei din ţară şi turiştii din alte regiuni de pe glob le iau locul în oraş. în timp ce pedalează pe aleile din parcul Vaasa, Saana se întreabă de fapt, vara, cum arată oraşul Helsinki prin ochii turiştilor. Iarna i se face milă de vizitatorii care tremură în hainele lor căptuşite. Dar vara, când oamenii se relaxează si oraşul oferă tot ce are mai bun, Saana poate considera Helsinki o destinaţie de

călătorie distractivă. Conform studiilor, cei mai fericiţi oameni din lume trăiesc în Finlanda, dar nu a-i sune asta uitându-te la zâmbetele lor.

Saana se opreşte pe strada Unioninkatu 36 şi priveşte frumoasa clădire veche şi impunătoare. E linişte la intrare, dar, încurajată de semnele de pe panourile informative, Saana urcă treptele de piatră şi deschide uşa veche şi grea. Păşeşte nesigură peste prag şi printre porţile de securitate şi ajunge intr-un hol înalt. Aici chiar se află o bibliotecă. Saana se uită curioasă în jur, de parcă ar căuta un indiciu ca să o ajute în următoarele etape ale investigaţiei. Vede un semn care arată spre dreapta, înspre dulăpioarele de la garderobă. *Mâncare - interzis. îmbrăcăminte exterioară - interzis. Telefoane mobile* - *recomandat să fie pe silenţios.* Ce incitant! Curioasă, Saana îsi lasă lucrurile în dulăpior şi urcă treptele late de piatră, până la etajul doi. Microfilmele se află la etajul doi, pe partea stângă. Saana merge spre încăperea de la capătul coridorului, lângă uşile cu oglinzi cenuşii şi rafturi cu cărţi, înalte de peste trei metri. Se uită după eticheta *Reviste finlandeze* şi găseşte rapid ceea ce caută. Arhivele revistei *Hymy.* Pe raft sunt chiar şi reviste vechi *Jallu* din anii 1958-60.

Saana se uită la cutiile mici, albe, de carton de lângă revista *Hymy,* care conţin role de microfilm din ani diferiţi. însă anul căutat de ea lipseşte. Arhiva se termină în 1977. Oare chiar nu le au? Saana e dezamăgită, dar decide să arunce o privire la bobina din 1977 pentru propriul amuzament. în cutia de carton se vede un disc alb de microfilm, care ar trebui cumva pus în dispozitivul de scanare. Saana se duce la echipamentul de modă veche şi găseşte un aparat liber. Pe locul de lângă ea stă un bătrân simpatic care-şi ia notiţe într-un caiet elegant negru şi, din când în când, fotografiază cu un aparat paginile de pe microfilm. Ce idee bună! Şi

Saana ar putea face poze cu telefonul la paginile care o interesează. Tocmai când se gândeşte dacă să îndrăznească să-i ceară ajutor bătrânului, acesta se oferă să o lămurească.

— Nu e nicio mare filozofie, spune bărbatul şi fixează bobina pentru a fi scanată.

— Mulţumesc, sunteti foarte amabil, zâmbeşte Saana.

Acest gest simplu o binedispune. Saana răsfoieşte puţin prin reviste, iar pozele se succed repede de la dreapta la stânga. Ritmul rapid al navigării o ameţeşte. încep să o doară ochii şi se simte puţin rău. în cele din urmă, Saana este nevoită să privească în altă parte de fiecare dată când pagina se schimbă. Sunt din alt an, aşa că Saana nici măcar nu poate găsi ce caută. Explorarea microfilmelor este totuşi interesantă. Exact ca în filmele americane. O universitate mare cu o bibliotecă veche, unde o studentă investighează o enigmă uitându-se prin arhive. Totuşi, această stare nu face ca cercetarea să avanseze, aşa că Saana pune bobina la locul ei, de unde a luat-o. înainte să plece, cere ajutor de la ghişeu.

— Am căutat o revistă veche, *Seura* sau *Hymy,* din 1989 printre microfilme, dar am găsit numere doar până în 1977. Aveţi şi altele mai noi în arhivă? îl întreabă Saana pe angajatul de la ghişeu.

Arhivistul e un bărbat relaxat, de aproximativ cincizeci de ani. Fără să se grăbească, fără grija zilei de mâine. Stilul bărbatului aparţine probabil altor decenii. Cămaşă cu carouri şi blugi care ajung deasupra taliei. Şosete de tenis şi sandale cu siguranţă confortabile. Nimic nu sugerează că ar fi vorba despre vreun trend.

— Da, se găsesc şi revistele mai noi, dar trebuie comandate separat, spune bărbatul şi îi dă un formular, o hârtie subţire de culoare roz.

Dacă plasaţi o comandă acum, vi le pot pregăti până la amiază, zice bărbatul amabil, iar Saana apucă foaia cu entuziasm.

întregul sistem de arhivare pare incredibil. A meritat să întrebe. Cât timp aşteaptă, ar putea merge să ia prânzul.

O oră mai târziu, două dosare cu numele Saana o aşteaptă pe raft. Toate revistele *Hymy* şi *Seura* din 1989. Saana apucă rapid dosarul *Hymy* şi se duce repede la scaunul de lângă fereastră. Inspiră parfumul hârtiei şi al timpului trecut şi îşi începe căutarea. Pentru că anul publicării este cel pe care-l caută, are şanse mari să găsească rapid articolul potrivit. Saana începe să răsfoiască revista cu mâinile tremurânde. Citeşte cu
amuzament titlurile senzaţionale din anii ’80.

***HYMY,*** CEA MAI IMPORTANTĂ REVISTĂ DIN FINLANDA - SPUNE-ŢI PROBLEMELE.

Vecinul nebun mi-a distrus viata.
Am fost pacientul lui Mengele!
Jussi Parviainen - mă iubesc femeile.

După ce răsfoieşte fără rezultat numărul din septembrie, Saana trece la numărul din octombrie. în sfârşit! L-a găsit atât de repede şi de uşor. Articolul pentru care a venit la Helsinki.

DOLIU ÎN REGAT - EDITORUL REVISTEI ***HYMY*** DISECĂ MISTERUL DIN HARTOLA

O tânără fată s-a înecat în Tainionvirta.
Ce s-a întâmplat cu Helena cea cuminte?

ARTICOL DE RITVA SARKA
Ce s-a întâmplat cu Helena? O tânără fată a fost găsită moartă în Hartola, pe 1 septembrie. Se presupune că

Helena (foto) s-a sinucis. Cu toate acestea, unele lucruri nu se leagă. Potrivit apropiaţilor ei, fata era o fire mereu veselă. Să fie totul aşa cum se spune?

Saana întoarce pagina. O fotografie cu biserica de piatră din Hartola. Editorul a ales un cadru în care se vede din depărtare sicriul de la înmormântarea Helenei. Legendă: ***Purtătorii sumbri de sicrie. întreaga Hartola a venit la înmormântarea Helenei*** Hymy ***întreabă: Oare printre invitaţi se numără şi un criminal care se preface îndoliat?***

Ce s-a întâmplat cu Helena? Cine a văzut-o ultima oară pe Helena? ***Hymy*** oferă 1.000 de mărci pentru orice informaţii!

Saana se uită la poze. Chiar dacă a trecut ceva timp de la publicarea articolului, nu s-au schimbat multe în Hartola. Se vede si Eila în

imagine. Articolul nu spune multe despre Helena, se concentrează asupra locuitorilor din Hartola. Textul dintr-o casetă separată îi atrage imediat atentia Saanei.

Să ne amintim de ele:
Laura Malm - în 1987, locuitorii din satele Joutsa si

Hartola au organizat căutări cu numeroşi voluntari pentru a o găsi pe Laura Malm, tânăra dată dispărută. Dar nu au găsit-o. Laura Malm a dispărut în Hartola în toamna anului 1987. Căutările trupului Laurei Malm au fost întrerupte un an mai târziu.
Suvi Kolehmainen - O studentă a dispărut în Lappeenranta de la restaurant în drum spre casă, în 1986. Deşi au fost organizate căutări, fata nu a fost găsită.

Saana devorează textul cuvânt cu cuvânt, imagine cu imagine şi i se face pielea de găină. Oare dispariţia Laurei Malm ar putea avea vreo legătură

cu cea a Helenei? Cu cât Saana citeşte mai mult, inima îi bate mai tare si se afundă mai mult în trecut.

Prin urmare, femeile tinere si frumoase nu sunt în siguranţă în Regatul Hartola. Dar ce face poliţia? Investigarea cazului Helenei a fost oprită după ce toate dovezile au indicat că fata s-a sinucis. Ritva Sărkkă disecă atmosfera din fatidicul Regat Hartola într-un interviu special în pagina următoare din ***Hymy.*** Fără să obţină un rezultat, poliţia rurală a chemat în ajutor forţa divină.

PE URMELE UNEI VRĂJITOARE

Oamenii au avut întotdeauna tendinţa să creadă în puteri care îi depăşesc. Fenomenele supranaturale, vrăjitoarele, folclorul şi zeii naturii influenţează atât de puternic moştenirea noastră culturală, încât şi persoanele cele mai educate se confruntă din când în când cu o mare întrebare: există ceva mai puternic decât noi? Ca absolventă de master, nu mi-as fi imaginat niciodată că într-o bună zi voi fi interesată de magia neagră. însă Hartola a avut un cuvânt de spus. într-o seară, pe când mă întorceam de la un interviu, am rămas foarte surprinsă. 0 scrisoare mi-a fost strecurată sub uşa camerei din campusul Universităţii Tavastia de Est, care datează din secolul al XVIII-lea. în scrisoare scria că, dacă doream să investighez moartea cuiva folosind magia, puteam contacta persoana respectivă. Fiind un reporter curios, am sunat imediat la numărul din scrisoare.

Trei ore mai târziu, două femei tăcute au intrat în camera mea. încăperea mea modestă s-a transformat într-un loc magic. Acum şedea aici o adevărată vrăjitoare din pădure, o femeie-şaman cu toate accesoriile aferente. Vrăjitoarea era însoţită de 0 tânără asistentă.

— Vrăjitoarea este oarbă. Eu reprezint ochii şi urechile ei, a spus femeia. Acum să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu fetele.

Vrăjitoarea avea un baston vechi strâmb şi stătea cu picioarele încrucişate şi cu mâinile pe podea. Era foarte flexibilă pentru vârsta ei. Şi-a scos ceva de sub haine şi a aruncat pe jos. M-am uitat speriată la bentiţa de catifea aruncată pe podea.

— Acesta este un obiect care a aparţinut fetei moarte, a explicat tânăra asistentă, apoi ne-a spus că ar trebui să părăsim camera pentru o clipă.

Am stat în spatele uşii închise, ţinându-mi respiraţia si ascultând. Din camera mea se auzeau foşnete si zumzete. Când a venit momentul, vrăjitoarea a bătut în podea să semnaleze că ne puteam întoarce. Când am intrat iarăşi în încăpere, vrăjitoarea era deja în picioare, sprijinindu-se în baston şi privind drept înainte spre mine, fără să mă vadă. Ochii vrăjitoarei erau tulburi si cenuşii.

— Repeziş, a spus vrăjitoarea cu o voce tare şi ascuţită, apoi a tăcut. Rege.

M-am uitat întrebător la asistentă. Femeia m-a privit şi a interpretat:

— Repezişul şi regele.

— Adică nimic concret? am întrebat-o pe vrăjitoare, apoi pe asistentă.

— Fiicele repezişului, a şoptit din nou vrăjitoarea, ţinându-şi mâna bătrână şi noduroasă în dreptul inimii.

— Aş vrea ceva mai concret, nu ghicitori, am spus cu jumătate de gură.

Hartola. Vrăjitoare. Repeziş. Fata fusese găsită moartă în râu. Am deschis fereastra ca să aerisesc încăperea de mirosul bătrânei. Mintea îmi era bântuită de o singură întrebare: îmi irosisem complet banii sau vrăjitoarea a văzut ceva pentru care aş fi putut găsi o explicaţie reală

?în poza publicată împreună cu articolul, vrăjitoarea bătrână stă în faţa unui vechi şi frumos conac, alături de o femeie pe care Saana o cunoaşte: mătuşa ei, Inkeri. Inima îi bate cu putere, Saana nu-şi poate ascunde mirarea.

— Ce naiba, din nou? mormăie Saana si se concentrează să facă o poză cât mai clară cu imaginea de pe ecran.

Saana fotografiază imagini cu restul paginilor şi duce dosarele înapoi pe raft. îşi sună mătuşa în drum spre ieşire, dar aceasta nu răspunde. Din nou, un indiciu care o leagă pe Inkeri de evenimentele din trecut. De ce nu îşi pune mătuşa cărţile pe masă odată? Saana are sentimentul bizar că Inkeri are ceva de ascuns. Ce joc juca de fapt Inkeri?

Saana merge pe lângă bicicletă pe o pantă abruptă pe lângă biblioteca Kaisa şi în acelaşi timp tastează pe site-ul Finder „Ritva Sărkkă Helsinki”. în curând, primeşte răspuns: „Ritva Sărkkă, strada Năttelijăntie, 10 b 22, 00400 Helsinki”. Fiindcă fosta jurnalistă nu şi-a ascuns adresa, căutarea s-a dovedit mult mai uşoară decât şi-a imaginat.

Fără să ezite, Saana apasă pe numărul de telefon afişat lângă adresă.

Când o voce aspră, răguşită răspunde la telefon, Saana nu ştie ce să zică. Dintr-odată, nu-şi ştie cum să înceapă. După un scurt moment de ezitare, se hotărăşte să treacă direct la subiect.

— Hartola ’89, moartea unei tinere fete, vă mai amintiţi povestea? aruncă Saana şi

aşteaptă să vadă ce se întâmplă.

Femeia râde şi răspunde surprinzător de ager:

Depinde cine întreabă.Astfel, găsesc rapid un teren comun. Saana îi spune că e o jurnalistă care tocmai ce a fost concediată şi că o interesează vechea poveste. Poate că Ritva ar simţi empatie pentru o tânără femeie care se luptă cu provocările muncii pe cont propriu şi ale eficienţei în lumea modernă. Ritva o ascultă şi mormăie, apoi nu spune nimic. Cu toate acestea, Saana intuieşte corect. După o mică pauză, Ritva o invită în cele din urmă la ea, în cartierul Haaga de Nord, şi îi zice să aducă ceva bun care merge la cafea.

Pe la ora trei, Saana coboară din autobuzul 40 lângă mail şi se duce pe jos spre Näyttelijäntie 10. Saana găseşte uşor scara şi uşa indicate. Curioasă, apasă butonul soneriei. Pe uşă scrie *Särkkä,* şi deasupra cutiei poştale este un autocolant pe care scrie *Fără reclame, la naiba.* Saana zâmbeşte. în spatele uşii se aude cum cineva umblă la încuietoare. Curând, îi deschide o doamnă care pare să aibă pisici, o tanti asemănătoare unei pisici persane, cu ochelari cu rame ochi-de-pisică. Are trei pisici. Una îi atinge cu capul piciorul Saanei.

— Pot să o iau în braţe? întreabă Saana si observă cum Ritva se destinde când vede aprobarea pisicii.

Saana mângâie pisica şi aceasta începe imediat să toarcă. E poftită înăuntru. Se pare că Ritva Särkkä este o tanti vorbăreaţă, cu adevărat încântată de vizită. Saana scoate din rucsac câteva rulouri cu fistic şi o sticlă de vin spumant. Ritva Särkkä face cafea şi pare mulţumită de cadourile primite, aşa că Saana poate imediat să o întrebe ce vrea.

Saana mângâie pisica din poală şi se uită la priveliştea de pe geamul lui Sărkkă, spre curtea comună a blocurilor de apartamente din anii ’50 de pe strada Năyttelijăntie. Mesteceni, o groapă de nisip şi o bară pentru scuturat covoare.

— Oare m-aţi putea ajuta cu cazul din Hartola? întreabă Saana si muscă dintr-un rulou cu fistic.

— Ai adus rulouri cu fistic, deci e posibil să mă înduioşezi, râde Ritva Sărkkă si se ridică cam greoi de pe scaun.

Pisica sare din poala Saanei şi îşi urmează stăpâna în dormitor. Saana e nevoită să respire pe gură, pentru că în apartament miroase a ţigări şi a urină de pisică. Ar vrea să deschidă o fereastră, dar nu îndrăzneşte.

— Ce vă mai amintiţi despre povestea aceea? întreabă Saana când femeia revine în încăpere cu un dosar gros în braţe.

— Nu prea multe, a trecut atât de mult timp deja, râde Ritva şi tuşeşte aspru. Dar îmi amintesc că n-au făcut progrese cu cazul. Ştii când ai un sentiment că nimic nu duce niciunde? Apoi m-am întrebat dacă cineva încerca să îmi împiedice investigaţia. De aceea m-am folosit de vrăjitoare, spune Ritva şi ridică pisica de pe podea în braţe.

— De unde a făcut rost vrăjitoarea de obiectul care i-a aparţinut Helenei, cel menţionat în articol? întreabă Saana şi bea puţină cafea.

Ritva Sărkkă nu s-a atins încă de cafea.

— Din camera Helenei, răspunde Ritva după ce s-a gândit o clipă. Cred că au trecut pe-acasă pe la ea.

— Aţi primit vreodată vreun pont la

revistă? întreabă Saana.

Ritva se uită la Saana şi apoi râde.

— Cele 1.000 de mărci erau numai o figură de stil în articol. De fapt, revista nu era dispusă să plătească pe nimeni. Dacă ar fi primit vreun pont, revista ar fi raportat că tocmai primise acelaşi pont de la altcineva, iar apoi ar fi folosit informaţiile în scopuri proprii.

Saana îşi goleşte ceaşca de cafea. Ritva o priveşte misterios.

— Este ceva la tine... Pari de încredere. Le poţi lua cu tine, spune Sărkkă şi îi întinde dosarul.

Saana ia imediat darul oferit, ca nu cumva doamna să se răzgândească.

— în vremurile acelea încă mergeam mereu cu acelaşi fotograf în călătorii. Odihnească-se în pace! Am făcut multe poze. Am folosit doar una, poza veche cu grupa fetelor din gimnaziu, cea de pe coperta revistei. Cea în care fata dispărută zâmbeşte alături de prietena ei cea mai bună. Dar în filmele din dosar sunt o mulţime de imagini de la locul cu pricina, interviurile mele şi multe altele. Ia-le cu tine, fată bună!

Saana îi mulţumeşte si nu reuşeşte să-si mai ascundă zâmbetul.

— De când m-am pensionat, mă tot gândesc la câteva cazuri. Sunt parte din mine. Acest incident mi-a dat mult de gândit, fiindcă fetele acelea păreau atât de drăguţe. Lumea este un loc crud, e greu de înţeles, deşi, când lucram la *Hymy,* am văzut tot soiul de chestii.

Saana merge să pună în rucsac dosarul cu

negativele şi apoi se întoarce în uşa bucătăriei. Ritva încă stă la masă.

— Fiind reporter de investigaţii, vedeam lumea în mod diferit. Cam ca şoferii de taxi, care

văd noaptea tot ceea ce ziua e ascuns. Văd toate siluetele care pândesc în tufişuri şi tot ceea ce mă obligă, de exemplu, să folosesc mereu taxiul la căderea nopţii. Nu voi mai ieşi niciodată singură în întuneric. Să iei aminte la ce-ţi spun!

Saana dă din cap puţin îngrozită. Indiferent de situaţie, ar vrea să vadă lumea ca un loc în care poate să se simtă în siguranţă. Saana îşi ia rămas- bun de la Ritva cu o îmbrăţişare caldă. A primit mai mult decât sperase. A primit chipuri şi un articol. Fuge pe scările din bloc, plină de entuziasm. întâlnirea cu Ritva Sărkkă a făcut-o să se simtă ca o adevărată scriitoare care face cercetări pentru un roman.

O oră mai târziu, Saana se uită în jur pe terasa aproape plină. Contrar planului iniţial, n-a reuşit să se schimbe sau să-şi împrospăteze machiajul înainte de întâlnirea aranjată. Oricum, pare doar o chestie inutilă, de prisos. Saana mai degrabă ar studia materialul primit de la Sărkkă. Oftează şi priveşte ezitant în jur. Nu ştie unde să se uite sau pe cine caută. Veera nu i-a spus nimic despre înfăţişarea bărbatului.

— Chiar contează? a zis Veera si a râs. Dacă vă

forţez să mergeţi la o întâlnire aranjată, nu ar fi mai bine să nu stiti dinainte la ce să vă asteptati?

încă de atunci Saana a avut îndoieli. Veera are o fire atât de caldă şi de bună, încât Saana se teme că a găsit pe undeva un tânăr marginalizat, că i sa făcut milă de el şi apoi a decis să-şi sacrifice una dintre prietenele mai îndepărtate pentru o întâlnire din milă. Seara caldă de vară a atras multă lume la terasă, iar piaţa unde se află staţia veche de autobuz e inundată de zgomotul conversaţilor voioase. Saana închide ochii si îsi imaginează că este în străinătate. îi plac serile de vară când oamenii îşi iau liber în mijlocul săptămânii. Finlandezii trăiesc mai mult vara.

— Bună! spune deodată cineva în spatele ei, iar Saana, pierdută în gânduri, tresare uşor.

— Te-am speriat, îmi pare rău! râde bărbatul, iar Saana zâmbeşte jenată.

Se întoarce curioasă spre bărbat.

— Eşti Jan, cunoştinţa Veerei? întreabă Saana şi zâmbeşte timid şi puţin speriată.

Bărbatul nu arată deloc aşa cum şi-a imaginat.

— Mai degrabă prietenul lui Kaj, dar, dacă bine am înţeles, cei doi îşi împărtăşesc totul, răspunde bărbatul, iar Saana dă din cap, ştiind exact despre ce vorbeşte.

— Saana, spune ea şi întinde mâna.

— Jan, zice bărbatul şi îi strânge mâna cu putere.

Saana se uită tăcută la Jan. Nu era pregătită pentru asta. Nu era pregătită ca Jan să fie chipeş. Regretă imediat că nu şi-a făcut timp să se machieze înainte de întâlnire. Bărbatul are păr şaten închis, de lungime medie, barbă şi ochi pătrunzători. Privirea lui are ceva foarte special. Când au

dat mâna şi s-a uitat repede în ochii lui, Saana s-a simtit deodată foarte neliniştită. E ca si cum bărbatul vede prin ea.

Jan întreabă ceva, dar când Saana îl priveşte în ochi, nu-si mai aminteşte întrebarea. Nu înţelege niciun cuvânt din ceea ce bărbatul spune. De ce naiba nu i-a zis Veera dinainte că e atât de chipeş? Deodată, existenţa acestui străin o bulversează.

— Deci, ce părere ai? întreabă Jan din nou şi se uită la Saana cu capul înclinat.

— Nu am fost niciodată la o întâlnire aranjată, răspunde Saana, deşi ştie că probabil nu asta a întrebat-o Jan.

— Dar poate că nu e o idee atât de rea, zice Jan, iar Saana înghite iarăşi în sec.

Indiferent dacă replica reprezintă un flirt sau doar un compliment, Saana se gândeşte şi speră că bărbatul chiar vorbeşte serios. Acum că ştie cum arată, Saanei îi e greu să-şi imagineze că Jan ar putea fi vreodată interesat de ea. Cei doi se privesc în linişte. Niciunul nu spune nimic. Atmosfera este puţin jenantă.

— Vrei să stăm aici pe terasă sau să ne ducem altundeva? întreabă Jan, dar Saana nu ştie ce vrea.

— Hai să mergem în altă parte, spune ea în cele din urmă şi se felicită pentru decizie.

Chiar nu ar vrea să dea impresia că e o copilă nehotărâtă.

— OK, am un loc drăguţ în minte, spune Jan şi îi face semn să-l urmeze.

încep să meargă spre Tddlonlahti. Trec pe lângă sala de concerte şi se îndreaptă spre piaţa enormă şi întinsă din faţa clădirii

Finlandia, până ajung pe malul lacului Toolonlahti. Traversează încet podul lat de lemn dintre şinele de cale ferată şi Tddldnlahti. Pe pod simt mirosul şinelor de tren. Apa sclipeşte frumos în soarele scânteietor. Raţele măcăne pe apă. Saana nu se poate gândi la niciun subiect de conversaţie. Pur şi simplu se plimbă. în curând, Jan se opreşte în faţa cafenelei Sininen Huvila din Linnunlaulu.

— Ce zici de un pahar de suc de merişoare? întreabă Jan şi arată spre o masă cu două scaune.

Masa are o privelişte frumoasă spre malul golfului Tddldnlahti. Saana dă din cap, iar bărbatul intră în cafenea să comande. Dintotdeauna, Saana a considerat cafeneaua din Linnunlaulu unul dintre cele mai fermecătoare locuri din Helsinki, dar desigur că nu-i spune asta lui Jan.

Cei doi sorb din sucul de merişoare si se uită pe rând la peisaj şi apoi unul la celălalt. Fiecare aşteaptă ca celălalt să spună ceva de care să se agaţe.

în mod straniu, Jan se simte ciudat de familiar, chiar dacă e un străin. în timp ce admiră frumoasa privelişte din Linnunlaulu şi pe bărbatul care bea suc de merişoare lângă ea, Saana simte fluturi în stomac, ceva plăcut ce n-a mai simţit de mult timp. Totul ar fi mai uşor dacă pe masă, lângă suc, ar fi şi puţin alcool, să se calmeze.

— Ai prefera să locuieşti într-o casă urâtă cu vedere la case frumoase sau într-o casă frumoasă cu o privelişte către o casă urâtă?

întreabă Jan şi se uită viclean la Saana.

După şase ore, sunt încă împreună şi acum stau în Rytmi la o masă circulară. Saana a avut timp să se obişnuiască cu înfăţişarea chipeşă şi bine conturată a bărbatului. Pe masă are un pahar de vin alb, iar Jan o bere. Se uită pe furiş unul la celălalt şi îşi pun întrebări ciudate. Saana zăboveşte. întrebarea este minunat de absurdă.

Bineînţeles că ar locui într-o casă frumoasă.

— într-o casă frumoasă, răspunde Saana, dar apoi începe brusc să se teamă că a răspuns cumva greşit.

— Nu există un răspuns corect, zice Jan şi bea bere. Dar te-ai putea gândi că răspunsul că ai prefera să locuieşti într-o casă urâtă ar dezvălui o imagine mai puţin superficială despre tine decât dacă ai recunoaşte că ai vrea să trăieşti într-o casă frumoasă. Dar nu este aşa, spune Jan şi recunoaşte apoi că ar prefera să locuiască într-o casă urâtă „din alte motive”.

Saana se uită la Jan şi învârte neliniştită paharul de vin.

— Din ce alte motive? întreabă Saana.

Bărbatul acesta cu ochi ageri, cu barba lui, cu poveştile lui cu tot pare cumva prea bun. Saana se întreabă dacă a mai fost vreodată cu un tip la fel de interesant. Cum e posibil ca Jan să nu aibă prietenă sau soţie? Are probabil multe defecte.

— Acum locuiesc într-o casă frumoasă si se pare că aş fi mai fericit dacă aş locui într-o casă urâtă, spune Jan, iar Saana mai bea puţin vin.

Iar
din casa urâtă aş vedea casa frumoasă.

— Dacă ai putea alege să iei toate mesele zilei doar înghiţind o pastilă sau să consumi mâncăruri delicioase, dar desigur trebuind să depui efort ca să prepari mâncarea, ce variantă ai alege? întreabă Saana şi aşteaptă răspunsul lui Jan.

Cum de ghicise Jan că-i plăceau întrebările ciudate, irelevante? Amândoi încercau să obţină câteva râsete sau mărturisiri unul de la celălalt. Caută indicii că fie sunt foarte asemănători, fie foarte diferiţi. S-au plimbat toată noaptea, glumind şi vorbind despre vrute şi ne vrute. Cumva au vorbit despre toate în acelaşi timp.

— în acest moment al vieţii, aş alege cu siguranţă pastila, spune Jan şi râde. Oricum, altfel uit să mănânc.

Saana se uită la Jan îngrozită. Nu poate înţelege cum cineva ar putea uita să mănânce. Până la urmă, mâncarea e una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii.

— Suntem pe lungimi de undă destul de diferite aici, râde Saana. Poate că pur şi simplu nu ai mâncat mâncare suficient de bună, zice ea. Ar trebui, de exemplu, să guşti cândva supa de peşte a mătusii mele.

Apoi telefonul lui Jan sună. Jan îşi cere scuze şi se retrage să vorbească. Saana rămâne la masă şi îl studiază curioasă pe Jan, prin fereastră. Cumva gesturile lui devin mai apăsate, numai că puţin mai grave. Saana concluzionează că a primit un apel de la serviciu.

— îmi pare rău, spune Jan o clipă mai târziu, când revine la masă.

— Nu-i nimic, zice Saana şi observă că, din fericire, căldura a revenit pe faţa lui Jan.

— încă nu am vorbit despre asta, începe Jan, iar Saana se teme deja de ce va urma. Oare are familie?

— Ar fi bine să-ţi spun chiar de la bun început, continuă Jan, iar Saana observă că strânge surprinzător de tare piciorul paharului de vin. De obicei sunt tot timpul la serviciu. Dacă avem vreo situaţie în desfăşurare, s-ar putea să fiu nevoit să reacţionez imediat.

— Cu ce te ocupi? întreabă Saana şi se uită curioasă la Jan.

— Nu îţi pot da detalii, dar sunt anchetator criminalist, spune Jan şi se uită la Saana, oarecum blocat, în aşteptare.

Saana îl priveşte, dar nu-i vine nicio replică.

— în acest moment, ar trebui să spui „ah” şi apoi să mulţumeşti pentru seară, iar apoi să pleci, zâmbeşte Jan şi se uită provocator la Saana. De obicei, oamenii nu sunt prea entuziasmaţi să audă că stau la masă cu un reprezentant al poliţiei.

Perplexă, Saana îi răspunde.

— OK. Hai să-ti zic ceva si mai bun, râde ea. Sunt reporter online şomer, pardon, o jurnalistă de tip *clickbait* concediată, spune Saana şi aşteaptă reacţia lui Jan.

Jan se scarpină în barbă şi o cercetează din privire pe Saana.

— în acest moment, ar trebui să mulţumeşti pentru seară, să pleci şi să speri că nu voi scrie o recenzie despre întâlnirea asta pe niciun site, zice Saana.

— Ce figuri suntem amândoi, nu-i aşa?

răspunde Jan, apoi îşi ridică paharele, zâmbind şi cinstind pentru profesiile lor ciudate.

— Parcă toată seara s-a scurs prea repede, spune Jan când a venit timpul pentru ultima comandă în Rytmi.

Saana zâmbeşte. Se teme că zâmbetul ei tâmpit şi mulţumit va dezvălui prea multe. S-a distrat foarte bine.

— Cred că cel mai bine ar fi să mă duc acasă, zice Saana, deşi seara ar mai putea continua.

— Da, acum este momentul ideal să pleci, cât e încă distractiv, glumeşte bărbatul.

Saana se uită la Jan. Voia deja să scape de ea?

— Aşa e, înainte ca magia să dispară, continuă Saana gluma, dar în secret e aproape serioasă. Ce ar crede Jan când ar afla cum e adevărata Saana? Un suflet leneş pierdut, care nu ştie ce să facă cu viata ei.

— Magie? Deci recunoşti că ne-am simţit bine împreună? rânjeşte Jan, iar Saana zâmbeşte din nou, chiar dacă vrea să pară misterioasă şi serioasă.

E clar că e ceva între ei. în linişte, sorb ultimele picături şi se ridică ezitant de la masă. Graţios, Saana iese afară trecând pe lângă Jan. Ceilalţi clienţi vor pleca în curând, clătinându-se. Afară miroase a asfalt umed si a vară. Saana zâmbeşte, e puţin ameţită. După cine ştie câte pahare de vin, totul pare ireal.

Cei doi merg agale unul lângă celălalt spre statia de autobuz din Hakaniemi. Deşi afară e cald, Jan poartă o jachetă. Saana nu e sigură

dacă îşi închipuie sau dacă intr-adevăr merg mai aproape unul de celălalt decât mai devreme. în ciuda orei târzii, sunt surprinzător de mulţi oameni pe stradă. Jan spune că îi plac nopţile de vară, când oamenii derutaţi de lumină si de căldură se plimbă până târziu şi se bucură de viaţă. Oraşul miroase diferit în timpul nopţilor de vară.

— Şi eu cred la fel, spune Saana şi îşi continuă agale drumul.

— îmi pare rău că nu te-am întrebat mai devreme, dar ai pe cineva momentan? întreabă Jan şi se opreşte în mijlocul străzii. A trecut atât de mult timp de la recomandarea Veerei. M-am gândit...

— Nu am pe nimeni, răspunde Saana, sperând că pare relaxată.

Nu prea ieşea la întâlniri, dimpotrivă. E cinică din fire, aşa că a devenit repede un caz izolat pe frontul dragostei.

— Sunt liberă şi fericită, zice Saana cu voce tare.

Nu e complet adevărat, dar cel puţin e liberă. A avut câteva zile în Hartola când s-a simţit plină de viaţă, poate chiar fericită în anumite momente.

— Bine, spune Jan şi dă din cap.

Saana are impresia că Jan nu spune ce ar vrea să spună. Oare chiar vede prin ea? Saana nu e fericită, dar nici nefericită. E ca o giruetă care a aşteptat toată viaţa o adiere suficient de puternică. Saana şi-a dat seama doar recent, în Hartola, că aşteptarea e inutilă. Ea trebuie să fie acea puternică briză care să o însufleţească şi să o împingă în direcţia bună.

Se opresc la colţul pieţei. Jan e chiar lângă Saana. Saana simte mirosul loţiunii

după ras a lui Jan şi şi-ar dori să-l îmbrăţişeze, dar nu ştie cum. Contrar tuturor aşteptărilor, cu siguranţă şi-ar dori să se mai întâlnească cu Jan. îi plac înfăţişarea lui chipeşă şi ochii lui ageri şi manierele lui. îi plac vocea gravă şi stilul modest şi aspectul prezentabil. Parcă Jan nici măcar nu-şi dă seama ce farmec are. Bărbaţii ăştia sunt cei mai periculoşi.

Jan spune ceva, iar Saana îl priveşte din nou în ochi.

— Aş vrea să te îmbrăţişez, dar nu sunt genul, râde Jan.

Saana aşteaptă. Sentimentul e minunat şi groaznic în acelaşi timp. Ar fi mai uşor să fie dezamăgită decât aşa, în aşteptare şi nesigură.

Când se îmbrăţişează, Saana nu-şi mai poate stăpâni zâmbetul. Şi aşa se cuprind în final, puţin cu stângăcie, ameţiţi în noaptea dintre miercuri şi joi, la ora 02:15, în Hakaniemi, Helsinki.

La ora 02:59, Saana şi Jan încă îşi iau rămas-bun unul de la celălalt. Au trecut mai multe autobuze de noapte, dar le-au ignorat. Jan trebuie să ajungă mai departe, în Kallio, iar Saana la Vallila şi ar trebui să plece cu următorul autobuz.

— Ştii, chiar a fost o seară minunată, spune Jan şi se uită în ochii Saanei.

Saana dă din cap şi apoi ridică mâna cu ezitare către autobuzul care se apropie de staţie. Autobuzul se opreşte şi uşile se deschid. Saana îl sărută rapid şi spontan pe Jan pe obraz şi urcă în autobuzul de noapte. Se sprijină de bară şi îl salută pe Jan, care

încă stă în staţia de autobuz. Uşile autobuzului se închid, iar şoferul se uită la Saana şi aşteaptă. Saana îi arată biletul pe ecranul telefonului, zâmbeşte prosteşte şi se duce în spate. Se gândeşte jenată la întreaga seară şi îşi impune o regulă plină de speranţă în minte. Dacă va primi un mesaj de la Jan în aceeaşi noapte, va fi un semn. Asta ar însemna că şi Jan crede că e ceva special între ei.

1. „Am furat asta de la Kiasma” (engl., în original). Kiasma este un muzeu de artă contemporană, parte din Galeria Naţională Finlandeză, situat în Helsinki, Finlanda (n.r.).

## Joi, 11 iulie / Helsinki

D

upă ce Saana se urcă în autobuz, Jan îşi dă seama că nu vrea să meargă acasă. Decide să doarmă câteva ore la birou. Heidi a încercat să-l sune din nou în jurul orei unu, aşa că o apelează în timp ce aşteaptă taxiul. Parcă trăiesc continuu în tura de noapte.

— Ceva noutăţi? întreabă Jan, iar Heidi tace o clipă.

— Fors, preotul din zonă, a fost coleg de şcoală cu Sundin. Nu pot să trec peste faptul că Fors a minţit şi a pretins că nu-1 cunoaşte pe Lars Sundin şi nu ştie nimic despre poze. De ce?

— Hmm, spune Jan şi vede că taxiul se apropie.

Jan cade pe gânduri şi aproape că uită că vorbeşte la telefon.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Heidi. Pari cumva ciudat.

— Nu s-a întâmplat nimic, spune Jan şi îşi dă seama că zâmbeşte.

Jan stă pe bancheta din spate a taxiului şi priveşte peisajul familiar. Helsinki e pustiu noaptea, dar frumos. Jan se simte straniu. Dintr-odată, simte tristeţe şi melancolie nesfârşite, dar, pe de altă parte, curiozitatea i se trezeşte la viaţă. Jan scutură din cap. îi trimite mamei un mesaj cu o inimioară. Prea multe lucruri se întâmplă în acelaşi timp şi, în toiul lor, a apărut această femeie neobişnuit de interesantă.

Oare când e momentul potrivit să trimită un mesaj? se întreabă Jan păşind în linişte pe covorul din birou. Jan nu vrea să o deranjeze, dar nu vrea să fie nici prea distant, să dea impresia că nu e interesat de ea. Poate un mesaj scurt chiar acum, apoi câteva zile de tăcere şi după aceea o propunere nevinovată, relaxată pentru o nouă întâlnire.

Jan îşi scoate pantofii în faţa canapelei, se afundă în ea şi începe să scrie un mesaj de noapte bună. Ce scriu oamenii de obicei? Ceva prin care femeia să-şi dea seama că Jan se gândeşte la ea, ceva care să-i spună că e minunată, dar nu pe şleau. Jan nu s-a mai gândit de mult timp la ce ar trebui să scrie într-un astfel de mesaj. De obicei, nu pierde timp cu mesajele, dar femeile totuşi îi scriu. „Mi-a făcut plăcere să ne cunoaştem. Noapte bună”, tastează Jan şi apasă săgeata. Mesaj trimis. *Mi-a făcut mare plăcere* să *ne cunoaştem. Mă gândesc la tine tot timpul*

*deja. Cine eşti? De ce nu am întâlnit pe cineva ca tine până acum?* Asta ar fi vrut Jan să scrie cu adevărat, dar nu dorea să o deranjeze cu chestii atât de sentimentale. S-ar putea ca Saana să simtă complet diferit. Ceva din sinceritatea şi naturaleţea Saanei l-a făcut pe Jan să fie interesat de ea. Prezenta femeii a fost cumva si calmă, si agitată. S-a simţit bine în compania ei, ca şi cum n-ar mai fi fost singur.

Saana îşi scoate adidaşii, îşi atârnă geaca de blugi pe un umeraş şi lasă geanta pe jos în hol. Se întreabă dacă ar trebui să mai bea un pahar de vin alb şi să se uite la cerul nopţii. Oricum nu va putea dormi. Poate nu va mai putea dormi niciodată.

Saana aruncă o privire în frigider. Nu are vin. Golise frigiderul, pentru că planul era să stea în

Hartola toată vara. Saana umple un pahar cu apă de la robinet şi stă în bucătărie privind afară. Apartamentul se simte pustiu. Parcă ar fi în vizită la cineva, nu în propria casă. Saana se demachiază, se spală pe dinţi şi se duce la toaletă. Apoi îşi aduce din nou aminte de Jan. Toate cuvintele rostite în cursul serii şi expresiile împărtăşite se amestecă în capul ei într-o furnicătură, căreia, pe lângă entuziasm, i se adaugă şi incertitudine. Nu trebuie să se entuziasmeze prea tare. Cum ar fi dacă bărbatul n-ar mai da niciun semn? Saana stinge luminile şi se duce în dormitor, în tricou. Pune telefonul încet pe noptieră şi se întinde pe spate. De la fereastra încăperii vede cerul albăstrui al nopţii şi vârfurile copacilor. Noaptea e liniştită. Dacă ascultă foarte atent, poate distinge sunetul traficului

de noapte şi câţiva pescăruşi. Saana închide ochii pentru o clipă. Totuşi, în curând telefonul pe mod silenţios vibrează pe noptieră, semnalând un mesaj. Saana îl ia repede. Inima-i bate să-i spargă pieptul. „Mi-a făcut plăcere să ne cunoaştem. Noapte bună”, zice mesajul, trimis de pe un număr pe care Saana îl salvase în telefon ca Jan-întâlnire aranjată. Bărbatul a spus că numele lui de familie e Leino, dar pare prea oficial să-i salveze numele şi prenumele în telefon. Saana citeşte mesajul de câteva ori şi se bucură în dormitor în lumina strălucitoare a ecranului, cu un zâmbet prostesc pe faţă.

Amintirea serii şi pulsul accelerat o vor ţine trează toată noaptea. La patru şi jumătate, Saana se ridică neliniştită si se duce în bucătărie să bea un pahar cu apă. Aruncă o privire plină de speranţă la ecranul telefonului, poate că mai sunt mesaje noi de la Jan. Dar sigur n-a primit niciun mesaj la cinci dimineaţa. Spre deosebire de Saana, Jan cu siguranţă doarme deja dus şi nu se mai gândeşte la întâlnirea lor. Ca să-şi omoare timpul, Saana se uită prin fotografiile făcute cu telefonul şi se opreşte asupra celei cu mătuşa ei tânără lângă vrăjitoare. Inkeri cea misterioasă. Apoi trece prin imaginile mai vechi şi găseşte o poză cu Helena şi grupul din tabăra de confirmare. Acolo, în lumina albăstruie a nopţii de vară, îşi dă seama de ceva. Liderul taberei, singurul adult din imagine, este chiar bărbatul din biserica Hartola, aici cu zeci de ani mai tânăr. Preotul Antti-Juhani Fors.

Jan se trezeşte amorţit pe canapeaua din birou, îşi pregăteşte o cană de cafea şi mănâncă puţin terci amestecat cu apă călâie. Se simte înfundat. Are nevoie de câteva minute să se trezească de-a binelea. îi e puţin greaţă. Prea multe beri şi prea puţină apă. Jan îşi scarpină barba, pierdut în gânduri. Oare întâlnirea cu Saana a fost doar un vis? îşi verifică telefonul. Mesajul primit de la ea noaptea trecută e tot acolo. „A fost distractiv. Noapte bună.” E linişte în birou. Toată lumea este acasă; dorm. Au nevoie să compenseze lipsa de somn. Jan simte că are nevoie de oxigen. Face ceea ce face de obicei când nimic altceva nu ajută. Sare pe bicicletă şi începe să pedaleze fără ţintă. După o jumătate de oră, se opreşte pe mal la Kaivari. în timp ce stă singur pe o stâncă, cu briza sărată a mării care îl loveşte în faţă, înţelege că ceva s-a schimbat după întâlnirea cu Saana. Dincolo de tristeţea care îi domină mintea, există acum un sentiment de anticipare, presimţirea că urmează ceva plăcut. Jan se ridică încet şi decide să-şi continue drumul. Ar trebui să mănânce, iar după aceea ar putea pedala chiar până la Lauttasaari, apoi să continue de-a lungul coastei până la Suvisaaristo. Chiar atunci primeşte un apel. E Saki.

— Am găsit-o pe Johanna Eskola, fiica victimei, anunţă el. Am rugat poliţia din Helsinki să ne trimită câţiva câini de urmărire. Informaţiile pe care le-am obtinut de la avocatul familiei si cele înregistrate în decursul timpului ne-au dus în cele din urmă la adresa corectă. Politia din Helsinki

tocmai a confirmat că au găsit-o în sfârşit pe Johanna Eskola. Femeia este în drum spre gară. Poate fi audiată imediat. Cât de repede poţi ajunge?

— Vin cât de repede pot, spune Jan şi se uită la copacii care se leagănă în vânt.

Frunzele plopilor foşnesc atât de puternic, încât are senzaţia că urechile îl dor din cauza zgomotului.

Jan scoate două pahare albe de plastic din partea laterală a dozatorului de la birou şi le umple cu apă rece ca gheaţa. în curând e condus din hol şi dus către o mică încăpere. Jan intră, iar femeia blondă care îl aştepta în camera se ridică. Jan se uită la ea şi dă din cap.

— Condoleanţe, spune Jan chiar de la bun început şi îi oferă femeii un pahar de apă plin.

— Mulţumesc! zice femeia si se asază din nou.

îl lasă pe Jan să pună paharul în faţa ei, pe masă.

— Mă bucur că v-am găsit în sfârşit, continuă Jan. Fiindcă v-aţi schimbat numele, ne-a fost greu să vă contactăm. Sunt Jan Leino, anchetator criminalist, şi, conform informaţiilor noastre, dumneavoastră sunteţi Johanna Eskola.

— De fapt, sunt Julia Aleksandra, zice femeia. Johanna Eskola a murit în ziua în care am plecat de acasă, continuă Julia şi o tăcere profundă se lasă în cameră.

# PARTEA a IV-a

*E*

*ste suficient de înţelept pentru a înţelege anumite nuanţe. Pur şi simplu nu există bine şi rău. Nu există fapte rele fără consecinţe grave. Nu există bunătate fără răutate. Nu există viaţă decât dacă există si moarte. Nimic nu este doar alb si negru. Dar, de acum încolo, în propria sa lume există justificare. Răul naşte răutate.*

*îşi imaginează cum roiesc oamenii în jurul cadavrului. Se gândeşte cum vor cerceta locul în care cadavrul va fi găsit şi cum vor căuta indicii. Dar nu vor găsi nimic, s-a ocupat de asta. Se întreabă cât de neştiutori, nepregătiţi şi speriaţi vor fi când vor investiga scena creată. însă oare sar cuveni să dezvăluie mai mult de data asta?*

*Mai bine nu. Va povesti totul doar la sfârşit, poate că nici atunci. însă, totuşi, ar trebui să vadă semnul şi-l vor vedea. Coroana. Un însemn însângerat, ars în carnea unui alt rege scârbos. Ieri un director de bancă respectat, astăzi un om ucis în râul liniştit al regatului, iar mâine... mâine nimic. Şi astfel totul va continua ca până atunci. Maşinile vor conduce pe Autostrada 4. Râul Tainionvirta* va *continua să curgă. Oamenii vor mânca, vor lucra, se vor gândi la ce să mănânce, vor face sport şi vor dormi. Vor trece zile, apoi săptămâni şi luni. Mai întâi vor veni zilele calde de iulie, apoi arzătorul*

*august, natura uscată care foşneşte, ploile de toamnă, umezeala şi, în final, frigul.*

*Se gândeşte la el. Va face la fel ca până atunci. Va continua cu planurile sale. Va aştepta în linişte până când va veni iarăşi momentul potrivit pentru uciderea următorului rege.*

## Joi, 11 iulie / Hartola

Saana e în autobuz în drum spre Hartola. Citeşte copiile articolului si îsi ia notite.

încearcă să conecteze diferitele fire narative de intrigă, dar gândurile ei sunt la Jan. Speră că va auzi ceva despre el şi se vor putea întâlni din nou în curând.

Nu rezistă şi caută pe Google; mai întâi pe Jan, apoi numele ei. Nu găseşte mai nimic despre Jan. Sunt numai câteva fotografii de grup făcute în Helsinki la facultatea de drept. Saana le măreşte ca să-l vadă mai de-aproape, dar oamenii din fotografie sunt cadraţi de la depărtare. Aşadar, se pare că Jan a absolvit Dreptul. Saana îşi verifică profilurile de Facebook şi Instagram „din perspectiva altcuiva”, ca să vadă ce fel de poze ar vedea Jan dacă ar căuta pe internet informaţii despre Saana. Saana şi Jan nu sunt încă prieteni pe Facebook. Este puţin probabil că vor deveni prieteni, fiindcă Jan nu are cont de Facebook. Se pare că persoanele necunoscute ar vedea doar poza de profil a Saanei, deci nu ar trebui să-şi facă griji.

N-a fost cea mai bună idee să se uite la ecranul telefonului în autobuz, fiindcă acum îi e greaţă. Pentru moment lasă dispozitivul deoparte şi îşi închide ochii. Este copleşită de multe amintiri. Seri întunecate de iarnă în lumina neoanelor de la birou. Dureri de cap severe cauzate de postura incorectă

la birou şi prea multă cafea. Sentimentul că nu era niciodată suficient. Nu era suficient de rapidă, suficient de interesantă, suficient de eficientă, suficient de bine informată încât să poată crea articolul cel mai popular al zilei sau al săptămânii. Când cizela detaliile ştirilor de divertisment, când se trezea în mijlocul nopţii tresărind ca să-şi noteze idei sau titluri pentru articole, fără să mai poată adormi. Sâmbăta, cum stătea cu prietenii ei la *brunch* şi se gândea că ar prefera să lucreze şi să termine de scris măcar câteva dintre articolele de pe listă, iar când scria, se gândea mai degrabă la prietenii ei. Greaţa i se intensifică când îşi aminteşte cât de

obsesiv încerca să rămână informată, cum urmărea ştirile, cât stătea pe Twitter. în fundal, exista întotdeauna teama că, în curând, putea fi. înlocuită de un nou stagiar, cineva mai harnic şi mai deştept decât ea. De fapt, probabil că tot timpul i-a fost teamă că va fi demascată. în fiecare zi se temea în secret că directorii redacţiei si

redactorul-sef îsi vor da seama că nu ştie chiar

nimic. Ultima postare pe Fac ebook a Saanei e de la sfârşitul lunii aprilie. După ce a decis să plece în vacanţă, nu a mai postat pe reţelele sociale. După aceea a fost linişte vreme îndelungată, până când Saana a încărcat pe Instagram prima fotografie din Hartola. Moara de vânt roşie şi peisajul de vară. Poate că fotografia aceasta ar putea simboliza începutul schimbării.

Saana îşi lasă geanta în hol şi strigă după mătuşa ei. Nu răspunde nimeni. în acelaşi timp, Saana aude un zgomot de pe veranda din sticlă.

— Ai găsit ceea ce căutai la Helsinki? întreabă mătuşa.

îşi petrecuse dimineaţa cumpărând răsaduri; de

la o fermă din apropiere luase pentru grădină răsaduri perene.

— Care-i jocul tău de fapt? începe Saana şi îşi dă imediat seama că intră pe teren nesigur. De ce nu mi-ai spus că ai discutat cu o vrăjitoare din zonă? o interoghează Saana pe Inkeri, privind-o cu mare atenţie. Am văzut poza cu tine în articolul din *Hymy*. Care-i de fapt faza cu vrăjitoarea aia?

Mătuşa se uită la Saana cu blândeţe si zâmbeşte.

— Ei bine, atunci eram aşa, cum să zic, deschisă la toate. Poate un pic prea mult. Nu sunt deloc mândră de acele vremuri, spune Inkeri şi o strânge pe Saana de umăr, ca un gest de pace. Când eram studentă, m-am întâlnit cu o bătrână care practica un fel de şamanism. Am luat-o razna pentru o vreme. Uneori, dormeam împreună în mlaştină, iar Alma aceea avea ceva, ceva mistic. O aură atât de inexplicabil de grozavă. Se plimba prin oraşele din apropiere şi făcea profeţii pentru oricine voia să le audă.

Saana dă din cap, dar nu-i place stilul mătuşii ei. De ce n-a putut pur şi simplu să-i dezvăluie informaţiile de la bun început? De ce trebuie să le scoată cu cleştele?

— Ai ceva de ascuns? întreabă Saana, încă puţin iritată.

— Of, Doamne. M-ai trecut deja pe lista de suspecţi? spune Inkeri, rânjind. Nu am vrut să-ţi impui capul. Când mi-ai spus că te duci să cauţi un articol, mi-am adus aminte că atunci am întâlnit-o şi eu pe acea jurnalistă, zice mătuşa şi îşi răsuceşte părul lung, deja uşor cărunt, intr-un coc. Dar nu vreau să te tulbur povestindu-ţi despre experienţele mele. Cu timpul, am lăsat toate astea în urmă.

Saana îi întinde copiile articolului lui Inkeri.

— Arătai de parcă erai pierdută, zice Saana şi

zâmbeşte puţin privind poza veche din articol.

Mătuşa ridică din umeri.

— Poate că atunci chiar eram asa. în zilele acelea, încercam să aflu cine de fapt sunt, continuă mătuşa şi ia o pereche de ciorapi de lână de pe scaunul din hol. Dar ştii ce mi-a spus bătrâna Alma? Că sunt un suflet neliniştit, care îsi va găsi pacea doar în ţărână. La început am crezut că se referea la moarte, dar abia după câţiva ani m-am prins că se referea la grădinărit, râde mătuşa.

— As vrea să-mi descrii exact cum era Helena în acea ultimă seară când v-ati întâlnit. Cum arăta? Cu ce era îmbrăcată? Cum vorbea? Cum părea? întreabă Saana.

Pare aproape ireal că mătuşa ei era atât de familiarizată cu evenimentele de atunci si că o întâlnise pe Helena.

— E foarte important, spune Saana şi o priveşte implorator pe mătuşa ei.

— Prea bine, zice mătuşa si se asază. Helena era frumoasă, dar atât de tânără, abia la începutul vieţii, şi cumva neliniştită. Aşa cum sunt de obicei visătorii, spune Inkeri, iar Saana o încurajează cu entuziasm din cap să continue. în noaptea aceea era machiată şi am observat că îşi făcuse unghiile cu negru. Venise pe bicicletă, am văzut-o de la fereastra din fata barului chiar înainte să intre. îmi amintesc că mi-a trecut prin minte că fata aceea arăta cumva altfel decât până atunci, cumva parcă ştia mai multe. Aveam impresia că parcă ar fi vrut să-mi spună ceva, dar am ajuns să discutăm despre călătoriile mele. îi plăcea să asculte despre ele. Poate că şi ea visa să plece într-o bună zi. Apoi doar mi-a dat poezia şi a plecat. I-am urat o seară frumoasă.

— Nimic altceva? întreabă Saana.

Mătuşa se gândeşte o clipă şi continuă.

— Cred că Helena vedea în mine o prietenă adult. Cineva cu care putea fi mai relaxată decât cu propria mamă, zice Inkeri cu o voce liniştită.

Saana observă că Inkeri a devenit puţin emoţionată. E uşurată să vadă reacţia mătusii.

— Fata era foarte timidă ca să dezvăluie ceva despre ea. Am vorbit în general despre literatură Şi, printre altele, Helena a pomenit şi de băieţi. Poate că şi eu mi-am exprimat părerea despre bărbaţii din zonă, că prea puţini erau interesanţi, si chiar si aceştia putini s-au dovedit a fi depravaţi.

Saana se uită intrigată la mătuşa ei. Mătuşa se referă la unul dintre bărbaţii de care fusese atrasă?

— Cineva cunoscut?

— Sunt atât de bătrână, încât am avut timp la viaţa mea să fac erori de judecată, zice Inkeri şi se duce la toaletă să se spele pe mâini.

Saana scoate cadourile aduse din Helsinki si le pune pe masă, iar mătuşa pune la fiert apă pentru ceai. Saana ia curioasă materialele primite de la jurnalistă. începe să se uite la negative cu o lupă în lumina din bucătărie. Al treilea set de imagini este cu adevărat interesant. Conţine poze făcute într-o sufragerie sau un salon frumos plin cu antichităţi. Au fost făcute mai multe poze în aceeaşi încăpere, iar în una dintre ele apare un bărbat impunător. Oare să fie von Reichmann? înseamnă că salonul se află probabil în conacul Koskipăă, în atelierul Mailei Talvio. Saana se uită la bărbatul care zâmbeşte către aparatul de fotografiat. Oare ar putea fi chiar von Reichmann? Saana se gândeşte o clipă. Nu, când reporterul a venit la Hartola, bărbatul plecase deja în Germania.

Ultima fotografie din serie înfăţişează o pictură

pe un perete. Rama aurie decorativă şi grea înconjoară tabloul spectaculos care înfăţişează o scenă legată cumva de apă. Saana mijeşte ochii să vadă mai bine. Ar putea mări imaginea mai târziu. în tablou, o siluetă uriaşă cu coarne se ridică din mijlocul apei negre, îmbrăcată într-o mantie de blană. Pe malul repezişului, o tânără femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă transparentă, îşi întinde disperată mâinile spre silueta aceea. Pictura are ceva captivant. Probabil că tabloul s-a aflat cândva în sufrageria conacului.

Mătuşa stă nemişcată cu o ceaşcă cu ceai în mână si cu articolul în fata ei. Se uită la text si la poze cu un zâmbet pe chip.

— Uită-te ce tablou, poza se pare că a fost făcută în sufrageria conacului, îi spune Saana. O figură umană cu coarne, într-o mantie de blană, o tânără şi apă. Ştii ceva despre asta? întreabă Saana cu speranţă şi îi arată mătuşii negativul.

Mătuşa mijeşte ochii şi întinde negativul spre lampa de pe masa din bucătărie.

Hmmm, zice ea, iar Saana aşteaptă continuarea.

*Krol wody*, spune mătuşa şi se uită puţin nedumerită la Saana. Cred că tabloul acesta se numeşte *Krol wocfy, Regele apelor*

.

## Joi, 11 iulie / Helsinki

Jan observă cum Julia Aleksandra adoptă o expresie cât mai indiferentă cu putinţă, dar prietenoasă. Julia se uită la el ca o persoană care nu este sigură dacă poate să aibă încredere în poliţie. Jan vede cum strânge în mână paharul de unică folosinţă. Julia strânge paharul până când nivelul apei se ridică înspre margine, dar nicio picătură nu se revarsă.

— în Finlanda, oamenii nu-şi prea schimbă numele, de ce aţi făcut-o? întreabă Jan, rupând tăcerea.

Julia ridică din umeri.

— Tatăl meu avea oarece renume într-un sat mic. Am vrut să mă recreez, fără sfera lui de influentă.

— A mai fost ceva care v-a făcut să plecaţi atunci? continuă Jan.

— Prietena mea cea mai dragă a murit când eram tânără, răspunde Julia. Mi-a fost greu să-mi revin. Părinţii mei m-au trimis departe de casă. Am fost *au pair* în Australia, în Brisbane. Aveau încredere în efectul miraculos al soarelui. Am fost îndurerată la început, dar apoi m-am obişnuit cu ideea şi am început să mă simt bine. Iniţial, nu am plănuit să mă întorc în Finlanda, dar planul nu a stat în picioare. Ca finlandeză ursuză, străinilor le-a fost greu să mă înţeleagă.

— Si acum locuiţi în Lauttasaari în Helsinki. Lucraţi la restaurantul Teatteri si antrenaţi grupuri de autoapărare. Aşa e?

Julia dă din cap.

— De-a lungul vieţii, am avut ocazia să văd tot felul de lucruri. îmi pare rău că fac această observaţie, dar nu arătaţi a poliţist, spune Julia.

Jan nu răspunde, ci lasă cuvintele să plutească.

Ce fel de relaţie ati avut cu tatăl dumneavoastră? întreabă Jan şi îi lasă timp să răspundă.

Julia ridică paharul cu apă.

— Să ciocnim în memoria lui, zice ea. Tatăl meu a fost un om foarte hotărât. Nu am fost foarte apropiaţi, răspunde Julia.

— Am obţinut unele imagini cu conţinut sensibil. îmi pare rău, dar trebuie să verificăm dacă apăreţi în aceste imagini, spune Jan şi schimbă subiectul.

Vede cum Julia trage adânc aer în piept.

— îmi puteţi spune ceva despre acestea?

Jan aruncă fotografiile pe masă. în acelaşi timp, observă ezitarea femeii. Julia se apleacă înainte şi îşi întinde mâna să se uite la poze mai de-aproape. Tresare involuntar când vede ce înfăţişează imaginile.

— Nu sunt eu în astea. Sunt făcute în Hartola? Parcă am văzut tapetul ăsta undeva, zice Julia şi apoi pune fotografia înapoi pe masă. Bietele fete.

— Da, spune Jan. Cei care le-au făcut asta fetelor sunt liberi, zice Jan şi se uită cu atenţie la Julia.

Vrea să-i testeze reacţiile. Oare putea să o provoace? Cu grijă, Jan încearcă să o forţeze să-şi dezvăluie adevărata părere şi orice mânie ascunsă.

— Pozele par vechi, adaugă Julia cu oarecare dificultate, apoi se retrage în scaun. Nu le-am văzut niciodată.

Jan ridică din umeri.

— îmi pare rău că nu pot să vă fiu de ajutor, zice Julia şi bea tot paharul cu apă.

— Vă vine cineva în minte care i-ar fi dorit răul

tatălui dumneavoastră? întreabă Jan după o scurtă pauză şi observă cum Julia roade marginea paharului de plastic.

— Nu l-am mai văzut pe tata de zeci de ani, răspunde ea. Probabil era prea pretenţios pentru un loc atât de mic precum Hartola, dar nu văd niciun motiv pentru care cineva l-ar fi urât atât de mult încât să-l ucidă.

în regulă, vă mulţumim, condoleanţe din partea noastră, spune Jan şi încheie conversaţia

.

## Vineri, 12 iulie / Hartola

Saana se simte plină de energie. Se hotărăşte să dea cu aspiratorul prin casa mătuşii şi se gândeşte din nou la Jan. încă nu are veşti de la el de când a primit mesajul acela târziu în noapte. Saana se întinde să aspire la praful din spatele canapelei şi se întreabă dacă ar trebui să preia iniţiativa. I-ar putea trimite un mesaj drăguţ, dar care să nu sugereze că este nerăbdătoare. Numai un simplu salut. Pe de altă parte, s-ar putea să fie o greşeală. Poate că bărbaţii au nevoie să vâneze. Numai păstrând distanţa faţă de Jan ar putea afla dacă bărbatul e intr-adevăr interesat de ea sau nu.

După ce termină de aspirat, Saana se schimbă în colanţi de yoga şi un tricou fără mâneci. Pentru un timp, face câteva exerciţii de Salutul Soarelui şi se simte imediat relaxată şi flexibilă. După yoga, îşi face un smoothie cu afine şi se aşază într- un fotoliu din sufragerie ca să examineze cu lupa negativele primite de la Ritva Sărkkă. Imaginile au un aer foarte vechi şi e greu să-şi dea seama ce e cu ele. Saana se uită la fotografiile făcute în 1989 cu şcoala, biserica şi strada principală. O localitate mică sub o lupă mare. încearcă să se concentreze, dar în zadar. Saana simte nevoia să citească din nou mesajul lui Jan. „Mi-a făcut plăcere să ne cunoaştem. Noapte bună.” Ştie deja mesajul pe de rost, dar totuşi simte nevoia să-l citească iar si iar.

Dacă Jan mai doreşte să o vadă, probabil că va

lua legătura cu ea după trei zile de la întâlnire, se gândeşte Saana, încercând s-o ia logic. Trei zile înseamnă că este interesat, dar nu disperat. Până atunci, zilele chinuitoare vor trece cu o agitaţie greu de stăpânit. Saana trebuie doar să-şi ocupe timpul cu altceva. E important să facă mereu câte ceva. Dacă Jan s-ar întâmpla să sune, Saana i-ar spune cu nonşalanţă ce făcea tocmai în acel moment. „Chiar acum mă plimb prin pădure”, „Doar găteam”, „Chiar acum meditam”. în niciun caz n-ar putea spune că stă pur şi simplu în patul mic din camera de oaspeţi a mătuşii ei, mâncând dulciuri sau pensându-şi sprâncenele.

Saana citeşte a treia oară articolul scris de Ritva Sărkkă.

Repeziş, a spus vrăjitoarea cu o voce tare şi ascuţită, apoi a tăcut. Rege.

M-am uitat întrebător la asistentă. Femeia m-a privit şi a interpretat:

— Repezişul şi regele.

— Adică nimic concret? am întrebat-o pe vrăjitoare, apoi pe asistentă.

— Fiicele repezişului, a şoptit din nou vrăjitoarea, ţinându-şi mâna bătrână şi noduroasă în dreptul inimii.

— Aş vrea ceva mai concret, nu ghicitori, am spus cu jumătate de gură.

Hartola. Vrăjitoare. Repeziş. Fata fusese găsită moartă în râu."

în legendă, Ritva Sărkkă enumeră articolele puse pe podea de vrăjitoare: *un elastic de păr, o brăţară de plastic şi o cruce frumoasă aurie sunt aşezate pe covorul cu fire sintetice din camera de hotel verde ca otrava. M-am uitat la colier si am observat ceva gravat pe cruce: „Pentru Helena, de ziua confirmării 0889”. Prin urmare, bijuteria era un cadou. Am pus-o la loc pe podea şi m-am uitat*

*întrebător la asistentă. Voiam să-i pun mai multe întrebări, dar asistenta mi-a spus că totul era deja pregătit.*

Saana se uită în jur cu satisfacţie. Lumina soarelui pătrunde frumos prin fereastra sufrageriei. Se simte ciudat. Parcă ceva lipseşte. Durează puţin până când Saana îşi dă seama că nu mai are senzaţia de anxietate şi prisosinţă. Acum simte că trăieşte. Saana se sperie. Nu ştie cum să trăiască fără stres continuu, fără criza existenţială constantă. Face un test: încearcă să-si amintească toate lucrurile care o fac de obicei tristă, melancolică sau supărată.

*Sentimentul că toată lumea înţelege intriga vieţii, dar tu nici măcar nu ai primit scenariul, atitudinea ursuză a finlandezilor şi nevoia de a respecta regulile într-un mod prea strict, câinii vagabonzi, războaiele, otrăvurile ascunse în produsele cosmetice, copiii refugiaţi, glutamatul de sodiu, discursurile online de incitare la ură, schimbările climatice, frica de a te deplasa cu avionul, poluarea mărilor, adolescenţii dependenţi de băuturile energizante, nitraţii din crenvurşti...* Bun. Pentru o clipă, simte un efect. începe să se îngrijoreze. E greu să ţii viaţa sub control şi poate, într-o zi, oamenii vor distruge toată planeta. însă ceva îi dă peste cap toate gândurile neplăcute şi risipeşte întunericul. Baloane de săpun. Uşurare. Culori. Bucurie. îndrăgostire. Saana se gândeşte la cât de norocoasă e fiindcă a reuşit să întâlnească pe cineva ca Jan. Cineva cu care simte că e pe aceeaşi undă. Zâmbetul prostesc îi revine pe chip. Viaţa poate fi şi aşa. Incitantă şi promiţătoare.

Deodată, Saana tresare la sunetul unui mesaj. Nu e obişnuită cu tonul, dar acum, în mod excepţional, telefonul ei nu e pe mod silenţios, fiindcă vrea să fie sigură că îl aude dacă Jan vrea să o contacteze.

„Salut. Aş vrea să te văd din nou”, zice mesajul. Este spontan, relaxat şi o înnebuneşte. Saana citeşte mesajul de mai multe ori. Ar vrea să-i răspundă bărbatului imediat, dar decide să aştepte puţin. Respiră adânc şi aşteaptă să treacă câteva minute. Oare să-i răspundă peste douăzeci de minute? Aşteaptă doar două minute, când primeşte încă un mesaj de la Jan. „Ne-am putea vedea azi la cafeneaua Regatta, la ora 18?” Ce să facă acum? Când ar trebui să răspundă? Fiindcă Jan nu a respectat tiparul şi a trimis două mesaje clare, unul după celălalt, Saana hotărăşte că e în regulă să răspundă imediat. Totuşi, are nevoie de o jumătate de oră pentru formularea unui mesaj clar, nepăsător şi suficient de neutru. „Sunt deja la ţară. Dar poate aş putea veni oricum”, răspunde Saana. „OK, sună bine. Ne vedem.”

Saana zâmbeşte la atitudinea hotărâtă a bărbatului şi începe imediat să caute online un autobuz potrivit. Este absolut absurd să se ducă până la Helsinki pentru o întâlnire, dar *fuck it* După ce cumpără bilet, Saana fuge la etaj să se schimbe. Se simte foarte neliniştită şi nesigură. Se uită în oglindă şi spune: „Eşti frumoasă.” Auto-complimentarea este dintr-un ghid american de autosugestie, care uneori funcţionează. Saana scotoceşte prin garderobă şi scoate pe pat toate hainele din dulap, ca să le vadă mai bine. Nimic nu i se pare potrivit. Mai e un sfert de oră până vine autobuzul. Se uită din nou în oglindă. Păr blond, alb-argintiu, cu o nuanţă de violet. Burta puţin balonată. Inima îi bate în stomac. Foarte important, pentru că îi place mâncarea. în cele din urmă, decide să-şi aleagă hainele aşa cum s-a hotărât iniţial. Blugi negri mulaţi şi o cămaşă albastră din denim. Aplică rimei pe la ochi şi fard pe obraji.

Saana este deja afară când mătuşa sună. O întreabă dacă diseară face de mâncare pentru

amândouă. Saana răspunde zâmbind că pleacă din nou la Helsinki.

— S-a întâmplat ceva sau de ce te-ai hotărât să pleci aşa pe neaşteptate din nou? întreabă mătuşa, evident curioasă.

— Probabil că mă întorc mâine. Nu s-a întâmplat nimic, aşa s-a nimerit, am de rezolvat diverse treburi.

— Un bărbat? râde mătuşa si, deşi Saana neagă totul, amândouă ştiu că minte.

în autobuz, Saana inspiră adânc de câteva ori. în loc să intre în panică, ar putea folosi călătoria în avantajul ei şi s-ar putea gândi la cazul Helenei. Mai întâi au fost două fete, Helena şi Johanna. Şi, în curând, n-a mai fost niciuna. Una a murit, iar cealaltă a plecat. De ce a dispărut Johanna din Hartola atât de repede şi de ce nu s-a mai întors niciodată? Ăsta e un lucru pe care Saana ar trebui să-l afle cumva. Cel mai bine ar fi să primească un răspuns chiar de la Johanna. După calculele ei, Johanna trebuie să aibă peste patruzeci şi cinci de ani. Şi apoi mai e Laura Malm, o fată care a dispărut în aceeaşi zonă. Tabloul misterios din conac, *Krol wody.* Profesorul de artă de la şcoala gimnazială din Tavastia de Est şi mătuşa ei, care, dintr-un motiv oarecare, nu-i dezvăluise Saanei ceea ce ştia. De ce?

## Vineri, 12 iulie / Helsinki

După ce ajunge în Helsinki, Saana îşi dă seama că va întârzia puţin. Trebuie să meargă încet, ca nu cumva să transpire. Se apropie de Regatta şi vede de departe silueta mândră a lui Jan. Jan se uită relaxat spre centrul de canotaj şi, sincer, arată foarte bine. Deodată, un val de anxietate o loveşte

pe Saana. Jan este prea de tot din mai multe puncte de vedere. Jan arată prea bine pentru cineva ca Saana. Din cauza asta şi a felului în care Jan priveşte lung şi adânc în ochii ei, Saana se gândeşte pentru o clipă să se întoarcă, încetineşte şi este pe cale să-şi schimbe direcţia, dar tocmai atunci Jan o vede. „Sunt aici”, îi face el semn cu mâna.

Când în sfârşit stau unul lângă celălalt, toată panica i se risipeşte. Jan nu se uită la ecranul telefonului sau în altă parte. Zâmbeşte şi o priveşte în ochi.

— Salut, Saana care a sosit de la ţară la oraş, spune Jan.

— Bună, Jan care a trebuit să o aştepte pe Saana, zice Saana şi râde. îmi pare rău.

Râsetele îi limpezesc mintea de gânduri inutile, aşteptări şi cerinţe. Se concentrează doar pe faptul că, în sfârşit, poate să respire acelaşi aer cu Jan. Se plimbă o vreme de-a lungul malului şi apoi se urcă pe stânci lângă Măntyniemi, unde se află reşedinţa preşedintelui. Jan propune să găsească un loc bun ca să stea şi să mănânce cireşe. Abia atunci Saana observă plasa din mâna lui. Stau de vorbă despre tot felul de chestii şi scuipă pe rând în apă sâmburi de cireşe.

— Poţi să înnozi o codită de cireaşă cu limba? întreabă Jan, iar Saana o ia ca pe o provocare.

Jan priveşte marea, iar Saana, cu o codiţă de cireşe în gură, se uită pe furiş la el. Inima aproape că-i sare din piept când Jan o atinge în timp ce ia o cireaşă din pungă. Amândoi răsucesc codiţe în gură şi încearcă să le înnoade. Când Saana în cele din urmă reuşeşte, Jan o felicită şi se apropie puţin de ea pe neobservate. Saana ar fi vrut să se arunce direct în braţele lui si să se dezbrace. în schimb, îsi dau doar mâna. Cireşele sunt bune. Sunt foarte dulci, deşi nu sunt coapte. Saana are impresia că Jan stă foarte aproape de ea şi simte că el ştie

asta. Probabil că Jan crede că Saana nu ştie clar ce simte pentru el.

Mănâncă toate cireşele şi Jan sugerează să se întoarcă. Saana îşi face griji că întâlnirea s-a încheiat. Doar pentru atât am bătut drum lung? se întreabă ea, în timp ce se întorc într-un spirit amical spre Regatta. Simte că Jan e copleşit de un sentiment anume. Uneori pare pierdut în gânduri şi oarecum departe. Oare vrea să scape deja de ea?

— S-a întâmplat ceva care te-a necăjit? îndrăzneşte Saana să întrebe când aproape ajung înapoi la Regatta.

Jan tace o vreme şi apoi, spre mirarea Saanei, începe să-i povestească despre mama lui.

Saana parcă a uitat să respire. Subiectul o ia prin surprindere şi nu ştie ce să spună. Ar vrea să îl îmbrăţişeze si să îl consoleze. Simte atât de multă empatie, încât i se frânge inima. Simte că, în pofida tuturor, Jan are nevoie să se gândească si la altceva. De aceea s-au întâlnit astăzi.

Saana îndrăzneşte să-l ia de mână şi merg în tăcere mână în mână. Rămân aşa şi după ce se opresc.

— Şi eu mi-am pierdut mama, zice Saana, în timp ce stau şi se gândesc în ce direcţie să o apuce.

Jan o priveşte cu interes pe Saana.

— A trecut deja foarte mult timp de atunci. Dar poate numai aşa poţi să înţelegi cu adevărat durerea cauzată de o mare pierdere, când ai trăit ceva asemănător, zice Saana, iar Jan dă din cap.

— Şi pe unde locuieşti la ţară? întreabă Jan, iar Saana râde.

— M-am mutat la mătuşa mea, în Hartola, stau acolo peste vară, răspunde Saana şi vede cum expresia lui Jan se schimbă o clipă. Nu intra în panică, de fapt locuiesc în Vallila, continuă Saana, ca nu cumva să creadă că era vreo fată de la tară.

Acum că a aflat că Jan e un tip interesant, Saana nu vrea să creeze bariere geografice între ei. în mod ideal, Saana ar trăi fără bariere si fără inhibiţii. Măcar de-ar simţi şi Jan la fel.

— Ce-ar fi să... începe Jan.

— Să? întreabă Saana curioasă.

— Să ne ducem în Kallio pentru un mojito? sugerează Jan, iar Saanei nu-i vine să creadă că acest bărbat minunat i-a făcut o astfel de propunere.

Stau în Black Cat şi beau câte un mojito. Când li se face foame, se duc la Lemon Grass să mănânce curry roşu de pui. Se plimbă de mână fără nicio ţintă. Strada Kolmas Linja, după acea Castreninkatu, Kaarlenkatu, Karhupuisto, Porthaninkatu, Porthaninrinne, Tokoinlahti. Saana simte că mâna lui Jan emană energie şi căldură. Este o plăcere să-l ţină de mână. De câteva ori trebuie să-i dea drumul râzând, fiindcă mâna îi transpiră foarte mult. Jan spune că Saana poate să aleagă următorul popas. Saana ar vrea să propună Juttutupa, un loc pentru îndrăgostiţi, dar îşi înghite cuvintele, nu îndrăzneşte să le rostească. Se duc să bea bere, iar Jan întreabă dacă ar trebui să meargă şi la restaurantul Rytmi. Saana zâmbeşte lăuntric şi speră că bucuria ei se vede si la exterior.

Dintr-odată, e deja două dimineaţa. Este încă surprinzător de lumină afară. Saana se uită la Jan.

— Şi ce ar fi să... spune Jan şi rânjeşte.

— Să? răspunde Saana şi chicoteşte prosteşte.

— Să ne urcăm pe acoperiş şi să ne mai bucurăm de încă un pahar şi să ne uităm cum răsare soarele? sugerează Jan. Blocul în care locuiesc are un acoperiş pe care te poţi urca prin fereastra mansardei. Pe acoperiş se află o platformă dreaptă şi confortabilă, putem sta acolo. Priveliştea e uimitoare.

— M-ai convins, spune Saana.

Ce minunat e să trăieşti!

Se opresc pentru câteva minute la etajul lui Jan, ca să ia vinul roşu şi două pahare de unică folosinţă din apartamentul lui. Jan ia şi o pătură. Saana se postează în faţa uşii. Nu ştie unde să aştepte. Uşa apartamentului lui Jan este întredeschisă. Saana se sprijină de tocul uşii şi pare că se ascunde în spaţiul dintre scară şi hol. Până acum, Saana pare un vampir care inspectează de la distanţă locuinţa lui Jan. Nu poate face niciun pas înăuntru pentru că n-a fost invitată. Luminile din scară se sting automat, iar Saana apasă în întuneric întrerupătorul portocaliu strălucitor şi se întoarce în faţa uşii. în apartamentul bărbatului se simte un miros de mâncare gătită. Din hol, Saana simte şi mirosul de transpiraţie care iese din geanta pentru echipamentul sportiv.

Uitându-se timid unul la altul, se întorc în lift şi se duc până la etajul al şaselea, de unde trebuie să mai urce un etaj pentru a ajunge în mansardă. Acolo, Jan o ia pe Saana de mână. Briza nocturnă bate pe acoperiş. Ies afară. Liniştea domneşte pretutindeni. Saana se aşază pe pătură şi Jan toarnă puţin vin roşu. Privesc peisajul nocturn în tăcere şi beau vin cu înghiţituri mici. Jan o ia din nou de mână, iar Saana este îngrijorată că va începe din nou să transpire. Atingerea bărbatului îi arde pielea. Peisajul de deasupra acoperişurilor este frumos. Stau în tăcere, dar este o tăcere plăcută. Saana ronţăie marginea paharului de unică folosinţă până când apare o crăpătură mică şi se vede nevoită să bea vinul repede. Varsă doar câteva picături de vin pe degete. Soarele răsare deja după acoperişuri, iar Saana îşi imaginează cum, în firescul vieţii, oamenii se vor duce în curând ameţiţi si somnoroşi în bucătărie, ca să pună cafea la fiert. Sunt deasupra tuturor, pe acoperiş, în starea incertă între exaltare

şi oboseală, care e cel mai plăcut să o petreci în compania cuiva.

— După părerea ta, când e momentul acela în primăvară când nenorocita de ploaie obişnuită se transformă în ploaia de vară care hrăneşte natura? întreabă Saana, iar Jan râde.

Soarele răsare în nuanţe de portocaliu şi roz. Jan se uită la Saana, îşi înclină capul şi zâmbeşte. Deodată, Saana simte că acesta este cadrul perfect. Când primele raze delicate ale dimineţii creează o aură perfectă. Când lumina face părul să strălucească, iar chipul să arate luminos. Pentru o clipă, Saana se vede prin ochii lui Jan şi se simte frumoasă, chiar enigmatică.

La ora 06:18, coboară cu liftul. Saana are impresia că atunci când nu se uită la Jan, Jan se uită la ea.
Saana se gândeşte că, dacă şi-ar urma instinctele, l-ar apuca pe Jan şi l-ar săruta lung şi cu pasiune. Asta si-ar dori, dar nu îndrăzneşte să facă nicio mişcare. Saana stă încordată pe loc. Jan face la fel. Amândoi ascultă zumzetul surd al liftului. „Ping” şi au ajuns. Bărbatul deschide grilajul metalic care scârţâie, apoi uşa liftului vechi. Politicos, o lasă pe Saana să iasă prima. Se despart în faţa apartamentului lui Jan în zori de zi. Dacă Saana ar îndrăzni, ar mai spune „ce-ar fi să” încă o dată.

Jan o priveşte pe Saana în ochi. Apoi îi dă uşor deoparte şuviţa de păr adusă de vânt pe faţă. Şi apoi... Apoi nimic. Nici acum nu o sărută. Se despart ţinându-şi respiraţia.

în timp ce Saana aşteaptă singură tramvaiul, începe să resimtă lipsa de somn. încă simte vag mâna lui Jan pe chipul ei, acolo unde bărbatul a atins-o. Sigur n-o să poată dormi, oricât e de obosită. De emoţie, simte un gol în stomac. Probabil si fiindcă-i este foame. Saana aruncă o
privire la ceas. Ora 06:33. Ar putea să se ducă acasă

şi apoi să ia autobuzul spre Hartola. Deocamdată, în această vară, lucrurile şi poveştile ei sunt acolo.

La o jumătate de oră de când a ajuns acasă, aruncă o privire la ecranul telefonului, pentru orice eventualitate. Niciun mesaj. Dacă Jan i-ar trimite un mesaj dimineaţa, la prima oră, cât mai curând posibil, ar fi încă un semn promiţător. Saana ia preventiv un analgezic, merge la toaletă şi face duş. Apoi aruncă rapid o privire la ecranul telefonului: niciun mesaj. Deschide şi închide dulapurile din bucătărie şi caută ceva de mâncare. Găseste doar câteva resturi de rondele vechi de orez care nu mai erau crocante. Iar se uită la ecranul telefonului: niciun mesaj. Saana mănâncă rondelele de orez si verifică orarul autobuzelor spre Hartola. 08:15 sau 09:00. Poate că va pleca mai devreme. Apasă „cumpără bilet” şi primeşte un mesaj. Inima îi bate încât pare că-i iese din piept. Mesajul e de la Jan. „Pe drum spre serviciu, fără nici o oră de somn. Uf. Dar nu contează. Când ne mai vedem?” Saana oftează adânc. Un suspin profund de încântare. Un chiot de bucurie înăbuşit într-o rondea de orez si, în acelaşi timp, un oftat adânc. însufleţită de mesaj, Saana se ridică, verifică dacă toate luminile sunt stinse, geamurile închise şi pleacă din nou. Se simte complet zăpăcită şi agitată. Nu are nevoie de somn. Nu are nevoie de nimic. Fiindcă în sfârsit are *ceva.*

Când autobuzul ajunge în Hartola, trei ore şi jumătate mai târziu, Saana se trezeşte ameţită şi se uită o clipă în jur ca să-şi dea seama unde se află. Alarma de pe telefon a ferit-o ca nu cumva să adoarmă si să-si rateze statia. Autobuzul îsi continuă călătoria, iar Saana stă ametită în statia de autobuz. Nu ştie ce să facă. Neapărat trebuie să

mănânce. Sunt foarte puţine opţiuni, aşa că porneşte istovită, dar optimistă spre La Kar de Mumma. Comandă ceva de prânz, somon fript cu sos de piper roz şi legume, şi se aşază la o masă mai retrasă. Apoi începe să scrie un mesaj relaxat, chiar amuzant pentru Jan. Au trecut mai puţin de sase ore de la ultima lor întâlnire. Cu un zâmbet prostesc şi de amorezat, Saana stă singură şi tastează mesajul pe telefon, gândindu-se la Jan şi uneori uitându-se în jur în restaurantul liniştit.

Chiar atunci se aude clopoţelul. Intră o femeie înaltă, cu înfăţişare surprinzătoare. Saana nu a mai văzut-o în Hartola. Urmăreşte cum blonda bronzată se duce să comande o chiflă si o devorează pe loc.

— Aveam nevoie de asta, spune femeia vânzătoarei.

Apoi îşi scoate cârdul din geantă, plăteşte şi pleacă la fel de repede cum a venit. Vânzătoarea si Saana se uită în urma ei. Când femeia iese în căldura verii, zăresc doar părul blond, jacheta de denim şi rochia ei lungă.

— Perioadă de doliu, spune vânzătoarea pe neaşteptate, când vine să ia farfuria Saanei.

Observă curiozitatea Saanei.

— Cei din familia Eskola au trăit ca nişte aristocraţi înstăriţi. Orgolii mari într-un loc mic, ca să zic aşa, spune femeia. Iar fata aceea a schimbat peisajul la o vârstă fragedă, când se pare că Hartola n-a mai fost un sat potrivit pentru ea, şopteşte aceasta, iar Saana ridică din sprâncene.

Brusc, absolut întâmplător, realizează că tocmai a zărit o fărâmă vie din trecut: cea mai bună a prietenă Helenei, Johanna

## .HARTOLA

## Vara, 1989

*Curtea era pustie; doar un păun şi două bibilici se plimbau prin iarbă. Helena trecu timid pe lângă păsări şi se opri în faţa uşii conacului. Aceasta se deschise înainte ca Helena* să *apuce să bată.*

*— Te-a văzut cineva când ai venit? întrebă baronul privind în jur din prag.*

*Helena clătină din cap.*

*— Bine, spuse baronul, poftind-o înăuntru. Nu vreau să ţi se întâmple ceva rău.*

*— Ceva rău? spuse Helena puţin îngrozită, dar totuşi forţându-şi un zâmbet.*

*— în viată există lucruri bune si rele, iar Koskipăă le poate găzdui pe amândouă, spuse baronul înainte să pună iar muzică.*

*Helena ezită o clipă, dar decise să rămână. Baronul anunţă că va aduce vin deosebit din cramă în cinstea fetei. Helena se simţea puţin stingheră stând singură în salonul frumos. Oarecum regreta că venise nepoftită. Baronul părea totuşi fericit, deşi se purta ciudat. Dar cum o vedea acum pe Helena? Ca pe un intrus sau ca pe un musafir?*

*Cum baronul încă nu revenise în încăpere, Helena se ridică şi se duse să arunce o privire în jur. Se plimbă prin camere fără să facă zgomot. Toate uşile erau deschise. Helena strigă să vadă dacă era cineva în preajmă şi încercă să-şi justifice curiozitatea prefăcându-se că se uită după ceva; bineînţeles, nimeni nu i-a răspuns. Helena se plimba prin conac precum un explorator, cu respect şi interes. Se bucura de ambianţa plăcuă şi cerceta curioasă fiecare încăpere. Oare cum e să trăieşti într-un loc atât de minunat? se gândi Helena şi îşi imagină că toată casa îi aparţine. Putin şovăielnic, Helena se hotărî în cele din urmă să se uite şi în dormitor. Strigând uşor după baron, deschise uşa dormitorului şi intră. Mângâie plapuma groasă de mătase de pe pat şi admiră candelabrul imens din tavan. Pe perete, deasupra tăbliei patului, era craniul unui căprioare. Helena se uită la ochii trofeului. Orbitele negre şi adânci se holbau la ea. Helena era cât pe ce să sară pe pat, când deodată auzi paşi în spatele ei şi încremeni de spaimă.*

## Sâmbătă, 13 iulie / Helsinki

an păşeşte neliniştit prin birou. Se gândeşte ba la Saana, ba la Johanna Eskola. în mintea lui, totul e amalgamat, dar Jan se forţează să se gândească la caz, nu la întâlnirea de aseară.

Johanna Eskola şi-a schimbat numele în Julia. Stă în Helsinki, deşi mai mult de 15 ani locuise în Brisbane. Femeia nu are un alibi solid pentru momentul morţii tatălui ei, dar s-a confirmat că, în ziua crimei, era la lucru la Teatteri, în tura de noapte. Oare ar fi putut să conducă până la Hartola şi înapoi şi să-şi pună planul în aplicare? în noaptea uciderii lui Lars Sundin s-a dovedit că Johanna, numită acum Julia, era la Teatteri. E doar o coincidentă că fiica celei de-a doua victime

se afla în acelaşi bar, ca şi prima victimă în ultima ei seară? Julia susţine că a plecat acasă după ultima comandă, dar nimeni nu poate confirma alibiul.

Jan se gândeşte la expresia femeii când aceasta s-a uitat peste fotografiile găsite la tatăl ei. înfăţişarea ei a fost glacială, inexpresivă, ca o cochilie. O reprezentaţie pentru Jan. Nu credea că Julia apărea în imagini, dar oare puteau fi prietenele ei? Ar fi un motiv solid pentru a comite o crimă?

Acasă, Jan deschide uşa de la toaletă şi se dezbracă; îşi scoate blugii şi tricoul, pe care le poartă de ceva timp. Pune telefonul jos şi se aşază în pat, uitându-se în jur; îl podidesc lacrimile.Odată cu ele, îl inundă şi amintirile. îl izbesc precum un val puternic. Jan nu mai face faţă presiunii. în ultimele luni, a mers adesea în vizită la mama lui. Mai întâi la Spitalul pentru femei, apoi la Terhokoti. Oricum, aceste luni au fost totuşi prielnice. în cele din urmă, au îndrăznit chiar să vorbească despre sentimentele lor. Au apucat să-şi spună unul altuia multe lucruri importante din toţi aceşti ani. Cu toate acestea, Jan simte că nu mai are timp. îşi clăteşte faţa cu apă rece şi se adună.

Jan urcă într-un taxi şi-i dă şoferului adresa spitalului Terhokoti. Pe drum, simte că ar da orice să poată merge oriunde altundeva.

## Sâmbătă, 13 iulie / Hartola

Saana merge dinspre La Kar de Mumma spre centru. în curând, zăreşte biserica impunătoare şi cimitirul mare. Saana inspiră adânc si se duce în cimitir ca să se liniştească.

Incredibil, Johanna Eskola s-a întors acasă. Totuşi, încă nu îndrăzneşte să o deranjeze; de curând, femeia şi-a pierdut tatăl. Şi mai are şi un aer glacial, dur.

Saana se uită la morminte. în fata unor cruci si

lespezi de piatră au fost aşezate flori

proaspete. Natura moartă are ceva stabil. Florile sunt puse în amintirea persoanelor decedate. Răposaţii sunt comemoraţi ca personaje imaginare, aşa cum rudele doresc să si-i amintească. Cât de subiectiv este totul până la urmă. Oare e posibil să cunoşti cu adevărat pe cineva?

Saana se opreşte din nou la mormântul Helenei şi se uită la cala depusă pe lespede, când brusc cineva îi întrerupe şirul gândurilor.

— Bună ziua, spune Antti-Juhani Fors şi se opreşte lângă Saana.

în acelaşi timp, ceva zboară bâzâind prin faţa Saanei, o muscă mare sau un tăun.

— Bună ziua, m-am gândit să vin să discutăm, începe Saana. Chiar aţi fost preotul de la confirmarea Helenei Toivio? întreabă Saana, surprinsă de propria ei intransigenţă.

Insecta încă bâzâie şi se roteşte prin preajmă. Ar alunga-o, dar nu vrea să dea speriată din mâini.

— Da, am fost, în anii în care am slujit au avut loc numeroase tabere de confirmare, zice Fors si aşteaptă.

— Iar în anii precedenţi? începe Saana.

Antti-Juhani Fors s-a apropiat prea mult de ea.

Bărbatul pare că nu înţelege nevoia de spaţiu a Saanei: cel puţin un metru în fiecare direcţie, vă rog.

— Da, sunt preot aici din 1983, în fiecare an am fost şi preot la şcoala de confirmare, zice Fors

liniştit.

— Laura Malm, continuă Saana, vă spune ceva numele? Am auzit că fata a dispărut în această zonă, în 1987.

— Dacă-mi spune ceva?... repetă Fors cuvintele şi cade pe gânduri. Nu, nu-mi spune nimic deosebit, răspunde el degajat, iar Saana observă că acum e momentul.

Tăunul aterizează pe coapsa ei. Cu o mişcare rapidă şi hotărâtă, Saana se plesneşte cu palma pe coapsă şi striveşte insecta. Rămâne doar o pată umedă, maronie pe blugi. Fors tresare, apoi continuă:

— Este foarte probabil ca fata cu pricina să fi făcut parte din parohie, dar nu-mi amintesc chiar toate numele enoriaşilor din acea perioadă.

— Nu s-a vorbit în sat despre dispariţia ei? întreabă Saana. Aveţi o listă unde aş putea verifica numele participanţilor la şcoala de confirmare, pe ani, şi pe cele ale îndrumătorilor?

Saana simte că lipsa de somn o face mai pragmatică, o determină să elimine anumite filtre. în sfârşit, l-a întrebat direct exact ceea ce voia să afle. Şi nu se va opri aici.

Fără tragere de inimă, Antti-Juhani Fors pomeneşte de registrele din biserică şi spune că o va ajuta, desigur, doar că memoria îl cam lasă din cauza vârstei. Apoi Saana pleacă, iar preotul priveşte gânditor în urma ei.

## repeziŞului

## Hartola, 1989

*Sătenii începuseră să evite şi să se teamă de repezişurile trădătoare, dar ele le admirau. Şi- au făcut promisiuni măreţe şi au legat jurământul tăcerii. Da, prin botez ne sfinţim, iar preţul sfinţirii este tăcerea. Chiar ele au vrut să devină Fiicele repezişului. în linişte, ca nişte măicuţe, cu capetele plecate, apucă pietrele şi dălţile şi încep să cioplească. Cu degete julite, cioplesc mici găuri în pietre şi le aşază pe cele de sacrificiu, deja sculptate, pe malul râului. Două pietricele cizelate anevoios, aşezate în iarba umedă. Una pentru fiecare fiică. Pietrele sunt pentru fiicele luate de repeziş.*

*în tăcere, fac un pelerinaj la mama Helenei, îi cer elasticul vechi de păr al Helenei. E din catifea albastru-închis. Inspiră aerul stătut din camera neaerisită a Helenei, parfumul Yves Rocher ascuns într-o cutie şi hainele Helenei, şi păstrează totul în minte. Scot firele de păr ale Helenei din peria ei veche şi privesc cum şuviţele blonde subţiri cad pe covor. Lumina limpede a toamnei timpurii pătrunde prin fereastra cu boltă de la etajul superior şi dezvăluie tristeţea din cameră. Mângâie ţesătura decorativă a pernei Helenei, cotoarele cărţilor şi găsesc sub pat o cutie care ascunde jurnalele*

*Helenei. Parcurg în linişte paginile şi caută motivul care a dus la moartea Helenei. Sco*

t

*cu atenţie jurnalul cel mai recent, îl trec din mână în mână, îl miros pe rând şi încuviinţează în tăcere. Cartea are iz de secrete. în sfârşit, vor avea o legătură cu Helena. Vor împărtăşi rândurile scrise de ea, care nu aparţin nici poliţiei, nici celor cruzi, nici prădătorilor. Au un secret care le însoţeşte noaptea, la micul-dejun, în drum spre şcoală, când îşi fac temele şi seara, când se duc la culcare. Nimeni nu li-l va putea lua.*

*Se machiază cu negru la ochi, poartă haine albe şi pedalează în şir pe un drum de ţară. Beau cidru de mere cu gust neplăcut şi se strâmbă la băieţi, la bărbaţii care încearcă să le vadă pielea goală prin hainele subţiri. Arată degetul mijlociu şi pedalează mai repede. Au experimentat totul. Nu se va mai repeta. îşi apelează rudele, stau pe fir fără să spună nimic, apoi închid. Taie cu cuţitul cauciucurile maşinilor lăudăroşilor şi fug*

*chicotind în noaptea blândă de vară.*

*In timpul zilei sunt invizibile. Vrăbii cenuşii care ciripesc în limbile pe care profesorii şi părinţii vor să le audă. însă seara si în weekend se întâlnesc*

*mereu în acelaşi loc tăinuit. Se închină în faţa altarului, îşi adună puterile şi se transformă împreună într-un întreg mai puternic. încearcă să îmblânzească mierlele. Urmăresc zborul fluturilor manta-de-doliu şi îşi imaginează că şi ele sunt fluturi. Beau cidru de mere şi îl oferă ca jertfă în amintirea celor care au părăsit rândurile. Sunt măreţe, sunt puternice, sunt mistice, sunt melancolice, îşi aduc aminte de jurământ şi*

*îşi aduc aminte de fetele pe care ceilalţi par să lefi dat deja uitării. Uneori, când nimeni nu se uită, se scufundă în apă, pentru că ele sunt Fiicele repezisului. Cea roşcată si cea brunetă si cea bălaie*

*pierdută.*

## Sâmbătă, 13 iulie / Hartola

— Ţi-ai dat seama că ai fost urmărită? întreabă Inkeri, ridicând capul din stratul de cartofi.

— Poftim? zice Saana nedumerită.

Tocmai a intrat în curte si nu a observat că mătuşa e în grădină.

— Bărbatul din maşină aducea puţin cu preotul, spune mătuşa şi se apleacă să plivească.

Saana se întoarce speriată şi se uită înapoi pe drum. Oare a auzit o maşină undeva în apropiere? Saana nu e sigură dacă mătuşa ei glumeşte sau nu. Nu e nimeni pe drum. Nu vede pe nimeni nicăieri.

Saana intră în casă si stă o vreme în bucătărie. îi place mult încăperea în stil franţuzesc a lui Inkeri, o combinaţie de lucruri noi si vechi. Chiar şi în copilărie, Saana era atrasă de atmosfera calmă din bucătărie şi de aromele plăcute. în colţ este un cuptor vechi şi frumos din fontă, iar restul încăperii este dominat de o masă rustică drăguţă. Saana îşi aminteşte că, atunci când era mică, adesea se ascundea sub masă, studia tăieturile făcute în timp pe blatul şi mângâia suprafaţa de lemn veche si uzată. Al doilea dintre obiectele preferate ale Saanei este un dulap vechi, care adăposteşte toată vesela şi alte farfurii pe care mătuşa ei le-a strâns de-a lungul timpului. Saana observă că mătuşa ei adună cu entuziasm veselă veche arăbească. Mereu apare ceva nou. Obiectele care nu mai încap în dulapurile din bucătărie sunt găzduite cu grijă în vitrina din holul de la intrare. Deşi multe lucruri din bucătărie au peste o sută de ani, asta nu o împiedică

pe mătuşă să investească într-un aragaz nou şi de calitate. Pe acest aragaz iau naştere majoritatea deliciilor gastronomic ale mătuşii. într-o zi, când îşi va găsi un loc doar al ei, cel mai mare vis al Saanei e să aibă o bucătărie la fel de primitoare.

Saana urcă la etaj să se schimbe în ceva mai confortabil. Abia îşi târăşte picioarele din cauza lipsei de somn. Pe peretele holului de la etaj se află un tablou mic cu o vulpe. Saana are o amintire din copilărie: ea mergând desculţă pe podeaua de lemn, aerul cald stătut şi, pe perete, pictura cu vulpea. O vulpe cu ochi mici, negri şi pătrunzători. Saana se opreşte în faţa tabloului şi atinge uşor suprafaţa pictată. Aproape că poate auzi vocile adulţilor de la parter, a sărbătorilor în familie. îşi aminteşte gustul băuturii din frunze de coacăz făcută de mătuşa ei si cum a băut-o cu paiul, în timp ce se balansa în leagănul din curte. Saana se uită la vulpea pitită în marginea păduricii de molizi. Mătuşa a spus că tabloul e un cadou de la un vechi prieten. Saana se uită la semnătură. în marginea tabloului, pe muşchiul de pădure închis la culoare, literele negre formează cuvântul *Krol.*

Saana se uită prin maldărul de haine care începuse să se adune pe fotoliul din cameră în decursul verii. Nu-şi găseşte pantalonii de casă, probabil că sunt la spălat. în acelaşi timp, Saana observă că lucrurile ei de pe noptieră sunt aşezate diferit faţă de cum le-a lăsat când a plecat. Negativele şi copiile articolului sunt puse unele peste altele, nu între paginile caietului, ca până atunci. Saana revine confuză la parter. Curând, Saana o aude pe Inkeri tropăind pe veranda din sticlă.

încetul cu încetul, de-a lungul săptămânilor petrecute împreună, doar ascultând, învăţase să ghicească ce deretică mătuşa ei. Mai întâi, Inkeri îşi

lasă cizmele de cauciuc pe veranda din sticlă şi intră în casă. Apoi se duce la toaletă ca să se spele pe mâini cu săpun de lavandă şi să-şi schimbe cămaşa de grădină cu o rochie de casă. Saana se duce repede să pună apă la fiert pentru ceai. în curând, mătuşa ei urmează să intre în bucătărie, învăluită de aroma şi energia grădinii, şi să prepare ceai.

Saana se uită la mătuşa ei zâmbind. Culorile rochiei transparente Marimekko s-au estompat de-a lungul timpului. Când era mică, Saana îşi imagina că fiecare buzunar al rochiei era plin cu mici surprize. Apa fierbe în ibric, iar mătuşa toarnă apa aburindă într-o cană mare cu model de trandafiri. Adaugă în cană câteva frunze de coacăz negru. Asta e băutura preferată a mătuşii. Ceai din frunze de coacăz negru.

— Deci...? spune mătuşa şi se aşază, ţinând cana de ceai. De ce am impresia că ţi s-a întâmplat ceva? continuă ea şi se uită la Saana, căutând confirmarea îndoielilor sale.

Saana îi întinde mătusii borcanul cu miere si pe chipul ei se aşterne un zâmbet cald. Bate agitată darabana cu degetele pe masă, apoi decide să mărturisească situaţia stranie.

— M-am întâlnit cu un tip destul de interesant, zice Saana, si o tăcere blândă se aşterne în încăpere.

Mătuşa zâmbeşte şi învârte cu grijă cu linguriţa mierea în băutură.

— Ti-am schimbat cearşafurile.

Saana îi mulţumeşte si se întreabă dacă Inkeri s-a uitat şi prin lucrurile lăsate în cameră şi a văzut pe perete informaţiile adunate pentru ancheta sa de amator.

— Mă bucur pentru tine, spune mătuşa în cele din urmă si sâmbeste si mai viclean. Cine este acest interesant bărbat?

— Nu îndrăznesc să-ţi spun nimic deocamdată, răspunde Saana. Nu vreau să rup vraja vorbind prea

devreme.

## HARTOLA

### Vara, 1989

*Helena se întoarse şi se uită îngrozită spre uşă.*

*Se aştepta să vadă pe cineva anme şi se chinuia să găsească o explicaţie pentru că se afla totuşi în dormitorul baronului. Când dădu cu ochii de sursa sunetului, îi veni să râdă. Frica şi spaima se transformară intr-un râs isteric, care nu se mai oprea. O raţă cu patru pui intraseră lipa-lipa în încăpere.*

*— Salutare, drăguţelor, le şopti Helena raţelor, strecurându-se spre uşă.*

*Nu mai voia să atingă patul. Nu mai voia să exploreze nimic. Voia doar să iasă. Din uşă, Helena începu să fugă şi ajunse în salon înainte ca baronul să revină.*

*— Cine-ţi face oare inima să bată aşa? întrebă baronul, pe când seara de iulie le oferea încă un indiciu al răcorii toamnei ce va să vină.*

*Se aşezară pe verandă şi băură vin alb german. Helena se obişnuise treptat cu gustul de vin. Se obişnuise să-i înmoaie gândurile şi să i le păstreze pe cele pline de speranţă. Iat-o cum stătea aici, ascunsă de toţi cei apropiaţi, şi bea vin alături de un bărbat care avea de două ori vârsta ei. Ideea nu mai era deloc discutabilă sau înfricoşătoare. Dimpotrivă. La conac înţelesese ce înseamnă să trăiască. Să fie*

*ea însăşi. întrebarea directă a baronului plutea în aerul blând al serii de vară, deja puţin răcoroasă. Helena roşi*

*— Există cineva, dar nu ştiu dacă el simte la fel, răspunse Helena.*

*învăţase deja de la baron că sentimentele nu trebuie ascunse. Sentimentele merită explorate, eliberate. Trebuie să le dea frâu liber, pentru că numai aşa poate aprinde flacăra din ele. Helena se simţea din ce în ce mai curajoasă. Baronul le turnă mai mult vin. Departe, pe câmp, ţârâiau greierii.*

*Mai târziu în acea vară, în cutia poştală a fermei de căpşune Toivio a sosit o scrisoare adresată Helenei.*

*INVITAŢIE*

*Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la balul*

*Venetian de la conacul Koskipää, pe 31 august 1989.*

*Cod vestimentar: rochie de seară și mască venețiană.*

*Cum va avea Helena răbdare să aştepte până la sfârşitul lui august? Din acel moment, se gândise tot timpul la invitaţie, imaginându-şi cum va fi. Ce frumos se va îmbrăca. Ce frumos va arăta conacul. Cât de minunat va fi totul. Ea, banala Helena, va fi una dintre ei, una dintre oaspeţii invitaţi necunoscuţi şi respectabili ai baronului.*

*într-o seară, cu câteva săptămâni înainte de petrecerea fatidică, Helena şi Johanna beau cidru de mere cu gust ciudat în camera Johannei, ascultau trupa Dingo şi învârteau pe rând o sticlă goală.*

*— Adevăr sau provocare? întrebă Johanna şi se uită cu satisfacţie cum gura sticlei se îndreaptă spre Helena şi nu spre ea.*

— Adevăr, spuse Helena şi aşteptă întrebarea Johannei.

— Eşti îndrăgostită? întrebă Johanna. Şi dacă da, de cine? întrebă Johanna din nou şi se uită provocator la Helena.

Iniţial, Helena se foi în agonie, dar se gândi că ar putea să-i spună Johannei.

— Sunt, zise Helena jenată şi puţin emoţionată în acelaşi timp.

Se simţea bine să recunoască.

— De cine? întrebă Johanna curioasă şi se aplecă puţin.

— Asta e deja a doua întrebare. Doar una este permisă, chicoti Helena.

Ardea de dorinţa de a povesti despre lumea pe care reuşise să o descopere în timpul verii, dar apoi tăcu, pentru că se temea că magia va dispărea odată cu dezvăluirea.

Băură mai mult cidru si cântară melodiile difuzate la radio. Johanna le turnă şi puţin whisky luat din biroul tatălui ei şi povesti râzând că adăugase apă în sticlă pentru a înlocui cantitatea furată. Helena se uită cu admiraţie la camera Johannei. Johanna primea de obicei orice voia. Mama Johannei nu dorea câini în casă, aşa că Helena îl lăsase pe Neumann afară. Câinele începu să latre în curte, aşa că fetele s-au repezit curioase la fereastră. Stăteau chiar una lângă cealaltă în faţa geamului şi se uitau afară. Helena aproape că simţea pe faţă respiraţia cu miros de cidru a Johannei. Nu era nimeni în curte. Câinele probabil doar adulmecase ceva, o cârtiţă sau o iepure.

Johanna se uită la Helena şi îşi înclină capul. Şi apoi, pe neaşteptate, se aplecă şi o sărută pe Helena direct pe gură. Helena ezită un moment, apoi o cuprinse o furie imensă.

— Ce... ce naiba? întrebă Helena si se dădu repede câţiva paşi înapoi

*Johanna tresări parcă mirată, neştiind ce să facă.*

*— Am crezut... am crezut că si tu... adică... si tu mă iubeşti...*

*Johanna izbucni în lacrimi, iar furia nedumerită a Helenei se preschimbă în panică.*

*— Johanna, eşti cea mai bună prietenă a mea, chiar cea mai bună şi mai dragă, dar nu-mi place de tine la modul ăla, zise Helena si încercă să o mângâie pe umăr, însă Johanna îi împinse repede mâna.*

*— Atunci cine e? întrebă Johanna, iar Helena nu îndrăzni să nu fie sinceră.*

*— Cel căruia i se spune baronul mărturisi Helena şi încercă să pară degajată, să pretindă că dragostea ei nu era atât de profundă precum era în realitate.*

*în acel moment oprit în timp, înainte de declanşarea îngrozitoarelor evenimente, stăteau amândouă în camera Johannei şi se uitau una la cealaltă, ca două străine. Amândouă vulnerabile, sperând că cealaltă va înţelege cumva.*

*însă Johanna se uită batjocoritor la Helena şi începu să râdă. Râsul ei întunecat şi răguşit nu părea să se mai termine vreodată*

## Sâmbătă, 13 iulie / Hartola

Julia Aleksandra merge cu paşi hotărâţi. A ajuns la destinaţie. La locul de baştină şi unde nu s-a gândit că va reveni vreodată. Priveliştea din faţa ei e în acelaşi timp familiară şi foarte străină. Julia îşi aminteşte drumul din curte. Nuanţa pietrişului s-a schimbat, dar scârţâie la fel sub tălpile ei. Recunoaşte şi mestecenii din curte, şi conturul coronamentului pădurii. în aer pluteşte un miros subtil de iasomie. în acelaşi timp, îşi aduce bine aminte de verile copilăriei. Zilele care păreau nesfârşit de lungi, bicicleta ei şi praful de pe drum. Păsările cântau în copacii din apropiere, avea degetele pline de noroi şi pielea arsă de soare. Şerbetul lipicios de pe degete, care se topea prea repede în soare. Mestecenii şi tufele de hortensie au crescut, cutia poştală şi statuia îngerului sunt neschimbate. Ghivecele suspendate din faţa intrării sunt noi.

Julia îşi face curaj să înainteze, fără să se gândească prea mult. Dacă ar lăsa loc de îndoială sau ar încetini pasul, s-ar întoarce imediat şi ar renunţa. Dacă şi-ar permite să acţioneze, ar alege fuga în locul confruntării. însă acum se îndreaptă hotărât spre casa copilăriei. în casa din faţa ei, dincolo de usa familiară si pereţii tencuiti în culori deschise, aşteaptă mama. Julia îşi aminteşte de mama ei, dar nu se poate gândi decât la însuşiri superficiale. Păr creţ, fire calmă. Julia se întreabă cum arată mama ei acum, când au trecutaproape 30 de ani. Oare cum i-au schimbat înfăţişarea toti aceşti ani plini de minciuni?

Julia este îngrozită la gândul că, odată cu trecerea timpului, mama a devenit tot mai obedientă, nevoită să păstreze aparenţele. Mama jucase neîncetat rolul unui personaj într-o piesă scrisă de tatăl ei, respectatul director de bancă Matti Eskola, cel care juca rolul principal. Gândul că tatăl ei nu mai este îi pare foarte liniştitor. Mai liniştitor decât întâlnirea cu mama. Spre deosebire de mama, ea deja îşi luase adio de la tatăl ei.

Julia apasă butonul alb al soneriei şi o melodie familiară începe să răsune. După o clipă, Julia aude cum se deschide uşa din hol. Julia trage adânc aer în piept şi îşi forţează un soi de zâmbet. Se străduieşte să pară încântată şi veselă din exterior, chiar dacă totul s-ar putea destrăma într-o clipită.

Raija Eskola deschide uşa şi se uită la Julia fără să scoată un cuvânt. Julia nu-şi aminteşte dacă a văzut-o vreodată pe mama ei atât de fragilă şi nesigură. O căutătură lungă şi riguroasă din cap până în picioare, care, în cele din urmă, se opreşte în ochii

Juliei. Ezitarea mamei începe să se preschimbe treptat în convingere când îşi recunoaşte fiica. înălţimea, se gândeşte Julia. Pare să fie aceeaşi după toţi aceşti ani.

— Bună! începe Julia, puţin nesigură.

Nici ea nu ştie ce să spună. A decis să nu-şi arate emoţiile, ca să poată discuta mai întâi. Ar vrea să vorbească despre anumite lucruri ca doi adulţi. Văzând însă ochii mari si strălucitori ai mamei, recunoscând în ea tot ce e familiar si totuşi atât de străin, lacrimile încep să-i curgă.

— Intră, nu mai plânge aşa, spune mama mai aspru decât a intenţionat.

Tot ce spune mama pare adesea distant. Insă de data aceasta, Julia simte că şi mama ei e nedumerită.

A doua zi dimineaţa, după ce au stat de vorbă toată noaptea şi după doar câteva ore de somn, se aude soneria. Julia percepe o voce familiară, care pătrunde în conştiinţa ei direct în somn. Mintea ei modelează cumva sunetul firesc în ceva nefiresc, şi acesta devine o parte a visului ei confuz. Kaapelitehdas şi Hartola se contopiseră deja cu ore în urmă într-o chestie ciudată, fără o intrigă clară. Un tatami albastru şi femei neajutorate.

Julia se ridică din pat şi se freacă la ochi. Casa copilăriei. Vechea ei cameră. Redecorată complet, dar totuşi camera ei. Unele lucruri îi sunt imediat familiare. Mesteacănul bătrân de la fereastră, ramurile întunecate la marginea acoperişului. Dacă te uiţi suficient de mult la

crengile întunecate, îţi poţi imagina diferite personaje şi animale. Julia recunoaşte rapid de la distanţă un câine si o femeie. Ridică telefonul si se uită la ceas. 10:15. Au stat de vorbă aproape toată noaptea. N-a reuşit să adoarmă decât la patru dimineaţa.

Julia ia puloverul gri de pe spătarul scaunului şi-l trage peste cămaşa ei de noapte, apoi coboară la parter. în sufragerie, o vede pe mama ei stând în prag. Simte aerul rece la nivelul podelei. Aşa. Soneria. Melodia chinuitoare, interminabilă, care i-a întrerupt somnul.

— Bună dimineaţa! strigă Julia, iar mama tresare şi se uită la Julia de parcă a uitat că sosise ieri.

Raija Eskola îi răspunde cu o mină hotărâtă persoanei de la uşă şi închide.

Cine era? întreabă Julia, în timp ce-şi prinde părul în coadă.Spre dezamăgirea ei, constată că mama nu a pregătit cafea.

— A trecut preotul pe aici să vadă cum mă simt, mormăie mama şi apoi o salută din nou pe Julia, de data asta mai blând. Bună dimineaţa, fata mea, ai dormit bine?

## Duminică, 14 iulie / Hartola

— A.-J. Fors? întreabă Julia, şi acum se uită mai atent la mama ei.

Mama arată dintr-odată foarte bătrână.

— De fapt, e un hodorog ipocrit, şuieră mama, dar apoi zâmbeşte. Nu vreau să afle încă despre revenirea ta.

Julia simte cum mama a căpătat curaj; pare chiar sfidătoare.

— Poliţia a încercat să te găsească, zice mama şi apoi merge în sufragerie să-şi pregătească prima băutură de azi.

Ştiu, spune Julia şi îşi urmează mama la căruciorul din lemn proiectat de Alvar Aalto.

Jan şi-a strâns mica echipă în jurul unei mese într-o cameră din hotelul Linna. S-a întors cu Heidi şi Saki la Hartola. Beau cafele călăi, aproape uitate în căni, şi recapitulează cum vor acţiona la slujba de pomenire care va avea loc în două zile. Văduva lui Eskola dorise să organizeze o slujbă comemorativă, deşi cadavrul încă zăcea pe masa de autopsie. Cafeaua e mai bună decât la birou, dar cănile sunt ridicol de mici.

— Este important să fim prezenţi la slujbă ca să-i putem observa pe participanţi. Criminalul sar putea afla în mulţime. în cazul în care cheia crimelor e legată de trecutul lui Eskola şi al Sundin, avem destule motive să presupunem că a treia victimă probabil poate fi unul dintre participanţi. Raija Eskola a publicat un anunţ în ziarul local că oricine e binevenit la slujba de pomenire la biserică. Nu ne prea uşurează munca, dar, pe de altă parte, creşte probabilitatea ca ucigaşul să se afle acolo, spune Jan. Fiţi atenţi la cei care vor participa, fiţi atenţi la personalul bisericii. Fiţi atenţia la toată lumea, pentru că nu avem nimic de care să ne agăţăm, zice

Jan şi bate cu markerul în tablă.

— Toate cele patru cartele preplătite sunt monitorizate non-stop. Imediat ce conexiunea e activată, putem urmări apelul, spune Saki.

— Pentru acest eveniment a fost făcută si o

listă cu invitaţi speciali, zice Heidi şi le arată mesajul de la doamna Eskola.Jan începe să parcurgă lista şi compară numele invitaţilor cu cele ale proprietarilor de Citroen Jumper. Niciun rezultat. Saki începe să verifice în linişte istoricul invitaţilor.

Jan se uită la ecranul laptopului, dar vede prin el. Gândurile îi zboară aiurea. încearcă să se concentreze, deşi ideea i-a tot apărut în minte în cursul dimineţii. Fiindcă se află din nou în

Hartola, i-ar putea trimite Saanei un mesaj. Gândul să o vadă din nou îl înveseleşte, deşi la serviciu nu avea niciun motiv de bucurie. Nu avea decât o situaţie care dădea în clocot si, posibil, o altă victimă. Criminalul s-ar putea afla printre invitaţi.

Jan presupune că mai sunt doar câteva zile până când va afla despre următoarea victimă, următorul rege. între decesul lui Lars Sundin şi cel al lui Matti Eskola s-a scurs doar o săptămână. Deja trecuse o zi şi jumătate de la moartea lui Eskola. K

*rol wody.* Saana se uită la un negativ cu imaginea tabloului şi îşi aminteşte ce a spus Inkeri despre tablou.

— La sfârşitul anilor ’80, în cercurile de artă selecte din Hartola se vorbea despre tendinţele artistice bazate pe mituri şi despre picturi în jurul cărora s-au creat mici culte ezoterice în Europa Centrală, spune Inkeri. în timpul verilor acelor ani, un profesor nou-venit la Colegiul Tavastiei de Est a stârnit multora interesul pentru misticism. Au fost verile când Alma a organizat cursurile de şamanism şi când mi-am pierdut în gânduri pentru o vreme. M-am îndrăgostit de colegul meu carismatic. Se zvonea că la repeziş se întâmpla ceva. Unii chiar susţineau că regele apelor sălăsluia acolo. Atmosfera era încărcată, iar moartea Helenei a părut un punct culminant sumbru şi îngrozitor al ideii aceleia cu misticismul.

Acea ultimă vară şi-a lăsat amprenta asupra întregului sat.

Saana ascultă cu interes maxim povestea mătusii sale. Totul sună atât de straniu si ireal.

Mătuşa încheie în cele din urmă:

— Tabloul acela, da, mi-1 amintesc. Locul lui era odinioară în holul conacului Koskipăă.

Saana îşi ia laptopul din cameră şi caută pe Google: *Krol wody.* Nu se întorc multe rezultate, dar unul dintre ele este un articol scurt pe Wikipedia. Spre surprinderea Saanei, pe ecran apare şi tabloul familiar. Opera polonezuluiKasimir Salzkov *Krol wody, Regele apelor,* scrie sub tablou. Saana studiază cu entuziasm articolul de pe Wikipedia.

„Acest articol este despre o creatură mitică. Alte semnificaţii ale cuvântului sunt enumerate pe pagina de dezambiguizare (nu se găsesc dezambiguizări). Regele repezişului este o creatură mitică care are la bază o poveste cu rădăcini în Est. Regele repezişului este menţionat în aceleaşi contexte precum ***nixe*** (***nixen***, plural), duhul apelor. Se consideră că aparţine aceleiaşi mitologii. Pe când ***nixe*** este considerat un metamorf, regele apelor este o figură masculină impunătoare, ale cărui semne distinctive sunt coroana de coarne si mantia de blană. Mantia este făcută din vulpi jupuite. în folclorul polonez, se spune că regele repezişului atrăgea fecioarele în apă cu parfum de mosc şi cu un vuiet din ce în ce mai mare ai apei, chemându-le la dans. în folclorul rusesc, regele repezişului corespunde Rusalkăi, de sex feminin. Creatura finlandeză Vetehinen si cea a poporului saami, Vesiraukka, se aseamănă parţial cu regele repezişului. Cu toate acestea, regele repezişului este cel mai rar întâlnit dintre aceştia şi apare ocazional, menţionat în alte basme şi poveşti. Originea regelui repezişului este considerată Polonia, unde creatura este numită şi ***Krol wody, Regele***

***apelor."***

Saana îşi aduce aminte de articolul din revista

*Hymy,* despre vrăjitoare şi de cuvintele acesteia, „repeziş” şi „rege”. Oare şi-a creat cineva propria versiune bazată pe povestea populară şi a readus la viaţă mitul regelui apei? Saana închide laptopul şi priveşte la grădina frumoasă. Se uită din nou la ecranul telefonului si verifică dacă a

primit un mesaj sau un apel de la Jan, deşi trecuse mai puţin de jumătate de oră de când verificase ultima oară.

O macină un fel anume de tensiune, de aşteptare. Speră că Jan îi va trimite un mesaj sau o va suna, dar, în acelaşi timp, gândul unei conversaţii la telefon o nelinişteşte. Deocamdată,
sunt doar doi necunoscuţi. Tensiunea fizică dintre

ei îi face stângaci. Există un soi de agitaţie, de pasiune şi de aşteptare între ei. Aşteptarea a tot ce încă nu s-a întâmplat.

## HARTOLA

## Vara, 1989

*În vara aceea, când totul era abia la început şi nimeni nu ştia nimic despre tragedia care va urma, Helena petrecea mult timp la Colegiul Tavastiei de Est. Obişnuia să stea la pupitrul vechi de lemn şi să privească afară.*

*Somnoroasă, Helena urmărea cum ramurile de mesteacăn se legănau alene în bătaia vântului. Nu mai vorbise cu Johanna de câteva zile. Cineva din clasă tuşi, iar Helena îşi întoarse privirea către foaia goală de hârtie din faţa ei. Tema cursului de scriere creativă: scrieţi o poezie. Helena se uită la profesoara din faţa clasei, cu personalitatea ei relaxată şi frumoasă, cu atitudinea ei încrezătoare, dar blândă. Aceasta zâmbi când o observă pe Helena uitându-se la ea.*

*Apoi cineva bătu la uşa clasei. Profesorul de artă se rezemă de tocul uşii şi îi şopti ceva lui Inkeri. Helena urmări cu privirea cum Inkeri îi dă la o parte uşor dar ferm mâinile bărbatului. Totuşi, Helena observă în gesturile ei o ezitare ascunsă, care dezvăluia că Inkeri nu dorea cu adevărat ca bărbatul să-şi slăbească strânsoarea. Profesorul de artă rânji jucăuş şi nu se lăsă descurajat de împotrivirea lui Inkeri, ci doar zâmbi în continuare,*

*până când se întoarse deodată şi plecă. Erau cei mai interesanţi profesori din şcoală, frumoşi şi simpatici Helena era sigură că duceau o viată interesantă.*

*După-amiază, la sfârşitul orelor, Helena dădu peste bărbat pe coridor. Coridorul era larg, dar bărbatul nu încercase deloc să o evite.*

*— Helena, începu bărbatul şi o opri din mers. Vii cu mine la barul Union? Dacă eşti cuminte, îţi ofer ceva de băut.*

*Helena înghiţi în sec. Ce l-a făcut pe bărbat să creadă că ea, minoră, ar vrea să meargă la bar? De ce ar trebui să fie cuminte dacă ea nici măcar nu a cerut încă nimic? Helena îşi privi reflexia în ochii bărbatului şi nu văzu nimic, decât o fată tremurândă şi nesigură. Nu voia să fie aşa. Helena se înroşi se simţi cu adevărat neloială faţă de Inkerl dar, cu toate acestea, acceptă.*

*S-au dus spre centru şi bărbatul a întrebat-o despre scris, despre planurile ei de viitor. Va deveni Helena o scriitoare celebră?*

*— Aţi fost vreodată la vechiul conac Koskipää? întrebă Helena.*

*Avea nevoie să confirme afirmaţia Johannei cum că baronului îi plăceau bărbaţii.*

*— Da, am fost, îl cunosc pe August, este un mare iubitor de artă Omul are gusturi bune.*

*Helena voia si alte detalii, dar acestea nu au venit.*

*Când au ajuns în faţa barului Helena şi-ar fi dorit ca picioarele ei să o ducă altundeva, dar, în schimb, au purtat-o hotărât înăuntru. La tejghea, profesorul de artă se întoarse spre Helena şi aşteptă.*

*— Un pahar de Riesling, vă rog! spuse repede Helena*

*Era băutura preferată a baronului. Ea nu înţelegea nimic despre băutură. Era ciudat cum profesorul o trata ca şi cum erau colegi. Helena*

*apucă paharul, îl ridică neliniştită în aer şi bău imediat două înghiţituri mari. Vinul era cald şi dulce. Nu era nici măcar o picătură de Riesling în el. Helena zâmbi pentru sine. Baronul ar fi detestat această băutură.*

*— în cinstea ta, frumoasă Helena, spuse profesorul, iar Helena se gândi că aceste cuvinte nu aveau nicio semnificaţie.*

*Profesorul chipeş şi oarecum mistic îi era indiferent. Nu voia să se gândească la relaţia lui cu Inkeri, cel mai interesant adult pe care Helena îl cunoscuse până atunci. Ar fi vrut să fie deasupra complimentelor bărbatului arătos, dar nu era. Bărbatul chiar o considera frumoasă? Helena doar sorbi din vin şi zâmbi. Zâmbeşte de parcă ar avea un mare secret, aşa i-a spus baronul odată, într-o după-amiază liniştită în salon. Discuţia despre şarm şi influenţa sa asupra bărbaţilor, partea a treia. Helena zâmbea de parcă ar fi avut un mare secret, dar nu îndrăznea să-l privească pe bărbat în ochi. Se uita în altă parte, pe lângă aparatul vechi de jocuri de noroc, pe lângă tejghea şi pe lângă separeurile din bar, undeva departe. Şi atunci, bărbatul rosti „acele” cuvinte. Cuvintele la care tânjea în secret, dar care în acelaşi timp aveau ceva interzis.*

*— Pari matură pentru vârsta ta, spuse bărbatul, iar obişnuita zi de vară însorită a Helenei se nărui. Cumva ai o privire înţeleaptă, continuă bărbatul în atmosfera întunecată din bar, fără clienţi la acea oră, iar Helena îşi goli tulburată paharul.*

*Bărbatul stătea si se holba la Helena. Helena îi simţea privirea arzătoare, deşi se uita afară prin geamurile prăfuite ale barului şi îşi imagina că se află altundeva.*

*în drum spre casă, vinul dulce, dezgustător, de la barul Union îi făcu stomacul să chiorăie.*

Aproape că-l vomită, dar, în drum spre casă, Helena reuşi să înghită tot ce băuse şi tot ce auzise. De ce o invitase bărbatul tocmai pe ea? De ce o observase profesorul de artă pe ea, deşi o avea deja pe Inkeri? Deşi avea deja totul, pe cea mai frumoasă femeie din Hartola.

Pictura n-a apărut decât la câteva zile după întâmplarea de la bar. Un pachet adresat Helenei, un pătrat mic, învelit în hârtie, o aştepta vineri în clasă. Privirea ciudată a lui Inkeri si vocea ei ascuţită în timp ce-i înmâna pachetul Helenei.

— Ti l-a lăsat cineva.

Helena înghiţi cu greu şi simţi o tensiune stranie în Inkeri

— Mulţumesc! spuse Helena şi decise să deschidă pachetul doar acasă.

Petrecerea din Auris urma să fie în seara aceea. Urmau să se adune tinerii, inclusiv multi din grupul ei de la şcoala de confirmare, şi nu voia să se gândească la cadoul din pachet, dar mai ales la cel care trimisese cadoul chiar sub ochii lui Inkeri.

în Auris era o zi de vineri obişnuită. Un grup de tineri aproape toţi apropiaţii Helenei şi câţiva din afara localităţii. Helena se uită la flăcările care ardeau în focul de tabără. Flăcările de lângă lemne erau atât de fierbinţi încât erau aproape albastre, într-un fel, totul părea în regulă. Se împăcase cu Johanna, dar Helena nu reuşea să-şi scoată din minte râsul batjocoritor. Relaţia lor nu mai era firească. Helena bănuia că Johanna se temea că va povesti despre cum încercase să o sărute. Asta ar pune capac, se gândi Helena. Dincolo de cearta lor, era gata să-şi apere prietena, indiferent de situaţie. Totuşi când o vedea pe Johanna, îşi aducea aminte de râsul şi de cuvintele ei: „Dar nu te-ai prins? Baronului îi plac bărbaţii.” După spusele Johannei,

*toată lumea din Hartola ştia că un bărbat străin locuise împreună cu baronul toată vara. „Oricum, asta e ceva evident.”*

*Helena simţi dezamăgirea ca un ghem în stomac. într-un fel, se simţea uşurată. Acest lucru făcea ca relaţia dintre Helena şi baron să fie una specială. însemna că erau prieteni, că baronul se simţea confortabil în compania ei. în schimb, prietenia ei cu Johanna era incertă.*

*Ochii i se umplură de lacrimi, dar le şterse repede, înainte ca cineva să le poată vedea. Helena plânse din cauza confuziei, a beţiei cauzate de vinul roşu. A sentimentelor care o făceau să o ia razna, dar să se simtă în acelaşi timp vie. O fată dintr-o clasă paralelă îi dădu un ghiont. Mai mult vin roşu. Helena apucă sticla şi, fără ezitare, luă o duşcă zdravănă si scârboasă. Stăteau aşezaţi în cerc în jurul focului de tabără. Cineva cânta la chitară, toată lumea cânta. Focul ardea si umbrele dansau pe chipurile tuturor. în seara asta îşi va reseta mintea şi nu se va gândi la Johanna sau la El. Era timpul pentru altceva.*

*Mai târziu, când aproape era vremea să se ducă acasă, când în jur era deja puţin întuneric şi când de pe malul apei se auzeau ţipetele prietenilor şi ale cvasicunoscuţilor beţi, Helena scoase pachetul, în frenezia ei, încurajată de vinul roşu, Helena rupse ambalajul şi se uită curioasă la mica imagine de sub hârtie. O pictură în ulei pe pânză. Un craniu de căprioară. Helena încercă să-şi concentreze privirea înceţoşată de alcool spre tablou şi se clătină în acelaşi timp. O ceaţă liniştitoare îi învălui mintea. Se simţea ca acasă, înconjurată de ţipetele celor beţi, avea senzaţia că lua parte la tot, chiar dacă era doar observator. Helena se uită la tablou şi se gândi să-şi aprindă o ţigară. Apoi veni cineva, apucă pictura din mâinile ei şi o aruncă în flăcări. Un impuls inexplicabil. Helena începu să chicotească mirată, se lăsă pe vine şi se privi, râzând, focul*

*Apucă să vadă semnătura înainte ca flăcările să cuprindă pânza subţire. Cu litere albe, în marginea picturii scria „Krol”*

.

## Luni, 15 iulie / Hartola

Nu mai e nimeni în sala de bibliotecă. Saana a căutat informaţii despre mitul *wody,* dar nu a găsit nimic. Saana se uită la scaunele din încăpere şi se întreabă dacă Helena a stat cândva în aceeaşi bibliotecă ca să citească.

La plecare, Saana aruncă o privire la avizierul bibliotecii. Vede un anunţ cu un motofierăstrău de vânzare, un curs de croşetat, care deja s-a tinut, si o reclamă la cursurile de toamnă la Colegiul Tavastiei de Est. Apicultura, spaniolă şi cromoterapie. Apoi Saana observă un bilet. „Pentru cei care îşi caută locul în lume. Discuţii, întâlniri, rugăciune pentru cei între 15-25 de ani. Biserica este deschisă tocmai pentru voi. Fiţi binecuvântaţi!” Anunţul despre adunarea tineretului din congregaţie e mâzgălit. Cineva a scris peste text cu un marker negru *Fors perversul* Pervers? Saana se opreşte şi citeşte biletul din nou. Făcuse Fors ceva ce îl face să fie considerat un pervers în Hartola? Saana caută pe Google numele lui Fors, dar bărbatul nu este pe reţelele sociale. Singurele menţiuni despre el sunt legate de parohia Tainionvirta.

După acea, Saana caută programul de funcţionare al Colegiului Tavastiei de Est. S-ar putea duce acolo. Mătuşa nu vrea să vorbească despre relaţiile ei din trecut şi nici despre profesorul de artă care îi făcuse odată pe mulţi să se entuziasmeze de mituri. Vrăjitoarea Alma, bărbatul

misterios care locuise în conac sau profesorul de artă şi mai misterios? Până la urmă, cine a adus povestea regelui apelor în micul orăşel?

Clădirea principală galbenă cu lemn, frumoasă şi surprinzător de mare, se înalţă curând în faţa Saanei. Clădirile roşii din curte arată idilic. Doi tineri ies pe uşa principală. Curtea înverzită e bine întreţinută; sunt şi bănci. Saana se îndreaptă spre intrarea principală şi speră să găsească pe cineva care i-ar putea da informaţii despre istoria colegiului. Chiar atunci simte că telefonul îi vibrează în buzunarul de la blugi. Un mesaj de la Jan. „Mă gândesc la tine destul de mult, ştii oare?”

Saana simte imediat un gol în stomac. Zâmbeşte şi se opreşte să se gândească la un răspuns. Un emoji, o imagine sau cuvinte? Dacă un emoji, atunci care? Saana nu poate să aleagă niciunul. Mai bine foloseşte cuvinte pentru Jan. „Şi eu mă gândesc la tine :) Ce mai faci?” Saana trimite mesajul şi apoi intră în clădirea principală a colegiului. Oare întrebarea nu a fost prea puţin romantică, chiar puţin cam arogantă? Of, la naiba! Saana regretă imediat că mesajul trimis nu e romantic, ci matern. Pe de altă parte, chiar îi pasă cum se simte.

Saana se uită la numele bărbatului notat în caiet. A fost nevoie de câteva apeluri telefonice şi de persoana potrivită până să afle numele profesorului de artă din verile ’87, ’88 şi ’89. Până la urmă, fosta secretară a Colegiului Tavastiei de Est, deja pensionară, a fost încântată să o ajute. Şi- a adus aminte foarte clar de acele cursuri. Iar când Saana a întrebat-o, si-a amintit si de Inkeri.

— Atunci zvonurile au fost adevărate? spune secretara ca o bunică pensionată.

— Ce zvonuri? întreabă Saana intrigată.

— Păi când m-ai întrebat despre cei doi. E ciudat că Inkeri nu şi-a amintit de bărbat, când totul a fost asa tumultuos între ei.

Cu toate acestea, Saana n-a primit mai multe detalii de la fosta secretară. însă nu pricepea de ce mătuşa ei e atât de scumpă la vorbă. Poate că îi ascunde ceva îngrozitor? Sau poate că Inkeri e doar extraordinar de sensibilă. Poate că amintirile o duc fără să vrea în momente în care nu vrea să se întoarcă.

Saana se uită la nume si se întreabă dacă s-a întâmplat ceva în trecut peste care Inkeri nu poate trece. Dacă bărbatul i-a influenţat cumva soarta Helenei, ar fi fost absolut îngrozitor pentru mătuşa ei. Saana notează o întrebare în caietul ei:

a făcut profesorul de artă ceva care i-a influenţat mai apoi soarta Helenei

?

## HARTOLA

## Vara, 1989

Helena era din nou la datorie la tarabă şi, dintr- un oarecare motiv, se simţea singură. Văzu cu coada ochiului pe cineva pe un moped virând dinspre Strada Principală spre parcarea magazinului. Când şoferul îşi scoase casca, Helena îl recunoscu pe noul venit ca fiind acelaşi băiat care se uitase la ea prin binoclu. Băiatul îşi puse casca pe moped şi se uită spre taraba cu căpşune. Helena se prefăcu că nu-l vede. Se prefăcu că nu ştia cine era, deşi îl văzuse de mai multe ori. Prima dată la biserică, ca îndrumător la şcoala de confirmare, apoi când a privit-o prin binoclu. Ştia că băiatul era singurul din Hartola care îşi dăduse seama că Helena mergea la conac să se întâlnească cu baronul Băiatul se îndreptă spre tarabă, iar Helena încercă repede să găsească ceva de făcut, încet, începu să umple cu căpşune măsura de un kilogram.

— Pot să gust? întrebă el deşi luase deja o căpşună şi acum muşca din ea.

Helena nu spuse nimic.

— Dacă aş fi în locul tău, aş sta departe de conac, spuse băiatul, în timp ce-i întinse restul căpşunei Helenei.

Helena refuză. Băiatul n-avea decât să o arunce

*pe jos dacă poftea.*

*— De ce? Vezi-ti de treaba ta!*

*Helena se uită iritată la el Era slab, dar cu capul mare. Ochii lui erau ascunşi de ochelarii de soare.*

*— Doar pentru binele tău, zise băiatul. Dacă eşti la fel de isteaţă după cum presupun, ai să stai departe de conac, şopti el şi se întoarse la moped.*

*în ciuda aroganţei, băiatul părea timid. Nici măcar nu îndrăznise să se uite în ochii Helenei. Dar cum îndrăznea să o spioneze şi apoi să-i spună aşa ceva? De parcă băiatul ştia ceva ce Helena nu ştia. Helenei îi era dor de atmosfera atemporală a salonului frumos din conac, însă cuvintele Johannei rupseseră vraja, iar ea simţea că nu mai putea merge la conac fără să fie invitată. Acum nu avea altceva de făcut decât să aştepte. Următoarea livrare de căpşune urma* să *fie abia după tabăra de confirmare.*

*— De ce nu? Dă-mi un motiv! îndrăzni Helena să strige după băiat, dar era prea târziu.*

*Băiatul nu o mai auzi.*

*După ce-a vândut căpşunele, Helena porni încet cu bicicleta de-a lungul drumului de ţară, privind la păduricea deasă de molizi pe care o cunoştea atât de bine. Fluturele manta-de-doliu nu se zărea. Liniştea domnea peste tot. Natura părea că aşteaptă să se întâmple ceva. Şi pădurea şi cerul. Helena încercă să asculte cântecul păsărilor, dar apoi îşi aduse aminte că şi păsările încep treptat să tacă la sfârşitul verii Helena se uită pe cer. Nu venea furtună. Pădurea aştepta altceva.*

## Luni, 15 iulie / Hartola

H

eidi aruncă o privire spre locul pasagerului.

Jan aţipise pe scaun şi arăta cumva foarte vulnerabil dormind. Luptase cu somnul în prima jumătate de oră, dar apoi oboseala şi-a spus cuvântul. Heidi bănuieşte că Jan n-a mai dormit bine de câteva luni si îl lasă să se odihnească în linişte.

Aşteaptă începerea slujbei de comemorare. Pare că au venit toti locuitorii din Hartola. Dacă viaţa ar fi ca un film, astăzi ar trebui să fie mohorât şi întunecat, gândeşte Heidi. Cu toate acestea, e soare; pe cer se zăresc doar câţiva nori. Stau amorţiţi în parcarea bisericii, aşteptând să înceapă slujba. Jan şi Heidi sunt îmbrăcaţi în haine civile de culoare închisă, ca de obicei. Aşa nu vor atrage atenţia. Heidi se întreabă dacă ar trebui să-l trezească pe Jan.

îşi întoarce privirea spre uşa bisericii şi apoi o observă. Femeia stă la usa bisericii într-un costum pantalon complet negru. Ar recunoaşte-o pe blondă de la orice distanţă. Amintirea îndepărtată a nopţii petrecute împreună în ceaţa de whisky îi reapare brusc în minte lui Heidi. începe să tuşească. în imaginaţia ei, dorinţa şi ruşinea se întrepătrund pentru o fracţiune de secundă. Heidi simte o greutate în piept şi deschide geamul maşinii ca să inspire o gură de aer curat. Jan se trezeşte din cauza foielii lui Heidi.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

— Trebuie să-ti mărturisesc ceva. O cunosc oarecum pe blonda de acolo, spune Heidi şi arată din cap spre femeia care stă pe treptele bisericii.

— Johanna Eskola? întreabă Jan, uitându-se spre biserică.

— Julia. Vorbesc acum de Julia, zice Heidi şi începe deodată să priceapă situaţia. *La naiba!*

— Ce te-a apucat acum? întreabă Jan.

Lui Heidi îi vine să-l lovească. Roşeşte înainte

să se poată gândi la un răspuns.

Stau în tăcere o clipă, apoi Jan simte că trebuie să mai spună ceva.

— Dumnezeule, Heidi, chiar trebuie să faci sex cu tot ce mişcă? chicoteşte Jan, mândru de replica lui.

Heidi îl loveşte cu cotul în coaste. Lovitura este controlată, dar totuşi dureroasă. Jan geme, dar tot nu se opreşte din râs. Heidi se uită la Jan şi zâmbeşte si ea. Se bucură în secret că a reuşit să-l facă să râdă. Jan n-a mai râs de mult timp; acum nici nu contează că râde pe seama ei.

— Am înţeles bine? Femeia aceea este Julia Aleksandra, adică Johanna Eskola? Cum de n-am reuşit să-mi dau seama? se miră Heidi, privind-o acum cu alţi ochi pe femeia de lângă biserică.

Numeroşi oameni îmbrăcaţi în negru sosesc pe rând în curtea bisericii. După ce lumea se salută, mulţimea se linişteşte si oamenii intră pe rând în casa Domnului. Heidi coboară din maşină si îşi aranjează sacoul. Ca de obicei, nu e machiată, dar după ce o vede pe Julia, îşi dă seama că se gândeşte mai mult ca de obicei la cum arată. Oare Julia o va recunoaşte aici, într-o situaţie atât de neaşteptată?

în timp ce Heidi merge spre biserica de piatră, ideea că Julia este acolo începe să o tulbure din ce în ce mai mult. Nu a reuşit să pună toate informaţiile cap la cap, dar cum să o fi făcut? E o coincidentă teribilă că numele femeii cu care a avut o aventură de o noapte apare într-o anchetă în desfăşurare. Şi care este legătura între Julia sau Johanna Eskola şi toate cele întâmplate? în biserică, ea şi Jan privesc cum Julia stă în tăcere alături de familie, ţinând-o de mână pe Raija Eskola.

Jan se uită atent la preotul care face semn participanţilor să ia loc în băncile de lemn

incomode. Antti-Juhani Fors e deja trecut de vârsta mijlocie, dar pare să fie într-o formă bună. Biserica este aproape plină, iar răcoarea apăsătoare obişnuită s-a schimbat din cauza mulţimii într-o masă de aer cald si umed, încărcat cu parfumuri diferite. Preotul transpiră şi este evident că se simte foarte inconfortabil în veşmintele preoţeşti, groase, în căldura lunii iulie. Câteva momente mai târziu îşi încheie predica şi se apropie încet de văduvă. *Sincere condoleanţe, Raija,* i se pare lui Jan că citeşte pe buzele bărbatului. Apoi Fors trece mai departe. Se opreşte în faţa Juliei Aleksandra şi o apucă ferm de braţ. Bărbatul o strânge de mână şi îi şopteşte ceva. Jan nu-i mai poate vedea chipul lui Fors, dar observă cum Julia tresare. De ce ar vorbi atât de aspru cu Julia? se întreabă Jan. în curând, Antti- Juhani Fors se ridică din nou spre enoriaşi şi începe să cânte solemn un imn. Mulţimea începe şi ea să cânte. Imnul 30, *Pământul e aşa frumos.*

— Un colind de Crăciun în iulie, şopteşte Heidi, însă Jan nu spune nimic.

Jan îl urmăreşte în continuare cu interes pe Antti-Juhani Fors. De ce a minţit-o pe Heidi că nu-1 cunoaşte pe Lars Sundin? Jan se gândeşte la alibiul lui Fors când Eskola a fost ucis. în fapt, nu are alibi. Potrivit propriilor declaraţii, bărbatul a fost la casa parohială, dar nu ştie pe nimeni care să confirme.

După ce coroanele frumoase sunt aşezate, cu plânsete, pe sicriu, oaspeţii încep să iasă în curte.

Heidi observă că prezenţa fiicei lui Eskola stârneşte rumoare printre locuitorii din Hartola. Juliei nu pare să-i pese, iar aceasta se îndreaptă spre Heidi şi Jan.

— Sunt surprinsă să te văd aici, îi spune Julia Aleksandra lui Heidi şi îl salută pe Jan.

Jan observă că Julia nu a plâns deloc.

— Am vrut să-ţi spun acelaşi lucru, zice Heidi, puţin stingherită, iar femeile se uită jenate una la

cealaltă.

Julia decide să plece.

— Tatăl meu, spune ea şi arată spre biserică.

— Condoleanţe, zice Heidi şi Jan observă că aceasta s-a mai liniştit puţin.

Jan le priveşte. Una e antrenoare de fitness, în formă maximă si dichisită, cealaltă - ofiţer de poliţie, încăpăţânată şi frumoasă. Modul în care Julia se uită la Heidi îi confirmă că farmecul tăcut al lui poliţistei a mai făcut o victimă. însă, de data aceasta, una surprinzătoare. Julia încuviinţează.

— Mulţumesc, dar eu şi mama ne descurcăm, răspunde ea.

îi aruncă apoi o privire stranie lui Heidi, de parcă ar întreba: eşti poliţistă?

Curând, Julia ridică mâna în semn de rămas- bun şi se alătură din nou grupului, cu paşi repezi, pe tocurile înalte şi în costumul negru, mulat.

în parcare, Heidi deblochează rapid maşina, deschide portiera şi se aşază la volan.

— Eşti OK? întreabă Jan nedumerit.

— Sigur că da, şuieră Heidi.

Face totul prea repede ca să fie OK. Lui Jan îi vine să zâmbească. Se întreabă ce comentariu acid să născocească despre ea şi Julia, dar nu-i vine nimic în minte. Expresia de pe chipul lui Heidi îi dezvăluie că relaţia dintre cele două e, cumva, deschisă. Pentru cineva din afară, pare că ambele femei ar fi vrut să discute mai mult.

Jan abia se aşază, când Heidi începe să întoarcă deja maşina. în timp ce Heidi face manevre ca să iasă din curtea bisericii, Jan aruncă o privire înspre cimitir. I se pare că zăreşte o figură familiară. Pentru o clipă, are impresia că îl vede pe şeful lor, Mertanen, stând printre morminte. Şeful nu are deloc încredere în noi, se gândeşte Jan enervat. Strânge din ochi şi se freacă la tâmple în acelaşi

timp. Trebuie să nu fi văzut bine.

— Heidi, începe Jan şi îşi închide ochii pentru o clipă.

— Ce? zice Heidi şi se întoarce spre Jan.

Jan deschide ochii. Deja s-au îndepărtat de biserică. Jan întoarce iarăşi privirea spre cimitir.

— Ce? întreabă Heidi din nou, dar Jan doar priveşte în urmă.

E pustiu. Nu e vede pe nimeni, iar Jan îşi dă seama că probabil ceea ce a văzut ţinea numai de propria imaginaţie. în timp ce Heidi aşteaptă un răspuns, Jan se concentrează să vorbească. îi explică lui Heidi că e interesat de Antti-Juhani Fors. Oar de ce minte omul? Ce legătură are cu tot ce s-a întâmplat?

Jan se uită la Heidi şi observă că şi ea e preocupată de ceva. Fors trebuie investigat mai atent.

O oră mai târziu, Jan se uită în oglinda din baia unui mic hotel din zonă. Ideea se naşte din nimic.

*Trăiesc în corpul acelui individ.* Jan se uită la reflexia lui în oglindă şi, pentru o clipă, se simte foarte detaşat de propriul chip bărbos. îşi clăteşte faţa cu apă călduţă de la robinet, apă de Hartola, şi face tot posibilul să-şi schimbe dispoziţia, măcar pentru o clipă. Cum ar putea uita totul pentru o clipă? Răspunsul este evident. îi trimite un mesaj Saanei: „Ne vedem în seara asta în Hartola?” Răspunsul Saanei vine surprinzător de repede. Stabilesc întâlnirea la şapte, lângă moara de vânt roşie. Saana îi spune că sigur va găsi locul cu uşurinţă, doar e poliţist.

Jan zâmbeşte la împunsătura Saanei şi se uită la ceas. 17:38. Are timp să facă duş

.

## Luni, 15 iulie / Hartola

Heidi stă în camera mică şi simplă a hotelului Linna şi priveşte în gol. Celălalt pat e liber. Ca de obicei. Ocupă întotdeauna jumătate de pat dublu. Nu e nimeni care să ocupe cealaltă jumătate. Heidi se lasă pe spate în pat şi se uită la tavan. încet, începe să-şi aducă aminte de noaptea aceea neclară prin imagini disparate. Julia la bar, Julia dezbrăcată pe pat, Julia dormind când ea pleca. Iar acum, un alt gând sumbru: Julia şi surprinzătorul ei trecut în Hartola. Johanna şi fotografiile găsite în casa tatălui ei.

Heidi trage adânc aer în piept şi încearcă să-şi limpezească gândurile în timp ce expiră. Dacă dorinţa ei ar deveni realitate, ar respira şi orice urmă a nopţii petrecute cu Julia ar dispărea. Sentimentele agitate, amintirea pasiunii şi emoţiilor sub atingerea Juliei. Heidi inspiră din nou şi apoi expiră prelung. Iar acum, deşi niciun sentiment n-a dispărut, Heidi se forţează să gândească limpede. Acum trebuie să săsească răspuns la presimţirea pe care a avut-o în parcarea bisericii: care e rolul Juliei în spatele crimelor cu însemnul ars?

Heidi ştie că Julia e o antrenoare impulsivă, care se luptă pentru drepturile femeilor la sala din Kaapelitehdas. Ştie deja că era la serviciu la Teatteri când Lars Sundin a fost ucis. De asemenea, era la serviciu când s-a dat petrecerea pentru Sundin. Ar putea fi. o coincidenţă? Ce relaţie avea cu Lars? Şi-

ar fi putut Julia omorî tatăl? Saki i-a cercetat cazierul Juliei, sau Johannei - curat, dar Heidi cunoaşte bârfele din grup. Au fost emise ordine de restricţie pentru soţii mai multor cursante, iar câteva au depus chiar plângeri pentru agresiune. Oare zvonurile sunt adevărate? Că Julia organiza regulat bătăi pentru a le ajuta pe femei? Heidi înţelege ideea, chiar dacă nu e de acord cu dreptatea făcută pe cont propriu. Nu poate să nu se întrebe dacă Julia ar fi putut duce agresiunea la un alt nivel. Oare ar fi putut plănui şi comite cele două crime?

Odată ce gândul îi încolţeşte în minte, Heidi nu mai poate scăpa de el. Ceva pare corect, posibil. Dacă Julia se răzbună în numele tuturor femeilor împotriva bărbaţilor care s-a dovedit că le-au maltratat? Lars Sundin si tinerele. Matti Eskola si fotografiile găsite în casa lui, cu fetele dezbrăcate. Heidi înghite în sec şi are o vagă senzaţie de greaţă. Dintr-un oarecare motiv, primul lucru la care se gândeşte este ce ar crede Jan. Ce ar spune şeful anchetei când si-ar da seama că Heidi s-a culcat de fapt cu posibilul ucigaş care-şi marchează victimele?

Heidi se ridică încet. E ceva neclar în ipoteza asta. Heidi îşi şterge transpiraţia puţin rece şi sărată de pe frunte şi se înalţă în minte pentru o clipă deasupra tuturor. Gândurile o duc mai întâi pe partea cealaltă a drumului, prin fereastra hotelului Linna spre terenul de golf şi apoi direct în sus, în spaţiu. Vede casele ca nişte cutii de chibrituri, drumurile lungi şi întortocheate pe care circulă maşini de dimensiunea unor gămălii. Oamenii sunt acum doar mici puncte în locul care se numeşte Hartola. *Harta este diferită de teren.* Heidi simte că nu mai poate interpreta terenul corect. Gândurile o catapultează şi mai sus. De acolo de sus, zburând

din ce în ce mai sus, în univers, Heidi încearcă să se convingă de faptul că nimic nu are nicio semnificaţie. Până la urmă, toţi suntem singuri aici. Iar acum, de sus, din spaţiul minţii ei, Heidi începe să mişte micile piese şi indicii înainte şi înapoi. încetul cu încetul, ipoteza începe să capete formă, rezolvarea crimelor cu însemnul ars, prima ipoteză.

Când Heidi revine din gânduri în camera mică de hotel, din subconştient simte un impuls să meargă să o avertizeze pe Julia. Heidi este surprinsă de propriile emoţii. Nu este nimic între ea şi Julia, doar o aventură fierbinte de o noapte. Heidi se ridică oftând din pat. O să facă duş, o să mai treacă o dată prin toate informaţiile şi, în curând, o să meargă la Jan să-i prezinte prima ipoteză concretă despre criminalul cu însemnul ars. „Femeia furioasă”.

Jan se uită în oglindă şi forţează un zâmbet. Saana ar merita un zâmbet. în acel moment, cineva bate la uşă. Jan se întoarce şi se duce spre uşă. Instinctiv, se uită pe vizor. Heidi îi face semn cu mâna, nerăbdătoare, pe hol. Jan deschide uşa, iar Heidi intră nervoasă. în acelaşi timp, Jan se uită la ceas. 18:31. Heidi se îndreaptă hotărât spre puzzle-ul anchetei de pe peretele camerei lui Jan. Se uită la elementele de pe tablă, parcă pentru a se asigura de ceva anume şi apoi se întoarce spre Jan.

— Te rog! zice el.

Simte deja din agitaţia ei că e pe cale să spună ceva important.

Aşadar, Heidi îi prezintă lui Jan teoria ei, a cărei suspectă e Julia Aleksandra, Johanna Eskola, pe care o cunosc deja.

în timp ce Heidi vorbeşte, Jan caută informaţii pe telefon. Probabil că Saana e deja pe drum înspre moara de vânt, dar totuşi acum trebuie să anuleze întâlnirea.

# HARTOLA

## Vara, 1989

C

ând verdele crud al frunzelor de la începutul verii se schimbă în nuanţe mai închise si câmpurile deja prinseră a se îngălbeni puţin, începu o nouă fază din vara Helenei Tabăra de confirmare. Cei din grupul şcolii se întâlniseră toată primăvara, dar în sfârşit sosi momentul taberei mult aşteptate. în prima seară, stătură aşezaţi nesiguri şi timizi, Helena şi fohanna una lângă cealaltă, chiar dacă în spirit se aflau la kilometri distanţă. O sticlă de vin roşu, adusă pe ascuns de cineva mai îndrăzneţ în tabără, trecea din mână în mână, de la gură la gură. Cei din jur se legănau somnoroşi în ritmul muzicii ce răsuna din casetofon. Apoi unul dintre îndrumători începu să vorbească. Helena era surprinsă cât de încrezător părea băiatul. Găsi interesant contrastul dintre caracterul lui timid şi felul încare o spionase obraznic prin binoclu. Acum, când vorbea, acesta emana încredere. Helena nu îndrăzni să-l privească, ci se uita la nisip. Vocea băiatului era profundă, iar comportamentul lui puţin neliniştit. Helena văzu cât de repede captase atenţia fiecăruia din jurul focului. Toţi tăceau şi îl ascultau curioşi.

Băiatul aruncă un pumn de cenuşă în flăcările focului de tabără şi proclamă solemn începerea celui mai interesant moment al taberei de confirmare din congregaţia Hartola din vara anului 1989. Seara cea mai distractivă - câteva ore fără discuţii despre Iisus. Acest anunţ stârni chicote de aprobare în cerc. Apoi băiatul deveni serios si

*continuă. Cât de minunat era că încă stăteau şi astăzi pe pământul din Hartola! Şedeau pe stâncile regatului, ardeau copaci bătrâni şi priveau cum inelele din trunchiurile lor se transformau în cenuşă, în cărbuni aprinşi, pe care-i scormoneau cu beţe de frigărui. Oare se gândise careva cum a ajuns să fie un sacrificiu lemnul care crescuse ani de zile? Toţi se foiau puţin stânjeniţi. Atunci băiatul luă o înghiţitură din vinul roşu şi continuă.*

*Primele menţiuni despre Hartola apăruseră deja în secolul al XV-lea. Copacii erau bătrâni, dar se gândise careva cât de bătrâne erau pietrele şi stâncile? Toţi se uitau în jur, în tăcere, la frumoasele împrejurimi ale taberei de pe malul Rautavesi.*

*— în zonă s-au găsit şi pietre de sacrificiu, datând din epoca fierului, continuă băiatul povestea.*

*Helena se întrebă dacă până la urmă vinul sau rolul lui de îndrumător îl încurajase pe băiatul timid să vorbească.*

*— Ce sunt pietrele de sacrificiu? întrebă cineva, apoi luă o înghiţitură mare de vin.*

*— în epoca fierului, pietrele de sacrificiu erau plasate lângă cimitire. Erau numite pietre de cupă. Oamenii credincioşi scobeau mici adâncituri în piatră. Pietrele acestea aveau cumva legătură cu ritualurile de fertilitate, cu spiritele şi fiinţele ocrotitoare cărora li se cerea ajutorul, răspunse băiatul.*

*Părea să ştie multe. Sticla de vin încă se plimba. Helena bău din vinul roşu slab, ieftin, cu un gust rezidual de oţet şi se uită curioasă la băiatul care vorbea. Acum îl vedea pentru prima oară cu alţi ochi. Helena scoase un pachet de ţigări strivit din buzunarul de la geaca de blugi. De fapt, ţigările erau ale Johannei, dar după cearta lor, Helena s-a hotărât să pretindă că au fost dintotdeauna ale ei Când Helena încercă să-şi aprindă ţigara la focul de tabără, simţi fierbinţeala pe faţă şi se dădu brusc*

*mai în spate. Atunci băiatul începu să le spună zvonuri despre fata dispărută.*

*— Să nu le spunem morţilor pe nume, spuse băiatul mijind ochii. Nu ştim ce s-a întâmplat. Dar o fată a dispărut în aceste împrejurimi, zise băiatul şi se uită pe rând la tinerii care şedeau în jurul focului de tabără. Fata dispărută a stat şi ea pe aceste pietre. A fost ca unul dintre voi. S-a aşezat pe aceste pietre vechi, a cântat aceleaşi cântece, a privit focul veşnic. Şi-apoi, paf!*

*Băiatul aruncă un pumn de nisip în foc pentru a da tărie cuvintelor.*

*— Fata a dispărut şi nimeni n-a mai văzut-o vreodată.*

*Helena încerca să fumeze, inhalând adânc. Nu era sigură dacă proceda corect. Cineva îi ceru o ţigară şi-i dădu bucuroasă una. Poate că totuşi fumatul nu era pentru ea. Cazul fetei dispărute suna îngrozitor. De ce nu s-a aflat ce se întâmplase? Helena voia să ştie mai multe, dar nu îndrăznea să întrebe. Băiatul vorbea în faţa tuturor, dar Helena avea impresia că îşi direcţiona cuvintele spre ea. Oare fata dispărută avea vreo legătură cu conacul? Până acum, îi evitase privirea scrutătoare, pătrunzătoare, care parcă-i ardea coapsele, sânii şi ochii.*

*Dacă era să fie sinceră, Helena îi simţise privirea toată vara. Chiar de la prima întâlnire. îi simţise privirea în timp ce mergea cu ceilalţi în curtea bisericii, dar ceilalţi nu observaseră nimic. îi simţise privirea în timp ce mânca îngheţată la magazin. îi simţise privirea şi la taraba de căpşune. Helena se întreba dacă era singura. Singura care fusese urmărită. însă abia astăzi băiatul o făcuse să cadă pe gânduri. înmuiată de căldura focului de tabără, vinul roşu şi atitudinea puternică a băiatului, Helena recunoscu că fusese luată prin surprindere. Nu-i acordase prea multă atenţie băiatului, pentru*

*că tot timpul aştepta să se întâmple ceva mai important. însă acum Helena ştia deja că baronul n-avea să-i schimbe lumea aşa cum sperase. Poate că băiatul dorea doar să o avertizeze ca să nu-şi frângă inima.*

*Observă deja interesul în ochii câtorva fete. Băiatul acela obişnuit devenise cumva persoana cea mai interesantă din tabără. Helena se uită pe furiş la băiat şi, dintr-un oarecare motiv, ideea că o spionase nu-i mai părea la fel de respingătoare.*

*Şi aşa, în timp ce şedeau în jurul focului şi flăcările dansau în mijlocul lor, Helena îşi întoarse capul spre băiat şi se uită în ochii lui. Era momentul acela, înaintea zorilor, când afară era deja lumină, deşi soarele încă nu se vedea la orizont. Cei doi se uitară pentru prima dată adânc unul în ochii celuilalt, în timp ce focul arunca mici scântei şi fum între ei, în lumina albăstruie a nopţii de iulie*

## Luni, 15 iulie / Hartola

E deja trecut de unsprezece, iar Saana începe să se gândească să meargă la culcare. Chiar atunci sună telefonul.

— îmi pare foarte rău că nu am reuşit să ne vedem seara asta, începe Jan. Probleme la serviciu.

— Nu-i nimic, răspunde Saana şi îşi dă seama că nu poate fi supărată pe Jan.

Pedalase entuziasmată şi nerăbdătoare până la moara de vânt şi observă mesajul lui Jan numai după ce deja a ajuns acolo. A fost atât de dezamăgită, încât i-a scris lui Riku un mesaj, „Ne vedem azi?”, dar l-a sters în cele din urmă.

Saana se întreabă ce o face să aibă atâta încredere în Jan. Faptul că bărbatul e poliţist? La urma urmei, încă nu se cunosc.

— Ce zici, te iau acum la o plimbare cu maşina ca să mă revanşez? întreabă Jan, iar Saana aude căldura din vocea lui.

— Acum? Eşti încă în Hartola? întreabă Saana mirată.

— Da, râde Jan, auzindu-i vocea surprinsă. Vii la hotelul Linna la un păhărel de noapte bună?

Saana devine agitată gândindu-se că va merge într-o cameră de hotel cu Jan.

— Unde eşti acum? întreabă ea, ca să câştige timp.

Bineînţeles că va fi de acord!

— Aici, la hotel. Vin să te iau dacă îmi dai adresa.

Saana face repede duş şi se spală pe dinţi. Nu are timp de altceva; pentru că telefonul e pe silenţios, vibrează din nou în curând. Saana răspunde aproape pe nerăsuflate.

— Uită-te afară, spune Jan, iar Saana nu înţelege iniţial ce vrea să spună.

Saana aruncă o privire pe fereastra de la etaj si vede un taxi în fata casei mătusii. Cineva coboară din maşină, se uită spre casă şi spre fereastra la care este Saana. E sigur Jan. Observă lumina de la geamul de la etaj. încă ţine telefonul la ureche si îi face semn Saanei să coboare.

— Ce nebunie, zice Saana cu voce tare şi coboară scările.

Când Saana este din nou lângă Jan, începe să-i fie ruşine că se gândise să se întâlnească cu Riku. Poate că a vrut doar să-si aline sentimentele de incertitudine fiindcă Jan a anulat întâlnirea. E imposibil să-i compari pe cei doi. Saana se întreabă dacă e despre înfăţişare. Jan este, în felul lui, prea chipeş, iar când vine vorba de Riku, Saana nu-şi poate da seama ce o atrage la el. Un nivel de înţelegere reciprocă, plăcută. în compania lui Riku, nu e nevoie să fi vigient sau să-ţi sugi burta.

Când ajung la hotel, nu găsesc pe nimeni la recepţie. Jan se duce hotărât să ia cheia din spatele ghişeului şi merg în camera lui.

— Cel mai bun vin alb din toată Hartola, râde Jan şi înşfacă sticla mică de Cono Sur din minibar.

Saana zâmbeşte, pe jumătate speriată.

Ciocnesc paharele.

— Pentru întâlnirea amânată şi noi începuturi! zice Jan.

Saana bea o înghiţitură de vin şi deja ştie încotro se îndreaptă seara. Privirile între ei nu lasă loc de interpretare.

Pentru a amâna inevitabilul, Saana începe să povestească despre cazul Helenei.

— Toată treaba e secretă, nu pot pune mâna pe documentele oficiale, începe Saana şi îşi dă imediat seama că acum are ocazia să stea de vorbă cu un expert în domeniu. Totuşi, ce aş putea face?

— Păi, fără să ştiu mai multe despre caz, ai putea discuta cu oamenii, chiar şi cu poliţistul care a investigat cazul în trecut, sugerează Jan, după ce ia o înghiţitură de vin. Persoana în cauză îşi poate aminti lucrurile în mod informai, fără a dezvălui prea multe despre anumite fapte, spune Jan şi se întinde să-şi ia telefonul din spatele Saanei.

Saana îi simte parfumul loţiunii de după bărbierit.

— Unul dintre articolele din revistă se poate să fi menţionat ceva despre poliţistul care a investigat cazul, zice Saana. Sau, dacă nu, atunci poate există unele informaţii în articolul jurnalistei. Sunt doar foarte aproape.

Saana se uită la trăsăturile frumoase ale lui Jan. Păr şaten, ochi strălucitori şi barba potrivit de lungă.

Totul este o prefăcătorie. Se prefac doar că discută despre caz, deşi se gândesc la ceva complet diferit. Saana aşteaptă ca Jan să o sărute, în cele din urmă, Jan îşi pune paharul jos pe covor şi îşi întinde mâna să o sărute pe Saana uşor pe gât.

— Dacă eşti cuminte, poate că te pot ajuta cu câteva întrebări bune, şopteşte Jan.

Saana aproape că leşină.

— Ai putea? zice Saana şi observă că aproape îşi pierde vocea.

— Deci, ce investighezi mai exact? întreabă Jan, golindu-şi paharul.

Saana face la fel. Vinul alb o arde pe gât şi-i lasă în gură un gust rezidual de vin ieftin.

Nu vrea mai mult. Nu vrea nimic care i-ar amorţi

simţurile. Nu acum, când este atât de aproape de Jan.

Saana zâmbeşte şi recunoaşte că joacă rolul unui detectiv. Sau, de fapt, al unui reporter care investighează un caz de crimă adevărată. De fapt, nici asta nu e adevărat. E doar curioasă si visează să scrie.

— Nu spune „doar”, zice Jan şi o priveşte pe Saana în ochi, fără să-şi abată privirea pătrunzătoare.

— Bine, promite Saana şi decide ca pe viitor să fie puţin mai încrezătoare faţă de Jan.

Nu a avut niciodată prea multă încredere în propriile abilităţi.

— E despre moartea unei tinere, s-a întâmplat aici, în Hartola, în 1989, începe Saana şi povesteşte cum, în timpul verii, a ajuns să afle treptat secretele tăcute ale micului sat.

Jan încuviinţează, dar Saana vede în ochii lui că, de fapt, nu o ascultă. Poate că Jan se gândeşte la acelaşi lucru. De fapt, cât de inevitabil a fost ce se întâmpla în sfârşit?

— Din păcate, nu te pot ajuta prea mult. Nu pot amesteca serviciul cu timpul liber, glumeşte Jan, deşi Saana ştie că nu vorbeşte serios.

— Poate că nu vreau neapărat să fiu cuminte, spune Saana râzând şi îşi dă seama îngrozită că dialogul între ei nu mai curge firesc.

Ar fi mai bine să tacă.

în sfârşit, se sărută pentru prima dată. Saana îl împinge uşor pe Jan pe spate şi se urcă pe el. Cei doi se sărută din nou. încet si tachinându-se. Când Jan îşi pune mâinile sub bluza ei şi-i desface sutienul, Saana aproape că uită să respire. Jan se ridică şi o sărută pe gât. O împinge cu tandreţe pe spate şi, zâmbind, începe să-i scoată blugii. Saana e dezbrăcată şi simte cum Jan îi sărută mai întâi

buricul şi apoi se duce din ce în ce mai jos. Saana îi simte limba si mişcările în fiecare celulă a corpului ei. Respiră sacadat şi vrea mai mult. Au toată noaptea la dispoziţie şi e înfricoşător, dar în sensul bun.

Dimineaţa, Saana se trezeşte cu senzaţia că cineva o priveşte. Deschide ochii somnoroasă şi se uită în ochii lui Jan. Stau aproape nas în nas.

— în curând trebuie să plec, spune Jan.

Saana dă din cap somnoroasă şi uşor dezamăgită. Aşadar, nu vor avea ocazia să petreacă toată dimineaţa în pat.

Jan îi dă câteva şuviţe la o parte de pe faţă.

— Noaptea trecută a fost... începe Jan, până când îsi dă si el seama că nu există cuvinte să continue.

Sau cel puţin aşa speră Saana, pentru că asta e părerea ei. Noaptea a fost minunată. Au fost lacomi, dar şi tandri şi timizi, chiar şi puţin stângaci. însă e clar că ceea ce este între ei n-ar avea de suferit din cauza stângăciilor.

Jan se apleacă să o sărute şi apoi se ridică repede din pat. Merge la toaletă, se spală pe dinţi, se îmbracă, îşi ia telefonul de pe masă şi se duce spre uşă. Se opreşte în prag şi se uită lung la Saana.

— O să te sun când se iveşte momentul potrivit. Din păcate, serviciul mă împiedică să rămân, spune Jan, ridicând din umeri, părând că într-adevăr regretă.

Saana îi face cu mâna si usa se închide. în curând, zace singură în patul din hotelul Linna şi nu ştie ce să facă. Se simte neliniştită după noaptea aceasta, dar îi este şi foame. Chiar acum, Saana visează mai degrabă la o cafea şi mic-dejun decât la Jan. Mai târziu, acasă la mătuşa ei, îşi va face un mic-dejun delicios. Ou fiert, pâine prăjită, avocado,

seminţe prăjite şi salată proaspătă.

E atât de nedrept că Jan a trebuit să plece chiar acum şi atât de curând. Deja Saana începe să-şi contureze o idee despre cum ar fi viaţa cu un anchetator criminalist. Amor, incertitudine şi schimbări de ultim moment. Dar oare chiar contează? Saana nu-si doreşte nimic mai mult decât să-l vadă din nou pe Jan, cât mai curând. Jan i-a dus viaţa la un alt nivel. Ia readus speranţa că poate avea întâlniri amoroase. Iar atracţia fizică chiar există.

Mai târziu, cu stomacul plin, Saana se gândeşte la ce a spus Jan despre cazul Helenei Toivio înainte să sară unul pe celălalt. Oare ar putea să aibă acces la detaliile cazului cu ajutorul poliţistului care investigase cazul? Probabil că acesta a stat de vorbă cu rudele Helenei si cu invitaţii de la petrecere. Sigur există imagini cu cadavrul de la locul investigaţiei, înregistrări ale interogatoriilor, descrieri ale locului, descoperirea trupului... Poate că sugestia lui Jan ar da roade si ar obţine câteva informaţii de la acel poliţist

.

## Marţi, 16 iulie / Hartola

Jan nu-şi aminteşte când i-a mai fost aşa de greu să plece. Nu i-au plăcut niciodată camerele de hotel, dar ştiind că Saana e acolo, ar fi putut petrece multe zile în încăpere.

Jan se uită la femeia frumoasă întinsă în pat şi nu se poate abţine să nu zâmbească. Ar vrea să se întoarcă lângă ea, dar n-are încotro, este nevoit să plece. Pentru prima dată după multă vreme, chiar aşteaptă să aibă timp liber, dar, în această etapă a anchetei, nu are nicio garanţie. Ţinând cont de cât timp îi ocupă serviciul, e într-adevăr un miracol că a reuşit să petreacă o noapte întreagă cu Saana. Şi ce noapte minunată. Jan încă şi-o imaginează înfăşurată în cearceaful alb, râzând în patul din camera de hotel. Se gândeşte la Saana zâmbind şi nu ştie sigur ce i-a făcut femeia, fără să fi făcut ceva anume. Sentimentul este ciudat si străin. Jan nu e sigur dacă e fericit sau confuz. De fapt, e destul de zăpăcit, iar asta îl face vulnerabil la serviciu. Simte nevoia să inspire şi să expire ca să-şi recapete controlul. Trebuie să se întoarcă la starea aceea în care poate acţiona rapid şi consecvent. Jan inspiră din nou, închide uşa în urma lui, apoi merge spre maşina lui Heidi.

E dimineaţa devreme. Jan se bucură să audă cântecul unei mierle în copacul din curtea hotelului. O vor căuta pe Julia pentru un nou interogatoriu, de data asta unul mai riguros.

— Eşti sigură că poţi face faţă? întreabă Jan, iar Heidi încuviinţează.

Nu va lăsa sentimentele sau aventurile de o noapte să-i afecteze rolul de anchetator cu experienţă.

— *Bring it on-,* aşa cum zic în filmele alea cu majorete, zice Heidi.

Au primit o sală de şedinţe la hotel. Un neon fluorescent luminează nemilos încăperea şi face totul să pară alb. în lumina aceasta, Heidi vede cearcănele albăstrui ale Juliei şi câteva fire de păr blond pe umărul ei.

Julia pare pustiită pe dinăuntru. Prezentă, dar complet inexpresivă. Heidi încearcă în zadar să observe micile expresii de pe chipul ei.

Heidi pune reportofonul pe masă şi înregistrează o scurtă introducere, conform protocolului interogatoriului. *16 iulie, ora 10. Persoana interogată: Julia Aleksandra, alias Johanna Eskola.*

— Ce ţi-a şoptit Antti-Juhani Fors în biserică? începe Heidi direct.

Julia nu o să vadă nimic altceva pe chipul ei în afară de profesionalism. Vrea să ţină situaţia sub control.

Ochii Juliei se îngustează puţin şi femeia îşi schimbă poziţia pe scaun.

— Mi-a urat bun-venit, răspunde ea în cele din urmă.

Heidi dă din cap. Ştie că Julia minte, dar de ce?

Teoria despre răzbunarea unei femei furioase încă reprezintă un posibil răspuns în mintea lui Heidi, dar ceva din aerul Juliei îi spune că s-a ocupat deja de punctele nevralgice din viaţa ei şi pare să fie împăcată cu trecutul. Nu pare să se potrivească cu profilul creat de Heidi.

Cu cât Heidi stă mai mult în încăpere cu Julia, cu atât devine mai confuză. Brusc, nu mai e sigură că Julia ar fi în stare să comită genul de fapte săvârşite

de ucigaşul cu însemnul ars.

Heidi îşi înclină capul şi o priveşte pe Julia în ochi. O să încerce să afle totul despre ea. întrebările stricte o conduc treptat acolo unde vrea să ajungă.

— De ce ai plecat din Hartola atât de repede?

— Cum era relaţia cu tatăl tău?

— De ce ai rupt legăturile cu familia?

— Am auzit că ai organizat atacuri asupra unor bărbaţi. E adevărat?

— înţelegi că nu ai niciun alibi pentru noaptea când a fost ucis Sundin?

— Ce fel de relaţie aveai cu Fors? De la el ai primit confirmarea? E şi prieten de familie?

— înţelegi că eşti aici ca suspect în două crime brutale? Una dintre victime este tatăl tău. De ce 1-ai ucis?

Julia răspunde scurt şi calm, dar în cele din urmă începe să obosească.

— Cât timp aveţi de gând să mă ţineţi aici? întreabă în final şi refuză paharul cu apă oferit de Heidi. Antti-Juhani Fors e orice, numai sfânt nu. Urăsc s-o spun, dar nici în poliţie n-am încredere, continuă Julia. Mai bine nu mai spun nimic.

Heidi se uită întrebător în direcţia lui Jan. Nu au destule motive ca să demonstreze că Julia este criminalul. Julia se uită la Heidi, iar Heidi îşi imaginează cum privirea ei îi spune *trădătoare.*

Nu au încotro, trebuie să o lase pe Julia să plece. După ce părăseşte încăperea, Jan se apropie gânditor de Heidi.

— N-am aflat mare lucru de la ea, dar e clar că nu-i place de Fors. Poate că Julia a fugit de ceva anume din Hartola? De ce nu are încredere în poliţie? De fapt, ce fel de relaţie au Julia Aleksandra şi Antti-Juhani Fors? Şi ce legătură are
Fors cu totul? Nici Fors nu are alibi pentru

momentul comiterii crimelor, reflectează Jan.

Heidi începe şi ea să-şi pună la îndoială propria ipoteză. Oare formulase o ipoteză a unui monstru prea inteligent ca să-şi dovedească sieşi şi lui Jan că Julia nu îi afectase judecata?

— Trebuie să fie şi altceva în peisaj, ceva ce încă nu observăm, zice el. Julia nu ne-a spus totul.

Heidi are nevoie de un moment de gândire. îl lasă pe Jan la hotel şi conduce de-a lungul străzii principale până la S-market. Chiar atunci observă o dubă albă în parcare, puţin mai departe. Un Citroen Jumper. Inima i se strânge. Ar putea fi maşina pe care o căutaseră mai demult? Aşteaptă agitată ca şoferul să se întoarcă la maşină şi formează între timp numărul lui Saki.

— EXV-34, îi dictează Heidi lui Saki şi primeşte rapid un răspuns.

Un cămin de bătrâni din Hartola e înregistrat ca proprietar al maşinii. Au primit informaţii despre maşină de la agenţia de trafic, dar n-au găsit nimic dubios în legătură cu ea. Au vorbit cu angajaţii căminului de bătrâni şi n-au găsit nimic care să lege duba de anchetă.

Heidi îl lasă pe Saki să verifice din nou personalul şi rezidenţii căminului de bătrâni. Zăreşte apoi o femeie brunetă, la vreo patruzeci sau cincizeci de ani, îmbrăcată complet în negru, care iese pe uşile automate ale magazinului şi se îndreaptă hotărâtă spre Citroen.

Heidi urmăreşte maşina până în curtea căminului de bătrâni. Parchează lângă duba albă. Acum, fiindcă e aici, poate afla cine are acces la cheile maşinii. Heidi intră în căminul de bătrâni.

Imediat îi sună telefonul. E Saki.

— Intră şi întreabă despre Maija Fors, spune Saki.

— De ce? întreabă Heidi, deşi presupune că Saki

are motive întemeiate.

— Conform informaţiilor pe care le-am primit, unul dintre rezidenţii căminului Ikipihlajaa este o femeie de 91 de ani, pe nume Maija Fors. Rudă apropiată: Antti-Juhani Fors, fiul ei. Persoana despre care Jan mi-a cerut mai devreme alte informaţii.

Heidi intră în holul căminului de bătrâni și simte un miros slab de dezinfectant. O vede pe femeia brunetă care a coborât din maşină mergând în spatele recepţiei şi o urmează.

— Bună ziua, sunt de la poliţie, începe Heidi. Aş dori să văd jurnalul de bord al dubei Citroen, vă rog! Aş vrea să arunc o privire peste el, zice Heidi si dă să intre în birou.

Femeia brunetă tresare şi pare speriată.

— Desigur, e acolo, însă doar eu o conduc. Heidi

apucă jurnalul cu copertă albastră din mâna femeii şi răsfoieşte repede paginile până când ajunge la data în care fusese ucis Eskola. Nimic în ziua acea, nicio însemnare. Asta înseamnă că nimeni nu a folosit maşina în ziua acea? Sau cineva pur şi simplu nu şi-a trecut numele, în mod deliberat? Heidi examinează recepţia şi observă cheile de la maşină, care se află pe un suport de unde oricine le poate lua.

— Maija Fors, spune Heidi. Aş dori să o văd pe doamna cu numele Maija Fors.

— Sigur, s-ar putea să doarmă la ora asta, dar, sigur, doar urmaţi-mă, răspunde femeia cu păr negru. Katja, numele meu este Katja, zice femeia, iar Heidi îi strânge mâna.

Are palma fierbinte, aproape transpirată.

Katja deschide uşa camerei Maijei Fors şi Heidi se uită în jur cu interes. Pereţii sunt decoraţi cu picturi spirituale şi cruci simple. în încăpere se află şi un pian pe care stau rezemate câteva fotografii în ramă aurie, cu un băiat şi un bărbat. Heidi se

apropie şi îl recunoaşte pe Antti-Juhani Fors în fiecare poză. Unicul copil şi mama mândră, interpretează Heidi.

Katja se apropie de pat, unde cineva stă întins sub pătura. Katja se aşază uşor pe marginea patului şi o mângâie uşor pe bătrâna care se odihneşte. Mai trec câteva secunde până când aceasta observă că are musafiri în cameră.

Heidi afişează un zâmbet prietenos. Maija Fors se ridică în şezut, iar pe chipul ei se citeşte o reală confuzie. Părul ei cărunt e ciufulit, iar bătrâna caută cu privirea un refugiu în Katja. Ochii ei întreabă despre ce e vorba.

— Maija a fost diagnosticată cu Alzheimer într-un stadiu deja avansat, zice Katja şi mângâie palma bătrânei. Trăieşte în trecut, momentul prezent se strecoară doar parţial în mintea ei. Fiul ei, deja şi el trecut de vârsta mijlocie, îşi vizitează regulat mama. Alte rude apropiate sau prieteni nu au venit să o vadă, spune Katja. Nu vă faceţi griji. Odihniţi-vă! îi zice ea bătrânei, care se întinde liniştită la loc.

Heidi dă din cap şi înţelege că nu prea are ce să o întrebe pe bătrână.

Jan se duce să bea apă în holul hotelului şi se gândeşte la Heidi. De-a lungul anilor, s-a obişnuit cu personalitatea ei puternică, cu glumele ei obscene şi zâmbetul ei degajat. Din această cauză, dispoziţia ei gânditoare şi şovăielnică îl face acum mai vigilent. Poate o deranjează modificarea planurilor de vacanţă. Fiecare avea altceva în minte când, din cauza crimelor cu însemnul ars, au fost nevoiţi să-şi facă alte aranjamente. Divizia lor trăieşte fiecare caz, asa că situaţia nu mai este o surpriză pentru Heidi şi Saki.

Jan se forţează să bea apă şi apoi se prăbuşeşte pe un fotoliu din holul hotelului. Cine sunt oamenii care chiar stau în fotoliile astea din hol? se întreabă

Jan în momentul în care îi sună telefonul.

— Ar fi trebuit să-i smulgi o mărturisire muierii ăleia, şuieră Mertanen, luându-1 pe Jan prin surprindere.

Jan a trimis un raport la Helsinki atât despre interogatoriul Juliei, cât şi despre faptul că nu trebuie luate alte măsuri în baza concluziilor. Ancheta face totuşi progrese, pentru că acum, în sfârşit, au mai mulţi suspecţi.

— Mi se pare că vă lăsaţi purtaţi de vânt, continuă Mertanen şi nu-i dă lui Jan ocazia să reacţioneze. M-am gândit să vă dau o mână de ajutor, zice Mertanen, impasibil. Femeia aia dosarul curat, dar voi vă concentraţi asupra lucrurilor greşite. Lars Sundin şi Matti Eskola au avut amândoi averi considerabile, aşa că i-am pus pe cei de la Financiar să investigheze sursele banilor, să vadă dacă e vorba de bani murdari, de exemplu. Aştept noi indicii sau câteva dovezi până poimâine la ora 17:00. Dacă nu aud nimic, voi prelua eu investigaţia, mârâie Mertanen şi închide telefonul.

Jan e nedumerit. Sigur, Mertanen e presat să finalizeze ancheta, dar în general are încredere în Jan şi îl lasă în pace să-şi facă treaba. Acum, Mertanen stă tot timpul cu ochii pe el. Poate că şi el e stresat de superiorii lui.

Jan nu ştie sigur cât de sus ajung influenţa şi relaţiile lui Mertanen. Uneori are senzaţia că, pentru un poliţist ca Mertanen, orgoliul şi un loc în biroul conducerii înseamnă mai mult decât rezolvarea unui caz. Jan ar putea să jure că nu banii au fost motivul acestor crime aproape ritualice. Nu au nici măcar o singură dovadă concretă împotriva Juliei, iar instinctul îi spune că, deşi Julia s-a stăpânit aproape inuman de bine, nu pare un ucigaş cu sânge rece. După ce stă pe gânduri o clipă, o nouă idee îi încolţeşte în minte. Jan îşi va conduce acum echipa pe o altă linie de investigaţie, la

capătul căreia se afla un om sfânt pe nume Antti-Juhani Fors.

1. „Să începem!” (engl., în original) (n.r.)

.

## Marţi, 16 iulie / Hartola

Aerul rece pătrunde pe fereastră. Temperatura este de doar 13 grade. Cum e posibil aşa ceva! Vara în Finlanda este întotdeauna imprevizibilă, dar o zi atât de rece pare deja o glumă. Saana îşi caută puloverul prin maldărul de haine de pe scaun.

— Vremea e doar o chestiune de atitudine, comentează mătuşa când Saana se pune să înjure frigul primelor ei zile de varăîn Hartola.

Apoi mătuşa dispare pentru o clipă ca să scotocească după ceva şi se întoarce cu un pulover alb şi pufos în braţe. Gulerul şi umerii sunt împodobiţi cu broderii colorate, asemenea unor coliere.

— I l-am luat odată din Islanda mamei tale, spune mătuşa, iar Saana îmbracă imediat puloverul.

Saana îl poartă în iunie şi e atât de frumos, încât se hotărăşte deja să-l ia cu ea în toamnă, când avea să se întoarcă la Helsinki.

Saana se uită la ecranul telefonului - e pe mod silenţios. Noaptea petrecută cu Jan îi revine în minte ca o străfulgerare plăcută. Trebuie să găsească ceva care să-i distragă atenţia.

Până la urmă, Saana decide să meargă din nou în centru. Coboară scările, intră în curte si îsi ia bicicleta.

în timp ce pedalează, aerul rece îi intră printre ochiurile puloverului tricotat, dar totuşi aceasta încă îi ţine de cald. Saana parcurge repede drumul de

tară si simte mirosurile zilei răcoroase
de vară. Ar putea vizita conacul. Flirtul cu Riku a lăsat-o nedumerită. în plus, se simte de parcă ar intra pe pământul lui Riku, în povestea lui. Cu toate acestea, Riku pare cu adevărat mulţumit că soarta Helenei îi afecta şi pe cei din afara satului Hartola. Oare Riku are pe cineva în acest moment? se întreabă Saana si simte imediat cum
o trec fiorii. îşi aminteşte de noaptea petrecută cu Jan. De acum înainte, se va concentra doar pe Jan, asta dacă bărbatul nu va dispărea.

O clipă mai târziu, Saana priveşte cum Riku pune câţiva cârnaţi gătiţi ieri pe o farfurie albă de unică folosinţă. Saana încearcă să alunge musca ce bâzâie deasupra laptelui pentru cafea, dar aceasta se retrage leneş numai câţiva centimetri. Cei doi se află într-una dintre clădirile din curte, în încăperea din spate a muzeului pe care Saana deja îl ştie. încăperea este plină de obiecte, dar un anume haos conferă spaţiului o notă atractivă în acelaşi timp. Saana decide să lase tăcerea să vorbească. Vrea să vadă cum se va comporta Riku dacă nu îl presează.

— Apropo, asta i-a aparţinut lui von Reichmann, zice Riku, de parcă vrea deodată să umple liniştea cu ceva.

Saana se uită pe perete în direcţia indicată de Riku şi dă cu ochii de trofeul prăfuit al unei căprioare.

— Un obiect decorativ foarte întâlnit în Germania, spune el şi îi oferă Saanei un cârnat.

Saana ar prefera să-şi ia caloriile inutile ale zilei din altă parte decât de la un cârnat uscat oferit de Riku, dar acceptarea politicoasă a ofertei asigură o interacţiune lină. Va crea o punte între ei, va elibera tensiunea şi va pune bazele unei discuţii deschise. E ceva lipicios pe dosul cârnatului. Saana îşi linge degetele şi aşteaptă.

Minutele trec fără ca niciunul să spună ceva. Scoate pliculeţul de ceai din cană şi începe să se joace cu eticheta care atârnă de aţă. E cel mai lung sfert de oră din viaţa ei.

Niciunul nu zice nimic.

Pe drumul de întoarcere, Saana se opreşte la cimitir. Se uită la mormântul Helenei, când o bătrânică trece pe lângă ea.

— O fată atât de tânără si inocentă, dar si ea a fost luată de repeziş, se plânge bătrâna, iar Saana se apropie de ea.

— Scuzaţi-mă, ce aţi spus, cine a luat-o? întreabă Saana si se uită în ochii ei.

Ochii bătrânei sunt înceţoşaţi de cataractă.

— O zi bună! spune femeia şi se uită undeva în îndepărtare, dincolo de Saana.

Se pare că nu-şi aminteşte ce tocmai a spus. Bătrâna porneşte din nou alene pe cărare. *Repeziş,* asta zis bătrâna. Saana se uită în urma ei şi apoi se lasă jos în faţa pietrei funerare a Helenei. Ceva îi atrage atenţia. în faţa mormântului se află o piatră mică, plină de găuri scobite. Preotul apare brusc în spatele ei.

— Ai venit din nou, spune bărbatul şi nu pare prea încântat.

Se uită la Saana, care stă ghemuită în faţa mormântului Helenei. Saana ridică din umeri. Ceva din prezenţa bărbatului îi provoacă o senzaţie de disconfort.

— Din copilărie, Helena a fost un membru activ al bisericii, zice Fors, legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie. Cânta frumos, spune el, aplecându-se să atingă piatra funerară a Helenei. Neştiute sunt căile Domnului atunci când îi ia pe cei dragi atât de devreme, continuă preotul, iar Saana îi examinează curioasă comportamentul.

Caută urme de tristeţe sau melancolie pe chipul lui Fors.

— Trebuie să plec, zice Saana şi pleacă în grabă, înainte ca preotul să apuce să spună sau să o întrebe ceva.

Dacă mătuşa a văzut bine, preotul o urmărise ultima dată până acasă. Dacă bărbatul voia să ştie unde stă, a aflat. Dar ce ar face un preot cu asemenea informaţii?

Saana merge pe mica alee din cimitir acoperită cu ace de pin, care duce spre farmacie şi apoi spre drumul principal. Un vechi gard frumos de piatră îngrădeşte zona. Saana aruncă o privire în urma ei. Preotul încă stă la mormântul Helenei, dar o urmăreşte cu atenţie pe Saana.

Două ore mai târziu, Saana ia puţin zahăr pe vârful unei linguriţe şi îl pune în cafea. Mătuşa a pus masa pentru cafeaua de după-amiază afară, în curte. Stau sub un măr, iar pe masa veche de piatră din faţa lor sunt aşezate simpaticele ceşti arăbeşti de Maisema si cremiera. Saana se bucură de atmosfera plăcută creată de mătuşa ei şi îşi mai toarnă cafea în ceaşcă.

Saana îi zâmbeşte mătusii si mai ia o bucată din tarta cu afine. încearcă să muşte cu grijă, să nu păteze faţa de masă Marimekko. Se dovedeşte a fi. imposibil. Afinele coapte deja îi picură pe degete şi o murdăresc în colţul gurii. Saana savurează gustul desăvârşit şi constată cât e de fericită acum. Este vară, stă în curtea lui Inkeri si mănâncă o tartă cu afine perfectă. Serviciul sau termenele-limită nu-i mai dau palpitaţii şi nu se mai trezeşte în toiul nopţii copleşită de griji. Şi apoi mai e Jan. O poveste care abia a început şi care umple totul de speranţă. Aşa se simt oamenii când ştiu cu adevărat că trăiesc, se gândeşte Saana, cu buzele şi degetele pătate cu

afine.
în timp ce duce vasele înăuntru, Saana decide să facă o plimbare. Nu poate să stea locului; o furnică tot corpul când se gândeşte la Jan. Inkeri râde văzând că Saana aruncă o privire la ecranul telefonului pentru a suta oară. Saana se strâmbă la mătuşa ei şi porneşte pe poteca din curte, care dă în drumul principal. De ce nu sună Jan? Cum i s-a părut noaptea lor împreună? în starea asta de agitaţie, Saana începe să-şi roadă unghia de la un deget. Apoi, în sfârşit, telefonul sună.

— Bună! zice Saana apăsând pe pictograma verde, prefăcându-se foarte relaxată.

De parcă nu se gândeşte la Jan tot timpul, în fiecare secundă.

— Salut! spune Jan.

Saana începe să zâmbească prosteşte. E suficient să-i audă vocea lui Jan şi se simte cu capul în nori, ca o adolescentă. Tonul plăcut al vocii lui îi merge direct la inimă şi o gâdilă peste tot.

Discută despre lucruri obişnuite. Jan îi spune că iar e prins la serviciu şi că va continua aşa încă o vreme. Apelul lui Jan are totuşi un efect calmant. Cel puţin pe durata apelului, pentru şapte minute şi jumătate, Saana reuşeşte să nu-i
ducă dorul. încearcă să încheie conversaţia de
trei ori, până când Jan chiar trebuie să plece. Numără până la trei şi închid în acelaşi timp.

Saana bagă telefonul în buzunar şi se uită la peisajul de vară din jurul ei. Dintre florile care cresc la marginea drumului, Saana recunoaşte trifoiul, pufuliţa, clopoţeii, margaretele şi coada- soricelului. Se hotărăşte să adune un buchet de
flori. A văzut deja buchete de flori de câmp pe profilurile de Instagram ale mai multor prieteni. Saana o să culeagă un buchet doar pentru ea, nu

pentru reţelele sociale. Cel mai mult îi plac indigoul pufuliţei şi violetul albăstrui al clopoţeilor, aşa că adună mai multe. Vara nu ai de ce să mergi la florărie.

Saana stă ghemuită pe buza şanţului de la marginea drumului, când vede în îndepărtare o maşină albă, condusă cu viteză. îi ia timp până îşi dea seama că maşina circulă în mod intenţionat jumătate pe drum, jumătate în afara carosabilului şi vine spre ea. Saana apucă să se ferească sărind în sânt. Parcă maşina accelerase intenţionat.

Maşina revine pe drum şi accelerează, astfel că praful şi pietricelele sar în toate direcţiile. Saana priveşte în urma vehiculului. Ce-a fost asta? Oare doar i s-a părut sau cineva chiar a încercat să o lovească intenţionat?

## HARTOLA

## Vara, 1989

*Informaţia era secretă, deşi toată lumea ştia. Se răspândea cu rapiditate, ca focul. Ardea înăbuşit şi scotea flăcări dacă era alimentată. Informaţia ajunse şi la Helena. Grupul care se strânsese acum nu era întreg. Mai exista un cerc intim, unul în care puteai pătrunde doar cu invitaţie. îndrumătorul cu păr roşcat deţinea controlul. Pentru a primi o invitaţie, trebuia să demonstrezi că puteai păstra un secret.*

*De data asta, îndrumătorii taberei de confirmare le-au adus bere. Fraţii mai mari sau clienţii obişnuiţi, mituiţi, ai unui bar din apropiere, le-au dat pe furiş minorilor pachete de ţigări, vodcă Koskenkorva si cidru. Helena se uită cum cei din tabără roiesc ca nişte viespi în jurul băiatului. Oratorul priceput era acum şi contrabandist descurcăreţ. Mulţi încercau să-i intre în graţii băiatului, cu poveşti îndrăzneţe sau glume porcoase, dar acesta nu le băga în seamă. în schimb, se desprinse de grup şi veni la Helena.*

*— Doreşte domnişoara o bere?*

*în taină, Helena păru bucuroasă, fiindcă observase expresiile mirate ale celorlalţi, dar avu grijă să nu-i dezvăluie băiatului că-i plăcea gestul —*

*Mulţumesc! spuse Helena şi luă sticla.*

*Nu-i mai zise nimic de faţă cu ceilalţi.*

*Helena privi în îndepărtare, sorbind din berea călâie şi proastă, iar băiatul se întoarse la grupul care roia în jurul lui. Cea mai frumoasă şi populară fată dintre îndrumători băuse cidru ţinându-se de nas şi era pe cale să vomite. După ce se înecă puţin, îşi dădu pe spate părul roşcat, se uită cu încredere în jur şi îşi ţuguie buzele.*

*Avea cumva un aer impunător, conştient de sine. Parcă era mai în vârstă decât ceilalţi. în cele din urmă, în seara aceea toată atenţia era concentrată asupra ei.*

*Deodată, se întâmplă ce se putea mai rău. Au fost prinşi. Helena văzu îngrozită cum silueta impozantă a preotului celor din tabăra de confirmare se ivi din întuneric. Helena împietri şi se pregăti să audă morala preotului. Beţivi şi huligani. Păcătoşi blestemaţi. însă, spre surpriza tuturor, nu se întâmplă astfel.*

*Cei care tocmai erau în posesia sticlei de vin o ascunseră la spate, iar ţigările fură aruncate în grabă în foc. Doar fata roşcată ţinea de gâtul sticlei de cidru şi râdea fatidic cu capul lăsat pe spate. Helena ştia deja ce se zvonea despre fată: că tatăl ei era un beţivan, că din cauza asta nu se va alege niciodată nimic de ea.*

*— Ce văd bieţii mei ochi, spuse preotul şi toţi îşi ţinură respiraţia. Dar văd că stiti să vă distraţi. Nu-i nimic, şi distracţia face parte din maturitate, continuă preotul spre mirarea tuturor, apoi se îndreptă spre focul de tabără şi spre fata roşcată. Dar tu ar trebui să te duci deja la culcare, zise el şi o apucă hotărât de umăr.*

*Iniţial, fata avu de gând să se tragă cu forţă, dar văzând cine o apucase, un zâmbet apăru pe chipul ei ameţit. Scena se încheie.*

*Preotul şi fata părăsiră cercul din jurul focului de tabără, iar ceilalţi îsi continuară distracţia uşuraţi.*

*Helena se gândi la preotul chipeş care era popular printre fete, care îi distra uneori pe toţi şi care arăta ca un star de cinema în acel tricou polo negru. Totuşi, oare se cuvenea ca preotul să le trateze pe fetele îndrumătoare asemenea unor adulţi? Bărbatul trebuie să fi avut aproape 30 de ani. Când Helena o urmări pe fata care se clătina la braţul preotului, mai observă o pereche de ochi atintiti în aceeaşi direcţie. Băiatul acela.*

*La unison, printr-un acord tacit, i-au lăsat pe ceilalţi să se distreze şi s-au dus după fată şi preot. Au trecut pe lângă câteva clădiri în care erau camerele celor din tabără. Paturi supraetajate şi încăperi mici. Au trecut pe lângă pinul înalt, pe lângă stâlpul de steag, pe lângă zona de grătar, până au ajuns la marginea pădurii. Şi acolo, din umbră, au văzut cum preotul stătea aplecat peste fata beată, sprijinită de trunchiul unui copac. Au văzut cum preotul îi atingea gâtul fetei şi cum pieptul ei se mişca de fierbinţeală în sus şi în jos*

## .Miercuri 17 iulie / Hartola

Jan se îndreaptă spre maşină, când deodată îi sună telefonul. E tatăl lui. Veştile de care s-a temut şi pe care le-a aşteptat în linişte. Mama s-a stins cu câteva minute în urmă. Mama a murit în somn, a adormit şi nu s-a mai trezit.

Tata nu spune nimic vreme îndelungată. Jan deschide portiera şi se prăbuşeşte la volan. Vremea este gri şi ploioasă, numai bună pentru veşti triste, se gândeşte Jan. N-are cum să-şi dea seama cât de mare este această pierdere pentru tatăl lui. A avut timp să se pregătească. Şi Jan a avut timp. A văzut-o pe mama acum cu patru zile şi, înainte de asta, aproape în fiecare zi pe tot parcursul verii. S-au îmbrăţişat de fiecare dată, ca şi cum îşi luau deja un fel de rămas-bun. Dar, atâta timp cât mama era în viaţă, cei doi au făcut tot ce era posibil ca să evite să se gândească la momentul fatal ce va urma - moartea. S-au agăţat de speranţă până la sfârşit.

— E o experienţă deosebită să fii prezent în momentul când moare cineva, spune tata, spre surprinderea lui Jan. N-a avut dureri, nici convulsii. Doar a adormit.

Jan bagă cheia în contact, dar îşi dă

imediat seama că nu e în stare să şofeze.

— Aseară am înţeles cumva că, până la urmă, totul e firesc. Moartea este ceva firesc. Omul există şi apoi nu mai este, zice tata. Aşa înţelegi propria nimicnicie. Am fost calm când am avut ocazia să fiu acolo până la sfârşitul călătoriei, continuă el şi apoi tace.

Jan nu ştie ce să spună. Cuvintele tatălui sunt profunde, îndeamnă la tăcere.

— Nu mă mai tem de moarte, adaugă tata.

Jan îşi promite că îşi va lua concediu odată ce vor finaliza cazul. Câteva zile, măcar să aibă timp să jelească. Mama a fost bolnavă multă vreme, iar acum, spre surprinderea lui Jan, simţea chiar un fel de claritate, de pace. Mama terminase, în sfârşit, cu durerea şi aşteptarea. Au discutat, au plâns şi s-au gândit. Va veni o vreme când Jan va trece singur prin toate acestea. Sfârşitul va aduce cu sine şi noi începuturi. Dar acum Jan trebuie să amâne totul. Crimele cu însemnul ars îi ocupă aproape toate minutele libere. Omul morţii, cum i-a zis Heidi odată, într-o noapte târzie, la birou. E chiar nedrept că cei vii petrec atât de mult timp gândindu-se la cei morţi, cugetă Jan şi se scarpină în barbă, care nu e deloc îngrijită.

## HARTOLA

## Vara, 1989

*După ce toţi ceilalţi s-au dus la culcare, ei s-au întâlnit în faţa cantinei. S-au hotărât să afle ce s-a petrecut cu fata dispărută, Laura Malm. De ce nu vorbea nimeni despre ce se întâmplase? Au pus cap la cap indiciile pe care băiatul le-a cules ca îndrumător. La focul de tabără, chiar dacă vinul şi berea li s-au urcat la cap şi i-au ameţit, au stat cu ochii pe cei din jur şi le-au urmărit pe fetele care se comportau ciudat, cea roşcată şi cea brunetă.*

*Roşcata frumoasă devenise din ce în ce mai tăcută şi mai nesigură. De parcă şi-ar fi pierdut conturul, limitele. Părea că lasă doar o singură persoană să se apropie de ea, pe fata brunetă, machiată prea tare la ochi. Fetele şuşoteau între ele la cantină şi îi priveau pe ceilalţi de parcă îi evaluau. Oare ştiau fetele ceva ce alţii nu ştiau?*

*Băiatul şi Helena se uitau înspre marginea întunecată a pădurii de molizi. Cum putea fi atât de adânc întunericul dintre copaci? Prezenţa băiatului făcea întunericul sumbru dintre copaci mai*

suportabil mai puţin ameninţător. Făceau schimb de informaţii. Băiatul îi povesti că uneori vedea siluete întunecate lângă conac, că îi arătase tatălui său poza Laurei Malm, care fusese îndrumătoare, iar el dăduse din cap în tăcere. Da. O văzuse pe tânără lângă conac înainte să dispară. însă nici tatăl lui nu i-a spus mai mult. Totul era învăluit într-o spirală a tăcerii, al cărei început nu era limpede.

Helena se făcu albă la faţă. îşi aduse aminte de candelabrul din coarne si de tabloul din salonul conacului, cel cu bărbatul fără chip şi figura feminină subjugată. Dar apoi îşi aminti şi de dupâ-amiaza aceea blândă. Probabil cea mai bună zi din viaţa ei de până atunci.

— Se întâmplă lucruri rele în jurul conacului, spuse băiatul, iar Helena se încruntă.

Nu putea accepta vorbele băiatului. Despre ce vorbea, de fapt?

— Baronul e un om bun, zise Helena. N-ar face rău nici măcar unei muşte. Ai văzut cât de blând e şi cum are grijă de flori, de trandafiri şi de orhidee. Şi de animale. Raţe, bibilici, papagali şi răţuşte, spuse Helena, cu un dram de melancolie în voce.

— Poate, dar ceva foarte rău se petrece chiar sub ochii lui, zise băiatul.

Helena încuviinţă. Nu ştia ce să mai creadă. însă împreună cu băiatul va afla secretul.

într-o seară, Johanna i-a surprins împreună. Era clar că nu ştia ce să creadă, dar totuşi o întrebă pe Helena dacă avea nevoie de ajutor ca să scape de băiat. Helena clătină din cap zâmbind. Se uită la băiatul care stătea lângă ea, iar băiatul se uită la ea, zâmbind şi el. Totul parcă strălucea între ei. Totul se schimbase. Helena nu-si dorea sub nicio formă să stea departe de băiat acum, când tocmai se găsiseră.

## Miercuri 17 iulie / Hartola

Saana curăţă un măr când telefonul sună. Pe ecran apare numele „Jan-întâlnire aranjată”. — Saluuut! răspunde Saana încântată.

Stă transpirată în colanţii de alergare, cu mărul pe jumătate decojit în mână. Mărul pare aproape inutil. Ar putea trăi doar cu furnicături şi cu lumina soarelui.

— Ce mai faci? întreabă Jan. îi place vocea lui domoală, suavă.

— Un nebun aproape că m-a lovit cu maşina în timp ce eram la alergat ieri, spune Saana, muscându-si buza.

Nu vrea să-l îngrijoreze pe Jan degeaba.

— Uneori, oamenii de la ţară conduc ca nebunii, răspunde Jan.

Încet-încet, încep să discute despre chestiuni obişnuite. Despre cele mai bune locuri de alergat din Helsinki. Despre cum, adesea, este mai bine să ieşi seara la alergat în loc să mergi la petreceri. Saana se gândeşte la direcţia în care se îndreaptă conversaţia. Tocmai e pe cale să ofere o imagine prea activă despre sine, care nu e chiar adevărată. De fapt, nu e mare alergătoare, mai degrabă leneveşte.

— Sau poate că îmbătrânim, spune Jan.

Saanei îi place felul în care vorbeşte la plural. Ar vrea să meargă cândva cu Jan pe insula Lammassaari. Se pare că Jan cunoaşte zona, merge adesea cu bicicleta la cascadele Vanhankaupunginkoski. Aşadar, se pare că se duc în acelaşi loc să se reculeagă. E plăcut gândul că Saana şi Jan au deja un loc comun.

Apoi tac amândoi. Saana simte că Jan mai are si altceva de zis.

— A murit mama, şopteşte el în cele din urmă, iar Saana aude cum vocea îl părăseşte.

— Condoleanţe. Spune-mi, te rog, dacă pot face ceva, zice Saana, dorindu-şi să fie lângă el.

— în momentul în care a murit, stăteam la marginea pădurii, continuă Jan cu voce scăzută. Plecasem puţin după opt ca să ascult cântecul păsărilor de dimineaţă şi o mierlă a venit ţopăind chiar la picioare mele, la 08:07. Stătea în iarbă, la marginea drumului de ţară, şi se uita cu atenţie în jur. Se uita la mine de parcă ştia ceva. De parcă ar fi venit să-mi spună că totul este în regulă, zice Jan şi tace.

Saana nu spune nimic.

— Acum crezi că sunt nebun? întreabă Jan şi râde încet.

— Nu, sigur că nu.

Saana face tot posibilul să-i transmită bărbatului toată compasiunea, tăria şi empatia ei.

— Unde eşti? O să vin acolo, spune apoi hotărâtă.

îşi aminteşte cum s-a simţit după moartea mamei ei. Cum, în acelaşi timp, vrei să te izolezi şi să-i respingi pe toţi, dar totuşi speri că cineva va veni să te ia în braţe.

Saana îl mângâie pe Jan pe păr. Cei doi stau în tăcere de ceva timp. Saana stă pe locul pasagerului, iar Jan e rezemat de ea. îl mângâie şi nu spune nimic, nici acum nu găseşte cuvinte. Oricum, ar fi de prisos. Vremea lor va veni mai târziu.

Saana se întreabă ce gânduri are Jan. Se miră că e încă în Hartola. Cu siguranţă are legătură cu moartea directorului băncii. Se pare că bârfele sătenilor despre o crimă sunt adevărate. Altfel, ce-ar căuta un anchetator din Helsinki tocmai în

Hartola? Saana nu îndrăzneşte să întrebe. Stau în linişte până când Jan se desprinde brusc din îmbrăţişare si îsi freacă fata.

— Mulţumesc, e o zi grea pentru mine, se bâlbâie el şi porneşte apoi motorul. Te pot duce undeva? întreabă Jan, deja pe un ton mai ridicat. De aici mă duc spre Helsinki, până la tata.

Saana se uită curioasă la Jan. Chiar şi trist, bărbatul este extrem de chipeş, dar şi un pic dur. Jan trece de la o stare la alta într-o clipită, de la vulnerabil la puternic.

— Dacă ai vreme, mă poţi duce la mătuşa mea, îti aminteşti adresa, zice Saana nedumerită.

Simte că Jan e deja în aşteptare, că brusc a trecut pe mod de lucru şi că are nevoie ca Saana să facă la fel. Saana se lasă uşor pe spate în scaun şi, dintr-odată, în cele din urmă, nu ştie cum vor sta lucrurile între ei.

Seara, Jan se opreşte cu bicicleta pe malul Hernesaari şi se freacă la tâmple. îşi simte nasul înfundat din cauza plânsului. Tata s-a ocupat de aranjamente. Şi-a luat rămas-bun de la mama şi a lăsat-o în pacea ei. Jan se bucură că tata a fost acolo când a murit. Ochii îi sunt umflaţi şi capul i se învârte, dar tot e mai treaz ca niciodată. Simţurile i-au revenit şi sunt mai puternice ca înainte. Senzaţia e stranie. Parcă până acum a fost pe jumătate adormit.

Pedalează ca să lase tristeţea copleşitoare în urmă. Pe insula Hernesaari se aude susurul apei si sunetul uşor al valurilor care se izbesc de stâncile de la mal. Vântul se simte rece pe faţă şi aerul miroase a alge şi a sare. Mai departe, în zare, luceşte insula Pihlajasaari. Neliniştea lui Jan nu pare să dispară nici după plimbarea lungă cu bicicleta. Totul este cumva, în acelaşi timp, prea mult şi prea

puţin.

Jan aruncă o privire la ecranul telefonului. Nimic. Apoi îşi continuă drumul de la Hernesaari spre Ruoholahti, de la Ruoholahti la Baana, o zonă pietonală cu piste de bicicletă, şi de la Baana la Toolonlahti. Când Jan traversează podul Linnunlaulu, scârtâitul şinelor îi inundă urechile, în Kallio, Jan aude chicotele vesele ale copiilor, muzica ce se revarsă de pe geamurile deschise ale maşinilor care trec pe lângă el. Adulmecă mirosuri pe care încerca să le ignore cândva: benzină, izul de ceapă prăjită, care iese pe ferestrele blocurilor, fumul de ţigară de la terase, crema de protecţie solară, vara. Mirosul verii e întipărit în inventarul lui de arome încă din copilărie. Ca adult, nu mai e posibil să distingi cum se formează de fapt mirosul. Sau oare este numai o senzaţie? O senzaţie de miros. Jan îşi cumpără o îngheţată Amppari din K-market. Amintirile din copilărie sunt legate de mama. Jan se plimbă şi îşi mănâncă îngheţata, aromă după aromă. Mai întâi partea roşie, apoi cea galbenă, mai moale. îngheţata rece îi strepezeşte dinţii şi-i arde gâtul.

Mai târziu, în drum spre tatăl său, în metrou, Jan simte ţeava de metal rece sub mâna lui, suprafeţele ciobite din plastic uzat ale scării rulante din gară, căldura soarelui pe faţă când iese din nou la suprafaţă. Asfaltul cald din faţa gării miroase a tot ce-a fost scuipat şi strivit: gustări scăpate din mână, gumă de mestecat, îngheţată, vărsături nocturne, urină. Lângă straturile cu flori, cineva vinde droguri în plină zi. Văzându-1 pe traficant, simte nevoia să-l ajute cumva. Pe de altă parte, fiecare i se pare o ameninţare. Ochi care lucesc, comportament imprevizibil.

Jan se concentrează din nou asupra problemelor de serviciu şi analizează flecare pas al investigaţiei asupra crimei cu însemnul ars. în mişcare, creierul

îi pune înaintea ochilor peisaje care nu se dezvăluie când stă pe loc. îi trec prin minte momente din anchetei. Trupul lui Lars, lista proprietarilor de maşini, îndoieli cu privire la al treilea rege, preotul din Hartola, Julia. Reuşeşte să nu se mai gândească la mama lui, dar Saana îl bulversează. în anumite privinţe, Saana e foarte diferită de femeile pe care Jan le-a cunoscut, iar asta face totul înfricoşător si delicat. Jan se pomeneşte zâmbind din nou doar încercând să nu se gândească la Saana. E de speriat cum a îndrăznit pentru o clipă să fie atât de vulnerabil în faţa Saanei, aproape neputincios şi copleşit de tristeţe

.

## Joi 18 iulie / Hartola

Julia se duce în curte şi ia ziarul *Helsingin Sanomat* din cutia poştală. în bucătărie, cu ziarul sub braţ, toarnă apa intr-un pahar mare şi stoarce o jumătate de lămâie. Bea apa şi aruncă o privire peste titlurile de dimineaţă, dar nu vede nimic interesant.

Ziarul pare vechi. Cu o zi în urmă, citise online o parte dintre ştiri. îi plăceau însă suplimentele. Suplimentul de joi conţine o coloană interesantă despre amintirile false, despre cum pot fi implantate în mintea umană amintiri care nu au existat niciodată. Mintea se hrăneşte în direcţia greşită.

Propria minte te poate trăda, se gândeşte Julia. Decide că îşi va continua vacanţa pentru încă câteva zile. Totodată, vrea să afle informaţii despre persoana la care se tot gândeşte. în timp ce vorbeşte cu Diva, mâzgăleşte ceva cu un pix pe plicul deschis de pe blatul din bucătărie.

Julia are o reţea întreagă, colegii ei de serviciu, pe care îi numeşte „papagali”. Păsărelele care lucrează în baruri îi ciripesc informaţii pe care mulţi le ştiu, dar despre care nimeni nu vorbeşte pe faţă dintr-un motiv sau altul. Papagalii Juliei au ochi peste tot. Acum, pe Julia o interesează un bărbat pe care l-a văzut la înmormântarea lui Lars Sundin. Un bărbat a cărui prezenţă îi stârnise sentimente puternice. Un sentiment îndepărtat de familiaritate şi încredere. Bărbatul are legătură cu trecutul ei.

— Spune-mi, *darling,* de ce-i urăşti atât de mult pe bărbaţi? întreabă Diva şi câştigă puţin timp cu acest comentariu.

Julia i-a pus tot feluri de întrebări despre bărbatul de la înmormântare, iar Diva nu a spus nimic. E o strategie. Julia doar zâmbeşte la comentariul Divei. Păi, de obicei, de ce se urăsc oamenii între ei?

— La urma urmei, lumea e plină de ură, nu-i aşa? spune Julia cu răceală. Sunt cei care urăsc şi sunt cei care sunt urâţi. însă puţini sunt de partea celor slabi.

Diva toarce de satisfacţie. Julia e dură. Julia e de partea celor slabi. O iubeşte pe Julia. Inspiră adânc şi şopteşte:

— *Viaţa de noapte din Helsinki e deja de mulţi ani influenţată de un cerc restrâns de bărbaţi. Se zvoneşte că şi acest individ este membru al grupului. însă bărbatul se află intr-o funcţie de conducere. Nimeni nu vrea să vorbească. Parcă nici nu ar exista.*

Julia dă din cap, dar nu spune nimic. Şi-a imaginat că aşa stau lucrurile. închide telefonul şi se uită afară pe fereastra bucătăriei. Intuiţia a avertizat-o chiar de la început. Bărbatul nu a învăţat nimic din trecut. Julia cască şi lasă pixul pe masă. A mâzgălit ceva cu pixul în timpul convorbirii. Apucă plicul gol ca să-l ducă la gunoi, dar chiar atunci observă ce a desenat pe hârtie. Fără să-şi dea seama, a trasat cu pixul o coroană. Coroana unui rege.

Julia se schimbă în haine de alergat şi iese pe uşă înainte să apuce să lenevească prea mult. Poate că întregul meu trecut este o amăgire, se gândeşte ea. Deşi începe să alerge, nu scapă de senzaţia de nelinişte. Aleargă de-a lungul străzii Koskipää şi se uită la peisajele prea familiare. După trei sferturi de

oră, îmbrăcată în hainele ei de alergat, intră în cafeneaua Kotikahvila din centru, comandă o cafea si o chiflă cu unt si se asază la o masă liberă. îşi dă jos şapca.

în cafenea mai e doar vânzătorul, dar Julia simte o privire intensă şi curioasă în spate. Da, sunt eu, fiica lui Eskola. N-aveţi decât să vă holbaţi, se gândeşte şi înfulecă un sfert de chiflă. Se apleacă să se uite la suprafaţa maro-deschis a cafelei cu lapte şi simte pe faţă căldura blândă a băuturii. *Tata.*

Julia nu-şi mai aminteşte când a folosit ultima dată acest nume pentru Matti. Când era mai mică, spunea *tată* doar dacă voia bani de la el sau ceva anume. *Tată.* Brusc, Julia simte un nod în gât. O picătură sărată i se scurge pe obraz. Nu e o lacrimă, e transpiraţie sudoare. Julia îşi şterge faţa cu un şerveţel. Momentan, se simte singură şi se gândeşte la Heidi. Heidi e ofiţer de poliţie. Conversaţia de la biserică fusese jenantă, iar interogatoriul o experienţă neplăcută. Totuşi, chiar dacă prea au discutat, Heidi părea interesantă. Mult mai interesantă decât i s-au părut altele. Cu toate acestea, probabil că până la urmă nu s-ar potrivi. Două femei puternice. Probabil n-ar ieşi nimic bun din asta. însă cumva frumuseţea naturală a lui Heidi o atrage. Femeia e oarecum scumpă la vorbă şi ambiguă, nicidecum ceva de la sine înţeles; cu siguranţă, de aceea a tinut-o minte.

în dimineaţa aceea, Heidi a dispărut înainte ca Julia să se trezească. De obicei, ea era cea care dispărea.

Julia are o migrenă, aşa că ia un calmant, cu cafea. O clipă mai târziu, traversează, o ia de-a lungul drumului spre biserică şi deodată tresare, în parcarea pustie se vede doar o maşină închisă la

culoare. în ea stă cineva care pare să privească înainte. Julia poartă o şapcă şi un hanorac pe care l-a găsit în dulapul mamei. Nu poate fi identificată cu uşurinţă. Cu toate acestea, se simte inconfortabil. Se uită repede în altă parte, dar nu poate scăpa de gândul că figura aceea e exact persoana de care se teme. Singura persoană care ştie tot ce ştie si ea.

Julia traversează rapid pe cealaltă parte şi decide să intre în magazinul de băuturi alcoolice. Trebuie să ajungă undeva, intr-un loc în care să nu fie singură, intr-un loc unde mai sunt şi alţi oameni. în magazin, se duce încet spre fereastră. Maşina neagră e încă acolo, dar atât de departe, încât Julia nu mai poate să vadă cine e pe locul şoferul.

Julia se preface că e la cumpărături şi apucă cea mai apropiată sticlă. E un Baileys, dar se preface că studiază eticheta.

Când maşina pleacă în cele din urmă din curtea bisericii, Julia îşi cântăreşte opţiunile. îşi dă seama că e urmărită. Nu a fost deloc o idee bună să se întoarcă în Hartola. Julia pune sticla înapoi pe raft şi părăseşte rapid micul magazin. Ocoleşte casele şi îşi alege traseul astfel încât maşina să nu poată circula pe lângă ea.

Aproape de drumul de ţară de lângă casă, Julia se uită precaut în jurul ei. Nu vede pe nimeni. Decide să fugă cât mai repede pe ultima sută de metri. De la efort o doare splina. Picioarele-i zboară pe drum şi simte mişcările în fiecare celulă a corpului. Liniştea este ruptă de telefonul care vibrează în borseta de jogging. Julia deschide uşa şi o încuie în urma ei. Se opreşte apoi în hol şi îşi şterge cu mâneca bluzei transpiraţia de pe frunte. Vede un mesaj pe telefon. „E vremea să stăm de vorbă”, zice mesajul. Semnat „AJF”. Antti- Juhani Fors.

Julia vede mesajul şi îşi dă seama că nimic nu e o

coincidenţă. Jocul a început, iar Julia trebuie să-şi interpreteze precaut rolul.

Reciteşte mesajul şi simte cum se înfurie tot mai tare. E de acord. Hai să vorbim. E momentul să punem cărţile pe masă. Din punctul ei de vedere, nu va fi nimic plăcut în această întâlnire, dar va fi şi mai neplăcut pentru Antti-Juhani Fors. Julia bagă de seamă că mâinile îi tremură. Furia începe să clocotească în ea, iar Julia se simte foarte nerăbdătoare. De data asta, ea ar fi cea care dictează cursul evenimentelor.

Julia se freacă în partea stângă a pieptului, în dreptul inimii. Parcă toată presiunea, toate emoţiile s-au acumulat în corpul ei, fix în inimă. S-a plimbat neliniştită toată după-amiaza. Acum stă în bucătăria mamei sale si se uită cum fierb ouăle pe aragaz. Ouăle: cea mai importantă sursă de proteine. Julia ia o farfurie din dulap şi caută sarea, apoi ia ouăle de pe aragaz şi le pune în farfurie.

Julia se duce la mama ei în sufragerie. Mama bea gin tonic. Julia bea Saskia, apă de la Lidl. Vrea să-şi păstreze simţurile ascuţite. Julia ştie că revenirea ei în Hartola a dat totul peste cap. Fiindcă tatăl ei nu mai e acolo, si ea e ameninţată.

3

Julia se uită pe fereastra din sufragerie. Vede conturul familiar al pădurii, tufişurile ornamentale familiare, cerul obişnuit. De multe ori, în copilărie a stat întinsă pe canapeaua din sufragerie ca să privească afară. îşi aduce aminte de dimineţile de sâmbătă, când se împleticea somnoroasă în sufragerie ca să se uite la programul matinal de desene animate. Mânca cereale Weetabix la micul-dejun. Aproape că poate să simtă gustul de Weetabix înmuiate în lapte. Julia îşi desprinde privirea de la lizieră şi se uită la mama ei. Cât de departe e de ea, deşi, între ele, sunt doar câţiva

metri si o măsuţă de cafea din sticlă, veche de peste treizeci de ani. Mama începe din nou să disece pozele.

— Ce i-a trecut lui Matti prin cap cu fete atât de tinere? Sunt şi prietene de-ale tale în pozele acelea? De asta ai plecat? Mă doare inima de atâta mizerie şi păcat, spune mama, golindu-şi paharul.

Ochii i se măresc. Mama a ajuns la concluzia că pozele sunt de când era Julia tânără, din vremea când baronul domnea în conac si organiza petreceri acolo. Iar Helena, prostuţa aceea de Helena, s-a găsit să se îndrăgostească. Simplul gând o înfurie pe Julia. Izbeşte oul de colţul mesei ca să-l decojească.

— Tata n-a fost singurul.

Mama îşi ridică privirea. Expresia ei dezvăluie că totul e o surpriză pentru ea. Gândul că răul e împărtăşit de mai multe persoane, că există mai mult păcat decât a crezut iniţial.

— îi cunosc? întreabă mama, dar chipul ei spune că nu prea vrea să ştie.

Sute de întrebări fără răspuns, zeci de ani de prefăcătorie. Câte lucruri au rămas nerostite de-a lungul anilor. Toate bune, suntem fericiţi - la naiba. Nimic nu e ceea ce pare.

— Dar tu ai scăpat, zice mama cu vocea tremurândă. Nu am înţeles atunci, dar acum îmi dau seama că e bine că ai scăpat, spune mama, iar Julia simte un nod în gât.

La toaletă, Julia pune pistolul în geanta neagră Marc by Marc Jacobs. Nu are permis, iar arma este, în principal, o garanţie că, la nevoie, are întăriri. Julia deschide apoi uşa de la toaletă şi se duce în sufragerie. Mama încă stă pe canapea; şi-a mai turnat un pahar. E atât de fragilă şi nesigură, cugetă Julia. Speră că mama ei îşi va da seama în curând ce

să facă cu restul vieţii ei de-acum

încolo, când e în sfârşit liberă. Julia îşi ia rămas- bun de la ea şi îi spune că are ceva treabă de rezolvat.

— Ce poţi să ai tu de făcut aici? strigă mama mirată după Julia, dar a băut deja atât de mult gin, încât nici nu mai pare cu adevărat surprinsă.

— Pa! strigă din nou Julia.

îsi aminteşte cum si-a luat rămas-bun cu zeci

de ani în urmă. A fost altfel atunci. Era tânără si

nedumerită, distrusă. Tocmai îşi pierduse prietena. într-un fel, îşi pierduse şi tatăl. De aceea a fost obligată să plece şi să tacă. Cu inima grea, sa supus.

însă de data aceasta, Julia Aleksandra ia o altă decizie. Va face ce ar fi trebuit să facă cu mult timp în urmă. Nu se fereşte, nu se teme. Umbra tatălui ei nu o mai sufocă, însă nici nu o mai protejează. Acum e singură şi s-a întors. A venit timpul să iasă din umbră şi să dezvăluie tot ce a fost ascuns. E vremea ei să se ridice si să îi

subjuge pe cei care, cândva, i-au subjugat pe alţii. Julia răspunde în minte la mesajul lui Antti- Juhani Fors. *Ne vedem, împuţitule, dar întâlnirea va fi mult mai dificilă decât îţi imaginezi*

## Joi, 18 iulie / Hartola

Saana se gândeşte la cuvintele vrăjitoarei din articolul vechi din *Hymy.* Dacă repezişul nu se referea la locul în care s-a înecat Helena, ci la persoana din spatele crimei? „A fost luată de repeziş”, aşa a spus bătrânica la mormânt. Oare e o figură de stil? Saana caută pe Google „repeziş” în finlandeză, iar pagina îi oferă mai întâi o traducere. O trec fiorii când vede rezultatul. Repeziş. *Fors* în suedeză. Desigur. Saana îşi înşfacă telefonul şi pleacă.

în curând, Saana vede biserica de piatră şi luminile farmaciei în depărtare. Regretă că i-a venit ideea să se ducă din nou la biserică. Ar prefera să meargă la barul Vanha Mestari pentru un cocktail. însă Helena o târăşte pe Saana cu ea în trecut. în mod straniu, a ajuns să o simtă pe Helena aproape, să-i audă vocea.

Saana frânează brusc si lasă o urmă adâncă în

pietrişul din faţa bisericii. Antti-Juhani Fors are ceva care o face să-l evite, dar acum îl va întreba direct, în sfârşit, despre tot. Era Helena capabilă să-şi facă rău? Se îndrăgostise de cineva? Cum putuse Fors să uite de Laura Malm?

Mergând spre biserică, Saana îi scrie un

mesaj pe WhatsApp lui Jan. îi transmite salutări din cimitirul Hartola. Jan îi răspunde cu un GIF cu o inimă care bate. „Ce siropos”, răspunde Saana şi Jan trimite imediat mai multe inimi şi un câine a cărui inimă bate ieşind din piept. Saana zâmbeşte şi îşi face curaj să se întâlnească cu Antti-Juhani Fors. Trebuie să pară dură cu bărbatul care se ascunde în spatele pioşeniei.

Parcarea cimitirului e pustie; domneşte liniştea. Saana are o senzaţie ciudată. Parcă numai ea şi morţii se află în acel moment în cimitirul Regatului Hartola.

Saana împinge uşa grea a bisericii. E deschisă; probabil, Fors este înăuntru. Treptat, ochii i se obişnuiesc cu întunericul. începe să meargă spre altar şi îl caută cu privirea pe preot. De undeva se aude o bufnitură înăbuşită. Saana vede apoi ceva ciudat spre altar. O trec fiorii. Parcă cineva zace acolo.

## HARTOLA

## Vara, 1989

*— Credinţă, speranţă, iubire. Se spune că în fiecare an câteva fete care au fost alese primesc un botez special aici, în tabără. Ca o sfinţire, şopti fata şi o îndemnă pe Helena să vină mai aproape.*

*Fetele se aflau la toaletă. Helena devoră dezvăluirea şoptită a îndrumătoarei cu fiecare celulă a trupului ei.*

*— Şi cine a primit botezul acesta? întrebă Helena, şi o aşteptare tăcută se lăsă în toaleta întunecată si mohorâtă.*

*— Iris, Laura şi Katja, spuse îndrumătoarea. Iar anul acesta, abia urmează.*

*Băiatul a spus că fata aceasta tăcută şi bine intenţionată, care era deja cu cei din tabără de cinci ani, cunoştea secretele. însă fata nu avea de gând să-i spună mai nimic lui, de aceea băiatul o puse pe Helena să se ocupe de chestiune.*

*Fata era modestă la înfăţişare, nu ieşea deloc în evidenţă, şi probabil de aceea vedea mai mult decât ceilalţi. Iar acum, această fată binevoitoare îi şoptea Helenei secrete pe care alţii nu le auziseră.*

*Lucrurile se întâmplau în linişte şi în numele celor sfinte.*

*în primul rând, căutau fete care aveau probleme în viaţă. Părinţi absenţi, dezamăgiri anterioare,*

*copilărie distrusă de droguri. Apoi începeau să le construiască încrederea, să le facă promisiuni, să le ofere speranţă, ceva special Nimeni nu ştia ce se petrecea cu adevărat, dar o atmosferă ciudată învăluia totul într-o tăcere ca de moarte. O ameninţare învăluită în sfinţenie. Nu era limpede ce s-ar întâmpla dacă cineva vorbea.*

*Helena o privea pe fată şi înghiţea informaţiile pe care i le împărtăşea. Se zvonea că Laura îşi încălcase jurământul de tăcere, iar după închiderea taberei nimeni nu a mai auzit de Laura Malm.*

*Laura era de domeniul trecutului, aparţinea unei epoci încheiate.*

*Vara se terminase si în locul ei veni iar toamna ploioasă. Nimeni nu mai întrebă nimic după ce a căzut prima ninsoare. în 1987, iarna a venit neobişnuit de târziu, abia în decembrie.*

*Apoi a venit iarăşi primăvară şi, odată cu primăvara, un nou grup de tineri la şcoala de confirmare. în cele din urmă, în vara aceea venise şi rândul grupului Helenei. Cei care acum stăteau noapte de noapte în jurul focului de tabără, însetaţi după vin, imnuri, dragoste şi tot ce le era necunoscut.*

*Cei care aşteptau să se întâmple lucruri interesante şi cântau în fiecare noapte* All night, all day, angels watching over me my Lord!

*— Te-au abordat deja? o întrebă băiatul pe Helena, când au rămas din nou numai ei doi.*

*Stăteau rezemaţi în umbră de peretele despărţitor dintre dormitorul fetelor şi cel al băieţilor.*

*— Pe mine?De ce? întrebă Helena mirată.*
*Pentru că eşti atât de frumoasă, şopti băiatul, mai întâi cu certitudine, dar apoi părând să-şi piardă curajul pentru o clipă. Cu siguranţă vor încerca să te atragă să fii îndrumătoare, pentru că eşti atât de*

*frumoasă*

.

—

*Helena se înroşi şi nu ştiu ce să spună. Apoi se sărutară.*

*Sărutul fu întrerupt de câteva exclamaţii. Helena şi băiatul se despărţiră fără tragere de inimă ca să vadă ce se petrece.*

*— Haideţi, o să furăm chiloţii preotului şi-o să-i punem pe stâlpul pentru steag, chicotiră băieţi.*

*Băiatul nu voia să ia parte la farsa celor din tabără; la urma urmei, era totuşi îndrumătorul lor. însă Helena plecă cu grupul ca să se furişeze în camera lui Antti-fuhani Fors, acolo unde dormeau toţi supraveghetorii.*

*în cameră, pe când ceilalţi căutau ceva umilitor să pună pe stâlpul pentru steag, privirea Helenei se opri asupra unui lucru mărunt de pe noptieră: un elastic de păr pe care îl mai văzuse. Aparţinea fetei frumoase cu păr roşcat şi ondulat, cu pistrui mici.*

1. „Toată noaptea, toată ziua, îngerii veghând asupra mea, Domnul meu” (engl., în original) (n.r.).

## Joi, 18 iulie / Hartola

J

an este atât de ocupat şi de obosit, încât nu este în stare să-i spună Saanei că s-a întors în Hartola.

Jan bănuieşte că Heidi a văzut expresiile amuzate de pe chipul lui când citea mesajele de la Saana. Heidi a văzut şi tristeţea care îl apasă. Jan îşi

permite pentru o secundă să se gândească cum s-ar simţi să ajungă în braţele Saanei şi să-i simtă parfumul, să-şi înăbuşe tristeţea şi să simtă că e viu. Cu toate acestea, încă nu-i poate spune Saanei când se vor întâlni, pentru că cu siguranţă va fi dificil. El şi echipa lui vor fi prinşi la serviciu cel puţin pentru următoarele 48 de ore.

„Atât de frumos e pământul, atât de înalt cerul.” Jan îşi dă seama că sare dintr-o extremă în alta. Uneori, gândurile lui sunt pline de dragoste si entuziasm, alteori de dor de nedescris si tristete profundă. „Atât de frumos e pământul, atât de înalt cerul. Răsună cântecul păsărilor pe dealul înflorit. Şi ape întunecate. Atât de-ntunecate.” Lui Jan îi răsună în minte cântecul funerar ales de mama lui. Tristeţea îl copleşeşte.

Heidi opreşte maşina în parcarea hotelului Linna. Se îndreaptă amândoi iarăşi spre camerele
lor, în linişte.

— Jumătate de oră şi apoi de vedem jos, spune Jan, iar Heidi încuviinţează.

Au nevoie de odihnă, chiar dacă nu au mult timp la dispoziţie.

Când deschide uşa camerei, lui Jan îi sună telefonul. E Saana. Jan se pregăteşte să-i audă vocea blândă, dar, în mod surprinzător, femeia e absolut isterică.

— E un mort în biserica din Hartola! strigă Saana complet îngrozită.

— Ce-ai spus? întreabă Jan sceptic.

— E un cadavru aici, spune Saana cu o voce metalică, nefirească.

A sunat deja la 112; nu a mai ştiut pe cine să sune.

Jan îi spune Saanei să nu atingă nimic.

— Eşti sigură că e mort? mai întreabă Jan.

— La fel de mort cât poate fi un mort, zice Saana cu o voce înăbuşită. I-am verificat pulsul, nimic, apoi am intrat în panică şi nu m-am mai apropiat de el.

Jan o alertează pe Heidi şi se asigură că cei de la urgenţe au primit apelul de la biserică. Deşi totul pare agitat şi trebuie luate rapid decizii, Jan apucă să se bucure pentru o fracţiune de secundă. Nu e încântat că a apărut un alt cadavru; din contră. Se bucură însă că, dintre toţi, Saana l-a sunat imediat pe el.

Jan şi Heidi ajung la biserică în şapte minute, înaintea ambulantei. Saana stă în usă, tremurând. Jan se gândeşte pentru o clipă, se întreabă dacă să îndrăznească, dar apoi merge la Saana şi o îmbrăţişează strâns. Jan simte imediat privirea curioasă a lui Heidi.

— Nu-ţi face griji, totul se va rezolva, spune Jan, deşi adevărul e cu totul altul.

Au fost pe drumul cel bun, dar prea târziu.

— Este Antti-Juhani Fors, zice Saana, iar Jan încuviinţează.

— Te simţi în stare să intri? întreabă Jan.

Saana dă din cap şi intră în biserică, ţinându-1 de mână pe Jan. La capătul bisericii, în faţa altarului, zace un cadavru cu faţa în jos.

Jan nu e sigur că s-ar fi gândit că preotul avea să fie următoarea victimă. începuse să creadă că Fors e criminalul, dar acum au de-a face cu o răsturnare de situaţie. O altă victimă. Cineva le-a lăsat un cadavru în biserică, al treilea rege. Jan nu este credincios, aşa că, pentru el, altarul şi Iisus pe cruce nu reprezintă nimic. Totuşi, e ceva laic cu bărbatul acesta mort pe altar. Omul arată ca Iisus pe cruce. Au motive să presupună că pe trup vor găsi un simbol familiar. O coroană. Un însemn ars sângeros pe piele. Un rege detronat, însemnat, abandonat în faţa bisericii sale pustii

# PARTEA a V-a

## FIICELE REPEZISULUI

*Întunericul învăluise păsările amuţite şi liliecii care zburau seară de seară. Erau ca nişte clopoţei cu capetele lor plecate, ca nişte căţei cu coada între picioare. Erau ca ferigile din mlaştini, se retrăgeau în ascunzătoare la venirea nopţii. Observau regatul în doliu şi culegeau zvonuri Le clasificau şi apoi le plantau în adâncurile minţilor, ca pe nişte plante.*

*„Fata era tristă, deprimată.” „A fost un accident.” Printre şoapte tăcute şi-au creat propriile zvonuri „Moartea nu putea fi un accident.” „Răul domneşte peste repeziş.” „Preotul cel chipeş are ceva de ascuns.” Mai întâi şopteau, apoi îşi ţineau respiraţia. îşi controlau puterea cuvintelor, pentru că li se spusese că propriile cuvinte declanşaseră tot răul. Au răspândit şoaptele şi apoi au tăiat sforile care le legau de zvonuri, pentru că le-ar fi pecetluit soarta.*

*S-au dus solemn în biserica liniştită, atingând cu buricele degetelor marginile de lemn ale băncilor reci. Cum a lăsat*

*Dumnezeu să se întâmple ceva atât de nelegiuit? Vinovăţia le împietrise, spatele li se îndoise de povara grea. Putea oare să fie aşa cum au spus ei, că pofta lor a trezit totul la viaţă, a întors totul într-o direcţie nefirească, a provocat tot răul? Pofta lor de aventură a pus în mişcare forţe malefice? A făcut*

*fluturii manta-de-doliu să bată din aripi şi mierlele să jelească până au răguşit. A făcut apa să vuiască si mai tare. Puterea le-a învăluit în tăcere si le-a înăbuşit, aşa că n-au mai putut vedea, auzi şi, cel mai rău, frica le-a răpit toate cuvintele. în tăcere, sau dus în biserică cu buzele lipite şi s-au aşezat pe băncile tari să se liniştească. Au apucat băncile cu degetele albe, iar acestea erau tari ca piatra.*

*Erau Fiicele repezişului şi nu scoteau niciun sunet.*

## Joi, 18 iulie / Hartola

Soseşte o ambulanţă, iar paramedicii declară decesul. Situaţia e cât se poate de clară. Punctul de reper din Hartola, biserica de piatră, sa transformat într-o scenă a morţii.

Biserica este înconjurată cu bandă galbenă. Spectatorii sunt rugaţi să se îndepărteze. Sunt doar câţiva vizitatori în cimitir. Politia locală îi îndrumă pe bătrâni să se îndepărteze. Saana i-a urmat pe paramedici afară. Jan o urmăreşte cum iese din biserică şi observă că priveşte înspre cimitir fără să vadă nimic. Iarăşi îi pare rău că un civil, neobişnuit cu moartea si violenta, e nevoit să se confrunte cu un cadru pe care îl vezi, de obicei, doar în coşmaruri si filme. Cu toate acestea, părerea de rău e mai profundă, îl atinge direct la inimă.

în timp ce aştepta ambulanţa şi poliţia locală, Jan s-a dus cu Saana în încăperea din spate a bisericii, în sacristie, după cum i-a spus Heidi că se numeşte, şi i-a pus întrebările obligatorii. Ce a văzut Saana când a intrat? A văzut, a auzit sau mirosit ceva deosebit? Jan se gândeşte la răspunsul clar al Saanei. A auzit o bufnitură înăbuşită în partea din spate a bisericii. Acesta a fost singurul lucru pe care l-a observat. Ar putea însemna că ucigaşul s-a aflat în clădire în acelaşi timp cu Saana. Gândul nu-i dă pace.

Saana pleacă, iar Jan şi Heidi aşteaptă echipa de tehnicieni criminalişti. Jan se uită la ecranul

telefonului şi îşi aminteşte de mesajul Saanei. Ar indica precis ora când Saana a ajuns la biserică. Doar ca să fie sigur, deschide poza trimisă cu biserica şi o măreşte cu degetele. Şi iată, vede o siluetă acolo, lângă biserică, în spatele Saanei. Jan îi trimite imediat imaginea lui Saki pentru examinare şi îşi dă seama că i-a trimis şi mesajul Saanei. Mă rog, e doar o chestiune de timp, trebuie oricum să abordeze chestiunea. Trebuie să limpezească faptul că relaţia lui cu martorul ocular, cu femeia care a găsit cadavrul, nu e tocmai neutră.

— Heidi, începe Jan şi caută cuvintele potrivite. Deci...

— Se pare că eşti pe cale să te îndrăgosteşti de femeia aceea, râde Heidi şi arată spre uşa pe care Saana tocmai a ieşit.

Jan a auzit, dar nu găseşte replică. Pentru o clipă, a uitat cât de perspicace e Heidi.

— Acum că ai dezvăluit în sfârsit treaba asta, cred că pot spune că mă bucur pentru tine, zâmbeşte Heidi. Mi-a fost destul de greu să te văd fie jelind, fie rânjind prosteşte când te uitai la mesaje, spune Heidi şi îl loveşte uşor în umăr. E bine că viaţa merge mai departe.

Jan zâmbeşte la acest comentariu. Cei doi au fost întotdeauna deschişi unul cu celălalt, poate şi datorită faptului că n-a existat niciodată nimic romantic între ei. Sunt un fel de suflete-pereche. Uneori, Heidi e mai profundă decât el. Jan se gândeşte cu afecţiune la Heidi, apoi devine serios.

— Acum că ai avut ocazia să-ti baţi joc de mine, poţi să mă şi asculţi, începe Jan. Saana a făcut o poză chiar când venea spre biserică şi mia trimis-o atunci. Se zăreşte cineva în poză, în fundal, vezi? spune Jan şi afişează imaginea mărită. în plus, ar trebui să ne gândim de ce se afla Saana în biserică, de ce a venit să se vadă cu victima.

— Ce vrei să spui? întreabă Heidi şi devine mai

curioasă.

— Saana a venit la biserică pentru că Antti-Juhani Fors are legătură cu cercetările ei. Saana a investigat toată vara moartea unei tinere fete, care a avut loc aici cu peste treizeci de ani în urmă.

Heidi devine mai atentă si ridică din sprâncene cu interes.

— Vai de mine, o iubită nouă care se joacă de-a detectivul, şi nici n-arată rău. Dă-i un pulover de lână şi ai propria ta Linden^, glumeşte Heidi, iar Jan începe să se enerveze.

Heidi forţa lucrurile.

— Dacă nu era coincidenta asta, nu as fi lăsat amatorii să se amestece, spune Jan un pic mai grav. Dar locul ăsta, Regatul Hartola, este un loc al naibii de mic. E destul de realist să presupunem că lucrurile au legătură între ele.

Heidi dă din cap şi devine serioasă.

— Ei bine, şi de tine ce zici? se decide Jan să-i plătească cu aceeaşi monedă.

— De mine ce? se strâmbă Heidi.

— Păi, femeile, dragostea, o tachinează Jan. Mai ai şi alte suspecte pe listă?

— Mă ţii atât de ocupată la serviciu, încât nu mai am timp de femei, râde Heidi cu putere, iar hohotele răsună pe coridor.

Râsul ei are ceva aspru, iar Jan se îngrijorează pentru o clipă. Când râde, Heidi pare brusc lipsită de spirit, mai rece ca de obicei.

în curând apare la uşă primul tehnician criminalist, iar Jan şi Heidi ies prin spatele clădirii fără să facă zgomot. Acum au nevoie de aer curat. Trebuie să se gândească. în timp ce tehnicienii înregistrează totul în biserică prin fotografii, mostre şi măsurători, Jan şi Heidi pot străbate presupusa cale de scăpare a criminalului. Dacă Saana a intrat pe uşa principală

şi a auzit o bufnitură în celălalt capăt al bisericii, asta ar însemna că ieşirea folosită de criminal e mica usă laterală a sacristiei.

în timp ce se plimbă, Jan e cuprins de îngrijorare. Au ajuns prea târziu. Deşi folosesc aproape fiecare minut din zi, rămân în urmă tot timpul. Prima întrebare este de ce nu au anticipat mai devreme moartea preotului din Hartola. O altă întrebare: care este numitorul comun? Usa din spate a bisericii dă în cimitir. în faţă sunt câteva tufişuri dese, iar parcarea şi drumul principal nu se văd din uşă. Cel care a ieşit a făcut-o surprinzător de uşor şi neobservat.

— Ritmul se accelerează, am fost deja aproape, spune Jan, în timp ce examinează uşa şi terenul din apropiere.

Nu există urme în nisip sau pe pământ, nici urme de trecere prin tufişuri.

— în regulă, spune Heidi.

O să le ceară tehnicienilor să ia amprente şi de pe uşa din spate.

— Victima se pare că a murit înecată şi s-a găsit şi însemnul pe el. Dacă Saana l-a auzit într- adevăr pe criminal când a intrat în biserică, ucigaşul probabil s-a grăbit.

— Curajul criminalului poate indica faptul că spectacolul se apropie de final, zice Jan pe când se duc să raporteze tehnicienilor că părăsesc locul.

Se întorc la hotel. Jan trebuie să raporteze imediat conducerii cele întâmplate. Mertanen nu primeşte prea bine veştile. Jan se învinovăţeşte deja. însă îşi dau toată silinţa, depun un efort aproape supranatural de fiecare dată.

Heidi bate la uşă. Jan îi dă voie să intre şi se opreşte chiar în faţa tablei cu datele anchetei, pe care Jan îl reorganizase. Stau în linişte şi se

întreabă ce anume le scapă.

— înec, spune Heidi. Sundin, Eskola şi Fors - toţi au murit prin înec.

Jan dă din cap. înec pe uscat. Syvă-Joki nu a confirmat încă, dar cauza morţii e deja interpretată neoficial.

— înecul pe uscat trebuie să aibă o semnificaţie si nu este cea mai uşoară modalitate de a lua viaţa cuiva, spune Heidi. Dacă ucigaşul îi pedepseşte pe aceşti bărbaţi pentru acţiunile lor, oare am putea presupune că totul are legătură cu un înec anterior? întreabă Heidi şi Jan încuviinţează.

Ideea e bună. într-adevăr, e prea evident. De ce nu s-au gândit la asta înainte? Pe moment, Jan se simte ca un stereotip al poliţistului tâmpit.

— Am avut un an atât de intens şi de greu, încât nu e de mirare că nu putem păstra mereu acelaşi ritm, spune Heidi, iar Jan ştie că are dreptate.

— Te-ai uitat vreodată la Miss Marple? întreabă Jan.

Heidi dă din cap uşor amuzată.

— în regulă, înseamnă că îi ştii pe poliţiştii din serial. Doar se comportă ca nişte ofiţeri de poliţie şi investighează mereu ceva, dar, de fapt, nici măcar n-au habar cum s-a petrecut crima, spune Jan. Exact aşa mă simt acum.

— Hai, încetează, râde Heidi şi preia controlul.

îl sună pe Saki şi îi cere să investigheze imediat cazurile de înec. Jan deduce întrebările lui Saki din expresiile lui Heidi. *Dar unde mai exact şi în ce perioadă?* Cum să găsească vreodată numitorul comun al bărbaţilor ucişi cu însemnul ars în această ţară plină de cazuri de înec? Numai în regiunea lacurilor din Finlanda au existat numeroase incidente de înec în ultimele decenii.

în plus, nimic nu spune că acel deces trebuie să fi

avut loc în regat.

— începe cu Hartola, vom extinde zona dacă nu apare nimic, zice Heidi, îi mulţumeşte şi închide apelul.

Apoi se uită la Jan hotărâtă.

— Poate ar trebui totuşi să vorbim si cu femeia ta. Să vedem ce investighează cu adevărat şi să ne uităm prin informaţiile adunate de ea, spune Heidi, iar Jan o priveşte surprins.

încăpăţânată, dar învaţă repede, se gândeşte el.

— însă trebuie să te întreb un lucru. Cum de nu ai scăpat deja de ea, cu o scuză oarecare, după câteva întâlniri, ca de obicei? întreabă Heidi şi se uită adânc în ochii lui Jan.

întrebarea vine ca o surpriză, dar Jan îşi dă seama că ştia deja răspunsul.

— Pentru că acest caz e altfel, răspunde Jan cu o voce straniu de calmă.

1. Referire la Sarah Linden, personaj din serialul american *The Killing*

— Dacă te referi la ce voi face în continuare sau ce fac acum, m-ar interesa să aflu mai multe din documentele oficiale ale cazului Helenei Toivio, răspunde Saana. Scopul e să-l găsesc pe poliţistul care i-a investigat moartea. Vreau să vorbesc cu el, dar încă n-am reuşit să găsesc datele de contact.

— De ce te afli acum la biserică? Ce legătură avea Vera cu cazul pe care îl cercetezi?

— Era cea mai bună prietenă a Helenei cu puţin timp înainte de moartea fetei şi aş fi vrut s-o întreb ce îşi aminteşte despre Helena. Am avut senzaţia că

## Vineri, 19 iulie / Hartola

J

— Încă ne gândim la o continuare. Dacă vrei, dar informaţiile adunate vor rămâne la noi pentru o vreme, le vom parcurge ca să fim siguri, spune Heidi.

Netflix şi alte servicii difuzează atâtea seriale poliţiste, încât orice civil îşi închipuie că ştie cum să investigheze crime, se gândeşte Heidi. Totuşi, munca unui detectiv nu e chiar atât de simplă.

Saana se uită în jur în holul întunecat al hotelului Linna şi aşteaptă următoarele instrucţiuni de la Heidi.

— Mulţumesc, este suficient deocamdată. Bineînţeles că vei primi tot materialul înapoi, după

ce îl voi parcurge. Totuşi, poate dura ceva timp, zice Heidi şi o conduce pe Saana afară.

Ar vrea să vorbească mai mult cu ea, dar încă nu e momentul. Trebuie să continue să lucreze impasibil, fiindcă e în timpul serviciului. E treaba lui Jan dacă într-o bună zi va dori să treacă peste limită şi să o prezinte colegilor pe Saana, în timpul liber. Heidi va putea atunci să o cunoască mai bine şi să o îndemne să aibă grijă de Jan. în urma scurtei întâlniri, Heidi e fericită pentru Jan. E gata să-şi dea aprobarea dacă Jan i-o va cere, dar desigur că acesta n-o va face.

Heidi aruncă dosarul Saanei pe patul făcut şi se duce la fereastră să privească afară. Ştie deja ce să facă în continuare, dar e destul de stresată de situaţie.

Au reluat informaţiile legate de Antti-Juhani Fors.

Conform listei cu apeluri pusă la dispoziţie de Saki, Fors i-a trimis un mesaj Juliei Aleksandra, cerându-i să se vadă. Heidi aruncă o privire la dosarul Saanei de pe pat şi realizează că nu prea are alte opţiuni. Trebuie să o înfrunte din nou pe Julia şi să încerce să scoată informaţii de la ea, ceva care să-i ajute să construiască verdictul final. Julia e vinovată sau nevinovată?

## Vineri, 19 iulie / Helsinki

Jan şi tata stau pe podea în tăcere. Tocmai s-au înţeles să pună la înmormântare cântecul pe care mama îl alesese de ceva timp. Compusă de Kari Rydman, piesa este foarte tristă şi foarte frumoasă. „Atât de frumos e pământul, atât de înalt cerul. Răsună cântecul păsărilor pe dealul înflorit. Şi ape

întunecate. Atât de-ntunecate.”

Jan se gândeşte la toate victimele şi la familiile lor. Cât de oribil este să fii în doliu fără să ştii ce s-a întâmplat cu persoana iubită. Trebuia să depună eforturi în fiecare zi să-şi recapete credinţa în bine. Moartea celor în vârstă e mai uşor de acceptat decât moartea tinerilor. Deşi Jan ştie că îi va fi al naibii de dor de mama lui, înţelege şi că toţi trebuie să ne confruntăm cu moartea la un moment dat. Nimeni nu ştie când îi vine timpul. Nici măcar tinerii. Când ajunge la acest gând fatidic, „această zi ar putea fi şi ultima”, Jan devine de obicei puţin mai recunoscător şi trist. în acelaşi timp, te împaci cu gândul că viaţa reprezintă, de fapt, doar o serie de evenimente diferite, până când totul se termină. Nu poţi face mare lucru, trebuie doar să trăieşti cu curaj.

La serviciu, Jan este pe baricade, dar şi-a neglijat timpul liber. Acel timp când ar fi trebuit să se bucure de viată.

Tăcerea din apartamentul din strada Vyokatu e apăsătoare. S-au decis să înfrunte durerea. Jan suspectează că sortarea lucrurilor mamei îl aduce pe tatăl lui mai aproape de ea, putând petrece puţin timp în compania lui Jan. E liniştitor că niciunul nu e singur.

Când era mic, lui Jan îi era adesea dor de mama lui. Mama lucra în schimburi lungi şi pleca tocmai când Jan rămânea acasă. Când îi spunea că îi e dor de ea, mama îi răspundea că ar trebui să se gândească la faptul că, de flecare dată când ea e plecată, puteau fi salvate vieţi.

Jan credea că ceea ce-i spunea mama era frumos. Totuşi, şi el avea dreptul să simtă dorul mamei. Oare asta îl făcea un lacom nenorocit, care dorea ca mama lui să fie acasă, chiar dacă asta însemna ca oamenii să moară? Adesea, când mama era de

serviciu la spital, Jan îşi petrecea timpul cu bunica. Aşa a fost dintotdeauna sau cel puţin de când îşi aminteşte Jan. Dar oare câte mai ţine minte? întreaga lui copilărie se amestecă
într-o ceaţă duioasă.

Tata aruncă toate lucrurile în saci, fără să le trieze. Jan îl întoarce şi goleşte sacii, în timp ce tata continuă să-i umple.

— Stai, trebuie să triem, trebuie să ne uităm! Să ne asigurăm că, din greşeală, nu aruncăm nimic important, spune Jan.

Tatăl îl lasă pe Jan să salveze ce vrea şi se îndepărtează puţin, să pună lucrurile în alţi saci.

Stau până târziu în casa în care a copilărit. Jan ajunge în sfârşit acasă pe la miezul nopţii. Se trânteşte pe canapea şi dintr-odată îşi aminteşte de Saana. A fost o zi grea, dar încă nu se simte epuizat. Durerea e agonizantă, dar eliberatoare. Aşteptarea şi teama că totul se va termina au dispărut, la fel şi grijile pentru mama şi vinovăţia faţă de propria existenţă. Nu mai trebuie să se gândească cum să procedeze corect pentru ca ultimele momente cu mama să fie asa cum si le-a
dorit ea.

## Sâmbătă 20 iulie / Helsinki

Mertanen a rezervat o masă pentru micul- dejun la hotelul Seurahuone şi îl aşteaptă pe Jan, care întârzie trei minute. Mertanen ridică mâna pentru câteva secunde, de parcă ar chema un chelner. Jan îl observă şi se îndreaptă hotărât spre el.

După ce comandă, Mertanen începe conversaţia.

— Avem vreun rezultat? întreabă el, ştergându-se la gură cu un şerveţel de hârtie.

— Ţinem deschise toate liniile, după cum ştii, răspunde Jan şi lasă tacâmurile pe farfurie. Cazurile sunt mai vechi decât par.

Mertanen pune şerveţelul mototolit pe farfuria plină cu resturi de mâncare.

— Cine mama naibii îşi bate joc de noi şi îi omoară pe bărbaţii aceştia? întreabă Mertanen, şuierând printre dinţii încleştaţi.

Jan se trage în scaun într-o poziţie defensivă. Niciodată nu l-a văzut pe Mertanen atât de supărat.

— Vom avea un rezultat. Cu Fors, am fost la un pas distanţă. Acum facem tot ce putem ca să găsim următoarea potenţială victimă, înaintea ucigaşului.

Figura lui Mertanen nu exprimă nimic. Jan observă un tic nervos în colţul ochiului stâng. Se întreabă de câţi ani lucrează Mertanen pentru INI. Cum a ajuns tocmai el director? îi este greu să şi-l imagineze pe Mertanen la începutul carierei, umil si servil.

— îl vrem pe criminal al naibii de repede! Nu trebuie să mai apară nici o altă victimă, e clar?

Ca de obicei, Mertanen îi pune în cârcă lui Jan responsabilitatea pentru acţiunile ucigaşului.

— Aveţi deja idee cine ar putea fi. următoarea victimă sau e posibil ca totul să se termine aici? O să ne întrebe despre asta. Acum toată Finlanda e în pericol?

— Nu, zice Jan după o pauză îndelungată. Finlanda nu este în pericol. Victimele au legătură între ele, criminalul nu le alege la întâmplare. Următoarea victimă a fost aleasă deja. Presupunem că a mai rămas o singură ţintă.

— Faceţi o treabă bună, ştiu asta, spune Mertanen după un moment de tăcere. încă mai ai toate resursele la dispoziţie, continuă el, se ridică şi îl bate cu stângăcie pe Jan pe umăr. Să nu mai ezitati. Fiţi îndrăzneţi. Faceţi tot ce puteti ca să-l

arestăm pe acest nebun, zice Mertanen şi pleacă.

Jan ia o scobitoare şi se întoarce să-l vadă pe Mertanen cum traversează holul hotelului Seurahuone şi se îndreaptă spre ieşire. Ce idiot, gândeşte Jan, deşi asta nu schimbă cu nimic situaţia. Mertanen e încă şeful lui. Muşcând din scobitoare, Jan se uită la candelabrele mari din tavan şi la perdelele grele din hol. Nu sunt mulţi clienţi. Cea mai aglomerată oră a micului-dejun deja a trecut.

Gândurile lui Jan sunt întrerupte de un apel.

— Cred că am găsit ceva, începe Saki, înainte ca Jan să aibă timp să răspundă.

— Spune-mi odată, îl încurajează Jan.

A învăţat să-si dea seama din vocea lui Saki când acesta a descoperit ceva cu adevărat important.

— Linia telefonică pentru „Informaţii”, începe Saki. Ieri ni s-au alocat resurse suplimentare şi am pus câţiva ţipi să treacă peste materialul primit de la „Informaţii”. Tocmai am găsit ceva acolo. Ia stai! Deci... Acum cinci zile, au primit un apel care spunea: „Domnia regilor s-a încheiat. Nimeni nu poate domni pentru totdeauna fără să fie, în cele din urmă, tras la răspundere pentru faptele sale.”

Jan bombăne ceva. îl scoate din sărite. Mesajul era în aşteptare de cinci zile pe linia celor de la „Informaţii”. Ar fi trebuit să fi aflat imediat.

— De unde a venit? întreabă Jan.

Presupune că Saki găsise deja informaţia necesară.

— Apelul a fost analizat şi localizat. Pe lângă faptul că numărul n-a fost ascuns, apelul a fost ridicol de lung, spune Saki.

Aşadar, acesta este motivul pentru care Saki pare atât de entuziasmat.

— L-am localizat pe hartă. Apelul a venit de la o

persoană cu o conexiune telefonică înregistrată în Hartola, continuă Saki.

— Şi vocea? întreabă Jan şi aşteaptă.

Informaţia poate fi crucială dacă apelantul e criminalul pe care îl căutau. Ce era apelantul? Femeie sau bărbat?

E o femeie, răspunde Saki

.

## Sâmbătă 20 iulie / Hartola

Saana se balansează tot mai tare în leagănul din curte, încercând să-si liniştească gândurile. Ochii o ustură şi sunt uscaţi, dar dacă îi închide, imaginea cadavrului îi invadează imediat mintea. Priveliştea îi e întipărită pe retină. Sunetul încă îi răsună în urechi. Uşa din spatele bisericii? Cât de aproape a fost să dea peste criminal. Mai e şi altceva care nu-i dă pace, ceva de care încă nusi dă seama.

Ziarul de după-amiază, cumpărat de mătuşa ei, stă împăturit lângă Saana. încă nu l-a deschis. Este curioasă, dar gândul că ziarul este plin de informaţii morbide îi provoacă greaţă. De ce i se dă atenţie ucigaşului? Oare nu asta îşi doreşte atunci când fură vieţile oamenilor? Sau ucigaşul vrea doar să atragă atenţia asupra unui anume lucru?

Mai întâi uciderea lui Matti Eskola, iar acum, moartea lui Antti-Juhani Fors. Dacă Saana a înţeles bine, pe ambele victime s-a găsit un însemn ars. Cauza exactă a morţii nu e

menţionată în ziare. Există doar informaţia că, după declaraţiile medicului legist, cazurile au fost confirmate ca fiind crime. Informaţiile despre moartea neobişnuită a lui Eskola au apucat deja să se răspândească prin Hartola: *Găsit mort în maşină. Un însemn ars pe piele.* Şi acum acesta, preotul la a cărui moarte chiar Saana a fost martoră. Pe moment, e greu de înţeles de ce bărbaţii din Hartola

au fost omorâţi unul câte unul.

Saana opreşte leagănul pentru a-şi schimba poziţia. în timpul cercetărilor a găsit numele victimelor. în plus, Saana e zăpăcită de prezenţa bărbatului care, evident, anchetează aceste crime. Saana împinge din nou cu piciorul ca să pună leagănul în mişcare. întâlnirea cu Heidi Nurmi a decurs bine, deşi Saana s-a simţit puţin ciudat. în timp ce au vorbit a avut impresia că Heidi o analizează, că o evaluează. Saana se întreabă dacă Heidi şi Jan sunt şi prieteni sau doar colegi. Deschide ziarul şi citeşte raportul despre cazuri.

„VAL DE OMORURI IN FINLANDA: ACESTE CAZURI AU UN NUMITOR COMUN?

Poliţia nu vorbeşte despre anchetă.”

Saana citeşte intrigată titlul. Două crime în Hartola si una în Helsinki. Sunt mai multe victime? Saana citeşte articolul pentru a afla mai multe informaţii, dar nu este dezvăluit niciun detaliu. Cu toate acestea, se spune că prima victimă, un bărbat, a fost găsit ucis în Suomenlinna. Saana se gândeşte pentru o clipă şi îşi dă seama că e vorba despre aceeaşi persoană pe care poliţia a raportat-o pe Twitter, cu câteva săptămâni în urmă.

Saana nici nu-şi poate imagina cum îşi organizează Jan terenul de lucru; numărul victimelor creşte. O stare constantă de pericol. Oare cine va fi următoarea victimă? Din punctul de vedere al lui Jan, întotdeauna există „încă o victimă”. Oare e posibil să faci genul ăsta de muncă si să rămâi sănătos la minte în acelaşi timp? Saana consideră munca lui Jan „respectabilă”. Aici intră toate profesiile mult

prea subestimate, dar care ar trebui să fie în fruntea listei: asistente, infirmiere, bone, profesori, poliţişti, pompieri, iar acum, anchetatori criminalisti. Aceştia din urmă îi urmăresc pe cei de care ceilalţi şi-ar dori să scape

# .HARTOLA

## Vara, 1989

*Îndrumătoarea cu păr roşcat şi cea cu păr negru luau parte doar la câteva activităţi din programul de zi al taberei. Lipseau pe rând, fără nicio explicaţie. Helena se întrebă dacă alţii observaseră ceva. Privi cum fata se plimbă nesigură şi, în cele din urmă, se aşază lângă indrumătoarea roşcată.*

*Helena a scris un bilet si i l-a trimis imediat băiatului la cabana unde locuiau îndrumătorii. „Iris şi Katja ascund ceva. H. ”*

*Ar trebui să se apropie de fete, să le întrebe ceva cât mai curând, pentru că tabăra se apropia deja de sfârşit.*

*Focul de tabără fusese puţin mai liniştit. Poate că toată lumea îşi păstra energia pentru seara finală. Atunci ar fi ultima şansă de a se bucura de sentimentul de apartenenţă faţă de cei din tabără, iar cei mai curajoşi puteau să se apropie de persoana iubită în taină. Dimineaţa, toţi urmau să se împrăştie. Grupul se va destrăma şi se vor regăsi ca oameni obişnuiţi, nu ca participanţi la şcoala de confirmare. Câţiva vor reveni ca îndrumători,*

*dar restul vor fi singuri atunci când tabera se va sfârşi. După tabără, unii se vor simţi mai maturi, unii adulţi, alţii mai rău, iar majoritatea vor simţi că nu s-au schimbat deloc. Dar Helena ştia deja că lumea ei nu va mai fi la fel. îl cunoscuse pe băiat.*

*Helena şi băiatul făcuseră deja o înţelegere. Se vor întâlni chiar a doua zi si în ziua imediat*

*următoare. Se vor întâlni şi vor începe să rezolve împreună misterul fetelor. Unde a dispărut Laura Malm? Ce-au făcut fata roşcată şi cea brunetă în tabără? Helena va veni la conac, se va întâlni cu băiatul si, sub îndrumarea lui, vor cerceta în linişte domeniul conacului.*

*— O să-ţi arăt totul, şopti băiatul şi apoi o trase pe Helena zâmbind mai aproape de el.*

*Apoi s-au apropiat atât de mult unul de celălalt, încât Helena îi văzu, pe gât, pulsul bătând şi simţi mirosul de deodorant Rexona.*

*După ce tabăra se va termina, se vor duce împreună la clădirea mică de pe celălalt mal al râului, nu departe de conac. La cabana unde băiatul văzuse în câteva nopţi întunecate o lumină la fereastră. Gândurile Helenei nu mai fuseseră niciodată atât de provocate cum făcuse acest băiat. Se întreceau să vadă care ştie mai multe. îsi*

## Sâmbătă, 20 iulie / Helsinki

*ascundeau timiditatea, ruşinea şi frica. Totul era nou, în corp şi în minte. Dar, în acelaşi timp, puterea de acceptare a fiecăruia i-a surprins. Oare cum e atunci când propria frică şi nesiguranţă sunt acceptate de altcineva? Când celălalt priveşte cu admiraţie şi mângâie tocmai acel loc de care îţi e ruşine? Oare cum e să ai pe cineva care vede şi acceptă totul despre tine? Cineva care îţi dă voie să fii tu însuţi.*

Apelul femeii a fost localizat la un vechi telefon public din autogara Hartola. Spaţiul este administrat de Matkahuolto, compania naţională de transport. Lui Saki i-a luat câteva ore până când a găsit persoana de la care să obţină informaţii despre camerele de supraveghere din zona autogării. Există şanse mari ca o cameră să fie amplasată lângă acea cabină telefonică. Jan se gândeşte la următorii paşi ai anchetei. Apelul e în sistem de ceva timp.

— Oare apelul a durat atât de mult în mod intenţionat? întreabă Heidi şi-i întrerupe gândurile lui Jan.

— Bună întrebare, spune acesta.

## Sâmbătă, 20 iulie / Helsinki

Heidi e probabil pe calea cea bună.

— S-ar putea ca scenariul crimelor cu însemnul ars să fie în punctul în care ucigaşul vrea să dezvăluie ceva despre sine, gândeşte Jan.

Au ascultat înregistrarea de multe ori, dar vocea feminină nu suna cunoscut. Nu era Julia, iar Jan observă uşurarea lui Heidi.

Nu au găsit-o pe Julia, se pare că a dispărut, parcă a înghiţit-o pământul. Oare Julia fuge de poliţie sau de altcineva? Doamna Eskola a spus că fiica ei s-a întors la Helsinki, dar femeia n-a fost de găsit în apartamentul ei. Jan este prins între două variante: fie Julia urmează să devină principalul suspect, fie ar trebui să fie îngrijoraţi pentru siguranţa ei.înainte ca Saki să plece să cerceteze materialul video din autogara Matkahuolto, mai dezvăluie câteva detalii. Informaţii despre apelurile lui Antti-Juhani Fors. Au verificat deja că Julia Aleksandra a primit un mesaj de la Fors, dar cine l-a sunat pe Fors? Acesta a vorbit cu un apelant necunoscut chiar în ziua crimei, înainte să moară.

Heidi rămâne să studieze raportul echipei de tehnicieni care a lucrat la biserica Hartola, iar Jan pleacă să dea un telefon. Kaj răspunde după câteva secunde. Jan îi descrie prăpădul făcut de ucigaş şi toate micile indicii pe care poliţia le are până acum. Jan e destul de sigur că va fi şi o a patra victimă dacă nu o identifică la timp. încă nu cunosc alte detalii despre cea mai recentă victimă.

— Poate că justificarea se află în sentimentul de neputinţă, începe Kaj. Dacă ucigaşul n-a reuşit cândva să aibă control asupra situaţiei cu aceşti bărbaţi, o face acum. Vrea să-şi arate puterea într- un mod foarte crud.

— în regulă, începe Saki, iar Jan şi Heidi îl ascultă foarte atent.

Saki are multe moduri de a spune „în regulă”. De data asta, intonaţia indică o veste bună. Saki pune pe monitor o captură

de ecran făcută la intrarea în autogara din Hartola. în imagine se vede o femeie cu păr roşcat şi ochelari de soare.

— Iar acum, priviţi! spune Saki şi deschide o poză cu o altă femeie pe ecran.

Pe pagina web cu personalul de la S-market din Hartola, o femeie roşcată se uită în lentila camerei de supraveghere. Femeia din autogară.

Trei ore şi jumătate mai târziu, aceeaşi femeie stă dinaintea lor, în tăcere. Arestarea ei a decurs fără incidente. Patrula a ridicat-o direct de la casa de marcat, a băgat-o în maşină şi a adus-o la Helsinki. Femeia e calmă, nu pare deloc surprinsă.

— De ce aţi sunat la „Informaţii"? întreabă Jan şi se apleacă mai aproape de femeie.

Acum împart aceeaşi lumină. Neonul pâcâie în tavan.

— Dar v-a luat ceva timp. Am sunat ca să vă explic situaţia, spune femeia cu o voce foarte liniştită, aproape şoptind. în sfârşit, regii îşi primesc pedeapsa. Domnia lor s-a încheiat.

— Regi, despre ce regi vorbiţi?

E rândul lui Heidi să pună întrebări. Heidi se apleacă peste masă şi aşteaptă răspunsul.

— Tiranii tăcuţi ai Regatului Hartola. Despre ei vorbesc. Despre cei care, în trecut, au luat dreptatea în mâinile lor.

— Ce dreptate şi-au asumat regii? continuă Heidi.

Femeia ridică din umeri şi se uită la Jan, cu privirea pierdută.

Pentru o clipă, Jan are situaţia sub control.

— Vă referiţi la vreun caz vechi?

— Da, zice femeia si acum vorbeşte iarăşi doar cu Jan.

— Vă referiţi la fata găsită moartă în râu acum treizeci de ani? întreabă Heidi serioasă.

Femeia nu răspunde, dar devine vizibil mai nervoasă.

— Regii şi-au asumat odinioară rolul de Dumnezeu, dar nu au fost traşi la răspundere. Acum cineva a decis să se răzbune, spune femeia cu o expresie de parcă tot ce s-a întâmplat e de la sine înţeles. Trei şi-au primit deja pedeapsa.

— Trei, repetă Jan. Vreţi să spuneţi că sunt mai multi?

Femeia se uită la Jan surprinsă.

— Cine sunt ceilalţi?

Jan aproape că ţipă.

Dar femeia nu scoate niciun sunet. Lui Jan îi vine să o zgâlţâie. Mai întâi şi-a făcut numărul, apelând linia de informaţii, iar acum tace.

— Cel care se amestecă în treburile superiorilor va avea de suferit, mârâie femeia în cele din urmă şi îl priveşte pe Jan în ochi. Regii au vrut să-şi păstreze identitatea secretă, aşa să fie şi acum, zice femeia, evident mulţumită de răspuns.

— Cine este al patrulea rege? repetă Jan. Acum este vorba de viaţa cuiva, înţelegeţi? insistă Jan, dar femeia nu spune nimic. Vă putem ţine aici mult timp, spune Jan şi schimbă tactica. Nu vreţi să suferiţi din cauza lor, zice el si încearcă să observe dacă a reuşit să găsească abordarea potrivită.

— Nu mă grăbesc niciunde, zice femeia.

Apoi îşi ridică faţa şi îl priveşte pe Jan direct în ochi.

— Am suferit deja destul. Nu mai am nimic de pierdut. Sper doar cu toată inima că ultimul rege va muri. După ce moare şi el, doar ruinele regatului vor rămâne pe mal, şopteşte femeia şi apoi se închide din nou în lumea ei.

Jan e nedumerit. Femeia pare atât de obişnuită, înfăţişare normală de patruzeci sau cincizeci de ani. Iris Lepisto. Născută în ’72, fără familie. Potrivit informaţiilor, e casieră la S- market din Hartola. Femeia este nemaipomenit de frumoasă, cu păr roşcat şi cu pistrui, dar are un aer suspicios, retras.

Tăcerea umple camera, dar Heidi o întrerupe când dă cu piciorul violent în scaunul femeii. Jan tresare, dar lasă lucrurile să se desfăşoare. Adesea schimbă rolurile cu Heidi, pentru a bulversa persoana interogată.

— Gata cu prostiile astea! strigă Heidi, iar Jan recunoaşte în vocea lui Heidi o reală nerăbdare.

Spre surprinderea tuturor, femeia se dezmeticeşte şi începe să râdă aproape maniac.

— Pe cei trei, pe cei ucişi, i-aş fi putut numi chiar şi în vise. însă despre al patrulea nu vă pot spune nimic. Nimeni nu-i cunoaşte identitatea.

Jan ştie foarte bine că ancheta este pe cale să răscolească tot mai adânc trecutul Regatului Hartola. Citeşte dosarul Helenei Toivio si îsi

freacă tâmplele. Ancheta debutase la

începutul lunii septembrie 1989, dar se încheiase la începutul primăverii lui 1990, iar poliţia a dat uitării cazul. în dosar era notat că, în ciuda lipsei de dovezi sau tocmai din cauza lipsei lor, nu aveau un alt motiv decât să presupună că fata ajunsese în repeziş fie accidental, fie prin voinţă proprie. Totuşi, nu era considerat caz închis, nefiind oficial clasat. Oare cineva nu este de acord cu ipoteza sinuciderii? se gândeşte Jan şi începe să citească din nou documentele, cu mai mult interes.

Helena Toivio a fost găsită moartă în râul Tainionvirta pe 1 septembrie 1989. Cauza oficială a morţii: înec. O urmă, o vânătaie la cap. Evaluare: se lovise în timpul/după intrarea în apă. Autopsia efectuată pe cadavru indică urme de alcool.

Jan citeşte raportul poliţiei şi se uită la fotografiile din dosar. Are impresia că ancheta a fost oprită fără o investigare amănunţită. Jan se uită să vadă cine a întocmit raportul. Cine a fost responsabilul la acea vreme? Spre surprinderea lui, observă că raportul e anonim.

După ce o au interogat-o pe femeie, totul pare înfricoşător de simplu. înecul Helenei Toivio. Cazul unei tinere care şi-a pierdut viaţa, redeschis de Saana, pare să plutească din ce în ce mai aproape de suprafaţă.

Au primit toate informaţiile adunate de Saana. Comentarii, descrieri ale persoanelor, idei despre intrigă. Copii ale articolelor vechi, interviul jurnalistei, detalii despre întâlnirea cu mama Helenei şi informaţii din ghidul local despre conacul Koskipăă.

Jan se simte straniu citind investigaţia altcuiva. Are impresia că şi el ar fi scris

aceleaşi observaţii ca Saana. Sunt atât de exacte si
analitice. Jan măreşte pozele de pe telefon şi citeşte diverse informaţii. îi atrag atenţia cuvintele „Laura Malm, dispărută”. Dar moartea investigată de Saana nu e despre o fată pe nume Helena Toivio? Jan îi scrie un mesaj lui Saki, pentru orice eventualitate. „Află ce poţi despre Laura Malm. Anii ’80, născută pe la începutul anilor 1970.”

în timp ce aşteaptă răspunsul lui Saki, Jan începe să-şi reorganizeze propriul puzzle al investigaţiei, bazat pe noile informaţii. După ce se uită peste documentele de la Saana, nu mai este sigur cine este vizat în această anchetă. Aşază central fotografiile celor trei decedaţi. Lars Sundin, Matti Eskola şi Antti-Juhani Fors. Doi s-au născut în acelaşi an si toti trei au urmat acelaşi
liceu. Dar trebuie să fie şi altceva. Jan aranjează pe perete indicaţii despre evenimente, oameni şi întrebări. Apoi revine la frânturile de informaţii adunate de Saana. Fotografiile din jurnalele Helenei, cea cu un bărbat tânăr, înconjurat de orhidee, poze de la confirmare, peisaje din curtea conacului, cadre cu sobe de teracotă şi peisaje de la fereastra încăperilor muzeului care funcţionează în prezent în conac. în cele din urmă, Jan se opreşte asupra unei fotografii pe care Saana a făcut-o într-o clădire mică, părăsită. Ceva din imagine i se pare cunoscut. Se gândeşte o clipă şi apoi îşi caută geanta. Scoate un dosar cu fotografii pe care încă nu le-a adăugat pe peretele anchetei. Poze cu fetele tinere, găsite la Eskola. Jan se uită la cadrele surprinse de

Saana le-a făcut în căsuţă şi le compară pozele vechi, obscene. Da. Tapetul cu model cu trandafiri din imaginea Saanei este acelaşi cu cel din pozele cu fetele, găsite acasă la Eskola. Ce poate să însemne? Jan se uită la ce scrisese Saana sub fotografii: „sauna de pe mal”. O sună imediat.

Jan îi trimite lui Saki adresa primită de la Saana şi îi cere echipei de tehnicieni criminalişti să vină la fata locului chiar în dimineaţa

următoare. Se uită la ceas. E şapte şi jumătate. El şi Heidi mai au timp să treacă azi pe acolo.

Râul curge liniştit când Heidi şi Jan traversează podul suspendat spre căsuţa de pe malul opus. Multe insecte roiesc deasupra apei, iar luciul calm reflectă frumos cerul.

— Ascultă câtă linişte e, spune Heidi şi se opreşte la mijlocul podului.

Jan se opreşte şi el. Niciunde nu vede pe nimeni. Doar ei doi si seara de vară răcoroasă, dar plăcută. Jan se întreabă unde ar vrea Heidi să fie acum. Este puţin probabil că, dacă ar avea de ales, şi-ar dori să investigheze o saună abandonată pe un mal în Hartola. Jan realizează că ştie unde si-ar dori să fie. Cu Saana. Oriunde.

Jan se uită la fizicul atrăgător şi la chipul frumos al lui Heidi. Deşi Heidi şi-ar putea găsi uşor pe cineva, e singură de ani de zile. Şi Jan e în aceeaşi situaţie. Oare Heidi e fericită? Jan nu e sigur dacă îşi imaginează sau dacă Heidi se poartă într-adevăr cumva mai blând după întâlnirea cu Saana. De parcă Saana i-ar fi influenţat cumva părerea

lui Heidi despre Jan. Jan omoară ţânţarul care-i bâzâie în jurul bărbiei şi îl aruncă în apă la peşti.

Tăcerea domneşte în saună. Usa nu este încuiată. Jan se apropie primul de uşă şi îi face semn lui Heidi să aştepte pe verandă.

— Sauna şi terenul din jur ţineau de conacul care se află pe celălalt mal al râului; au renunţat la ea doar când muzeul a fost deschis. Atunci sauna a fost trecută în proprietatea satului, spune Heidi, intrând cu grijă în clădire. Pare abandonată, zice ea, uitându-se prin mica încăpere acoperită de un strat gros de praf.

Pe podea se zăresc câteva urme de paşi. Jan se gândeşte o clipă; probabil sunt urmele Saanei. înainte de vizita ei, căsuţa de pe mal a fost lăsată în paragină zeci de ani.

— Echipa de criminalişti o să aibă mult de lucru aici, zice Jan când se întorc din vestiarul saunei.

Echipa trebuie să ia mostre de pe pat, de pe podea, de peste tot. Poate că prin praf s-ar găsi fire de păr sau orice altceva care ar fi legat de cei vii sau decedaţi. Aşteaptă confirmarea identităţii fetelor din fotografii. Jan se opreşte la intrare. Un cap de cerb îl priveşte de pe peretele camerei degradate. în clădire, culorile s-au estompat în timp.

După ce se întoarce în camera de hotel, Jan începe să formuleze o nouă ipoteză. Dacă bărbaţii erau regi, atunci trebuie să existe şi supuşi ai regilor. Cine sunt fetele din fotografii şi care este rolul lor în toate acestea? Oare printre victime se găseşte una care si-ar dori răzbunare?

Jan îi transmite lui Saki că toate probele

obţinute din casa părăsită de către echipa de tehnicieni trebuie analizate pentru eventuale corespondenţe între tinerele date dispărute şi bărbaţii ucişi, cu însemnul ars. Saki recepţionează mesajul, iar Jan se gândeşte că ar trebui să o interogheze şi pe Saana. înainte să apuce să se gândească la asta, Heidi bate la uşă şi intră.

Pare nedumerită.

— Femeia nu e cea care a sunat la linia telefonică, începe Heidi. Tocmai am primit informaţii că are un alibi. Iris era la serviciu, la S- market. Avem ora intrării în tură si declaraţiile colegilor de serviciu. Iris nu avea cum să ajungă de la Suomenlinna la Hartola devreme, pentru tura de dimineaţa.

Jan se uită la Heidi şi dă să spună ceva, dar Heidi continuă:

— Nu, nu e posibil ca femeia să fi plecat în timpul serviciului ca să comită o crimă, apoi să se întoarcă si să-si continue tura. Trebuie să fie

altcineva.

## Duminică, 21 iulie / Hartola

Saana aşteaptă cu nerăbdare să îl vadă pe Jan.

Are multe întrebări. A oferit de bunăvoie poliţiei tot materialul său de cercetare, dar nu a primit înapoi nici notele predate, nici o explicaţie clară. De aceea gândul nu-i dă pace. Ar putea ca toate să aibă legătură? Soarta Helenei şi crimele investigate de Jan?

Saana nu a putut dormi gândindu-se la evenimentele petrecute. Anchetatorul a întrebat-o pe ea, pe EA, despre trecutul Regatului Hartola. Teorii şi păreri despre ce legătură are moartea Helenei cu informaţiile găsite de Saana. Erau şi multe întrebări la care Saana nu avea răspuns. Care dintre prietenii sau rudele Helenei şi-ar dori răzbunare? S-a întâmplat ceva în aceeaşi perioadă care umbrise viaţa multor tinere? Ultima întrebare i-a rămas Saanei în minte. Oare moartea Helenei ar fi putut fi provocată de von Reichmann? Poate că von Reichmann si-a folosit poziţia de persoană interesantă şi a atras-o pe Helena intr-un loc de unde nu mai era cale de întoarcere?

Saana are deja o listă cu suspecţi, dar răspunsul la întrebarea „cine este criminalul?” o bântuie. Tabloul mistic de pe peretele salonului din conac si anii menţionaţi de mătuşă, când Hartola a fost cuprinsă de frenezia ezoterică. August von Reichmann, baronul. Se ştiu surprinzător de puţine

lucruri despre el. Saana a stat trează în pat până la trei, iar dimineaţa a realizat că ar trebui să-l cunoască şi pe baron, pentru a o înţelege pe Helena. Helena a murit pe domeniul baronului, poate chiar în timpul petrecerii organizate de el. Unde s-a mutat baronul? De ce a plecat din Finlanda atât de repede după moartea Helenei?

în toiul nopţii, după ce Saana şi-a dat seama de importanţa baronului, i-a venit în minte o idee şi mai nebunească. Ar trebui să-l găsească pe baron, să-l cunoască personal. Dacă bărbatul e încă în viaţă, i-ar putea pune direct toate întrebările. Dacă bărbatul e mort, Saana ar dori să-i vadă locul de odihnă.

Saana încearcă să-l sune pe Jan. Nici acum nu răspunde. într-un târziu, îi scrie un mesaj. Se pare că Jan e ocupat.

Amintirea nopţii de la hotel începe să se estompeze treptat în mintea ei. Ar vrea o confirmare, o dovadă că merită să investească în relaţia cu Jan. De asemenea, vrea răspunsuri. Aventura captivantă, de reporter de investigaţie, a luat o întorsătură tulburătoare, iar Saana s-a pomenit în mijlocul unei adevărate anchete criminalistice. Saana nu poate să se oprească acum. Trebuie să-l găsească pe baron. Ar pleca într-o excursie pentru o vreme, departe de lumea din Hartola, care a devenit tot mai ciudată. Poate călătoria i-ar oferi răspunsuri. Şi poate i-ar prinde bine un pic de distanţare de Jan. Relaţia lor poate să ajungă într-un punct mort, chiar dacă Saana se stresează sau nu. Inspiră adâncă, apoi expiră.

Când Saana tocmai se gândea că este o femeie independentă, sună Jan. Saana se bucură; se topeşte când îi aude vocea. Dar nu-1 întreabă când va avea timp să se vadă din nou. în schimb, Saana îi spune că are de gând să se ducă la Berlin. Toată dimineaţa s-a ocupat de organizarea călătoriei. Zboruri ieftine cu Norwegian Air, un Airbnb în

Friedrichshain pentru o noapte şi orarul trenurilor către Potsdam. Doar o noapte de cazare.

— Bine, răspunde Jan. Hartola nu pare să fie un loc foarte sigur în aceste zile.

Atitudinea lui protectivă o face pe Saana să zâmbească. Totuşi, Jan sigur glumeşte, Saana chiar nu are niciun motiv să-i fie frică, nu? Nu află nimic de la el şi desigur că nu îi poate dezvălui Saanei detaliile anchetei criminalistice. Oare în sat s-a mai întâmplat şi altceva despre care Jan ştie prin natura profesiei lui, dar care nu a fost comunicat publicului?

— Călătoria asta e de fapt muncă de teren, dezvăluie Saana. Vreau să-l găsesc pe August von Reichmann, cel care a locuit în conacul Koskipää. Omul căruia i se spune „baronul”. A părăsit Finlanda în anul în care Helena a murit. Nimeni nu ştie de ce a plecat.

— Interesant, spune Jan. Ştii unde să-l cauţi?

— Baronul a avut mai demult un om de încredere. îngrijitorul care se ocupa de conac. Cu ani în urmă, von Reichmann i-a trimis îngrijitorului o carte poştală. Vederea conţinea informaţii cum că bărbatul locuieşte într-un cămin de bătrâni în Potsdam. Am şi adresa, spune Saana. în zilele noastre, nimeni nu dispare fără să lase o urmă, nu-i aşa? întreabă Saana nesigură.

— Pot să caut câteva adrese pentru tine, inclusiv din surse internaţionale, zice Jan, iar Saana simte că vorbeşte serios.

— Mulţumesc! spune Saana. Am sunat deja de dimineaţă la căminul de bătrâni ca să mă asigur că găzduiesc un domn bătrân pe nume August von Reichmann.

Jan tace o clipă, de parcă n-ar şti ce să spună. Apoi răspunde liniştit, cu vocea lui joasă şi gravă:

— Drum bun!

# HARTOLA

## Vara, 1989. Ultima seară.

*În sfârşit veni seara pe care Helena o aşteptase toată vara. Balul Venetian. Nu întâlnirea cu baronul o făcea nerăbdătoare, ci misiunea pe care ea şi băiatul o aveau de îndeplinit.*

*La petrecerea celor confirmaţi, după tabără, Helena îşi jucă rolul fetei sfinte pentru toate cunoştinţele neîngăduitoare şi plictisitoare. Contrar aşteptărilor ei, la petrecere se servise doar bere de casă, nu vin spumant, ca acasă la Johanna. Cu toate acestea, acolo avea să înceapă noua ei viata.*

*Helena se uită la ceas. îl va întâlni pe băiat la Kesoil la ora cinci, înainte ca grupul din tabăra celor confirmaţi să se adune. Abia aşteptau să se lase seara. I-a spus mamei că va petrece noaptea la Johanna. Nu, nu vor sta treze prea târziu. Doar vor viziona un film, apoi se vor duce la culcare. Helena şi-a dat unghiile cu ojă neagră şi şi-a îndesat o rochie în rucsac, care contraveneau ideii de puritate. O rochie neagră, vaporoasă, nicicum ceea ce purta de obicei. Arăta mai degrabă ca rochia unei femei curajoase, aşa cum Helena urma să fie în acea zi.*

*La Kesoil, băiatul îi întinse Helenei un pacheţel peste blatul lipicios al tejghelei benzinăriei. Pachetul conţinea o brăţară subţire de aur. Fără să ezite, Helena îl lăsă pe băiat să-i pună bijuteria pe încheietura mâinii si se uită la el zâmbind cu afecţiune.*

Toţi cei din tabără ajunseseră în Auris. Atmosfera a fost tensionată la început; după câteva săptămâni, tabăra părea o realitate diferită. Câţiva se mândreau cu cadourile şi sumele de bani primite de la familie, dar cei mai mulţi erau interesaţi mai degrabă de ţigări sau bere. îndrumătorii şi-au ţinut promisiunea şi au adus bere şi vin roşu. Aveau de toate. Acum stăteau emoţionaţi în jurul focului de tabără. Se simţeau mai maturi. Lăsau în urmă poveşti şi priveau înainte cu speranţă.

Fără ca nimeni să observe, Helena se juca cu bijuteria nouă pe mână. Era rece la atingere, întinse mâna spre sticla de bere deschisă de pe jos şi luă o înghiţitură. Gustul de malţ era aproape respingător.

— Pot să beau şi eu puţin? se auzi o voce lângă Helena, din direcţia soarelui.

Helena îşi ridică privirea spre lumină şi o recunoscu pe fohanna.

— Bineînţeles, deşi si asta e tot al naibii de rea, râse Helena şi, pentru prima dată în acea seară, se simţi relaxată.

— Mulţumesc! spuse fohanna şi apucă sticla, ezitând.

Poate că faptul că împărţeau berea Lahten Sininen reprezenta calea lor de a se împăca în cele din urmă. Helena râdea; se îmbătase, dar, în taină, mai aştepta ceva. Seara ei nu era numai despre asta. Era şi despre altceva, despre mult mai mult. Va pleca de la petrecerea celor confirmaţi la balul veneţian. îl va întâlni pe băiat la conac. Va alege necunoscutul şi pe băiat. Copiii aveau să rămână pe malul apei. Avea deja masca veneţiană în geantă, iar la conac o aştepta altceva, ceva necunoscut şi imprevizibil Ceva mai matur şi mult mai fascinant.

O oră mai târziu, Helena plecă în linişte spre marginea pădurii întunericul de august învăluise deja tabăra. Lumina focului îi învăluia doar pe cei

*care stăteau în jurul lui, nu şi pe cei de la margine. Helena nu îşi aprinse lanterna şi îşi împinse bicicleta repede în întuneric. Totul decurgea aşa cum plănuise. Ritualul tăcut de trecere de la copilărie la maturitate. însă cineva din mulţime văzu totul si urmări cu atentie mişcările Helenei.*

*Când Helena era deja mai departe cu bicicleta, Johanna începu să alerge. Se strecură prin locurile umbrite şi alergă atât de discret după Helena, încât ea nu auzi nimic.*

*Puţin ameţită după bere, Helena îşi parcă bicicleta şi intră în bar. O căută cu privirea pe Inkeri şi se bucură să o vadă, zâmbind, la o masă din colt.*

*— Am vrut să vă dau asta, spuse Helena şi îi întinse lui Inkeri o foaie de hârtie mototolită.*

*Se hotărâse să înceapă să răspândească informaţii, să-i lămurească pe cei din jur asupra propriilor ezitări.*

*— îmi place de dumneavoastră, dar v-am văzut cu profesorul acela, începu Helena şi se bucură să vadă o privire nedumerită pe chipul frumos al lui Inkeri. Omul acela nu este demn de dumneavoastră, este ceva putred în el.*

*Astfel îi spuse Helena şi simţi o certitudine ciudată şi străină curgându-i prin vene.*

*Când Inkeri începu să citească confuză poemul de pe foaia de hârtie, Helena plecase deja*

*Când Helena ajunse la conac, petrecerea începuse deja. Muzica în surdină răsuna din curte până la moara de vânt. în rest, era linişte. Helena îsi lăsă bicicleta puţin mai departe, în întunericul pădurii, şi se schimbă în rochie. Părinţii ei nu trebuie să afle niciodată că nu a fost acolo unde ar fi trebuit să fie. La fohanna.*

*Helena se apropie şi recunoscu silueta familiară la coltul clădirii din curte. Timidă, Helena se apropie, iar băiatul o luă de mână. Băiatul era mai curajos*

*acum. O trase pe Helena mai aproape de el şi s-au sărutat în timp ce muzica de dans cânta în fundal Seara asta e totul, gândi Helena, în timp ce băiatul o legănă uşor pe ritmul muzicii*

.

## Duminică, 21 iulie / Hartola

Heidi recapitulează în minte toate informaţiile adunate până acum. Şi-a petrecut dimineaţa la reşedinţa lui Fors, o casă simplă, modest mobilată. Heidi nu a descoperit niciun indiciu. Bărbatul trăise ca un ascet.

Heidi se gândeşte la tot ce a observat în timpul anchetei şi la ce a auzit de la Jan în ultima vreme. I se pare foarte amuzant că femeia cu care se întâlneşte Jan a adunat informaţii, încă de la începutul verii, despre un incident vechi, iar acum asta se dovedeşte esenţial pentru ancheta lor. Jan, detectivul încăpăţânat şi rece, pe care îl cunoaşte prea bine, şi-a permis să amestece serviciul cu timpul liber.

Heidi are impresia că Saana a intrat în viaţa lui Jan de parcă cineva şi-ar fi pus o dorinţă care a devenit realitate. Saana ar putea fi şi o dorinţă îndeplinită pentru Heidi. De câţi ani spera la o schimbare în viaţa lui Jan?! Ceva bun, care să spargă cochilia dură creată de Jan şi să-i pătrundă în suflet, să i-1 lumineze. Dar acum, când Saana a apărut în viaţa lui, se simte confuză. Heidi ar vrea să râdă de ea însăşi, dar nu poate. într-o oarecare măsură, îşi dă seama că este geloasă. Jan, colegul ei, mâna ei dreaptă, fratele ei, şi-a găsit acum alt partener. Oare i se va schimba atitudinea faţă de ea? Oare vor deveni mai distanţi din cauza

Saanei? Heidi scutură din cap de parcă forţa acestei

mişcări i l-ar goli. Gândurile jalnice ale unui om singuratic. Bineînţeles că se şi bucură pentru Jan. La urma urmei, a observat felul în care Jan se uită la femeie.

Heidi nu înţelege cum criminalul a reuşit să-şi ascundă identitatea. De ce nu găsesc nici un indiciu? Multe gânduri îi trec prin minte. Fie criminalul este un poliţist care ştie să-şi acopere cu grijă urmele, fie este foarte greu de observat. Atât de retras, încât e imposibil să fie bănuit. Jan i-a dat lui Heidi o sarcină clară: „Studiază documentele Saanei şi răspunde la întrebările ei din punctul nostru de vedere. Vom relua toate informaţiile la 18:15, în camera 25”, scria în mesaj. Asta o enerva puţin pe Heidi. Ea, detectivul de la Omucideri, nevoită să caute informaţii bazate pe investigaţiile făcute de cea mai recentă iubită a lui Jan, care se juca de-a detectivul, o civilă, ca Linden din serialul acela.

Se pare că Saana l-a întrebat două lucruri pe Jan. Cine a investigat mai demult cazul? Şi dacă ar putea găsi undeva, în arhivele poliţiei, informaţii despre o fată pe nume Laura Malm?! în fapt, întrebări foarte relevante. La naiba, se gândeşte Heidi. Femeia făcuse o investigaţie clară şi bine structurată.

Heidi se uită prin documente şi se opreşte la o fotografie printre notele făcute de Saana: *Colegiul Tavastiei de Est, 1985, 1988, 1989, profesorul „Lasse”. Picta tablouri sub numele de artist „Krol”.* întocmai, gândeşte Heidi. în imagine e Lars Sundin tânăr. Această informaţie îl leagă şi pe Lars Sundin de Hartola.

Heidi parcurge rapid vechiul articol din *Hymy* şi povestea sinuoasă despre moartea misterioasă a unei tinere. Povestea în sine nu i se pare interesantă, dar totuşi se opreşte curioasă asupra unei fotografii. Articolul menţionează că poliţistul responsabil de anchetă a refuzat să dezvăluie

informaţii despre moartea fetei. Cine a condus ancheta morţii Helenei Toivio? Poza nu este focalizată, poliţistul stă în Saab-ul oficial şi priveşte în altă direcţie, dar fotograful a reuşit totuşi să surprindă un indiciu clar. Această fotografie făcută în 1989 îi dă brusc peste cap toate ipotezele lui Heidi.

Oare e cu putinţă? se întreabă şi mijeşte ochii din ce în ce mai aproape de imagine. Apoi face o fotografie cu telefonul şi pune teancul înapoi pe masă. Heidi nu ştie ce să facă. Inima îi bate să-i sară din piept. El. Dintre toţi oamenii, chiar el. Heidi se uită la ceas. Sase fără cinci. Au întâlnire la şi un sfert, în camera lui Jan. Heidi se uită iar la ceas. Minutele trec lent. Nu mai poate aştepta şi porneşte aproape în fugă spre camera lui Jan.

După ce Heidi îi spune ceea ce tocmai a descoperit, Jan nu mai spune nimic. Vrea să vadă mai întâi fotografia. Să fie sigur.

Jan se uită la poză. Da. Fotografia din articolul de ziar îl înfăţişează destul de clar pe şeful lor, directorul INI, Juha Mertanen. Cadrul e surprins de la distanţă şi nu este tocmai clar, dar nu încape nicio îndoială. După ce Jan vede poza, trebuie să se gândească. Ce adaugă această informaţie la anchetă, ce elimină, ce schimbă? După ce Jan cugetă o vreme, o conduce pe Heidi în hol, fără să mai comenteze nimic.

— Hai să luăm o gură de aer curat, zice Jan, iar Heidi încuviinţează.

Şi el crede că presupunerea e corectă. Fă ce trebuie când indiciile duc spre ai tăi. Asigură-te că nu eşti ascultat. Gândeşte-te în cine poţi avea încredere. Să nu scoţi niciun cuvânt dacă situaţia pare imposibilă. Heidi şi Jan cunosc câteva cazuri la limită, despre care nimeni n-a vorbit de mult. însă, de data asta, e vorba despre cu totul altceva.

Superiorul lor tocmai a devenit parte din anchetă.

După ce se întorc de la plimbare, Jan îl sună pe Saki.

— Antti-Juhani Fors i-a cunoscut pe Sundin şi pe Eskola, cel puţin din timpul studiilor. Dar am găsit urme şi în Hartola. Pe baza informaţiilor adunate de Saana, Lars Sundin a lucrat ca profesor de artă la Colegiul Tavastiei de Est din Hartola. Se pare că a folosit un pseudonim. Conform ultimelor date, Mertanen a lucrat ca ofiţer de poliţie în Hartola în anii ’80. E important să ştim dacă se găseşte ceva despre Mertanen din acea perioadă, din anii ’80 şi ’90, ceva oficial, orice.

Saki promite că va căuta şi va reveni cu un răspuns cât mai curând.

— Ar fi grozav dacă mi-ai dezvălui informaţiile faţă în faţă, spune Jan în cele din urmă, puţin răspicat.

Saki pare că urmează să ceară o explicaţie, dar deodată primeşte răspuns din tonul vocii lui Jan. *E un subiect delicat, mai bine ne vedem.*

Când Saki bate la usa camerei 25 în hotelul Linna, şase ore mai târziu, după ce a făcut rost de informaţii şi a condus până la Hartola, uşa i se deschide imediat. Heidi îl salută din cap şi se dă la o parte din calea lui. Saki aruncă un teanc de hârtii dinaintea lor. Cea de deasupra pare o copie a unei fotografii dintre cele găsite la Eskola. O aluniţă de pe gâtului fetei din poză este încercuită. O aluniţă similară se vede pe poza sub care scrie *Laura Malm.*

— Cum a dispărut fata aceasta? rupe Heidi tăcerea.

— Potrivit informaţiilor, părinţii ei au căutat-o, dar n-au găsit nimic, spune Saki. Poliţia a spus că era vorba de o adolescentă răzvrătită. Conform înregistrării interogatoriului, mama fetei a spus că fata plecase de acasă foarte supărată. în dosarul de

anchetă al lui Malm scrie că de căutarea fetei s-au ocupat poliţiştii din Hartola.

— Cine dintre poliţişti? întreabă Heidi şi se uită serios la Saki.

Saki răsfoieşte hârtiile ca să ajungă la sfârşitul raportului, dar nu găseşte niciun nume.

— Poliţia din Hartola, dar, dintr-un oarecare motiv, raportul de investigaţie nu menţionează niciun nume, zice Saki.

Jan şi Heidi se uită unul la altul. Piesele tocmai s-au aşezat. La un moment dat, Mertanen si-a şters numele ca să nu aibă legătură cu ancheta.

Saki le dă o listă cu numele studenţilor de la Liceul Jyväskylă, din ani diferiţi. Un alt nume familiar e încercuit pe listă.

— La naiba! şopteşte Jan când vede ce scrie pe hârtie.

Numele de pe document îl neliniştеşte. Al patrulea, posibila persoană care unea toate firele intrigii, şeful lor, Juha Mertanen. Saki a găsit informaţiile necesare. Conform acestora, Mertanen a studiat cu ceilalţi la aceeaşi scoală. Saki a găsit în arhivele din Lahti şi unul dintre rapoartele lui Mertanen de la poliţia din Hartola, din 1989. O bătaie care a avut loc la benzinăria Kesoil. Raport întocmit de: Juha Mertanen. Alte informaţii: Departamentul de Poliţie Hartola, ofiţer junior Juha Mertanen, 1983-1989.

Jan şi Heidi analizează în tăcere informaţii noi. Heidi are impresia că aude cum inima lui Jan bate la fel de agitată ca a ei. Se gândeşte la femeia care a sunat la „Informaţii” şi care a spus că există şi un al patrulea rege. Patru regi, iar trei au murit. Ar mai fi unul. Două întrebări sunt mai importante. Cine este cel care îi omoară pe regi unul câte unul? Si întrebarea cea mai dificilă: superiorul lor e ucigaşul sau următoarea ţintă a

acestuia

?

## Luni, 22 iulie / Berlin

De îndată ce martorul pentru centura de siguranţă se stinge, oamenii se ridică şi încep să se împingă pe culoarul avionului ca nişte maniaci. Saana stă relaxată pe locul ei. Priveşte pe geam cum angajaţii aeroportului aruncă bagajele descărcate din avion în cărucioare. După ce-au coborât aproape toţi pasagerii, Saana se ridică de pe scaun. Cei care s-au grăbit vor trebui să-şi aştepte bagajele la fel ca ea.

Saana nu vrea să se gândească la Jan pentru o vreme. „Drum bun”, i-a spus bărbatul şi a părut cumva tăcut, de parcă deja i-ar fi părut rău, ştiind ce se va întâmpla cu ei. Povestea se va încheia brusc din cauza programului încărcat de la serviciu, înainte să aibă ocazia să înceapă cu adevărat. Poate că Jan procedează aşa cu toate femeile. Le farmecă cu caracterul lui prietenos şi neprefăcut, dar după ce obţine ce îşi doreşte, se retrage şi spune că e ocupat cu munca. Saana se întreabă dacă i-a evaluat corect caracterul. Dacă se va dovedi că e un nemernic, nu va mai putea considera că ştie să citească oamenii. Legătura dintre ei totuşi pare atât de puternică.

Seara, Saana merge la barul Wohnzimmer din zona Prenzalauer Berg. Saana se destinde în atmosfera relaxată din Berlin si se întreabă de ce nu s-a gândit să vină aici pentru vară, în loc să meargă în Hartola. Germania e şi mult mai ieftină decât Finlanda.

Hartola, dintre toate locurile din lume. Cu toate că, în momentul când a ales Hartola, nu avea întreaga hartă desfăşurată în faţă. E bine că măcar poate să se gândească la viitor.

Saana mai comandă un pahar de Riesling şi îşi scoate laptopul. Vrea să scrie. în timpul zborului o idee a prins contur în mintea ei. Cu cât se îndepărtează mai mult de Hartola, cu atât vocea regatului răsună mai puternic în capul ei. Vocea Helenei.

După două pahare de Riesling şi o pagină scrisă, Saana decide să caute pe Google traseul exact. Va merge la cazare, va dormi bine şi va pleca dimineaţa devreme cu trenul spre Potsdam. Google îi oferă indicaţii de mers pe jos de la gară la căminul de bătrâni. Destinaţia este marcată pe hartă cu o piuneză roşie. St. Franziskus Seniorenpflegeheim, Potsdam, Germania.

în dimineaţa următoare, în tren, Saana citeşte întrebările pe care le-a scris şi la care speră să primească răspuns de la bătrân.

*De ce aţi plecat din Finlanda?*

*Vă amintiţi lista de invitaţi a ultimului bal Veneţian ?*

*Mai aveţi fotografii de la petrecere?*

*Ce s-a întâmplat, de fapt, pe domeniul conacului?*

Saana speră să afle totul de la el. îşi ridică privirea din caiet şi se uită la pasagerii din tren. Vagonul e aproape gol. Câteva locuri mai încolo, o mamă şi fiica ei călătoresc împreună. Asta îi aduce aminte Saanei de un episod când călătorea cu trenul însoţind-o pe mama ei. Când era mică, obişnuiau să-şi pregătească sandvişuri şi să se ducă cu trenul la Jyvăskylă. Avea voie să-şi mănânce sandvişul în timpul călătoriei. Castravetele era mereu lipit de brânză şi umezea pâinea. Saanei nu-i plăceau deloc

de castraveţii din sandvis, dar mamei da.

Când ajunge în Potsdam, Saana se duce spre cămin, urmărind harta. Deşi traseul e clar, uneori e imposibil să distingă străzile trasate ca nişte linii.

Afară e cald. în Berlin a fost cel mai mare val de caniculă din an si aceeaşi zăpuşeală o însoteste pe Saana până în Potsdam. Totuşi, nu poţi să te plângi din cauza căldurii dacă te gândeşti la vremea capricioasă de vară din Finlanda, se gândeşte Saana, în timp ce păşeşte pe asfaltul fierbinte.

în cele din urmă, găseşte căminul de bătrâni, înconjurat de copaci verzi, ca pe Google Street View, imidă, Saana intră în clădire. Asistenta amabilă ridică din sprâncene şi încearcă să înţeleagă ce spune Saana. Domnul Reichmann? Da, e în camera şase. Dacă poate să vă primească? Da, desigur. Asistenta vorbeşte germană pentru sine, pentru că Saana înţelege doar câte un cuvânt ici, colo. Saana a cumpărat o ciocolată finlandeză Fazer Sininen pentru August von Reichmann, dar s-a topit de la căldură. Totuşi, decide să-i ofere cadoul bărbatului. Acesta zâmbeşte şi pare intrigat. O reală confuzie i se poate citi pe chip.

— Bună! îl salută Saana.

— *Hallo!* răspunde el.

— Vin de la Hartola, aţi locuit acolo pe vremuri, spune Saana şi observă că deja vorbeşte lent şi foloseşte un limbaj extrem de clar.

Bătrânul se uită neajutorat la asistentă.

— *Sprechen Sie Deutsch?* o întreabă asistenta pe Saana şi o încurajează zâmbind să continue. *Herr von Reichmann kann nicht Finnisch*
*sprechen*.1

— *Finnland? Du?* 2 încearcă Saana să întrebe în germana ei stâlcită, dar bărbatul nu pare să înţeleagă.

— *Ich komme aus Finnland. Hartola. Du hast*

*Hartola gelebt* se chinuie Saana.

— *Harrthola? Wie so?* - întreabă bărbatul.

Saana începe să se agite. Nu şi-a imaginat că situaţia se va dovedi atât de dificilă. Nu si-a imaginat că bărbatul nu vorbeşte deloc finlandeză.

— *Fehler* 2, spune von Reichmann.

Saana nu ştie la ce se referă bărbatul. Luase cu ea cartea de la muzeu, în care baronul, fotografiat lângă orhidee, pare tânăr.

Saana îi arată bărbatului fotografia veche, dar nicio expresie pe faţa lui nu indică faptul că înţelege cine este în imagine. Bărbatul doar scutură din cap.

— *Fehler,* zice el.

Memoria bărbatului s-a dus complet, se gândeşte Saana şi înjură în minte toate orele de germană la care mâzgălise în caiet şi nu se concentrase la lecţie. *Fehler* e numele cuiva? în

cele din urmă, Saana îşi dă seama că ar trebui să-i ceară fotografii.

— *Foto?*

Bărbatul pare că înţelege şi se îndreaptă încet spre raftul vechi de cărţi. Deodată, ceva mai vioi, scoate un dosar maro, gros, cu fotografii şi arată politicos cu mâna spre scaunul de la masă. Se uită împreună prin imagini şi Saana zâmbeşte politicos la fiecare poză. Nu înţelege niciun cuvânt din explicaţiile lui. Trece ceva timp până când se prinde. Tânărul din fotografii cu siguranţă nu e acel August von Reichmann pe care-1 caută.

1. „Domnul von Reichmann nu vorbeşte finlandeza” (germ., în original) (n.r.).
2. „Finlandeză? Tu?” (germ., în original) (n.r.).
3. „Vin din Finlanda. Hartola. Ai trăit în Hartola” (germ., în original) (n.r.).
4. „Hartola? Cum aşa?” (germ., în original) (n.r.).

„Trebuie să fie o confuzie” (germ., în original) (n.r.)

.

## HARTOLA

### Vara, 1989. Ultima seară.

*Băiatul şi Helena s-au privit în ochi şi şi-au zâmbit prosteşte. Apoi băiatul deveni serios. Aveau o misiune de îndeplinit. Căutau ceva care să dea în vileag răul ascuns.*

*Băiatul i-a povestit Helenei că baronul nu mai folosea sauna de pe malul râului de ani de zile, totuşi, tatăl lui văzuse, din când în când, o lumină aprinsă în clădirea mică. Era ceva ciudat în organizarea petrecerii. Poate că cineva folosea clădirile conacului în scop propriu. Pentru o clipă, muzica de la conac s-a oprit, iar tinerii s-au desprins unul de celălalt. Băiatul va merge primul, iar Helena îl va urma la scurt timp. Vor vedea mai multe dacă nu se duc împreună. Helena avea şi o invitaţie oficială. Strângea mica bucată de hârtie în mână.*

*— Eşti frumoasă, şopti băiatul şi Helena roşi, dar întunericul îi ascunse faţa îmbujorată.*

*Helena îşi puse apoi masca veneţiană pe faţă.*

*— Eşti sigură că eşti pregătită? întrebă el, iar Helena dădu iute din cap, ca să nu aibă timp să regrete.*

*Totul era stabilit dinainte. Vor urmări evenimentele şi vor înregistra totul în secret. Băiatul avea un aparat de fotografiat.*

*Când ajunse în faţa conacului, Helena se opri*

*pentru moment să admire felinarele din curte. Trecu doar o clipă, iar gazda serii se grăbi s-o întâmpine pe Helena. Se apropie pentru un sărut pe obraz si dintr-odată n-a mai ştiut câte săruturi intenţionase baronul să-i dea. Unul, două sau chiar trei. Helena se simţi foarte stânjenită. Von Reichmann o luă de braţ şi o conduse, printre oamenii îmbrăcaţi frumos şi prin decorurile festive, spre salon, care se transformase intr-un ring de dans. Apoi von Reichmann se înclină în faţa ei.*

*— îmi acorzi acest dans? întrebă el iar Helena făcu o reverenţă. Viaţa ta va fi şi mai minunată, şopti baronul la urechea Helenei, învârtindu-se pe ringul de dans.*

*Se opri cu fata în braţe, direct în faţa mesei pline cu bunătăţi. Helena luă un pahar de vin, iar baronul îi turnă băutură. Helena luă timid o înghiţitură, iar baronul o prinse din nou în dans.*

*Helena juca cu sine un joc secret, aici sau acolo, unde evenimentele suprapuse puteau fi comparate între ele. Ar prefera să fie aici, ca orice adolescent, trăgând cu ochiul la cea mai interesantă petrecere din Hartola, sau cu câţiva copii, în jurul focului de tabără, omorând ţânţari? Răspunsul era de la sine înţeles. Helena ar prefera să fie aici în vârtejul dansului si în zumzetul mistic al maturităţii. Helena se opri să mai ia o înghiţitură şi simţi cum vinul începuse deja să o ameţească. Băutura o făcea să se simtă mai bine. De parcă răul, care pândea pe la colţuri, nici nu ar exista.*

*După dans, von Reichmann o prezentă pe Helena câtorva invitaţi: „Permiteţi-mi să vă prezint o tânără frumoasă, care îşi va lăsa amprenta asupra lumii într-o bună zi.” Figurile necunoscute din spatele măştilor închinară în cinstea Helenei. Helena se uită la ochii ce se zăreau în spatele măştilor şi la buzele plescăitoare. Helena se aşteptase la multe rochii de*

*lux, dar până acum văzuse doar câteva femei care arătau mai bine, deşi nu erau îmbrăcate festiv, probabil de vârsta mamei ei Unde erau celelalte fete tinere? Oare seara fusese organizată aşa cum credeau ei că va fi? Oaspeţi de taină, figuri tăcute.*

*Baronul se duse să se ocupe de îndatoririle lui de gazdă în altă încăpere, iar Helena privi timidă în jur. Helena avea să se comporte conform aşteptărilor. La fel ca celelalte fete înaintea ei. Laura Malm, de exemplu. Va aştepta o invitaţie.*

*Iris venise în ultima seară. Când Helena era la fumat cu alte două fete, Iris veni şi o chemă deoparte pe Helena, ca să-i spună ceva. La început, Helena a crezut că din cauză că fumase, dar apoi Iris explică oferta. Helena va deveni noua îndrumătoare, va fi noua membră a grupului. Dacă Helena era de acord să li se alăture, va primi acces în locuri unde copiii nu aveau voie. Petreceri de neuitat, vin cât puteai duce, numai pentru cei aleşi. Oare Helena voia să se alăture? Fusese aleasă special în acest scop.*

*Helena aproape că-i dezvălui că avea deja o invitaţie. Una care nu o obliga la nimic altceva, dar apoi îşi dădu seama că răspunsul ar da prea mult în vileag. Aşadar, Helena nu spuse nimic. Numai ascultă. Voia să ştie cum decurge totul, care e tiparul.*

*— Ai fost aleasă, şopti Iris, apucând-o pe Helena de umeri şi privind-o calm în ochi. Vrei să ştii de ce ai fost aleasă? întrebă îndrumătoarea.*

*Helena ridică din umeri. Nu scoase niciun sunet. Aşa s-au înţeles. Helena ar fi momeala, iar băiatul s-ar ocupa de restul.*

*Iris se aplecă puţin mai aproape şi-i şopti fără să-i ceară permisiunea:*

*— Ai fost aleasă pentru că eşti specială.*

## Marţi, 23 iulie / Berlin

Saana tocmai şi-a luat rămas-bun de la presupusul August von Reichmann şi s-a închis în baia căminului de bătrâni, să caute pe Google cuvântul *fehler*. Modifică câmpurile din Google Translate care precizează limba aleasă din finlandeză-germană în germană-finlandeză şi apoi introduce cuvântul *fehler*. Primeşte repede răspunsul. *Fehler* înseamnă eroare sau confuzie. Saana apasă semnul de difuzor şi ascultă cum se pronunţă cuvântul ca să înţeleagă şi propriile greşeli.

Von Reichmann din căminul de bătrâni nu e cel pe care îl căuta. Dar cine să fi încurcat informaţiile? Cineva din trecut sau chiar Saana?

Adresa e exact cea de pe cartea poştală. Saana trebuie să recunoască adevărul. E un detectiv prost, intr-adevăr, de rahat. A venit până în Germania la cine nu trebuia. Nu a găsit ceea ce căuta. în loc de răspunsuri, are şi mai multe întrebări. Cine a trimis cărţile poştale semnate de August von Reichmann? De ce a folosit această adresă? Unde e adevăratul baron?

în tren, începe să o cuprindă oboseala. Se uită la peisajul schimbător fără să vadă nimic, pentru că se concentrează pe propriile gânduri. De fapt, tiparul este foarte clar. O intrigă clasică, cunoscută din multe poveşti şi filme poliţiste. Cartea poştală trebuie să fi fost falsă. Cineva a depus efort ca să-i inducă în eroare pe îngrijitor, prietenul de încredere al lui von Reichmann. Dar ce s-a întâmplat cu adevăratul baron? Unde e? Şi cine i-a trimis tatălui lui Riku o carte poştală de pe o altă adresă?

Saana se întreabă ce opţiuni are. Oare von

Reichmann trăieşte, dar locuieşte în altă parte? Oare a vrut să dispară? Dacă da, de ce? Sau e mort? Saana se tot gândeşte la ipoteza asta în timpul călătoriei sufocante cu trenul înapoi de la Potsdam la Berlin. Şi dacă, intr-adevăr, von Reichmann e mort? Cu ce ar schimba situaţia?

Oare chiar s-a întors în Germania în acea perioadă sau cineva a vrut doar să lase această impresie? Asta ar complica şi mai mult cazul. Saana simte că începe s-o ia razna cu toate ipotezele ei.

După ce ajunge la cazarea rezervată prin Airbnb lângă Boxhagener Platz din Friedrichshain, Saana îi trimite un mesaj lui Jan: „Călătorie cu trenul în Potsdam, dar am fost nevoită să mă întorc fără niciun răspuns. Cum poţi afla dacă o persoană a murit în Germania? Lam întâlnit pe von Reichmann, dar nu pe cel pe care-1 căutam. Ce mai faci? Te pup.”

Saana se întreabă dacă să îndrăznească să scrie „te pup”, dar deja a trimis mesajul. A vrut săi trimită şi un semn mare de întrebare. Fotografia din carte, cea cu von Reichmann lângă orhideele din curtea conacului.

De fapt, ce s-a întâmplat cu baronul? A fost o idee ciudată să meargă la Berlin, dar şi folositoare. îi e dor de Jan tot timpul, dar nu îndrăzneşte să-i mărturisească nimic. Saana ştie că este extrem de ocupat, iar situaţia pare oricum destul de delicată. Nu se cunosc încă suficient de bine ca să îşi ceară reciproc ceva. Nici măcar să-şi ţină companie. De fapt, ce fel de bărbat e Jan? se întreabă Saana. O face să plutească deasupra norilor, dar, în acelaşi timp, o lasă să se cufunde în incertitudine.

Pe când Saana se gândeşte dacă să meargă la restaurant sau să-si ia doar o saorma, în sfârsit, Jan îi răspunde.

„Ai codul numeric personal sau data naşterii? E posibil să obţinem informaţii de la colegii noştri germani. Când vii înapoi? Mi-e dor de tine. J” Saana înţelege că nu e uşor să vânezi informaţii. Nu scrie nicăieri data naşterii baronului. Saana se gândeşte o clipă şi scrie intenţionat ora exactă a sosirii: „Zborul aterizează la 18:40, cred că prind autobuzul de la 20:00, sosesc în Hartola la statia Onnibus la 22:25. Vii să ne vedem? :)”

„întâlnire / marginea drumului”, scrie Jan. Un zâmbet apare pe chipul Saanei. Probabil vor avea doar câteva minute la dispoziţie până când Jan va fi nevoit să se întoarcă la serviciu, dar Saana aşteaptă fiecare minut cu sufletul la gură. A trecut foarte mult timp de când Saanei i-a fost cu adevărat dor de cineva.

în drum spre casă, fără să-şi dea seama, Saana se gândeşte la cei doi bărbaţi. Jan şi von Reichmann. Oare von Reichmann e rău sau bun? Oare baronul a fost implicat sau atras forţat într-o situaţie fără cale de întoarcere? O nouă bănuială încolţeşte în mintea Saanei, o nouă ipoteză. Şi dacă, în trecut, bunăvoinţa baronului a fost exploatată? Poate că baronul a oferit fără să-şi dea seama un decor cuiva implicat în ceva necurat.

Saana îl vede pe Jan în staţia de autobuz expres de pe Drumul Naţional 4 şi începe imediat să zâmbească. Când coboară din autobuz, Jan o ridică în braţe şi cei doi se sărută fără să-i bage în seamă pe oamenii aflaţi în trecere. Sărutul nu e la fel de romantic ca în filme, e umed, stângaci şi cam nesigur, dar Saana simte din nou o atracţie fizică puternică între ei. După sărutul lung, Jan o ţine pe Saana puţin mai departe de el ca să o privească. Jan se uită adânc în ochii Saanei. Zâmbeşte şi nu spune nimic. Saana îi zâmbeşte înapoi. Aşa funcţionează? Văzându-1 pe poliţistul zâmbitor şi chipeş care o

priveşte intens în ochi, toate îndoielile ei se risipesc. Acum există doar Saana şi Jan. Jan şi Saana. însă telefonul lui Jan sună din nou

.

## Marţi, 23 iulie / Hartola

Jan, Heidi şi Saki se întâlnesc lângă sauna de pe malul râului. Clădirile frumoase ale conacului se înalţă frumos de cealaltă parte a apei. Râul e negru. Nu e nimeni în jur. Se opresc pe pod ca să stea de vorbă. Jan se uită la colegii săi. Trei anchetatori în mijlocul pădurii din Regatul Hartola. Speră din suflet că totul se va termina în curând, că vor face faţă acestui caz, până acum cel mai complicat şi solicitant pe care l-au avut vreodată.

Se opresc la mal şi se aşază pe nisipul de lângă apă. Heidi începe să enumere cu voce tare numele celor care au dispărut.

— Helena Toivio, decedată, Laura Malm, dispărută, August von Reichmann, dispărut, Julia Aleksandra, dispărută, Lars Sundin, decedat, Matti Eskola, decedat, Antti-Juhani Fors, decedat şi... Heidi ar vrea să spună ceva, dar tace. încă nu ştim ce va urma.

Deocamdată au doar bănuieli.

— Pe baza informaţiilor noastre, cred că Mertanen este următoarea victimă, spune Jan, iar Saki şi Heidi îl privesc curioşi. Cine este de aceeaşi părere? întreabă Jan.

După o clipă, ambii colegi ridică mâna.

— Mertanen probabil că face parte dintr-un grup de bărbaţi implicaţi mai demult în ceva pentru care Eskola, Fors şi Sundin au fost acum traşi la

răspundere. însă întrebarea cea mai importantă este dacă Mertanen ştie deja acest lucru şi ce vom face în privinţa asta, spune Jan.

Femeia roşcată a fost eliberată din lipsa dovezilor, iar Julia Aleksandra a dispărut. Cine îl vâna pe cel de-al patrulea rege?

— Când situaţia va deveni publică, Mertanen va putea beneficia probabil de protecţia completă a INI. în cel mai rău caz, asta l-ar putea face pe ucigaş să se retragă. Este în interesul nostru să păstrăm tăcerea şi să-l urmărim pe Mertanen acum, înainte ca informaţiile să se răspândească la conducere, spune Jan.

Toţi se uită unul la celălalt. Oare tocmai au decis să-l folosească pe Mertanen drept momeală pentru a-1 prinde pe criminal?

Merg în tăcere spre maşină. Gândurile lui Jan încep să zboare aiurea. în ciuda incertitudinilor şi a întorsăturii tulburătoare a situaţiei, Jan are de gând să-i dedice seara şi noaptea Saanei. în întunericul serii nu se aude decât bâzâitul ţânţarilor si al altor insecte mici. Si susurul apei. Tainionvirta îşi continuă eterna curgere prin Regatul Hartola.

— Am verificat mai atent informaţiile despre von Reichmann, spune Jan şi o trage pe Saana la piept, în camera de hotel.

Jan se simte bine cu Saana atât de aproape de el. Timpul lor abia avea să vină, însă Jan începe să se teamă că Saana devine frustrată. Asa e întotdeauna. Fiecare femeie pe care o cunoaşte începe, la un moment dat, să se sature că Jan rămâne prins tot timpul la serviciu. De aceea şi-a şi ales această direcţie. Fără legături sau angajamente, numai lucruri de moment şi sfârşitul relaţiei înainte să devină prea dureros. Aşa e mai

bine pentru toată lumea.

Jan se uită la ochii frumoşi ai Saanei şi la părul ei aproape argintiu, cu câteva şuviţe violacee. Frumoasa asta s-a ivit, în ciuda tuturor aşteptărilor, şi l-a făcut să-şi încalce propriile reguli.

— Conform informaţiilor primite de la poliţia germană, August von Reichmann nu e înregistrat ca decedat în ţara lui natală, spune Jan şi observă imediat că Saana îl ascultă atentă. Am găsit doar anumite indicii că a venit în Finlanda, dar nimic cum că ar fi plecat, continuă Jan şi-i adulmecă părul Saanei.

Au cel puţin această noapte la dispoziţie; vor uita de decedaţi pentru o clipă şi se vor concentra asupra relaţiei lor

## Miercuri, 24 iulie / Hartola

Saana pedalează în soarele dimineţii. A cumpărat din Berlin cosmetice naturale Lavera şi o sticlă de Riesling pentru mătuşa ei, dar după ce le-a adus la ea de dimineaţă, s-a gândit că ar mai putea cumpăra ceva bun pentru cafea. Ceva care să-i mai potolească dorul care iarăşi se stârnise în ea după atingerile lui Jan. Au avut o noapte la dispoziţie ca să se piardă unul în celălalt, dar acum probabil va urma din nou o pauză de multe zile.

Saana se întreabă care ar fi cel mai bun răsfăţ pentru cafea. Rulouri cu scorţişoară sau, să zicem, gogoşi cu gem. Gândul la noaptea petrecută cu Jan în camera de hotel o face să roşească, are impresia că se vede de la o sută de metri că au făcut dragoste. Saana îşi leagă părul într-o coadă strânsă şi evită să privească oamenii în ochi.

Deodată, Saana tresare când cineva apare pe neaşteptate în faţa ei, dintre rafturile cu dulciuri. — Scuze! mormăie Saana si dă cu ochii de o femeie brunetă.

îi pare cunoscută. După o clipă, Saana îşi dă seama că e femeia de la căminul de bătrâni unde a mers să se întâlnească cu tatăl lui Falk.

— Nu-i nimic, zice femeia şi trece pe lângă Saana la fel de repede cum a apărut.

Saana încearcă să-si aducă aminte numele femeii, dar nu reuşeşte. Spre surprinderea ei, se întâlneşte si cu Harri Valkama, la raionul de

pâine. Bărbatul tocmai şi-a pus cu cleştele într-o pungă de hârtie câteva plăcinţele de secară, când o observă pe Saana şi se opreşte.

— Bună! spune Harri Valkama.

— Salut! răspunde Saana veselă.

întâlnirea cu Jan i-a redat încrederea în dragoste. Saana se uită la Harri Valkama, care se mişcă molcom, şi începe să se întrebe dacă această persoană are parte de dragoste în viaţă. Valkama emană o anumită blândeţe si un fel de aură care îl fac atrăgător. Saana ar vrea să-l întrebe ce s-a întâmplat de fapt între el şi mătuşa Inkeri, dar nu îndrăzneşte să spună nimic.

în timp ce se uită la el, îi vine o idee. Ce-ar fi dacă ar ajuta-o puţin pe mătuşa ei? Saana ştie că mătuşa ei se pricepe să se debaraseze de tot ce e în plus în viaţa ei. Ţinând cont de întâmplările din vară, scapă nu doar de buruieni, ci şi de bărbaţi. Frumoasa Inkeri a prins rădăcini în propria grădină. E nevoie de ceva, de cineva care să o readucă la viaţă. în plus, expresia mătuşii a fost foarte *sugestivă* când a auzit că Harri se întorsese în Hartola. La naiba cu inhibiţiile, se gândeşte Saana şi zâmbeşte în gând. Harri Valkama cântăreşte plăcinţelele de secară, iar Saana vine cu o propunere.

— N-ai vrea să vii la Inkeri la cină, într-o seară? întreabă Saana, încercând să pară indiferentă, şi pune între timp în pungă două gogoşi cu gem.

— La Inkeri? întreabă Harri, cu o scânteie familiară în ochi.

Saana încuviinţează si zâmbeşte uşor. îi place bărbatul şi se decide să o tachineze pe mătuşa ei. Vrea să-i vadă reacţia când Valkama intră pe uşă. Are ceva familiar, e ca un ursuleţ de pluş, iar Saana crede că-i va plăcea şi mătuşii ei. Aşadar, de ce mătuşa nu l-ar invita la cină?

Harri Valkama pare surprins, dar este de acord.

— Inkeri ştie despre asta? întreabă el totuşi puţin suspicios şi o surprinde pe Saana cu perspicacitatea lui.

— Desigur, minte Saana şi încearcă să pară cât mai degajată.

Harri se uită intrigat la Saana. îndoielile nu i se risipesc pe deplin.

— Eşti sigură că e ideea lui Inkeri? se asigură Harri.

Saana nu îndrăzneşte să mai spună nimic, doar încuviinţează. Niciodată n-a ştiut să mintă si bănuieşte că Harri Valkama poate vedea prin minciunile ei, dar chiar contează?

Saana observă expresia luminoasă pe chipul lui Harri Valkama si starea lui calmă, si ştie că a procedat corect. A minţit când a trebuit, despre ce a trebuit. E doar o minciună nevinovată, nu-i aşa?

— încă nu am stabilit o zi, dar ar fi bine astăzi, pe la ora şase, spune Saana şi nu mai îndrăzneşte să-l privească pe Valkama în ochi.

Saana iese din S-market, iar privirea îi e atrasă imediat de femeia roşcată. Se holbează la Saana de la uşa din spate a magazinului. Femeia nu şi-a desprins privirea de la Saana, deşi îşi dă seama că aceasta a observat-o. Stă pur şi simplu lângă perete, în uniforma ei de lucru albastru cu galben, şi se uită la Saana. Saana îşi pune punga în coşul de lemn de pe bicicletă şi se apleacă să deschidă antifurtul. De ceva timp îşi asigura bicicleta, deşi mătuşa râdea de ea. Lumea nu mai e însă un loc atât de sigur aşa cum îşi imaginase ea. Saanei i-au fost furate trei biciclete. îi vine greu să creadă că hoţii şi lăcomia nu au ajuns încă în Hartola.

Saana deschide lacătul de la bicicletă si încearcă să-şi alunge gândurile întunecate. în ultima

vreme, simţise întunericul lumii pe piele. Saana se uită la telefon, sperând că Jan i-a trimis un mesaj; în schimb, vede unul de pe un număr necunoscut. Intuiţia o face să-şi ridice ochii spre uşa din spate a magazinului, dar femeia roşcată a dispărut între timp.

„Dacă vrei să afli ceva important despre Helena, vino astăzi la repeziş. Ne vedem pe podul suspendat la ora 19. Nu întârzia. Nu vorbi cu nimeni despre asta. Vino singură."

Saana reciteşte mesajul de câteva ori. Cine ar vrea să se întâlnească cu ea? Oare să îndrăznească să se ducă singură? Saana nu înţelege nimic altceva decât că trebuie să fie la repeziş la ora potrivită. Serviciul telefonic nu recunoaşte expeditorul mesajului.

„Bine, ne vedem acolo", răspunde la mesajul primit de pe numărul necunoscut şi începe să pedaleze neliniştită spre casa lui Inkeri.

Mătuşa se iveşte în spatele ei pe când îşi lasă bicicleta rezemată de peretele şurii.

— Bună! spune Saana bucuroasă şi o îmbrăţişează pe mătuşa murdară de noroi.

— Cum a fost călătoria? întreabă mătuşa.

— Foarte plăcută, mulţumesc, Berlinul e grozav. Apropo, m-am întâlnit la magazin cu Harri Valkama, spune Saana imediat. L-am invitat aici pe seară.

Expresia mătuşii se schimbă din blândeţe în surprindere, apoi în curiozitate.

— De ce l-ai invitat aici? întreabă ea, dar Saana observă că măcar vestea nu a deranjat-o.

De fapt, pare de-a dreptul speriată.

— Deci l-ai invitat pe Harri la masă fără să mă întrebi, se asigură mătuşa că a auzit corect şi, drept răspuns, Saana o înghionteşte jucăuş.

— Astăzi? întreabă mătuşa.

E limpede că nu ştie ce să facă.

— De ce nu? spune Saana şi o zbugheşte veselă sus pe scări.

Şi-a tras propriile concluzii în decursul verii. După părerea ei, mătuşa a avut cel puţin doi iubiţi. Unul a fost profesorul de artă, Lasse, un ticălos chipeş, iar celălalt Harri Valkama, un om bun, de treabă, dar care a apărut intr-un moment nepotrivit. Saana speră că mătuşa ei e acum la vârsta la care apreciază bunătatea.

După ce îl întâmpină pe Harri, Saana îl anunţă că a intervenit ceva şi că trebuie să plece. Atmosfera după sosirea lui Harri e puţin ciudată, dar Saana le oferă amândurora un pahar de Riesling adus din Germania şi apoi pleacă. Când adevărul va ieşi la iveală, vor avea un duşman comun în Saana. O şmecheră, puteau să râdă împreună de şiretlicul ei după ce vor trece de şocul şi stânjeneala iniţială. Totul va decurge mai firesc dacă Saana nu stă cu ei.

Vremea a fost caldă şi plăcută pe durata călătoriei, dar la malul repezişului miroase a umezeală, a reavăn. Saana se sprijină de podul arcuit care scârţâie şi se întinde frumos peste apă de pe un mal la celălalt. Saana îşi scoate telefonul din buzunar si verifică ora. Este 18:57. Se uită în jur. Nicio mişcare în jur, dar apoi se aude un trosnet de undeva. Parcă cineva ar fi călcat pe o creangă. Saana se întoarce pe pod în direcţia opusă şi atunci o vede. Femeia roşcată îmbrăcată în alb stă nemişcată si se uită la ea.

Saana îşi ridică timid mâna, iar femeia îi răspunde la salut. îi face semn Saanei să vină mai aproape. Situaţia este ciudată, dar, dintr-un oarecare motiv, Saana nu se simte speriată. O urmăreşte pe femeia cu păr roşcat cum merge foarte uşor pe mal, de parcă ar pluti. în cele din urmă, ajung într-un loc unde femeia vrea să se

oprească. Saana se uită în jur. Sunt în pădure, în jur nici ţipenie de om, iar acolo, chiar în faţa ei, se află o bicicletă de culoare deschisă, acoperită cu muşchi de pădure.

— A aparţinut cândva Helenei, spune încet femeia, aproape în şoaptă, iar Saana îşi ţine respiraţia.

Nu spun nimic o clipă, apoi femeia continuă.

— Mi-a luat ani de zile, a trecut aproape un deceniu. Nu m-am simţit prea bine, a trebuit să mă liniştesc, spune Iris.

Saana dă din cap, nu ştie ce să spună.

— Uneori merg la repeziş să las o cală acolo în memoria Helenei, rosteşte femeia şi priveşte în depărtare.

Saana îşi aminteşte cum totul a început de la cala aceea misterioasă.

— îmi pare rău pentru tot, izbuteşte Saana să spună.

Nu prea ştie ce să facă.

— Să vedem dacă vine ploaia la noapte, zice Iris şi îşi ridică privirea spre văzduh.

Saana se uită la cer, dar nu vede niciun semn de ploaie. încuviinţează şi aşteaptă mai multe informaţii.

— Ei deţineau toată puterea. Şi fotografiile. Nu eram suficient de curajoase să ne ridicăm împotriva celor mai puternici. Nu-mi amintesc să- mi mai fi fost vreodată asa de teamă de altceva.

Aveau tot satul subjugat lor. Erau responsabili de împrumuturile părinţilor noştri, îl cunoşteau pe directorul şcolii şi dădeau explicaţii mistice pentru tot ce se întâmpla. însă Helena a ameninţat că va dezvălui totul. Această bicicletă a

fost găsită abandonată în păduricea de molizi, pe jumătate îngropată, la mai puţin de jumătate de kilometru de conac, spune femeia şi arată peste apă, spre pădure. în ultima ei seară, Helena a fost la

conac. Eu o invitasem acolo.

— Ce s-a întâmplat de fapt? întreabă Saana.

Nu-şi poate masca incertitudinea tot mai pronunţată din voce. Oare Iris este ucigaşa? Saana începe să fie foarte speriată.

— E greu de explicat, au făcut totul cu atâta pricepere. Fiecare a fost aleasă la un moment dat, eram îndrumătoare în tabăra celor confirmaţi si toate aveam probleme acasă. Eram fermecate de toată atenţia primită. în sfârşit, cineva vedea că eram speciale. Pentru o clipă, totul a mers atât de bine. Totul s-a schimbat în rău când au apărut mai mulţi bărbaţi. Iar apoi a devenit responsabilitatea mea să atrag mai multe fete să ni se alăture. M-au şantajat cu fotografiile. Am înţeles situaţia si mi-a fost ruşine mai târziu, spune femeia, iar Saana citeşte printre rânduri. Când Helena a murit, noi, cele care am rămas, am decis să ne unim forţele. împreună, ne-am recuperat vocea. Eram încă Fiicele repezişului, dar nu-i mai ascultăm.

Saana se uită la ea. E adult, dar oarecum fragilă. Saana se simte uşurată. Iris nu pare o ucigaşă.

— Laura şi Helena nu mai sunt, dar eu şi Katja nu vom lăsa amintirea lor să piară. Şi acum, regii trebuie să plătească pentru faptele lor, spune Iris si zâmbeşte.

Fiori reci o trec pe Saana. Regii. Fiicele repezişului. Numele îi este familiar din articolul scris de Sărkkă; vrăjitoarea le menţionase pe Fiicele repezişului.

— Aş putea să vorbesc şi cu această Katja? întreabă Saana, deşi se teme că cere prea mult.

— Katja locuieşte în Hartola, dar nu cred că vrea să vorbească. Bineînţeles că o poţi întreba. Lucrează într-un cămin de bătrâni, zice apoi femeia şi se uită gânditor în ochii Saanei. Cred că intr-adevăr îţi pasă de povestea Helenei. De aceea am să-ţi spun câteva

lucruri pe care nimeni altcineva nu le-a mai auzit până acum. însă, după asta, nu voi mai vorbi despre asta.

Saana ridică din sprâncene. Katja. Femeia cu păr negru de la căminul de bătrâni şi din magazin.

— Acesta a fost cel mai mare secret al nostru, spune din nou femeia şi îi înmână Saanei un mic jurnal. Ne-am dorit ceva care să ne lege de Helena. Ce legătură mai bună decât un secret despre care doar noi şi Helena ştiam? După incident, nu am mai avut încredere în nimeni, mai ales în poliţie, când ne-am dat seama că unul era de-ai lor.

Saana se uită la micul caiet pe care l-a primit cu inima bătând cu putere. îl tratează cu deosebit respect. Oare e jurnalul Helenei?

Saana ia caietul, dar încă nu îndrăzneşte să-l deschidă. Paginile sunt îngălbenite. Saana se prinde repede că cercetarea ei tocmai a făcut un pas mare înainte. Cu ajutorul jurnalului poate auzi vocea Helenei.

Saana pedalează iute de la repeziş până acasă, trece cu greu neobservată pe lângă sufragerie, unde Harri Valkama şi mătuşa Inkeri încă petrec o seară relaxată împreună, şi se aruncă pe pat. îndrăzneşte, în sfârşit, să deschidă jurnalul. Saana ştie că, atunci când va elibera din paginile caietului vocea fetei ucise, va deveni răspunzătoare pentru totdeauna de această poveste, până îi va da de capăt, până va ajunge la adevăr.

între paginile jurnalului sunt câteva fotografii şi o bucată de hârtie veche decupată dintr-un ziar, o jumătate de pagină din ziarul *Hartolan Sanomat.* într-o fotografie, Helena se află la o fermă de căpşune. într-o alta, Helena şi o fată blondă zâmbesc în faţa aparatului de fotografiat, şi aceleaşi fete apar călare şi în a treia fotografie. Helena şi Johanna.

Pe pagina de ziar se află o reclamă mare a fermei de căpşune Toivio, cu aceeaşi fotografie cu Helena la taraba de căpşune. Anunţul informează despre căpşunele proaspete. Saana zâmbeşte când vede cât de fericită arată Helena în poză. Atunci totul era încă bine.

Saana întoarce decupajul din ziar şi observă pe partea cealaltă a reclamei la căpşune un anunţ încercuit cu roşu.

*A dispărut Laura Malm. Familia roagă ca orice informaţii să fie trimise la numărul 5624129.*

De ce e încercuit anunţul? Oare Helena începuse să investigheze cazul Laurei Malm?

Saana apucă jurnalul şi răsfoieşte paginile cu atenţie, fără să îndrăznească măcar să respire. Răsfoieşte scurtele poezii scrise de Helena, observaţii de toate felurile despre băieţii din zonă şi despre trupa Dingo. Ca punct culminant al începutului liceului, scrie despre prima experienţă cu fumatul şi prima dată când s-a îmbătat, când au băut din berile Karjala cumpărate de Johanna. Câte două de fiecare; aproape că au vomitat, conform celor notate. Saana se uită la scrisul Helenei. Este frumos si fără greşeli. Cu toate acestea, Saana este uşurată să decopere că Helena n-a fost chiar atât de cuminte cum toată lumea afirmă.

Saana face o pauză şi ascultă discuţiile de la parter. Sunetul înăbuşit al conversaţiei. Saana se bucură că mătuşa nu s-a hotărât să-l dea pe Harri afară. încă nu a ajuns la ultimele pagini. Anul 1989. Ultima vară a Helenei.

*19.6.1989*

*S-a întâmplat ceva ce nu vreau, nu ştiu, nu pot explica nici măcar în jurnal. E parcă pentru*

*prima dată în viaţa mea când se întâmplă ceva interesant. Lucrurile nu sunt doar ceea ce par. Totul are sens. El le dă sens tuturor. Când eu sunt interesantă dintr-odată (în sfârşit) şi tot ce e în jur este interesant.*

*22.6.1989*
*Simt că şi eu aş putea avea o viaţă interesantă, numai de-aş îndrăzni. Dac-aş fi mai curajoasă.*

*27.6.1989*
*Ne-am întâlnit din nou azi şi am vorbit. Despre toate. Nu mi-aş fi putut imagina că cineva ca el ar fi interesat de mine. Nu mi s-a întâmplat niciodată nimic asa de interesant!*

*3.7.1989*
*De ce ştiu atât de puţin despre toate? Despre artă, poezii, despre iubire, viaţă.*

Apoi: nimic. Tăcere. Câteva pagini goale ca şi cum ceva s-a întâmplat, dar cele petrecute le ştia numai Helena. Apoi, după o pauză de mai multe zile, o însemnare scurtă.

*14.7.1989*
*La naiba, la naiba, la naiba, aş vrea să povestesc cuiva, dar nu pot, nu îndrăznesc. Nici măcar mamei sau lui Inkeri. Johannae nesuferită.*

O săptămână mai târziu, însemnările scurte continuă.

*20.7.1989*

*îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru această nouă viaţă interesantă şi retrag toate blestemele pe care le-am spus vreodată.* All night, all day, angels watching over me my Lord.

*23.7.1989*

*Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu Laura Malm. Dar câţi ascund ceva? De ce nu vorbeşte nimeni? Ne-am decis să investigăm problema.*

*28.7.1989 Regele apelor*
*Pădurea e împodobită atât de frumos, încât ne îndepărtează privirea de la ce ar trebui să vedem dincolo de frumuseţe. Vuietul repezişului acoperă toate sunetele pe care ar trebui să le auzim.*

Saana îşi ţine respiraţia. Se enervează când se gândeşte la mătuşa ei, care lua cina la parter, şi la legătura acesteia cu evenimentele trecute. E poezia pe care Helena i-a dat-o lui Inkeri.

Paginile jurnalului conţin atât de multe cuvinte, atât de multă furie tânără, incertitudini şi presimţiri. Saana simte nostalgie şi nevoia să-şi închidă ochii. Lacrimile îi curg pe obraji. Toate experienţele sunt acum deja trecute, date uitării. Saana se ridică o clipă ca să se întindă şi se uită pe mica fereastră a mansardei în grădină. De ani întregi, camera de oaspeţi de la etaj e locul ei preferat din casa mătuşii. întotdeauna o linişteşte gândul că există o încăpere mică în mansarda casei vechi de lemn, rezervată numai pentru ea. Saana continuă să răsfoiască jurnalul. După iulie, însemnările devin din ce în ce mai sporadice, însă tonul lor e schimbat. Sunt voioase, epuizate, nesigure, plictisite, pline de speranţă, declarative, exuberante. E limpede că Helena avea pe cineva pe care îl iubea şi se pare că, după dezamăgirea ei din iulie, sentimentele au fost reciproce. Oare se îndrăgostise în sfârşit? Iar iubirea ei avea legătură cu regii sau nu? Jurnalul nu dezvăluie cu cine începuse Helena să investigheze ce se întâmplase. Ultimele rânduri din jurnal au fost scrise cu doar câteva zile înainte de moartea ei.

*31.8.1989*

*„Seara importantă & R pentru Regele inimii mele”*

*O* inimă, o cruce şi o mască veneţiană de pisică sunt desenate lângă însemnare. Balul veneţian de la conacul Koskipăă. Ultima seară a Helenei

.

## Joi, 25 iulie / Hartola

Jan se foieşte, iar Saana se trezeşte din gânduri în braţele lui Jan. Afară plouă. Jan a promis că va fi liber pentru câteva ore, dar se pare că nu prea pot face nimic de fapt.

Jan porneşte Netflix. Pare grăbit. Simţul responsabilităţii şi tristeţea cauzată de pierderea mamei o fac pe Saana să fie puţin precaută. Durerea Saanei este deja veche, iese rar la suprafaţă. Ar vrea să-i spună lui Jan că înţelege. Că îl vede în totalitate, chiar şi sentimentele ascunse devin vizibile, iar asta e în regulă. Pe de altă parte, se pare că Jan vrea să păstreze o anumită distantă.

Saana nu recunoaşte asta cu voce tare, dar uneori se teme că Jan e prea complicat. Saana se apleacă spre Jan cu o privire provocatoare. Preferinţele de pe Netflix. încă n-au discutat despre ale fiecăruia de pe Netflix.

— Cine începe? întreabă Jan, iar Saana râde. Astăzi nu va analiza prea mult tristeţea lui Jan, ci se va gândi cum îl poate ajuta. O să se uite pe Netflix *and chill.*

— Mai întâi să luăm primele trei seriale preferate, spune Saana şi se pregăteşte să i le prezinte pe ale ei.

Mare uşurare. Amândoi au văzut *The Killing* şi le-a plăcut. Saana recunoaşte doar jumătate dintre filmele şi serialele pe care le-a văzut. Aproape nimeni nu e în stare să se uite la atât de multe

programe cum a făcut ea în ultimii ani. Jan vizionează mai degrabă seriale poliţiste.

— Cum te poţi uita în timpul liber la aceeaşi lume în care trăieşti zi de zi?

Saana e surprinsă, dar Jan doar ridică din umeri. Nu are nicio explicaţie.

în cele din urmă, vizionează pe laptop filmul recomandat de Saana, *Intouchables,* şi adorm unul în braţele celuilalt în patul îngust din hotelul Linna. Saana visează că e pe jumătate paralizată, dar nu reuşeşte să se oprească din râs. Se trezeşte tresărind la miezul nopţii. E atât de aproape de faţa lui Jan, încât îi simte mirosul şi căldura respiraţiei lui. Saana încearcă să adoarmă din nou uitându-se la Jan, dar, fiind atât de aproape de el, începe să se simtă incomod. încearcă să-şi potrivească respiraţia cu a lui, astfel încât expiraţia lui să nu o lovească în faţă în acelaşi timp când inspiră.

Trăsăturile frumoase ale lui Jan, înfăţişarea lui calmă arată cumva ireale în miez de noapte. Poate că Jan e ireal, se gândeşte Saana, şi încearcă să-şi sincronizeze respiraţia cu el. Expiră, inspiră. Poate că el e alesul. Pentru o clipă, găseşte ritmul potrivit şi niciunul nu e nevoit să inspire aerul expirat de celălalt, dar nu rămân sincronizaţi mult timp. La urma urmei, au ritmuri destul de diferite.

Saana se trezeşte abia când usa se închide, când Jan a plecat la serviciu. Se duce la toaletă şi se priveşte în oglindă, în treacăt. Jan o face să se simtă frumoasă în fiecare clipă. Păr blond lung, corp graţios într-un tricou bărbătesc supradimensionat. Doar remarci plăcute, niciuna răutăcioasă. Saana îşi zâmbeşte.

Timpul împreună s-a terminat, se pare că Jan se va întoarce la lucru la Helsinki. Saana se întreabă dacă cei din INI ştiu deja cine e vinovatul. Cine l-a

omorât pe managerul băncii locale şi cum se leagă totul de cele întâmplate? Oare Jan va mai veni în Hartola sau nu?

Saana decide să meargă la mătuşa ei pentru micul-dejun. Păşeşte agale pe drumul principal, trece pe lângă biserică şi o trec fiorii amintindu-şi de Fors.

Toamna şi planurile incerte i se strecoară deja în minte. Vara în Hartola a salvat-o de depresia cauzată de epuizarea la serviciu şi de anxietatea inexplicabilă. Mental, în acest moment, o zi are mai multe ore.

Saana se gândeşte la biroul ei de la serviciu. Nici măcar nu a făcut curat când a plecat. Schimbările de personal sunt destul de dificile pentru mulţi. Cu toate acestea, îi este dor de colegii săi, de comunitate, de a face parte dintr-un grup. Şi are nevoie şi de salariu. Saana se gândeşte la casa frumoasă din lemn a mătuşii, cu acoperişul ei mansardat şi grădina cea verde. După august, va veni toamna, apoi iarna. Hartola se va ofili şi grădina va fi acoperită de zăpadă. Cei care au venit să-şi petreacă vara în Hartola vor pleca.

Revenirea la viata de zi cu zi e inevitabilă.

Totuşi, totul e încă în plină desfăşurare. Abia acum se apucă intr-adevăr de scris. Ar trebui să ia legătura cu Johanna Eskola, să o întrebe ce s-a întâmplat cu Helena. Ar fi important să audă şi vocea celei mai bune prietene a Helenei, vocea Johannei

## Hartola, 1 septembrie 1989

*Dimineaţă, Johanna se trezi cu o durere de cap.*

*Se foi în pat şi încercă să mai adoarmă, dar nu reuşi. Era neliniştită si cumva chinuită. Deodată, Johanna îşi aminti de Helena. întâlnirea cu cei confirmaţi şi începutul serii fuseseră distractive. Au băut bere călâie şi proastă şi, pentru o vreme, totul a fost ca înainte. Dar apoi Helena plecă. De ce trebuia să plece la conac? De ce nu putea să rămână, să fie ca toţi ceilalţi? se gândi Johanna. Se frecă la ochi şi îşi dădu seama, în acelaşi timp, că nu îşi îndepărtase machiajul. O usturau ochii din cauza rimelului uscat.*

*Johanna se ridică şi sună acasă la Helena. Voia să vorbească imediat despre ce se întâmplase în acea noapte. Nimeni nu a răspuns. După câteva minute, Johanna formă din nou numărul fermei de căpşune Toivio, dar tot nu răspunse nimeni. Aşa că intră în bucătărie şi încercă să adopte o expresie mai veselă - şi nu de mahmureală - pentru mama ei. Mama pregătea micul-dejun.*

*— Unde e tata? întrebă Johanna şi începu încet să-şi facă un sandviş.*

*— Tatăl tău încă e plecat în călătorie de*

## Hartola, 1 septembrie 1989

*afaceri, spuse mama cu spatele întors spre fiica ei, în timp ce punea cafea în aparat. Cum a fost aseară? întrebă mama, iar Johanna privi pe fereastra bucătăriei.*

— Foarte bine, spuse Johanna şi înghiţi o bucată de pâine, care-i rămase ca un nod în gât.Aşa vorbeau dintotdeauna. Mama şi fiica. Prin minciuni şi prefăcătorie. Toată viaţa lor.

îşi aminti cum o urmărise pe Helena şi ajunsese până aproape de conac.

în acelaşi timp, telefonul de pe masa din hol sună. Mâna Johannei se opri în aer, iar ea se uită la mama sa, care fugi să răspundă. Oare fusese trădată? Prinsă că băuse în secret, că venise beată acasă. Nu îşi amintea totul despre cum a ajuns acasă aşa că era posibil să fi făcut vreo tâmpenie.

Mama reveni în bucătărie complet albă la faţă

— Tocmai am aflat ceva foarte trist, începu mama şi veni spre Johanna.

Aproape parcă venea să o ia în braţe.

— în Tainionvirta, la ceva distantă de conacul Koskipää au găsit... Tocmai am aflat că prietena ta, Helena, a fost găsită moartă spuse mama şi izbucni în plâns.

Chiar atunci, între bucătărie şi hol, mahmureala persistentă şi nedefinită a Johannei explodă în atomi.

Johanna privi înainte, în stare de şoc.

— Nu creă reuşi Johanna să spună cu vocea tremurând printre suspine.

A vrut să se smulgă din braţele mamei sale, dar, în acelaşi timp, avea nevoie de îmbrăţişare.

— Nu creă strigă ea, însă toate gesturile şi expresiile mamei sugerau că vorbea serios.

Moartea era adevărată. Mama a strâns-o pe Johanna în braţe atât de tare, încât aproape că o durea. Johanna începu să

*plângă şi nimic n-a mai fost vreodată atât de sufocant şi de oribil. Helena nu putea fi moartă Nu Helena ei.*

*Pentru tot restul zilei, Johanna s-a închis în camera ei ca să aştepte. Se întreba cum se va răspândi vestea morţii Helenei, până la urmă, în toată Hartola. în acelaşi timp, era îndurerată şi foarte obosită. Era de neconsolat, neajutorată. Pe deasupra, mai avea şi unele gânduri neclare. Amintiri din seara precedentă, faptul că Helena n-a mai fost văzută niciunde.*

*De la petrecerea celor confirmaţi s-a dus după ea la bar, apoi până la conac. Şi-a amintit cât de furioasă a fost când şi-a dat seama că Helena nu-i spusese că primise o invitaţie. Cât de străină i s-a părut deodată Helena, fosta ei cea mai bună prietenă, în curtea întunecată a conacului iluminat.*

*Nu a vorbit niciodată cu mama despre probleme reale. Mama a vrut să trăiască în spatele unei faţade, iar ea s-a asigurat că aşa rămâne. însă totul era diferit cu tatăl ei. întotdeauna a putut să vorbească direct. Johanna îi spunea tatălui ei ce voia şi, de obicei, făceau o înţelegere. Johanna primea tot ce îşi dorea; în schimb, tata presupunea că Johanna va fi silitoare la şcoală şi nu va spune nimic despre tot ce ştia.*

*Johanna se întreba cât de valoroase ar fi informaţiile cele mai recente, pe care doar ea le ştia, pentru tata. De data aceasta s-ar fi târguit pentru altceva decât pentru păpuşi Barbie sau activităţi scumpe de echitaţie. De data aceasta ar ridica miza: viata tatălui ei.*

*Ochii Johannei erau negri în timp ce*

*urmăreau cum limbile ceasului bat secundă după secundă. Johanna stătea tăcută în camera ei şi aştepta ca tatăl ei să ajungă acasă. Tata urmează să ajungă diseară, aşa i-a spus mama dimineaţă. îşi notase şi în calendarul de pe birou. „Călătorie de afaceri 30.8.-1.9., ajung acasă seara.”*

*Când uşa de la intrare în sfârşit s-a deschis, Johanna se ridică din pat şi coborî. Urmări de pe trepte cum mama îl întâmpină pe hol pe tata, cu răceală, cu un sărut pe obraz. Mama îi luă valiza şi îl întrebă dacă a mâncat deja. Tatăl dădu din cap şi se îndreptă încet spre bibliotecă.*

*Johanna aşteptă pe scări un sfert de oră şi apoi se duse după el. Bătu încet la uşa biroului şi intră.*

*— Iepuraşul meu, ce s-a întâmplat? întrebă tatăl, iar Johanna îl privi fără nicio expresie.*

*Tata şedea în fotoliul de piele, iar în faţa lui, pe masă, era un pahar de whisky. Doza normală de seară.*

*— Helena a murit, spuse Johanna, iar vocea o părăsi din nou.*

*Cuvintele păreau ireale. Moartea Helenei avea legătură directă cu inima ei. Avea un nod în gât tot timpul. Tata nu păru deloc surprins. Păli şi îi făcu semn Johannei să se aşeze în braţele lui pentru consolare, dar Johanna clătină din cap.*

*— Avem şi alte lucruri despre care trebuie să vorbim, spuse Johanna şi îşi ridică ochii plini de lacrimi spre tatăl ei.*

*Tatăl deveni puţin agitat.*

*— Unde ai fost ieri? întrebă Johanna şi îi lăsă timp să se gândească la un răspuns.*

*— în Helsinki, la sediul central, dar ştii*

deja că am fost într-o călătorie de afaceri, spuse tata, întinzându-se să ia paharul de whisky de pe masă.

— Dar te-am văzut, spuse atunci Johanna cu o voce tăioasă.

Johanna stătea sub privirea întunecată a tatălui ei, în bibliotecă. Atmosfera era încărcată.

— Am văzut totul, şopti Johanna şi izbucni din nou în plâns.

Gura tatălui se transformă într-o linie. Johanna nu-l văzuse niciodată atât de palid.

Trecu o clipă, tata îşi goli paharul de whisky. După aceea, începură să discute condiţiile. Expresia tatălui era înfricoşătoare, dar Johanna nu se mai putea teme de nimic. Furia şi dezgustul învinseseră totul, îi dădeau putere. Nu mai erau tată şi fiică. Erau doi inamici care negociau, chiar dacă unul era un copil nevinovat, iar celălalt un adult nicidecum inocent.

Tata mintise. Fusese la balul Venetian de la conacul Koskipää. Helena fusese şi ea acolo, iar acum Helena era moartă. Oare tatăl ei era implicat ? Cum ar reacţiona mama la asta? Johanna era tristă că nu avusese un aparat de fotografiat la ea. Acum era cuvântul ei împotriva cuvântului tatălui său. Din anumite motive, nu credea că cineva va fi de partea ei. Johanna se gândi cum aproape toate casele oamenilor din Hartola, toate vieţile lor atârnau de împrumuturile acordate de tatăl ei, de tot felul de ipoteci.

Tatăl ei purta o mască, dar Johanna îl recunoscuse de departe. Abia când Johanna văzu cum începuse tatăl să pipăie o fată

*tânără beată, cu păr negru, una dintre îndrumătoarele din tabăra celor confirmaţi, îi veni să vomite. Se trase deoparte şi se rezemă de peretele exterior al conacului ca să inspire adânc. Apoi se hotărî să o găsească pe Helena. O căută pe Helena în curte la lumina felinarelor. O căută pe Helena în holul conacului şi la etaj, dar nu a găsit-o. în cele din urmă, Johanna dădu să plece, dar ceva întunecat îi captase atenţia. Văzuse câteva siluete uriaşe mergând pe podul suspendat. Una dintre ele era tatăl ei. Şi ce-a făcut? S-a întors cu spatele la tot, a fugit, a plecat. Şi nimic nu-i putea scoate din minte ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi întors, ci s-ar fi dus la pod şi ar fi strigat. Dacă ar fi ţipat suficient de tare, pentru ca totul să iasă la iveală. Oare atunci Helena ar mai fi fost în viaţă?*

## Vineri, 26 iulie / Hartola

D

in nou afară picură. Saana stă întinsă pe patul din camera de oaspeţi şi se uită în tavan. N-a găsit nicăieri datele de contact ale Johannei Eskola şi n-a dat de ea nici pe reţelele sociale. Oare să îndrăznească să încerce cu mama Johannei, Raija Eskola, să-i ceară datele de contact ale fiicei ei? Ar avea văduva suficientă încredere în Saana încât să i le dea? Nici pomeneală. Saana se gândeşte la atitudinea suspicioasă a locuitorilor din Hartola faţă de investigaţiile unei străine. A ajuns la concluzia că nici ea nu poate avea încredere în nimeni.

Saana se ridică din pat. I se face poftă de

ceva bun. Coboară de la etaj şi îşi aminteşte că este singură în casa mare. Mătuşa a plecat deja de câteva ore la Harri Valkama la cafea. Saana intră în bucătărie şi începe să examineze conţinutul dulapurilor. Oare mătuşa are pe undeva câteva bunătăţi ascunse?

După căutări îndelungate, găseşte numai un pachet început de biscuiţi moi Doris. Saana ia biscuiţii cu ea pe canapeaua din sufragerie şi începe să se uite prin pozele de pe telefon. Se uită la cadrele cu peretele unde lipise diverse informaţii despre ultima vară a Helenei. Oare Helena încerca să divulge cum bărbaţii abuzau fetele? Oare Helena a aflat ce s-a întâmplat cu Laura Malm? Şi oare de ce a dispărut Johanna? Oare a simţit că era în pericol? Ştia Johanna cine
a omorât-o pe Helena? Cine ştia ce făcuseră acei bărbaţi şi cine dorise să se răzbune pe aceştia? Saana se întreabă ce învăţase din numeroasele
seriale poliţiste pe care le-a văzut. în seriale suntem întotdeauna induşi în eroare deliberat să
credem că vinovatul este altcineva. însă identitatea ucigaşului adevărat este întotdeauna surprinzătoare. O persoană care se află într-un rol secundar, în fundal, dar care totuşi vede totul. Cineva care ştie tot, dar nu spune nimic. Saana mănâncă ultimul biscuit si i se face foarte sete.

De multă vreme, unul dintre serialele ei preferate e *The Suspects.* Intriga filmului este un exemplu excelent pentru modul în care atenţia oamenilor poate fi direcţionată

în mod intenţionat. Saana se gândeşte la cala din repeziş si la tăcerea sumbră din Hartola. Sacrificiu si

supunere. în bucătărie e linişte. Brusc, în timp ce aşteaptă ca apa călduţă de la robinet să devină rece, îşi dă seama cine s-ar potrivi perfect cu profilul ucigaşului.

## Vineri, 26 iulie / Helsinki

— Probabil că Mertanen deja a fost sunat, anunţă Saki. Primul apel de azi, adaugă el.

— Eşti sigur? întreabă Jan şi devine mai atent.

— Este doar o presupunere. Abia acum am primit un semnal al monitorizării legăturii telefonice şi mă tem că suntem deja în urmă.

Pierdut în gânduri, Jan bate cu degetele pe capacul paharului de cafea şi cântăreşte opţiunile. După ce a elucidat alte probleme, se vede nevoit să se adapteze rapid. îl trec fiorii la gândul că Mertanen face acum parte din anchetă. Jan îşi dă seama că nimic nu mai este clar. Mertanen nu şi-a dezvăluit rolul, ci mai degrabă a încercat să-si ascundă trecutul din Hartola. Acum că adevărul despre el a ieşit la iveală, Jan nu se îndoieşte nicio clipă că Mertanen ar fi capabil, la nevoie, să sacrifice pe cineva pe altarul vinovăţiei, oricum si oricând.

îl vor urmări în secret, dar vor face informaţia publică numai dacă Mertanen însuşi va trece la ameninţări. Iar pericolul e real. Jan trebuie acum să decidă în ce ordine se aşază piesele puzzle-ului intricat si confuz. Trebuie să facă în asa fel încât să-l prindă mai întâi pe ucigaşul cu însemnul ars. Abia după aceea Mertanen va răspunde pentru faptele lui. De aceea, lui Jan îi este imposibil să se gândească la o altă opţiune în afară de a-1 folosi pe Mertanen drept momeală.

Jan va trebui să informeze şi conducerea şi ministerul. Dacă şi-ar împărtăşi informaţiile acum, totul s-ar putea duce de râpă. Jan nu poate sti cine se află în tabăra lui Mertanen si cine nu.

Dacă informaţiile ajung la cine nu trebuie, Mertanen ar putea da peste cap toată ancheta pentru a-şi salva pielea. Instinctul îi spune că, probabil, Mertanen a făcut-o deja. E important ca Mertanen să presupună liniştit, până la sfârşit, că ei nu ştiu de rolul lui în evenimentele petrecute. Dacă doreşte, bărbatul poate să trimită chiar el mesaje către conducere. Cel mai probabil, Mertanen se va comporta ca o victimă a cărei siguranţă ar fi în pericol şi a cărei protecţie urma, probabil, să fie pusă în capul listei de priorităţi a Poliţiei Criminale Centrale. Va lua ceva timp până când vor fi dezvăluite motivele reale pentru care a devenit suspect. Jan îşi va împărtăşi informaţiile precise abia după arestare. îşi asumă astfel un risc destul de serios. în cazul în care conducerea va considera că acuzaţiile şi presupunerile despre Mertanen sunt nefondate si nu se va demara o anchetă internă, nimic nu l-ar salva pe Jan. Jan trebuie să stea de vorbă cu echipa lui.

— Haideţi să ieşim puţin afară!

Heidi îşi conduce colegii spre Seurasaari. Vântul bate pe pod. Se opresc o clipă şi urmăresc cum raţele răsfăţate şi pescăruşii lacomi se bat pentru aceleaşi bucăţi de pâine.

— Nu mi-aş fi imaginat că mă voi găsi în această situaţie, spune Jan. Nu am încredere în nimeni, nici măcar în mine.

Heidi se uită la Jan. Suspiciunea e o boală profesională. Se plimbă şi pretind că viaţa lor nu e atât de diferită de a celorlalţi. Pare că au venit si ei doar în plimbare, să admire vechile clădirile, să

admire insula cu stâncile ei. Pescăruşii şi gâştele-călugăr temătoare, raţele şi puii lor drăgălaşi.
Stuful se leagănă în vânt şi toată lumea speră în tăcere să fie altundeva.

Pe o stâncă izolată, Jan începe în sfârşit să vorbească. Saki şi Heidi abia aşteaptă să audă de ce au fost târâţi în mijlocul naturii, departe de biroul construit în anii ’60.

— Am plecat din birou pentru că ceea ce vă spun acum trebuie să rămână secret, începe Jan.

Saki îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi dă să spună ceva, dar amuţeşte.

— Avem de-a face cu o situaţie dificilă, continuă Jan. Trebuie să aşteptăm până când victima va fi contactată, dar stiti ce înseamnă asta. Ţinta trebuie să fie monitorizată tot timpul.

— Mertanen le-a spus deja celor din INI că este ameninţat? întreabă Saki şi este surprins când Jan dă din cap.

— Dar cine este criminalul? Cine-i vânează pe aceşti bărbaţi? întreabă Heidi si tac toti, căzuţi pe gânduri.

— Dacă unul dintre noi se ţine aproape de Mertanen de acum înainte, vom vedea în curând cine vine la el, spune Jan şi aruncă în apă piatra din mână.

Seara îl sună tatăl său. Jan îşi dă seama din vocea lui că probabil acesta a băut ceva. Vocea îi e plină de energie şi blândă, sună mai bine decât înainte. Se pare că a petrecut o seară la saună alături de prieteni, iar Jan este liniştit să audă asta.

— Ce mai faci? Când ne-o prezinţi? întreabă apoi tata, iar Jan e nedumerit.

— Cum adică?

— Am auzit de la Heidi că ai o nouă cunoştinţă.

— De la Heidi?

— Da, şi eu pot afla lucruri dacă vreau, râde tata. îmi place de Heidi. E ca băiatul pe care niciodată nu l-am avut.

Jan râde forţat la gluma tatălui său.

— Deci când mergem la Lehtovaara, la prânz, ca să o cunosc şi eu pe această femeie? întreabă tata.

— La Lehtovaara, noi trei? întreabă Jan neîncrezător.

Până acum, tatăl său nu a arătat niciodată un asemenea interes pentru viaţa lui Jan. Jan se întreabă dacă boala si moartea mamei îl înmuiaseră puţin.

— Da, noi trei, confirmă tatăl.

Spre surprinderea lui, Jan se pomeneşte retrăgându-se în propria cochilie.

O să vedem, mârâie şi închide telefonul

## Sâmbătă, 27 iulie / Helsinki

.M

ertanen se simte ca un păianjen de apă.

Pluteşte la suprafaţă de mult timp. Se mişcă agil şi avansează cu rapiditate. Se mişcă exact aşa cum îşi doreşte. însă, în ultimele zile, a început să se simtă brusc de parcă în orice moment din apă ar putea sări un peşte şi l-ar înghiţi. Mertanen şi-a curăţat profilul în linişte şi a delegat toată această dereticare oamenilor lui de încredere. A făcut tot ce i-a stat în putinţă să se asigure că nu va rămâne niciunde nici un element incriminator despre el. Treaba asta va costa ceva, bani şi poate chiar vieţi, dar trebuia făcută. I-a luat multe zile ca să organizeze totul.

A urmărit şi pistele anchetei lui Jan şi a distrus dovezile cum a putut. încă puţin şi termina. După moartea lui A.-T., Mertanen si-a ieşit din minţi. Ar da orice numai să pună gheara pe ucigaş şi cazul să fie închis. Nici chiar Jan, cel mai bun detectiv al lui, nu a aflat cine e persoana care i-a omorât pe cei trei. Dacă nu e fiica nebună a lui Eskola, cine naiba poate fi? Mertanen a făcut tot ce i-a stat în putere, dar, împotriva voinţei lui, e doar un alt nenorocit de păianjen de apă, pe care primejdia îl pândeşte din adânc.

Mertanen îşi mai toarnă în pahar puţin whisky Glenfiddich şi se gândeşte la ce urmează. îşi imaginase că a ajuns într-o poziţie din care nu mai trebuie să-şi facă griji. Soarta lui Lars i-a luat pe toţi prin surprindere. Chiar dacă nu prea mai ţineau legătura, exista o anumită *cunoaştere* întreei. Eskola n-avea decât să se ducă la naiba cu grăsanul ăla corupt. S-ar fi aşteptat la mai mult de la Fors, dar când acesta a căzut, şi-a dat seama imediat că el era următorul.

Mertanen îsi aminteşte cum, într-o seară obişnuită de vară, Lars Sundin spusese la clubul Teatteri că avea nevoie de ajutorul poliţiei. „Atunci sună la poliţie”, pufnise el, dar Lars îi explică atunci cum problema la care se referea necesita asistenţa *specială* a poliţiei. Lars menţionase că bănuia că cineva avea de gând să-l şantajeze. Arătase mesajul cu o imagine din trecut, pe care tocmai o primise, în care se vedea un fragment osos. Deşi văzuse mesajul, Mertanen a crezut că Lars era paranoic şi i-a cerut să nu mai aducă vorba despre subiectul ăsta.

De-a lungul anilor primiseră ocazional scrisori semnate în mod artistic de „Fiicele repezişului”. De fiecare dată, Mertanen a ars scrisoarea, apoi le-a căutat pe fetele respective, care au devenit adulte între timp. După ce a aflat că una dintre ele lucra într-un cămin de bătrâni, iar cealaltă petrecea lungi perioade de timp izolată, Mertanen şi-a dat seama că scrisorile nu reprezentau niciun pericol. Femeile acelea firave şi isterice încercau doar să distrugă acel moment de teroare trăit de ele cândva. Cuvântul lor împotriva cuvântului său, iar

cuvântul lui Mertanen avea mai multă greutate decât cel al o mie de femei smiorcăite. Prin urmare, Mertanen nu se aşteptase la descoperirea din Suomenlinna. Din păcate, a început să-l ia pe criminal în serios prea târziu. Nu şi-a dezvăluit informaţiile, nu i-a ghidat pe detectivii săi spre următoarele victime, pentru că, în acelaşi timp, i-ar fi adus la el acasă. A încetinit mersul anchetei pentru a-şi ascunde rolul în toate, iar acum totul s-a întors împotriva sa. Acum ţinta e doar el. Ultimul dintre cei patru.

Mesajul a ajuns deja la ţintă, se gândeşte Mertanen. însă în niciun stadiu nu a fost clar cine se află de fapt în spatele crimelor. Nu are nicio idee, deşi a trimis mesaje secrete peste tot prin intermediul reţelei sale. Chiar şi pe *dark net,* unde a promis şi o recompensă. Cel care îl găseşte pe ucigaşul cu însemnul ars va căpăta o sumă cu şase cifre. Dar nu a primit niciun răspuns. De parcă ucigaşul nici nu exista. Chiar şi cei mai buni dintre anchetatorii săi au ajuns prea târziu, de fiecare dată. Gândul îi dă fiori. Oare Jan va întârzia şi în cazul lui? Fors a fost găsit mort şi nu a mai fost nimic de făcut. Mertanen e agitat. Brusc, îi sună telefonul.

în sufragerie, Mertanen îşi toarnă puţin whisky înainte de a-şi pune planul în aplicare. Se consideră mai inteligent decât alţii. Dar ceva în modul de a acţiona al criminalului îl face nesigur. Lui Mertanen îi revine în minte vocea ucigaşului. Vocea nu-i e cunoscută, dar nici nu e nevoie ca
Mertanen să fie lider al INI ca să ştie că

vocea

poate fi modificată uşor. Dorinţa de răzbunare îi face pe oameni să depună efort. Răzbunarea are justificare în trecut. Ura care mocneşte în aşteptarea răzbunării îi face pe oameni de neoprit. De aceea, Mertanen tocmai a încetat să-l subestimeze pe criminal.

Cine ar putea fi ucigaşul? Cine altcineva poate şti despre ei, decât acele femei nebune? Pentru o vreme, Mertanen a crezut că ucigaşul e unul dintre cei patru. Dar, pe măsură ce suspecţii au dispărut, el n-a mai avut încredere în nimic. Nu mai are încredere nici măcar în propriile puteri. Ştie totul despre anchetă. Ştie că ucigaşul urmează un tipar. Un apel, pedeapsa cu moartea, o moarte nemilostivă şi prelungă. Acum a primit apelul. Ucigaşul a decis clipa. Locul şi ora

întâlnirii. Un loc liniştit, ca să stea de vorbă. Asa

cum crede criminalul, mărturisirea va aduce pacea în sufletul păcătos al lui Mertanen.

Mertanen îşi cântăreşte opţiunile. Practic nimic nu-1 mai asociază cu victimele si cu

acţiunile lor, dar anumite elemente imprevizibile i-ar putea ameninţa postul de conducere. Unul dintre aceşti factori imprevizibili e chiar Jan. Poate că acesta ştie deja tot ce s-a întâmplat. Cu ajutorul contactelor sale, Mertanen va reuşi să se ascundă cât va fi nevoie, dacă va fi nevoie. Mertanen mai ia o gură de whisky single malt şi îşi trasează lucid planul, în timp ce whisky-ul îi arde gâtul. Fuga nu e o opţiune. Există două ameninţări. Oamenii săi si

inamicul. Niciuna
dintre alternative nu este mai bună decât cealaltă. Dar dacă va reuşi să-l surprindă pe ucigaş şi va afla apoi ce ştie Jan de fapt, s-ar putea să mai aibă şansa de a opri răspândirea poveştii.

Mertanen se uită la ceas. încă mai are de aşteptat. Scoate pistolul din sertarul măsuţei de cafea, din mahon, îl încarcă şi dă pe gât paharul de whisky. Ştie că nu poate evita ceea ce are să se întâmple. Nici măcar dacă cei din INI i-ar supraveghea casa sau dacă l-ar duce la adăpost. Nu are niciun colac de salvare. Nu ar fi în siguranţă nici dacă ar avea o întreagă echipă de intervenţie în jurul său. De aceea nu a anunţat conducerea. Cu toate acestea, a observat maşina. Cineva îl păzeşte deja. Oare e omul lui Jan?

Are o singură posibilitate să scape. Trebuie să-l omoare pe ucigaş înainte ca acesta să-l ucidă. Doar asa va avea linişte. S-ar transforma din

păianjen de apă înapoi în marele alb. Mertanen se uită la ceas şi priveşte înainte fără să vadă nimic. Apoi se ridică şi stinge lumina de la etaj. Se îndreaptă spre fereastră şi se uită prin curtea din faţă. I se pare că vede pe cineva într-o maşină parcată pe stradă. Se retrage de la fereastră în linişte şi coboară. Nerăbdător, începe să aştepte ca orele să treacă, apoi urmează să-şi ia arma şi să se strecoare pentru a vâna în noaptea de iulie.

## Sâmbătă 27 iulie / Hartola

Dimineaţă, când Saana se trezeşte, încă se gândeşte la posibilul suspect. Oare ar trebui să divulge cuiva presupunerile sale? Ar putea să i le spună măcar lui Jan, doar ca să se liniştească.

îngândurată, Saana iese afară şi se aşază lângă mătuşa ei în leagănul din curte. Mătuşa a ajuns acasă noaptea târziu. Saana zâmbeşte şi o tachinează pe Inkeri, întrebând-o tot timpul: „Deci?” Iau micul-dejun în grădină şi stau puţin în leagăn, amândouă meditative.

Tăcerea se rupe când Saana primeşte un mesaj. Telefonul vibrează în buzunarul halatului ei. Mătuşa îşi ridică privirea din ziar, curioasă. Mesajul este de la Riku.

„Vii la conac la prânz? Am supă de leuştean şi chifle proaspete. Ca desert, îmi poţi povesti cum evoluează investigaţia.”

Saana zâmbeşte citind invitaţia lui Rikhard Falk şi se uită la mătuşa ei. Mătuşa este din nou atrasă de titlurile din ziar. Saana îşi priveşte repede chipul în camera de pe telefon. Are faţa uşor umflată, iar cearcănele par uriaşe în soarele strălucitor al dimineţii. De ce a reacţionat asa la mesajul lui Riku? E atât de îndrăgostită de Jan. Doar că lumea lui e dură si întunecată.

Pe la amiază, Saana merge cu bicicleta pe drumul umed de ţară. A plouat toată noaptea, mirosul proaspăt al ploii se simte în aer şi picăturile de apă încă sclipesc pe firele de iarbă şi pe frunzele copacilor. In timp ce pedalează, Saana se gândeşte la Helena şi la bărbaţii ucişi. Investigarea unui singur caz a făcut-o să vadă lumea altfel. Cum poate Jan să mai vadă ceva bun în oameni? Ea începuse să suspecteze pe toată lumea. Inkeri nu i-a dezvăluit informaţii despre Helena, şi cum nu era foarte sigură de sinceritatea mătuşii, ar putea să o pună chiar şi pe Inkeri pe lista suspecţilor. Gândul la *The Suspects* şi dezvăluirile din film nu- i dau pace. Acuzaţia e gravă, iar Saanei îi este aproape ruşine să facă o astfel de formulare chiar si în minte, soluţia celui mai discutat caz de crimă din această vara. Dar nu ştie ce să facă. Ce se poate întâmpla dacă ipoteza ei e corectă? Poate Riku o va ajuta să decidă ce să facă până la urmă cu informaţiile.

Saana frânează la celebra moară de vânt si intră în curte. îşi lasă bicicleta sprijinită de peretele clădirii şi îşi continuă drumul pe jos. Vârfurile adidaşilor i se umezesc repede în iarba jilavă.

Curtea pare pustie. Se pare că azi nu sunt tururi la conac, iar muzeul e închis. Saana se plimbă o vreme prin curte, căutându-1 pe Riku, apoi se întoarce la bicicletă. Poate că nici nu e aici?! Saana se uită la ecranul telefonului să verifice la ce oră ar fi trebuit să se întâlnească si vede în acelaşi timp un mesaj de la Jan. Mesajul o face să zâmbească, iar Saana simte o împunsătură în inimă. întâlnirea cu Riku o face să se simtă ca o trădătoare. Şi chiar despre asta e vorba. Riku este sincer interesat de povestea Helenei, dar Saana nu ştie sigur dacă ascunde şi alt motiv în spatele invitaţiei. Oare Riku crede că e o întâlnire

amoroasă?

Prânzul cu Riku nu mai pare o idee bună. Saana începe să regrete şi decide să se întoarcă. îi răspunde lui Jan că e la conacul Koskipăă, face cercetări, astfel încât să nu pară că vrea să ascundă ceva. îl şi întreabă: „Oare vinovatul ar putea fi Katja, cea care lucrează la căminul de bătrâni Ikipihlajaa?” Când Saana bagă telefonul în buzunar şi dă să se suie pe bicicletă, observă mişcare la fereastra clădirii din curte. Curând, Riku apare zâmbind în prag.

— Mă bucur că ai venit, era cât pe ce să ard chiflele, râde el şi îşi aranjează nonşalant părul.

— Salut! răspunde Saana şi, confuză, reazemă din nou bicicleta de perete.

— Cum merge investigaţia? întreabă Riku şi pune puţină supă delicioasă, cu aromă de leuştean, în castronul din mâna Saanei.

Vremea s-a încălzit, aşa că stau afară, pe trepte.

— Bine, răspunde Saana şi suflă în lingura plină cu supă aburindă. Am început să bănuiesc că recentele crime au legătură cu cazul Helenei. Pe deasupra, cred că mi-am dat seama cine ar putea fi în spatele incidentelor.

— Felicitări! zice Riku şi îşi ridică paharul cu apă.

Saana se uită la Riku şi simte că o cuprind emoţiile. Urmează să-i expună presupunerile pentru prima oară.

— Cred că Helena investiga dispariţia Laurei Malm şi a fost omorâtă de patru indivizi. Preotul, directorul de bancă, profesorul de artă şi un ofiţer de poliţie.

Riku se uită la Saana şi dă din cap gânditor.

— Vrei să spui că acum cineva o răzbună pe Helena?

Saana încuviinţează şi mai ia o lingură de supă. E perfect de cremoasă.

— Fiicele repezişului, de fapt una dintre ele, zice Saana misterios. îti mai aminteşti din zilele tale de confirmare, din ultima vară a Helenei, de o fată cu păr negru pe nume Katja? Prietena fetei roşcate, Iris.

Riku se uită curios la Saana şi pare să se gândească la întrebare.

— Acum că mă întrebi, da. Era una dintre îndrumătoare, iar în tabără domnea o stare de frică. Mulţi credeau că se întâmpla ceva ciudat între preot şi fetele care primiseră confirmarea în anul anterior, dar nimeni nu îndrăznea să rupă tăcerea, spune Riku şi îşi pune farfuria goală pe iarbă.

— Fetele acelea şi-au creat în jurul anxietăţii un mic grup, „Fiicele repezişului”. Ei bine, se pare că această Katja încă locuieşte în Hartola şi, în prezent, lucrează la căminul de bătrâni unde e şi tatăl tău, continuă Saana.

— Interesant, spune Riku, gândindu-se atent la ipoteza Saanei. Deci acum afirmi că ucigaşul e Katja. Ce ai de gând să faci cu această ipoteză?

Saana ridică confuză din umeri. Tocmai asta e, nu ştie încă. Nu ştie cum teoria ei ar putea fi demonstrată. De fapt, cel mai bine ar fi dacă Jan ar acţiona în direcţia asta, presupunând că Saana are dreptate. Când Saana ia ultima lingură de supă, mâinile lui Riku încep să tremure puternic, iar el se albeşte la faţă. Saana îl priveşte speriată.

— Ce ?

— Totul în regulă, se grăbeşte Riku să spună. Sau, de fapt, nu este. Dar acest tremur este din cauza bolii.

— A bolii?

Saana îl priveşte nesigură şi puţin speriată.

— Am fost diagnosticat cu scleroză laterală amiotrofică, zice Riku, iar Saana rămâne fără cuvinte.

— Vai, îmi pare rău! spune Saana şi se uită cu milă la el.

Riku ridică din umeri.

— Iau deja medicamente de cinci ani şi sunt relativ într-o formă bună. Sunt o excepţie în privinţa evoluţiei bolii, fiindcă nu sunt încă în scaun cu rotile. Totuşi, nu voi scăpa de el. în cele din urmă, într-o bună zi, muşchii se vor atrofia, iar plămânii nu vor mai funcţiona.

Saana inspiră adânc şi îşi frânge mâinile de anxietate. Ce ar trebui spus în astfel de momente? Ar vrea să-l consoleze pe Riku cumva, dar nu ştie ce să zică sau ce să facă.

— Este...?

— O boală incurabilă? Da, răspunde Riku.

Saana nu ştie ce să facă. Nu găseşte niciodată cuvintele potrivite pentru discuţii despre boli grave sau moarte. Poate că tocmai din această cauză bărbatul doar flirtase cu ea.

— Te-am speriat? întreabă în cele din urmă Riku.

Saana dă din cap şi realizează cât de ridicole sunt problemele ei. Şomajul şi incertitudinile vieţii. Chestiuni atât de mărunte şi insignifiante.

— Azi nu e programat niciun tur. Ţi-ar plăcea să ne plimbăm în linişte, să te mai uiţi în jur? întreabă Riku, iar Saana nu îndrăzneşte să nu fie de acord.

De fapt, are deja suficiente informaţii despre conac pentru poveste. Dar îi place sentimentul de încredere care a apărut între ei pe neaşteptate. Ar putea fotografia conacul. Ar putea salva locaţiile în telefon şi anexa pozele ca parte a unei poveşti pe Instagram. Cu ajutorul imaginilor, cititorii şi-ar imagina cum arăta odată conacul.

— Aici erau amplasate felinarele de la petrecere şi înăuntru, în salon, se ţinea balul, explică Riku, în timp ce se plimbă agale prin curtea frumoasă. în acest tur privat mă poţi întreba orice, spune Riku şi îşi ridică braţul. Promit să răspund.

— Ştii ceva mai exact despre ce s-a întâmplat cu fata aceea, Laura Malm? întreabă Saana imediat. în revista *Hymy* au pomenit de dispariţia unei fete cu acest nume, în aceeaşi regiune, şi cred că Helena încercase să afle ce s-a întâmplat de fapt.

Riku clipeşte surprins.

— A fost una dintre îndrumătoarele de la şcoala de confirmare, cu câţiva ani mai mare decât Helena. Apoi a dispărut fără urmă, continuă Saana.

— Mmm... Cred că au raportat că fugise de acasă, dar ancheta nu a fost finalizată. Fata pur şi simplu a dispărut, fără să lase nici un indiciu, murmură Riku şi se uită în depărtare, pierdut în gânduri pentru o clipă. Dar, la câteva zile după dispariţia ei, am găsit doi pantofi în sauna de pe mal. S-a dovedit că erau pantofii Laurei.

— Deci s-a rezolvat cumva cazul? întreabă Saana şi nu îşi poate ascunde curiozitatea.

— Nu chiar. Dispariţia Laurei Malm a fost pentru noi atunci un eveniment destul de important. Nu existau reţele sociale, dar povestea s-a răspândit ca un mister în jurul focului de tabără. Au fost multe zvonuri, dar poliţia a considerat că adolescenta doar a fugit de acasă, spune încet Riku.

Saana nu ştie ce să creadă.

— Laura nu era din Hartola, ci dintr-un sat din apropiere. Dar după ce am găsit pantofii, nu prea am mai fost sigur în cine să am încredere. Erau mulţi bărbaţi, aşa cum ai spus. Şi unul era, evident, poliţist.

— Atunci ce s-a întâmplat? întreabă Saana.

— Conform informaţiilor de la poliţie, a fost un fel de răzvrătire de adolescentă, tânăra a fugit de acasă în lume sau ceva de genul acesta. Dar nouă ni s-a părut puţin cam ciudat. De obicei, dacă cineva fuge, măcar se mai aude ceva despre el. Dar atunci nimeni n-a mai auzit nimic de Laura Malm.

Saana dă din cap şi amândoi continuă să se plimbe pe lângă conac.

— Cu toate acestea, am o ipoteză. Laura Malm a fost una dintre victimele lor, continuă Riku. O fată care, în sfârşit, a intrat în panică şi a decis să lupte cu bărbaţii. Dar, în loc să fie răsplătită pentru curaj, i s-a întâmplat ceva.

Saana se uită la Riku şi dă din cap intrigată. Gândul sună înfricoşător de logic.

Riku se îndreaptă spre poteca ce duce la repeziş şi îi face semn Saanei să-l urmeze. Când se opresc pe podul suspendat, Riku priveşte trist luciul apei.

— După Laura Malm, se pare că s-au speriat pentru o vreme, dar, în cele din urmă, au luat-o şi pe Helena. Patru oameni, patru regi, ucigaşii.

Saana îl priveşte încordată. De fapt, ce ştie Riku?

— înainte de a continua, mai întâi trebuie să hotărăşti ce vei face cu toate informaţiile adunate, spune Riku, cumva mai rece, şi se întoarce spre Saana. Nu cred că aş vrea ca totul să ajungă într-o carte.

Tăcerea se lasă peste pod.

Saana se uită la Riku cu gura căscată şi încuviinţează. Nu şi-a imaginat că Riku ştie atât de multe. Bineînţeles că va păstra deocamdată informaţiile numai pentru ea. încep să meargă spre sauna de pe mal.

— Haide! spune Riku şi deschide uşa saunei.

Saana intră şi se aşază pe patul metalic vechi.
Nu spune nimic, aşteptând ca Riku să continue.
Când Riku începe să vorbească, Saana îşi dă seama şocată că teoria ei e complet greşită

## Sâmbătă, 27 iulie / Helsinki

Heidi stă în maşină şi priveşte înainte. în ultima vreme a petrecut mult timp în maşină. Fără să vrea, Heidi se gândeşte la Julia. Poate că totul este din cauza lui Jan şi a rânjetului lui tâmpit. Viaţa ei pare lipsită de iubire în comparaţie cu fericirea lui Jan. Cândva era mai bine. îi era mai uşor să-şi accepte singurătatea pentru că se compara întotdeauna cu Jan şi constată că el era şi mai singur decât ea. Heidi stă în maşină, se uită cu atentie la casa lui Mertanen şi încearcă să-şi liniştească gândurile. Totuşi, dintre toate variantele posibile, în minte îi apare Julia.

Ce ciudat că Julia a trebuit să sufere la o vârstă fragedă din cauza morţii celei mai bune prietene şi să observe de pe margine cum cei care deţin puterea în localitate, inclusiv propriul tată, reduc suspiciunile la tăcere. Cine ar fi crezut că şeful lui Heidi e aceeaşi persoană care i-a distrus odinioară încrederea Juliei în poliţie?

Iar acum ea, Heidi, îl păzeşte pe Mertanen. Heidi se uită spre zonele iluminate de lămpile din curte, pe partea laterală a casei şi spre locurile întunecate adiacente. După calculele ei, Mertanen este deja acasă de câteva ore. La etaj, lumina e aprinsă. Nicio mişcare. Heidi parchează maşina astfel ca să vadă uşa de la intrare. Nu este sigură dacă aşteaptă ca Mertanen să iasă sau criminalul să intre. La intervale regulate, Heidi dă o tură prin cartier şi ţine împrejurimile sub observaţie.în această zonă rezidenţială selectă, nepopulată, Heidi înţelege de ce Julia a decis să dispară pentru o vreme. Julia a fugit de Mertanen. După ce trei bărbaţi au murit, Mertanen e singurul care ştie că, de fapt, Julia ştie despre toate cele întâmplate.

— Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi dispărut şi eu, şopteşte Heidi pentru Julia, singură în maşină, si se foieste în scaun ca să nu amorţească.

*f f t* — în sfârşit, hodorogii ăia au fost traşi la răspundere pentru faptele lor, spune Riku şi se uită dincolo de Saana, în depărtare.

Inima Saanei se zbate în piept. Se ridică instinctiv în picioare când îşi dă seama, îngrozită, că se află în încăpere cu un criminal.

— Am întrebat şi de Laura, continuă Riku. Numai Antti-Juhani Fors a fost de acord să dezvăluie locul de odihnă al fetei. Un mormânt cu o piatră de sacrificiu, fără nume, aici, pe domeniul conacului. Mi-a dezvăluit locul pentru ca rămăşiţele să-şi găsească în sfârşit liniştea. Dar sufletul? l-am întrebat atunci, însă Fors părea să fie orb în faţa propriei credinţe.

Saana înghite sec. Vocea lui Riku devine mai distantă. Atmosfera în cameră e rece. Saana se uită tăcută înspre uşă. E la doar cinci metri de ea. Riku se aruncă pe spate pe pat.

— M-am mirat când ai venit şi mi-ai spus că începi să cercetezi o poveste veche. Am fost tot timpul de partea ta, spune Riku. Te aşteptam să vii cu informaţii, dar ai făcut-o puţin prea devreme.

Saana e speriată. Oare aude bine? Situaţia e imprevizibilă. Deodată, Riku cel blând este copleşit de furie. Saana caută pe furiş, cu mâna dreaptă, telefonul din buzunarul rochiei. Riku stă întins pe pat, în stânga ei, iar ea stă în picioare lângă el.— L-au omorât şi pe baron, îţi vine să crezi? zice Riku şi se uită fix la tavanul prăfuit. L-au ucis şi, în tăcere deplină, au plătit agenţi să se ocupe de tot şi să lase impresia că baronul e încă în viaţă. Instrucţiuni pentru tatăl meu, mesaje către furnizori şi, după toate astea, un anunţ: „Mă mut înapoi în Germania. La revedere, Finlanda, vei avea mereu un loc special în inima mea.” Tatăl meu a primit chiar şi o carte poştală de la baron, scuipă Riku vorbele din gură, mai scârbit ca până atunci.

Saana se întreabă cum a putut să facă o astfel de greşeală. Cum a putut să creadă că una dintre Fiicele repezişului e vinovată? Frica creşte pe măsură ce realizează cât de naivă a fost. Cum a putut avea încredere aşa de uşor în Riku? Riku a ascuns totul cu mult tact. Saana ia iPhone-ul si-1 deblochează cu amprenta ei, încercând să găsească din memorie cea mai rapidă cale de a-1 apela pe Jan. Numărul lui Jan ar trebui să fie printre ultimele apeluri preluate. Agitată, Saana se gândeşte ce altceva l-ar putea întreba pe Riku, ca să mai tragă de timp. Se uită la Riku cât se poate de înţelegător şi realizează imediat că e paralizată de frică.

# HARTOLA

## Vara, 1989. Ultima seară.

*V*

*on Reichmann îi urmări pe bărbaţi până la repeziş. Ce chestii dubioase se întâmplă de fapt pe domeniul lui? Bănuia deja de ceva vreme că lucrurile nu sunt în regulă.*

*Când baronul păşi pe podul suspendat, văzu câteva figuri întunecate pe malul opus, chiar lângă apă. Văzându-l, bărbaţii se opriră imediat din ceea ce făceau şi îşi îndreptară lanternele spre pod, să-l vadă pe intrus. Baronul nu se opri, ci continuă să meargă spre bărbaţi. Se uită în jur. Stăteau în grup. Muzica de la petrecere răsuna pe firul apei, însă deodată baronul se simţi foarte departe de petrecăreţi. Prea departe.*

*Când se apropie, văzu ceva plutind chiar la picioarele bărbaţilor, un mototol mare şi întunecat. O figură neclintită în apa neagră. Baronul se uită mai atent în apă şi inima îi sări din piept. Recunoscu rochia. Doar cu o clipă în urmă, rochia se învârtise în braţele lui, pe trupul unei fete vioaie.*

*— Ce-aţi făcut? le strigă baronul bărbaţilor de pe mal şi se strădui să-şi ascundă frica din voce.*

*Fusese întotdeauna un actor prost. Teatralismul lui gesturile lui mai mult decât prietenoase - deşi totul era din suflet. Iar acum, în toiul festivităţilor îl cuprinse o neîncredere stranie, o teamă tulburătoare.*

— Sauna este scoasă din uz, spuse baronul şi arătă spre construcţia de pe mal.

Apoi aproape că îşi ţinu respiraţia. Ce era mormanul acela? Nu mişca. Oare era...? De parcă anticipa deja ce avea să vină, von Reichmann luă o înghiţitură zdravănă din paharul de vin din mână şi se uită, pe rând, în ochii fiecărui individ. Mai luă o înghiţitură şi aşteptă un deznodământ.

— Am sunat la poliţie, zise el, pentru orice eventualitate.

— Degeaba, e deja aici, comentă cineva din întuneric, si abia atunci von Reichmann înţelese ce se petrecea de fapt.

Ghearele care subjugaseră tot satul. Groaza plutea în fumul ţigărilor abia stinse şi în ceaţa umedă care se înălţa din repeziş. Văzând expresiile bărbaţilor, von Reichmann pricepu că nu a ales momentul propice.

Se plimbase pe domeniul lui, simţindu-se stăpân, hotărât să afle ce era cu zgomotele care se auzeau dinspre saună şi ajunsese aici într-un moment nepotrivit. Prea târziu pentru fata care plutea în apă. Prea devreme din punctul lui de vedere. Acest ultim moment, acest ultim impuls patetic şi această ultimă noapte de august care se stingea.

N-ar fi crezut niciodată că totul se va sfârşi aşa. Se întoarse pe călcâie şi începu să fugă spre conac, peste pod. Lovitura veni mai repede decât se aştepta. Jedem das Seinei atât mai apucase să gândească, fără să ştie măcar ce i se cuvenea. Când căzu, simţi aroma rozmarinul

*sălbatic, aruncă o ultimă privire la conacul său şi apoi îşi luă rămas- bun în minte de la orhideele si de la ratele sale.*

1. *Suum cuique* (lat.), „fiecăruia ce i se cuvine” (germ.,

## Sâmbătă, 27 iulie / Hartola

în original) (n.tr.).— Cineva ar trebui să sape puţin mai adânc aici în saună, spune Riku şi se ridică. Mai ales acolo, arată el spre fereastră.

Saana realizează că singurul lucru pe care îl poate face este să fie cât se poate de calmă. Telefonul din buzunarul ei sună deja, dar nu aude dacă Jan a răspuns sau nu. Când se va ivi momentul potrivit, se va repezi pe uşă.

Cu ochi obosiţi, resemnat, Riku o priveşte pe Saana.

— Ştii de ce am reuşit să-mi pun planul în aplicare? întreabă Riku, fără să aştepte răspunsul Saanei. Boala a schimbat totul. Ştiu că în mai puţin de doi ani nu voi mai fi, zice el cu un zâmbet chinuit pe faţă. Asta a rezolvat totul, am ştiut imediat ce voiam să fac înainte să mor. Iar acum a mai rămas doar unul. Ultimul rege, apoi mă voi putea odihni în sfârşit.

Saana dă din cap la cuvintele înfiorătoare ale lui Riku şi decide să încerce să fugă. Acum ori niciodată. Saana face primii paşi spre uşă, dar constată îngrozită că picioarele nu o mai ascultă. Cade pe podeaua veche de scândură la mai puţin de trei metri de uşă. Supa. Ce pusese Riku în supă? Saana mijeşte

ochii, dar nu mai vede nimic. Corpul ei nu mai are putere, mintea îi e înceţoşată. Simte cum Riku vine si îi ia telefonul

din buzunar. Saana strigă disperată după ajutor şi speră că Jan o aude. Un amestec de emoţii îi inundă mintea. Oare Riku e pregătit să o omoare pentru a-şi îndeplini planul? Nu ştie dacă simte nedumerire, furie sau milă. Frică. Apoi neputinţa o doboară.Saki i-a cerut lui Jan să se vadă. Stau în faţa monitorului lui Saki.

— Am investigat numele pe care Saana ni l-a indicat, Katja Niemi, începe Saki, iar Jan mormăie cu gura plină de falafel.

— Am descoperit ceva la care nu ne-am gândit. Iată momentul adevărului. Jan devine foarte atent.

Conform jurnalului de bord, maşina înmatriculată la căminul de bătrâni Ikipihlajaa e folosită destul de des de o angajată, tocmai această Katja. Era de-o vârstă cu Helena, cu un an mai mare, şi se pare că a fost îndrumătoare în tabăra de confirmare a Helenei.

— Bine, spune Jan şi ascultă atent.

— Dar nu femeia e cea care ne interesează, continuă Saki. Un bărbat pe nume Eero Falk, care ani de zile a fost îngrijitorul conacului Koskipăă, locuieşte în căminul de bătrâni si este tatăl unui

anume Rikhard Falk. Rikhard Falk încă lucrează la conacul Koskipăă. Am dat greş cu Fors, dar acum am săpat ceva mai adânc. Ţinând cont de înregistrările de pe camera de supraveghere de pe holul căminului de bătrâni, avem motive să presupunem că acest tânăr Falk împrumută adesea maşina fără să noteze în jurnalul de bord. Trebuie să obţinem o probă ADN de la Falk.

Jan dă din cap şi, în acelaşi timp, observă apelul de la Saana.— Bună, spune Jan, întrebându-se dacă ar trebui să se îndepărteze ca să vorbească.

Cu toate acestea, după salutul iniţial, îşi dă repede seama că ceva nu e în regulă. Pare un apel format din buzunar, din greşeală. Jan ascultă nedumerit. Cineva, o voce masculină, vorbeşte încet, undeva, mai departe. Oare doar îşi imaginează sau vocea îi pomeneşte pe regi? Despre ce e vorba?

Jan are un sentiment straniu. Parcă Saana s-ar afla într-o situaţie dubioasă. Nu este sigur dacă apelul a fost făcut din greşeală sau nu. Doar ca să fie sigur, îi scrie câteva instrucţiuni lui Saki pe o hârtie de pe birou: *Urmăreşte conexiunea Saanei Havas, imediat!* Saki încuviinţează şi se uită la Jan puţin îngrijorat. Jan se întreabă dacă reacţionează exagerat, dar apelul este cu siguranţă ciudat. Instinctul îi spune că e ceva bizar în treaba asta. A cui e vocea masculină care vorbeşte cu Saana?

Saki are îndeajuns timp ca să localizeze apelul, îi face semn lui Jan să privească harta. Domeniul Koskipää, Hartola, aproximativ 300 de metri de la conac. Lui Jan nu-i vine să creadă. Conacul Koskipää, Rikhard Falk. Apoi frica îl copleşeşte. Adrenalina îl inundă rapid şi-i limpezeşte gândurile. Saana este în pericol. în aceeaşi clipă, Jan aude un strigăt de ajutor în receptor; cu siguranţă a fost un strigăt de ajutor. Apoi apelul se întrerupe.

Saki e la volan. Jan este foarte agitat în maşină şi, în acelaşi timp, simte junghiuri de foame în stomac. A băut prea multă cafea, n-

a mâncat suficient la micul-dejun, doar o porţie neterminată de falafel. Jan se uită la punctul de pe hartă care indică locaţia telefonului Saanei. Indiferent cât de rapid conduc, sunt mult prea departe.

în timp ce Saki accelerează pe Drumul Naţional 4, Jan analizează situaţia. Se uită neliniştit pe traseul de pe GPS. Chiar şi cu viteză maximă, nu pot ajunge în mai puţin de o oră. Ezită; presimte că ceva rău urmează să se întâmple. Jan nu poate explica sentimentul care îl copleşeşte. Poate că Saana a aflat ceva şi nu i-a spus, ceva ce alţii nu au observat? Şi de ce nu i-a împărtăşit lui Jan informaţiile? Jan încearcă să o sune pe Saana, dar intră căsuţa vocală. „Persoana apelată nu poate fi contactată.” Jan pune telefonul în poală şi se uită la câmpiile întinse. Din fericire, în curând primesc o confirmare radio de la un alt vehicul. Echipajul 324 confirmă că se află deja pe Strada Regelui. Prima patrulă locală va ajunge la conacul Koskipää în doar câteva minute. Jan nu are altă soluţie, asa că trebuie să se liniştească.

Cere să i se facă legătura direct cu persoana care conduce maşina de patrulare spre conac. Cei din maşină răspund repede.

Concis, Jan explică situaţia şi presupunerile lui.

— Situaţia este extrem de periculoasă. Bărbatul de la conac este suspectat de trei crime. Tocmai s-a eliberat un mandat de arestare pe numele lui. în plus, avem un civil a cărui viaţă este în pericol.

Jan inspiră şi continuă:

— Intraţi pe domeniu şi căutaţi pe malul râului, lângă conac. Verificaţi mai întâi

cabana de pe mal. Bănuim că sunt acolo. Orice s-ar întâmpla, nu ezitaţi să acţionaţi rapid. INI îl vrea pe Rikhard Falk viu sau mort. La fata locului a fost chemată o unitate specială. Asiguraţi-vă că civilul este în siguranţă! Repet: asiguraţi-vă că civilul este în viată!

Recepţionat, spune cel din maşină, şi Jan nu poate să facă altceva decât să-şi ţină respiraţia,îngrijorat.

în doar cinci minute, primeşte noi informaţii.

— Vedem clădirea saunei, totul pare liniştit, însă din ea iese fum. Ne apropiem de obiectiv şi intrăm, nici urmă de suspect, recepţionat.

Saana zace pe podea. îşi simte trupul, dar oricât ar încerca, nu poate să-şi mişte picioarele, nici măcar degetele. Observă împrejurimile printre pleoapele grele. E întuneric şi ceaţă în jur. Nu înţelege ce s-a întâmplat.

Gânduri de tot felul îi inundă mintea. „închide ochii dacă poţi şi bucură-te de liniştea deplină, închide ochii si lasă-i închişi.” Dar tocmai când ideea unui somn liniştit îi încolţeşte în minte, îşi dă seama că ispita e o minciună. încă nu poate renunţa.

încearcă încă o dată să se mişte, îşi forţează cu disperare mintea să o asculte. încearcă să-şi mişte măcar un pic mâinile neascultătoare, complet paralizate. încearcă, dar nu se întâmplă nimic. Disperarea o cuprinde treptat, nevenindu-i să creadă. Ce proastă, ce

idioată a fost. Nu ştie dacă se teme mai mult de Riku sau să fie singură.

— Dormi puţin şi te vor găsi în cele din urmă, spune Riku şi se îndreaptă spre uşă.

Lumea se învârte sub privirile Saanei. îl vede pe Riku în mijlocul negurii, apoi uşa închisă. Simte un miros îndepărtat şi înţepător de benzină. Se gândeşte la ceaţa întunecată din câmpul ei vizual. E fum sau frică? Se gândeşte la Jan şi simte cum i se închid ochii. Ca ultim gând, îşi dă seama că, pentru prima dată şi se pare că şi ultima dată în viaţa ei, are pe cineva iubit, special la care să se gândească.

## Hartola, 1989

*Dinspre conac, băiatul auzea muzică şi vorbe înăbuşite, dar nu asta îl interesa. îl interesa doar momentul lor împreună, lângă sauna de pe mal. Aranjase să se întâlnească cu fata acolo.*

*S-a plimbat o vreme după ce a plecat de la conac, aproape orbit de strălucirea atâtor lumini, şi a păşit în întuneric. A avut nevoie de câteva secunde până când ochii lui s-au obişnuit cu bezna.*

*în cursul serii, îi recunoscuse pe bărbaţi: directorul băncii, profesorul de artă şi preotul însă, în baza celor povestite Helenei de îndrumătoare, ar fi fost mai mulţi bărbaţi. Riku şi- a amintit cum a zărit-o pe Laura acum doi ani la conac, în semiîntunericul amurgului. Cu cine se întâlnise fata la conac? Şi unde a plecat după aceea?*

*Riku traversă podul emoţionat şi o căută pe Helena. Astăzi o va întreba ce plănuise: dacă Helena ar vrea să fie prietena lui, dacă puteau fi oficial împreună? Simţea cum se îmbujorează numai gândindu-se la asta. Ce bine şi ce firesc se simţea Helena în braţele lui.*

*Riku ajunse la sauna de pe mal şi observă că usa nu era încuiată.*

*— Iuhuu?! şopti el apoi se uită înăuntru. Stabiliseră să se întâlnească în saună, dar acolo nu era nimeni.*

*Unde era Helena? Riku văzu în cursul serii că fetele s-au apropiat de Helena. ŞI conform înţelegerii lor, ea acceptase invitaţia. Deodată, Riku se întrebă dacă au fost prea*

*încrezători. Nu au spus nimănui despre planurile lor, nici măcar adulţilor. Dacă se întâmplase ceva cu Helena? Apoi auzi paşi afară. Speriat, se ghemui şi privi cu grijă peste marginea de jos a ferestrei.*

*Văzu câteva lumini în mişcare. Patru felinare luminau copacii şi malul repezişului din depărtare. Treptat, siluetele au ajuns la podul suspendat. Se mişcau în linişte. Riku auzea doar sunetul înăbuşit*

*al muzicii de la conac, care se propaga de-a lungul apei. Când siluetele s-au apropiat, Riku observă îngrozit că unul avea ceva în braţe. Riku se uită la ceas. Helena întârzia deja foarte mult la întâlnirea lor. Ce s-ar întâmpla dacă Helena ar apărea acum si s-ar întâlni cu bărbaţii? Flăcările licăriră în*

*felinare când grupul se opri lângă pod, pe malul râului. Riku se ridică în picioare ca să vadă ce făceau siluetele. Acum, când felinarele nu se mai mişcau, Riku văzu mai clar. Grămada de pe pământ semăna cu un om. De fapt, cu o fată. Parcă ar fi fost Helena întinsă pe jos.*

*Brusc, i se făcu greaţă. Ce putea face? Să strige după ajutor? în acel moment, văzu două coarne sclipind pe mal. Groaza îl cuprinse. Când lumina se revărsă peste chipurile lor, Riku îşi dădu repede seama de problema înfricoşătoare. Toţi bărbaţii formau un grup. Chiar şi poliţistul. De la fereastră, urmări neliniştit cum bărbaţii au lăsat trupul Helenei în apă. Era paralizat de frică. Ridică aparatul de fotografiat să-i surprindă pe bărbaţi. Nu putea folosi bliţul, fiindcă ar fi fost descoperit, dar fără el nu era suficientă lumină. Folosi totuşi întreaga rolă de film pe întuneric. Apoi Riku n-a mai ştiut ce să facă. Lumea lui s-a spulberat. Furia a prins rădăcini în el şi nu mai avea să scape de ea niciodată.*

Jan sună, iar Heidi răspunde imediat la apel.

— Ce s-a întâmplat? mai că ţipă Heidi, cu glas gâtuit de teamă.

— Au găsit-o pe Saana acolo, începe Jan, iar Heidi încearcă să ghicească ce s-a întâmplat din vocea lui. Cineva a încercat să ardă sauna. Din fericire, au ajuns repede la faţa locului. Au scos-o afară la timp.

Jan tace o clipă.

— E drogată, dar acum totul e OK, zice Jan, cu vocea aproape pierdută, iar Heidi oftează imediat uşurată.

îndrăzneşte să respire din nou.

— S-a prelevat o probă de apă din râul Tainionvirta. Bănuiesc că Falk i-a ucis pe bărbaţi în aceeaşi apă în care Helena a fost

înecată, continuă Jan, schimbând impasibil subiectul.

încă o dată, bărbatul se mobilizează să-si îndeplinească atribuţiile.

— După evenimentele de la conacul Koskipăă, Falk trebuie să fie furios. Ştie că nu i-a mai rămas mult timp. Credem că este gata să atace cu mai multă disperare, fără vreun plan anume. Aminteşte-ţi că orice s-ar întâmpla, avem deja un mandat de arestare. Avem deja motivul. Avem totul pentru a-1 inculpa pe Rikhard Falk. îl vrem viu sau mort, zice Jan. Asigură-te că Mertanen este acasă. Nu mai suntem nevoiţi să ascundem

nimic. Du-te la el şi stai lângă el. O să trimit şi opatrulă de supraveghere, spune Jan şi închide apelul.

Jan urmează să pornească imediat spre Helsinki. Au motive serioase să presupună că Falk se îndreaptă intr-acolo, dacă nu e deja în oraş.

Heidi recepţionează şi bagă telefonul în buzunar. Situaţia a ajuns intr-un punct critic. Heidi inspiră adânc şi simte tensiunea în tot corpul. Ce îi va spune lui Mertanen când îi va deschide uşa? Atunci observă că lumina de la fereastra de la etaj s-a stins. Heidi îşi pune jacheta peste vesta antiglonţ, asigurându-se că arma e la locul ei, de unde o poate scoate imediat. Heidi închide portiera în linişte, încuie maşina şi aleargă în întuneric spre zidul casei. Merge de-a lungul zidului şi sună la uşa principală. Aruncă o ultimă privire în curte: e pustie. Falk nu e niciunde. Heidi stă în lumina exterioară de deasupra uşii şi aşteaptă ca Mertanen să vină să-i deschidă.

— Deschide uşa, şefule, e important! strigă Heidi şi speră că Mertanen va acţiona înţelept şi o va lăsa să intre.

Aude curând zdrăngănitul şi clinchetul lanţului de siguranţă. Heidi afişează un zâmbet forţat pe chip şi îşi duce cealaltă mână la armă.

— Nu vreau să cumpăr nimic, glumeşte Mertanen în timp ce deschide uşa, iar Heidi zâmbeşte stânjenită la glumă. Ce vrei? întreabă bărbatul.

Tocmai când Heidi deschide gura să-i răspundă, primeşte o lovitură direct în cap. Se întâmplă atât de repede, încât Heidi nu are timp să reacţioneze. Luată prin

surprindere, cade la pământ şi nu mai simte cum şeful ei ticălos o
târăşte în casă.

Jan soseşte două ore şi opt minute mai târziu, direct din Hartola. Saana a fost transportată la Jyväskylä pentru observaţii. Paramedicul din ambulanţă a reuşit să o facă să-şi revină în timpul călătoriei.

Jan îşi parchează maşina lângă cea a lui Heidi şi se uită împrejur. Curând observă o maşină de poliţie puţin mai departe. Se îndreaptă spre maşina de patrulare. Heidi este în casă şi patrula îl aşteaptă pe Falk afară. Situaţia pare să progreseze conform planului. Singurul lucru care îl îngrijorează este posibilitatea ca ucigaşul să vină direct la casa lui Mertanen. Până acum, criminalul, Rikhard Falk, s-a întâlnit cu victimele în alte locuri, nu la domiciliul acestora.

Jan bate în geamul maşinii de patrulare şi aşteaptă ca geamul să coboare.

— Cum merge? Totul este în regulă? verifică Jan şi îi salută pe cei doi poliţişti pe care îi cunoaşte.

Aceştia au fost de acord să nu raporteze misiunea de supraveghere înainte de rezolvarea situaţiei. Jan ştie că poate să aibă încredere în
băieţii din maşină.

— Totul e bine. Am ajuns la faţa locului şi am observat acolo maşina lui Nurmi. Probabil că
Nurmi este înăuntru. Nu am detectat nicio mişcare în casă. Nici în afara casei nu e
vânzoleală. Doar câţiva oameni care-şi plimbă câinii au trecut pe aici în ultimele două ore.

— OK, mulţumesc! spune Jan şi se întoarce în maşina lui.

încearcă să o sune pe Heidi, dar Heidi nu răspunde. Jan îi scrie un mesaj: „Totul e în regulă?” şi stă în maşină, aşteptând răspunsul. Nu va părăsi casa lui Mertanen până când situaţia nu va fi rezolvată. Dacă ar fi după el, l-ar prinde personal pe Falk.

Jan îi trimite Saanei pe WhatsApp un emoticon cu o inimă şi continuă să aştepte. Ceva îl sâcâie. Subconştientul îi lucrează la foc automat şi Jan evaluează situaţia. Oare este ceva ce nu a observat? Falk a avut aproape zece ore să conducă de la Hartola la Helsinki şi să-l prindă pe Mertanen, se gândeşte Jan. Gândul nu-i dă pace. După calculele lui, situaţia ar fi trebuit să fie alta.

Jan se uită la casa lui Mertanen. Totul pare să fie aşa cum ar trebui. Jan se trezeşte din gânduri la vibraţia telefonului. Saana i-a trimis două inimi. Jan aruncă o privire la ceas, 23:17, coboară din maşină şi începe să meargă hotărât spre uşa principală. îşi salută colegii din maşina de patrulare. A fost linişte prea mult timp. De ce? Jan se asigură că nu este nimic ieşit din comun în jurul casei, apoi se opreşte la uşa de la intrare şi sună. Nu deschide nimeni. Jan îşi mută greutatea de pe un picior la altul şi, în cele din urmă, deschide fanta cutiei poştale. Se apleacă să se uite în hol. Deodată tresare. Pe podeaua din hol zace o siluetă nemişcată. După câteva secunde, Jan îşi dă seama ce vede. Heidi. Heidi zace în holul lui Mertanen.

— Intrăm! ţipă Jan furios, fără să verifice

dacă a fost auzit.

Heidi vede mai întâi câteva lumini sclipitoare, fulgere care licăresc, şi odată cu ele vine şi durerea. O durere de cap îngrozitoare. îşi deschide ochii si simte că cineva o tine de umăr.

Cineva o scutură. Heidi îşi întoarce cu greu capul şi îl recunoaşte pe Jan. Ce naiba s-a întâmplat?

Heidi se ridică şi simte cum Jan încearcă să o sprijine. Jan pare îngrijorat. Heidi se dezmeticeşte şi îşi aminteşte ce s-a întâmplat. Unde este Mertanen? Şi unde este Falk? Ştie că Jan se întreabă cum e posibil ca instinctele ei să fi dat greş. Vede atâtea nuanţe de negru. De fapt, Heidi nu a greşit cu nimic. A rămas fără protecţie doar o secundă, iar acum Mertanen a dispărut. Au încercat să-l folosească pe Mertanen ca momeală, dar el a vrut să dicteze cursul evenimentelor. Heidi simte brusc că-i vine să vomite. Jan îi aduce un pahar cu apă şi apoi o anunţă că pleacă să-l caute pe Mertanen.

Heidi bea apa călduţă de la robinet şi se gândeşte la situaţie. O deranjează că încă nu se poate mişca. Fors este mort. Eskola este mort. Sundin este mort. Toţi cei care au avut legătură cu ceea ce s-a întâmplat odinioară. Bărbaţii, care şi-au însuşit greşit puterea, şi răzbunătorul, care îi pedepsise pe fiecare rege al răului. Şi acum, singurul care a mai rămas e Mertanen. Heidi se întreabă dacă Mertanen are de gând să-l omoare pe Falk. Dacă reuşeşte, cariera ei şi cea a lui Jan sunt în pericol. Cu o furie de nestăilit, Heidi reuşeşte să se ridice. Sau poate criminalul îl va ucide pe Mertanen. Asta e nebunie curată, se gândeşte Heidi. în secret, speră că, lăsându-1 pe Mertanen să scape, a făcut o favoare lumii, că lucrurile vor merge prost pentru Mertanen şi că greşeala ei va fi, în cele din urmă, un gest în amintirea sufletelor pierdute. Pentru fetele tinere exploatate. *S*

*e gândeşte la biserica care domina întregul regat. La profilul stâncos al bisericii care oferea umră localnicilor care aveau drum prin centru. Cum toate speranţele satului erau absorbite de cimitirul mare. Şi cum, în mijlocul unui sat decent, preotul reuşise să corupă câteva fete nevinovate. în fiecare primăvară, preotul cerceta toate fetele tinere ale regatului, născute în acelaşi an. Le evalua, le studia caracterul. Investiga situaţia familiilor acestora şi orice impas personal. După tabăra de confirmare, tinerele alese erau invitate să devină îndrumătoare. Totul a început treptat, mai întâi, pur şi simplu, prin mici gesturi de atenţie. Gesturi pe care, iniţial, fetele nici măcar nu le-au considerat speciale. Preotul le-a oferit sprijin, o şansă pentru a-şi spune problemele. Au fost momentele potrivite pentru a le măguli, până când au căzut sub vraja lui. Le-a vorbit despre confirmare ca despre un rit important de maturizare. O călătorie de la neştiinţă la înţelegere. Tranziţia la maturitate. Şi, în cele din urmă, când a venit timpul potrivit, preotul şi-a sacrificat propriul proiect în folosul întregii fraternităţi.*

*Fetele erau nişte cobai. Mai întâi erau hrănite cu atenţie, cu prezenţă şi dragoste; apoi cu laude şi încurajare, iar în momentul în care fetele atingeau anumite praguri, când*

*vanitatea lor, pofta lor de aventură şi nevoia de atenţie au fost hrănite suficient, cobaii erau sacrificaţi pentru patima cărnii, iar cele neascultătoare măcelărite fără regret.*

*Simte mânia pulsând în flecare celulă a corpului. Ura asta pentru toată nedreptatea va fi ultimul gest pe care trupul lui, chinuit de boală, ar mai fi în stare să-l facă.*

*Se uită la ceas. Mertanen ar trebui să fie deja aici. Se uită la maşina pe care a observat-o mai încolo, la silueta celui de la volan, şi se retrage înapoi în umbră.*

*Trece doar o clipă până să fie tras primul foc. Priveşte din ascunzătoarea sa cum Mertanen se*

## Sâmbătă, 27 iulie / Helsinki

*apropie de maşină şi trage în siluetă. îl lasă pe bărbat să tragă. îi urmăreşte cu nesaţ incertitudinea, iar apoi începe să se furişeze spre ultima sa victimă. Pistolul din mână îi pare greu şi uşor în acelaşi timp. A presupus că Mertanen voia să vorbească, dar focul de armă îi dezvăluise totul. Nu va mai continua după regula obişnuită. Nu-l mai interesează nici măcar să-i asculte explicaţiile. Totul a fost spus, totul a fost deja îndeplinit. Acum îl va ucide, împuşcându-l. Va apăsa pe trăgaci şi va lăsa viaţa să se scurgă din ultimul rege corupt.*

Mertanen goleşte primul încărcător, apoi aşteaptă. Inspiră adânc. Respiră greoi, e agitat. Vrea să mai aştepte puţin, să se asigure că ucigaşul din maşină e mort.

Ce criminal naiv şi prost! De parcă el putea fi şantajat printr-o conversaţie, hărţuit, prins şi apoi ucis. Ce naiba au crezut ceilalţi când au fost de

acord cu asa ceva? se întreabă Mertanen.

## Sâmbătă, 27 iulie / Helsinki

Mertanen se uită pe geamul maşinii. Nu observă mişcare. Se asigură: dreapta, stânga, nu vede pe nimeni. Nu e nimeni nici în spate, doar o maşină în faţă, iar dincolo, mai departe, plaja şi marea. în jur niciun suflet. Sau poate un singur suflet. Sufletul negru al ucigaşului, prăbuşindu-se în cel mai adânc iad, unde Mertanen tocmai l-a trimis. Mertanen păşeşte pe asfalt aproape fără zgomot. Nu se aude decât un scârţâit uşor când pantofii lui de piele se îndoaie la fiecare pas. Doar un metru şi Mertanen ajunge la geamul maşinii. Din nou priveşte în jur şi apoi se pregăteşte pentru un atac asupra cadavrului ucigaşului.

Mertanen îşi îndreaptă arma spre figura de la volan şi păleşte. Figura de pe scaunul din faţă este doar un manechin. Sângele îi scapă din vene pulsând şi începe să curgă precum un râu negru din trupul lui. Mertanen apucă să audă paşi în spatele lui înainte de a se prăbuşi cu toată greutatea direct pe asfalt. Glonţul i-a străpuns capul. O perdea de gloanţe tăcute trec prin aer. Un glonţ în piept, un glonţ în inimă, un glonţ în testicule, un glonţ în umăr, un glonţ în genunchi, un glonţ în ochi.

*Se bucură să vadă* [illegible] *că a greşit. După aceea, apasă calm pe trăgaci. Nu este sigur dacă rezultatul final e la fel de satisfăcător cum şi-a imaginat. însă încheie totul, duce totul la bun sfârşit şi asta pare să îi garanteze o anumită stare de linişte. Ură pentru ură. Va mai lua această viaţă şi, la final, şi pe a lui.*

— Vreau să-mi ceri scuze, spune Heidi şi îşi dă seama că îi pare sincer de rău pentru toate cele întâmplate. Am judecat greşit, adaugă Heidi.

De îndată ce îşi recunoaşte greşeala cu voce tare, senzaţia apăsătoare pare, în mod ciudat, că dispare.

La început, Julia nu spune nimic.

Heidi nu ştie ce să facă. Se uită la masa unde stau prietenii săi. Se gândeşte să se întoarcă la ei.

— Ai făcut o greşeală, zice Julia în cele din urmă şi se uită provocator în ochii lui Heidi. Şi recunoşti?

# EPILOG

## Sâmbătă, 10 august / Helsinki

E[illegible]

[illegible]

[illegible] Herkku. Cel puţin ar trece peste acest impas. Heidi poate să-şi bea whisky-ul şi în altă parte.

— Sunt impresionată că îţi recunoşti greşeala cu voce tare. Majoritatea n-ar face-o, zice Julia şi, în acelaşi timp, îşi bagă telefonul în buzunar. îţi făceai doar treaba.

Heidi este nedumerită de vorbele Juliei. Nu se aştepta la niciun fel de înţelegere.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut? spune repede Heidi.

Totuşi, nu ar fi trebuit ca lucrurile să decurgă aşa. De fapt, a vrut să evite compania Juliei pentru

că o tulbură, dar acum, aproape involuntar, i-a propus să-i cumpere ceva de băut.

Julia pare să ezite. Heidi presupune că aceasta nu-i caută compania.

— După whisky-ul de împăcare, te las în pace, adaugă Heidi, iar Julia încuviinţează puţin mai voioasă.

După ce şi-a cerut scuze, Heidi îndrăzneşte să se uite din nou în ochii Juliei. Julia a zăpăcit-o. în primul rând, Julia a luat-o prin surprindere fiindcă a sedus-o, comportându-se altfel decât se aştepta Heidi. După o noapte uimitoare de dragoste, Heidi a dat-o în bară dispărând fără să spună nimic. Apoi, mai târziu, trecutul secret al Juliei, implicarea ei în anchetă şi suspiciunea au luat-o complet pe nepregătite pe Heidi. Julia a dispărut pentru câteva săptămâni. S-a retras ca să fie în siguranţă. Acum, Heidi ştie toate astea. Pregătindu-se să-i înfrunte dispreţul, Heidi observă ceva nou în privirea femeii. Pe lângă duritate, sfidare şi reprimare, printre emoţii a apărut şi amabilitatea. Ca un amestec de curiozitate şi înţelegere. Doar că unul de femeie obişnuită. De parcă cele două sunt totuşi de aceeaşi parte a baricadei. Sentimentul o nedumereşte pe Heidi.

Julia îşi întoarce privirea spre paharul de whisky. E gata să ciocnească cu Heidi.

— Se pare că suntem atât de încăpăţânate, încât probabil nu putem sta în acelaşi bar, râde Heidi, iar Julia zâmbeşte şi ea. Pot înţelege dacă, după tot ce s-a întâmplat, nu mai vrei să mă vezi, adaugă Heidi.

Ciocnesc.

în momentul în care ridică paharele în aer, toată duritatea se evaporă. Sunt puternice şi încăpăţânate, dar între ele există mai mult decât îndoială. E un fel de înţelegere tacită.

Când Julia se uită din nou în ochii lui Heidi, Heidi realizează că se simte ciudat de bine. înţelege că

este privită. E ca şi cum Julia ăi poate vedea sufletul. Julia o priveşte cu atenţie, dar ochii ei spun că n-ar fi surprinsă de nimic şi ar accepta tot ce s-ar dezvălui vreodată de sub
cochilia dură. Heidi nu ştie ce să facă.

Nu găsesc nimic de spus, aşa că îşi ridică din nou paharele. Un clinchet prelung răsună când ciocnesc. Whisky single malt, dublu. Heidi ia o înghiţitură din băutura arzătoare cu aromă de fum, dar ştie deja că licoarea e doar un pretext. Oferă un motiv să fie împreună. în acest moment Heidi nu mai vrea să plece. Nu vrea să fie altundeva. Heidi vrea doar să bea. Şi se va asigura că e suficient de plin cât să câştige mai mult timp alături de Julia.

## Luni, 19 august / Lisabona

S

aana stă pe terasa de pe acoperiş şi citeşte titlurile ştirilor pe ecranul telefonului.

I se face pielea de găină.

ULTIMA RĂSTURNARE DE SITUAŢIE IN CRIMELE CU ÎNSEMNUL ARS: VINOVATUL GĂSIT MORT

Politia tocmai confirmă că Rikhard Falk, acuzat de
patru crime şi de o tentativă de omor, a fost găsit înecat în râul Tainionvirta. Potrivit poliţiei, cel găsit decedat este singurul vinovat în cazul celor patru crime care au avut loc în Helsinki si Hartola în vara anului 2019.

Saana nu citeşte mai departe. Cât de aproape a fost de pericol. Apelul către Jan a salvat-o în cele din urmă. într-un fel, Saana îi datorează totul lui Jan. Viaţa ei şi fericirea ei.

Saana se gândeşte la Riku. în loc de ură, Saana simte milă pentru el. Pentru o clipă, înţelege toată

tristeţea pe care acesta a simţit-o. Cât de multe a adunat Riku în el. Ţinând cont de ceea ce au făcut cei patru regi ucişi, Saana nici măcar nu consideră faptele lui Riku o nedreptate; de fapt, asta e cel mai trist. De parcă răul ar fi justificat cu rău. Dilema morală din fundal este tulburătoare.

Riku a ales repezişul ca punct de plecare. Acelaşi loc în care şi-a pierdut cândva persoana iubită. Acelaşi loc de unde luase apa pentru a-şi îneca victimele. Saana aude paşi în spate şi începe să zâmbească. Jan o strânge în braţe.

Bună dimineaţa! spune Jan.

> în urma anchetei, au fost stabilite trei omucideri; până acum nu au fost făcute publice detaliile. în timpul investigării trecutului celor patru bărbaţi ucişi, poliţia a făcut o descoperire în Hartola, lângă conacul Koskipăă, în Finlanda Centrală. Osemintele a două victime au fost găsite pe domeniul vechiului conac. Testele ADN au stabilit că oasele aparţin Laurei Malm şi lui August von Reichmann. Cauzele morţii acestora nu au fost elucidate până în prezent. Politia...

Saana nu mai poate citi. în ceea ce o priveşte, povestea s-a încheiat. Când se vor întoarce din călătorie, va strânge materialul şi va scrie totul aşa cum presupune ea că s-a întâmplat. Acum însă e momentul resetării, momentul să se bucure şi să trăiască clipa. Are atât de multe motive să fie recunoscătoare. E în viaţă şi, îndată ce Jan s-a eliberat de anchetă, au cumpărat două bilete spre Lisabona. Soarele şi vinul te ajută să uiţi de toate pentru o vreme. Sunt doar ei doi, Saana şi Jan, şi un oraş străin.

Saana priveşte aleile înguste ale Alfamei de pe terasa de pe acoperiş, porumbeii care ciripesc pe vârfurile copacilor. Vor avea două săptămâni ca să

se bucure unul de celălalt. Abia după aceea va veni viaţa de zi cu zi, cu alte întrebări. Să caute un loc de muncă, să se reapuce de scris şi... Saana aruncă o privire pe furiş la Jan, care stă lângă ea. Dacă ar îndrăzni, ar aborda tema vieţii lor împreună. Oare e ceva care merită continuat? Saana are două dorinţe. Vrea să-si termine povestea, să scrie despre viaţa Helenei. Şi, dacă totul va merge aşa cum speră, ar vrea să continue povestea de dragoste cu Jan. Dar totul a abia la început. Abia se cunosc. Saana se întinde să-i ciufulească părul zburlit şi îl trage de păr în joacă. Jan râde.

Momentele ei preferate nu sunt priveliştea sau peisajele, ci atunci cumpără vin de la o mică vinotecă şi produse de patiserie, *pastel de nata-,* dintr-o mică brutărie, apoi urcă treptele înguste şi abrupte spre apartamentul Airbnb de la etajul trei al unei case vechi.

Jan toarnă vin în pahare şi urcă pe terasa mică prin fereastra îngustă de pe acoperiş. Aşază scaunele cât mai aproape unul de celălalt şi privesc peisajul care se întinde cât vezi cu ochii. Văd totul de pe terasă. Acoperişurile caselor vechi din Bairro Alto, turnul bisericii, porumbeii zburători, vârfurile copacilor şi cerul. Soarele care se înroşeşte si rosul care se schimbă treptat în amurgul tipic Europei de Sud. Amurgul care se preschimbă în întuneric. Cât de blândă e lumina în ultimul ceas, înainte să dispară complet. Beau vin, aruncă firimituri de pâine porumbeilor şi se minunează de cântecul atât de puternic al greierilor.

— Noi doi suntem oameni de acoperiş, zâmbeşte Jan, iar Saana încuviinţează.

Cuvântul „noi” folosit de Jan este promiţător. E plăcut să stea aşa împreună, departe de lume.

Saana coboară să ia *Vinho* 2 din frigider.

— Uneori mă gândesc că, într-adevăr, viaţa trece pe lângă noi, spune Saana şi toarnă vin în pahare.

— Păi da, trece, zice Jan şi se freacă la ochi. Şi gândeşte-te cum mare parte este uneori irosită pe programe TV sau pe reţelele sociale. Nimeni nu-şi poate folosi mereu timpul în mod înţelept, mărturiseşte Jan.

Iau câteva înghiţituri din vin.

— Care e chestia cea mai nocivă cu care îţi iroseşti viaţa? întreabă Saana jucându-se cu dopul sticlei de vin.

— Serviciul, zice Jan şi închide ochii.

— Dar îţi place meseria ta şi eşti bun în ceea ce faci, zi-mi altceva.

— Probabil Netflix.

— Eu să-mi scot punctele negre şi să-mi examinez pielea în oglindă, zâmbeşte Saana. Apropo, am ceva în ochi?

— Arată-mi! în care parte? întreabă Jan şi o sărută.

— în stânga, spune Saana când acesta încetează.

— Nu, nu văd nimic. Ne mai turnăm câte un pahar?

— Da, dar hai să intrăm!

O oră mai târziu, stau unul lângă celălalt la toaletă şi se spală pe dinţi. Saana se uită la Jan în oglindă.

— De fapt, am ajuns la concluzia că există o iubire mai mare decât viaţa însăşi. Dacă ai parte de aşa ceva, totul este în regulă, chiar dacă uneori e greu. Şi apoi mai e genul de dragoste romantică, ceea ce este posibil doar alături de sufletul-pereche.

— E greu de spus, zice Jan cu gura plină de spumă de la pasta de dinţi.

— Ce?

— Păi, de crezi sau nu în iubirea supremă cu

persoana potrivită. N-am avut experienţa asta niciodată, recunoaşte Jan şi începe să-şi clătească gura.

— Nici eu.

— înainte să te întâlnesc, spune Jan, ridicându- şi privirea.

— Ce? întreabă Saana si se uită curioasă la bărbat în oglindă.

— înainte să te cunosc, nu am crezut într-o iubire supremă, alături de persoana potrivită. Dar acum nu mai sunt atât de sigur.

1. Tarte cu cremă (portugheză, în original) (n.r.).
Vin portughez din provincia istorică Minho, din nordul îndepărtat al ţării. Nu este un soi de struguri, ci un vin cu origine controlată. Numele înseamnă „vin verde”, dar se traduce prin „vin tânăr”, vinul fiind lansat la trei până la şase luni după recoltarea strugurilor (n.r.)

## Marţi, 20 august / Lisabona

Jan se uită amuzat la Saana care încearcă să-şi regleze, puţin frustrată, sandalele noi din piele. O strâng baretele. Saana declară că noile sandale, abia cumpărate, nu o jenează, deşi o incomodează la mers după doar câteva minute.

Jan se gândeşte cum femeia îi este familiară şi străină în acelaşi timp. Cum întreaga călătorie este atât minunată, dar şi cumva prea mult. Chiar acum, viata lui nu e deloc în ordine. Ar fi fost mai bine să o întâlnească pe Saana mai târziu? Dar viata nu funcţionează asa. Nu funcţionează în asa fel încât să poţi construi momentul perfect şi abia apoi să întâlneşti pe cineva. Funcţionează aruncând totul asupra ta, fără să ai timp să te pregăteşti.

Saana îşi dă jos sandalele ca să vadă dacă ar putea înmuia sau întinde baretele. Acum nu e momentul să-i mărturisească dragostea. însă Jan ar vrea să-i spună deja: „Mă îndrăgostesc de tine.” Sună atât de siropos! Jan ar vrea să-i spună Saanei că o iubeşte, dar asta ar fi prea mult şi prea repede. Cu toate acestea, bănuieşte că Saana ştie ce simte el. La urma urmei, trebuie să fi observat cât e de visător în compania ei. E foarte atras de ea. Jan nu se poate abţine să nu zâmbească atunci când se uită la Saana. S-a îndrăgostit de ea în momentul în care a văzut-o prima dată pe terasa însorită. Sentimentul este puternic şi nemaiîntâlnit. Jan se întreabă de ce nu i-a spus deja Saanei totul. De ce nu a jucat cucărţile pe faţă? Poate că prudenţa înseamnă teamă. înainte de Saana, nu a mai fost atât de intim cu nimeni, nu s-a mai simţit atât de bine de mult timp. Jan nu şi-a oferit niciodată sentimentele şi sufletul altei persoane ca să fie sfâşiate. Recunoaşterea iubirii aduce imediat si

teama de a pierde tot ce e bun. Totuşi, în timpul acestei vacanţe plănuieşte să-i mărturisească totul. Te iubesc! Iată-mă! Astea sunt sentimentele mele, sunt dezarmat. Fă ce vrei cu mine. în timp ce cugetă astfel, telefonul îi sună în buzunar. E pe silenţios, dar Jan simte vibraţia. în subconştient, un prim gând se conturează imediat: serviciul. S-a întâmplat ceva. Un caz

nou. în timp ce Saana se apleacă să încalţe iarăşi sandalele, Jan scoate telefonul din buzunar şi răspunde în linişte.

— Jan Leino, zice el şi realizează că deja începe să se încrunte.

## HARTOLA

### Vara, 1989. Ultima seară.

*H*

*elena zâmbi îndrăgostită. îşi lăsă picioarele să pedaleze liber şi bicicleta aproape zbură pe drumul de tară. Păduricea de molizi densă, care străjuia drumul, era liniştită. Lasă-te purtată, şopti pădurea. Lasă-ţi sentimentele să pună stăpânire pe tine, îşi imagină Helena că spuneau molizii de un verde-închis.*

*Helena îl căuta deja cu privirea. Şi El se uită înapoi. îşi ştiau înţelegerea, ştiau că erau făcuţi unul pentru celălalt. Vor lăsa flăcările focului de tabără să trosnească în jurul lor încă puţin, vor cânta pretinzând că sunt tineri obişnuiţi. Dar, mai târziu, se vor întâlni şi împreună vor cerceta soarta fetei dispărute şi îşi vor mărturisi, în sfârşit, dragostea.*

*în aer adia vântul de început de toamnă. Părea că iarna i-ar vizita pentru o clipă, ca să le aducă aminte că există, ca să-i ameninţe cu frigul. De îndată ce Helena trecu de păduricea de molizi, simţi din nou căldura pe piele. Copacii emanau răcoare şi iz de sol reavăn, dar câmpul deschis mirosea din nou familiar, a căldură, uscăciune şi caniculă de august. Helena frână în curbă şi văzu deja felinarele de la petrecere. încă puţin, câţiva paşi, un joc de scenă şi apoi o îmbrăţişare. Orice altceva nu era important. Nu voia decât să îl vadă. Helena se întrebă dacă să îndrăznească, în cele din urmă, să se arunce imediat în braţele lui Riku sau să fie mai rezervată. Helena zâmbi şi în mintea ei îl apucă pe Riku pentru a fi mai aproape de el. Nu era nevoie să se grăbească. Aveau o viaţă întreagă să se cunoască mai bine.*

## MULŢUMIRI

Cartea pe care o ţii în mână este primul meu roman poliţist. Mulţumesc!

Scrierea acestui roman a fost o călătorie educativă. întregul proces a început când am deschis discuţia despre visul meu, cu voce tare. Mulţumesc tuturor (ştiţi cine sunteţi) celor care ati reuşit să mă ascultaţi! Mulţumesc în special iubitului meu sot, Oliver!

Cu ani în urmă, i-am spus bunei mele prietene că, dacă voi scrie vreodată o carte, aş vrea să-mi facă designul copertei. Şi aşa s-a şi întâmplat! Elisa Konttinen, mulţumesc pentru coperta grozavă şi prietenia ta! De

asemenea, sunt incredibil de recunoscătoare pentru sprijinul şi încurajările venite de la Tiia Tuovinen, Piia Peltonen, Jenni Kanerva şi Paula Niska. Mulţumesc familiei Jănisjărvi: tata, Erja, Ulla, Heini. Mulţumesc, mama! Mă bucur că am crescut într-o casă în care se citeşte. Dragilor mei copii şi fini, să îndrăzniţi să credeţi în visele voastre!

Pe parcurs, m-au ajutat în mod deosebit sau memorabil şi m-au încurajat la momentul potrivit: Jyri Malinen, Petri Launiainen, Kati Launiainen, Markku Tuukkanen, Pauli Waroma, Niina Backman, Tapu Haro, Vera & Nicklas Borodulin, Matti Vahtera, Karolina Huuhtanen, Riku Talvitie, Antti Răstivo, Pilvi Rissanen, Katja Kuittinen, Eesu Lehtola şi foşti şi actuali colegi, rude, prieteni şi cunoştinţe - atât de mulţi oameni, încât inima îmi plesneşte de bucurie!
Uneori doar o mică frază la momentul potrivit te încurajează să continui. Mulţumesc!

Mulţumesc şi hobby-ului meu preferat @kirjaviinikerho şi trăiască membrii grozavi ai clubului care, începând cu 2011, se adună o dată pe lună în sufrageria mea pentru a discuta despre cărţi.

în sfârsit, mulţumiri editurii Otava. Nu trebuie să fii detectiv ca să-ţi dai seama că Otava e plină de oameni excepţionali. Mulţumiri speciale lui
Antti si Silka - a fost o onoare să lucrez cu

voi.

Sunt super-recunoscătoare pentru tot, aproape că n-am cuvinte.

Această carte s-a născut când am auzit o poveste captivantă şi m-am decis să vizitez Hartola pentru a explora împrejurimile. Regatul Hartola si atmosfera sa relaxată mi-au alimentat imediat imaginaţia. Unele locuri din carte există, altele au fost create în scop artistic. Toate evenimentele şi personajele sunt fictive şi orice asemănare cu persoane reale sunt coincidenţe. Cu toate acestea, îi mulţumesc lui Saki pentru că mi-a permis să-i împrumut numele.

în cele din urmă, după ce s-a spus aproape totul, încă văd în minte sălciile argintii aplecate deasupra apei întunecate şi conacul galben. Mulţumesc Muzeului Tavastiei de Est, curţii sale care m-a inspirat şi râului Tainionvirta care curge veşnic!

Elina Backman

*@elinabackman_crime*